

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்

என்னும்

இப்புதுக்கதை

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

(சமரச்சன்மார்த்த நிலையம்)

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்

பல்லாவரம்

தமது பொதுநிலைக்கழகத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்தில்

வெளியிடப்பட்டது.

— 1921 —

முதற்பதிப்பு.

June, 1921]

[வில்லி ஓரண்டே கால் தூபா

All Rights Reserved

முகவுரை

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் இன்னும் இந்தூல் முதன்முதல் எமது ஞானசாகர ஆரம்பதாமத்தின் முதல்இதழில், சாலிவாகனசகம், ௩௮௩௪-ஆம் ஆண்டு சித்திரைத்திங்கனில் வெளியிடுதற்குத் தயக்கஞ்செய்யப் பட்டது. அப்போது துவங்கியது சாலிவாகனசகம் ௩௮௪௪-ஆம் ஆண்டு ஆனித்திங்கனில் ஞானசாகர ஒன்பதாம்பதாமத்தின் ௧௦, ௧௧, ௧௨-ஆம் இதழ்களில் முடிக்கப்பட்டது. தமிழ்மொழியின் மேன்மைகளையும், தமிழ்மொழியின் கண்டள்ள அறிவுதூற்பொருள்களின் ஒப்புயர்வில்லாச்சிறப்புகளையும் விரிவுரைகளின்வாயிலாக விளக்கிக்காட்டுதற் பொருட்டு இந்தியா இலங்கையிலுள்ள பலவூர்க்குடும் பலங்கர்க்குடும் யாம் இடையிடையே சென்றுபயணமயால் இந்தூல் முழுதும் வெளியிடுதற்குப் பத்து ஆண்டுகள் ஆயின. அடுத்தடுத்து நேர்ந்த பல நன்முயற்சிகளால் இந்தூல் விரைந்து வெளிப்படுதற்கு ஏலாது போயிலும், இத்தனை ஆண்டுகட்குப் பின்னராயினும் இது முற்றும் வெளிப்படுமாறு அருள் செய்த இறைவனுக்கு எமது புல்லியவணக்கம் உரியதாகுக!

பிறர்நலங்கருதாது தநலத்தையேகருதிசு செருக்கிலும் அறியாமையிலும் புதைந்து போமாறு மக்களை நெருக்கியழுததும் சாதிக்கட்டுப்பாடுகளால் நமது செந்தமிழ்த் தென்னாடு பெரிதும் நிலைகுலைந்து போயிருக்கின்றது! இதனால், ஆண் பெண்ணென்னும் இருபாலாரிலும் அறிவானும் அன்பானும் அறச்செயலானும் உண்மைநேசத்தாலும் உயர்போதோர் தத்தமக்கேற்றகரோடும், அவற்றால் தாழ்ந்தோர் தத்தமக்கிசைந்தவரோடும் மனம்உவந்து பொருத்தி இம்மைமறுமைக்குரியபயன்வோபுப் பெறுதற்கு ஆகாமல், அவ்வவர் தத்தமக்கு ஒருவாற்றானும் ஏலாதவரோடு பொருந்தி மீறு நெருக்கப்பட்டு அருவருப்பிலும் மாளாத மனத்துயரத்திலும் அமிழ்ந்தி மக்கட்பிறவியாற்பெறுதற்குரிய சிறந்த இம்மை மறுமைப் பயன்களுள் ஒருகிணையளவும் பெறாமல் மாண்போகின்றனர்! இந்நூலின் தலைமகளாகிய கோகிலாம்பாள் என்னும் நங்கையார் தாம் பார்ப்பனக்குடியிற் பிறந்தவராயிருந்தும், தமது குடிப்பற்றிற்கு அடிப்படாத தூயமையும், துண்ணறிவும், கற்பொழுக்கமும், உறுதியான உள்ளமும் இடையவராய்த் தமதுநல்லறிவிற்பட்டபடி தாம்நடந்துகாட்டியதோடு, தாம் எழுதியகடிதங்களில் இருபாலாருங் கடைப்பிடித்து ஒழுக்க வேண்டிய நன்முறைகளையும் விளங்கவிடுத்த இனிதாகத் தெருட்டியிருக்கின்றாராகிலின். இக்கடிதங்களை யெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டிப் பதிப்பிட்டு வெளி

யிடத்துணிந்தேதம். மேலும், இங்கக்கையார் தீர்மைப்பற்றி எழுதினவர
 லாறு வியக்கத்தக்க ஓர் இனியகதைபோலநடந்து எத்திறத்தவர்க்கும்
 மகிழ்ச்சியையும் உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் விளைத்தலானும், இவர்எழுதந்
 தமிழ்நடை கல்லாதார்க்கும் எளிதிற் பொருள்விளக்குவதோடு, கற்றவர்க்
 கும் மகிழ்ச்சியினைத்தருமாறு இயற்கைப்பொருளணி நிரம்பிப் பிழையில்
 லாத தூய திருத்தமான செந்தமிழ் வளங்கெழுமி மிளிருதலானும் இந்
 தூல் எல்லார்க்கும் பெரிதும் பயன்படுமென்பது திண்ணம். இந்நூல் எல்
 லாம்வல்ல இறைவனருளால் நீடுநின்று நிலவுவதாக!

பல்லாவரம்
 பொதுநிலைக்கழகம்,
 சாலிவாயனாகம், ௬௮௪௪.ஆம் ஆண்டு
 ஆளிதகிங்கள், ௧௨-ஆம் நாள்.

இங்கனம்
 மறைமலை.

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்.

கடிதம் ௧.

அன்புள்ள நேசரே,—நேற்றிரவு எங்கள் வீட்டு மீமத்தைமேல் நான் என் தங்கையோடும் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் நீர் வீதி எறிந்த ஏதோ கடுதாசிமடிப்பு ஒன்று என் ஏதிரேவந்து விழுந்தது அதனை நீர் எறிந்ததை என் தங்கை பார்க்கவில்லை. அவள் வானத்திலே சந்திரனைச் சூழவிளங்கிய வட்டத்தை உற்றுநோக்கியபடியே ‘இதோபா அம்புலி கோட்டைகட்டியிருக்கின்றது!’ என்று என்னைக் கூப்பிட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் கடுதாசி மடிப்பு எதிரேவந்துவிழவே, நான் அதனை எடுக்கக்கேட்குணர்ந்தேன். என் தங்கையும் என்னைக் கவனித்தாள். என் உடலும் பதறியது, வாயோ குழறியது. என்னை அறியாமலே என் உள்ளத்தில் ஒரு நடுக்கம் உண்டாயிற்று. கடுதாசியைக் கையில் எடுத்ததும் என் தங்கை என்னைப்பார்த்து “அக்கா! அந்தென்ன கடுதாசி? ஏன் என்னமோ ஒரு மாநிரியாய்க் பேசுகிறாய்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு நான் “வேறொன்றும் இல்லை! ஏதோ கடுதாசி கீழேகிடந்ததை எடுத்தேன். உள்ளேவா, நம் அறையிற்போய் விளக்கேற்றிப் பாரக்கலாம்” என்று மெத்தைமேல் உள்ள என் அறைக்கு அவளை அழைத்துப் போனேன். அறைக்குள் போனதும் நல்லகாலமாக நெருப்புப்பெட்டி அகப் பட்டவில்லை. கீழே இறங்கிப்போய் அதனை எடுத்து வரும்படி அவளை அனுப்பிவிட்டு, அவள் திரும்பிவருவதற்குள் உமது கடிதத்தை மறைவான ஓரிடத்தில் ஒளிததுவைத்து என் தம்பியார் படிக்கும் பாடப்புத்தகங்கள் சன்னலின் உள் கிண்ணமேல் இருப்பதை நினைவெளிச்சத்தால் பார்த்து அவற்றைத் தடவினேன்; மேலிருந்த புத்தகத்தில் கிழிந்த ஓர் ஏடானது என்னைக்கு வந்தது. உடனே அதனை எடுத்து மடித்து என்னைக்குள் வைத்துக் கொண்டு சிறிது மன ஆறுதலோடு நின்றேன். இதற்குள் என் தங்கை ஒரு மெழுகுவர்த்திவிளக்கையே கையில் எடுத்து வந்தாள்.

கோகிலாப்பாள் கடிதங்கள்.

எந்தநாளை விஷயாகர்மையான அனுகூலம் என்பது உட்கே தெரியும். அவளுக்கு இப்போது வயது எட்டுத்தான் ஆகிறது ; ஆயினும் அவள் அறிவைப்பார்த்தால் அவள் பூப்பது வயதுடையவள்போல் தோன்றுகின்றாள். ஒருவருடைய முகச்சாயலைப் பார்த்து அவருடைய குணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றாள். பாடங்களையும் வெகு தீவிரமாகப் படித்து விடுகின்றாள். இப்போது தமிழ்நூலும் எழுதவும், படிக்கவும் கற்றுக்கொண்டாள். இங்கிலாந்தில் நன்றாய் எழுத்துக்கூட்டுகின்றாள். செய்யுட் பாடங்கள் எல்லாம் செவ்வையாக ஒப்பிக்கின்றாள். இவள் விளக்கெழுத்துவந்ததும் இருவருடைய சையண்டை போனோம். விளக்கை மேசைமேல் வைத்தாள். நான் நாற்காலியை விளக்கின் கிட்ட இழுத்து அதில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அவள் என் முகத்தைப் பாராதபடி கையிலிருந்த கடுதாசியை எடுத்துப் பிரித்தேன். பக்கத்தில் நின்ற என் தங்கை அழைப்பார்த்ததும் “ஓ, இது நம்ம தம்பி பிச்சுபாடப்புத்தகத்தில் கிழிந்த ஏடு அல்லவோ? இதுதான் எடுத்தாய்?” என்று என்னைச் சந்தேகத்தோடு பார்த்துக்கேட்டாள். “ஆம், இதுதான், லேறு என்ன அப்பா?” என்று அரைநி போடு சொன்னேன். அதன்பேல் என்னை ஒன்றுங் கேட்க மனம் இன்றி இருந்துவிட்டாள்.

அப்போது என் மனம் பட்டபாட்டை என்னென்று எடுத்துச் சொல்வேன்! எந்தவகையினிடத்து இதுவடையில் நான் என் மனத்தை இதுபோல் ஒளித்துப் பேசியதில்லை. எந்தவகையை அரைநி விஷங்கூடப் பிரிந்திருக்க மனம்வராத நான், இப்போது அவளைவிட்டுத் தனியே இருக்க விருப்பமேன்! அவள் ஒப்போது என்னை விட்டு அப்புறப்போவாள் என்று எதிர்பார்த்தேன்! இதற்குள் சீழே யிருந்த எங்கள் தாயார் ஏதோ காரியமாகத் தங்கையைக் சீழேவருப்படி கூப்பிட்டார்கள். அவளும் உடனே சீழேபோனாள். நானும் தலைமேல் ஏறியிருந்த பெருஞ் சுவரையை இறக்கிவைத்தவள் போல மனம் ஆறுதல் அடைந்து பெரு மூச்சு விட்டேன்.

(உட்புது கடிதத்தைப் படித்துப் பார்க்க என் மனம் துடிதுடித்தது. என் நினைவெல்லாம் உட்புது கடிதத்தின்மேற் குவியுது நின்றது. சிலத்தில் புத்தையொக வெட்டி எடுத்த ஒரு செப்புப்பாளை

யை பஹைவான ஓர் இடத்தில் கொண்டபோய் வைத்தவன் அப் பாணியின் உள்ளேயிருப்பது இன்னதென்று அறிய யாருயில் லாத சமயத்தை நாவெதுபோல், ஈனும் உமது கடிதத்தின் உள் ளிருப்பது இன்னதென்று உணரப் படிபதைத்தேன். தங்கை அப்புறம் போனது, நான் படிக்கும் புத்தகங்களில் ஒன்றைவகுத் து அதனை உமது கடிதத்தைப் பிரித்து வைத்துப் பார்த்தேன். அதனைப் படிக்கும்போதே என் உடம்பெங்கும் அனன்றது, என் சண்கள் மயங்கின, என் உயிரும் உணர்வும் என் வசப்படா மற் போய்விட்டன.

“கண்மணி, உன் அழகிய உருவமானது என் நினைவிற்குடி மொண்டு விட்டது; உன்னை நினைக்க நினைக்க உன்மேல் நன்கு அளவிடப்படாத அன்பு ஊறித்ததுப் பி வழிநின்றது. என் செல் வியே, உன்னை இங்ஙனம் அழைப்பது பற்றி என்மேற் கோபம் அடைவாயோ? என்செய்வேன்! என்மேற்குற்றஞ்சொல்வாயோ? நீ என்னை எப்படிச் செய்தாலும் நன்றே. உன்னை இன்றி நான் எப்படி உயிர் வாழ்வேன்!” என்று நீர் எழுதிய சொற்கள் ஒவ் வொன்றும் என்னை அனலிலிட்ட மெழுகைப்போல் உருக்கு கின்றன. நான் பருவம் அடையாத சிறுமியா யிருந்தபோது எங்கள் வீட்டாரும் உங்கள் வீட்டாரும் எவ்வளவோ அன்னி யோன்னியமாக இருந்தோம்; நீங்கள் முதலியார் என்றும் நாங் கள் பார்ப்பார் என்றும் வித்தியாசம் இல்லாமற் பழகினோம். நான் அடிக்கடி உங்கள் வீட்டில் வந்து விளையாடுவதும் நீர் எவ் வு வீட்டில் வந்து விளையாடுவதாய் ந.து சிறுபருவம் எவ்வ ளவோ நமது மனத்திற்கு மகிழ்ச்சிதந்தது. அந்தச் சிறுபருவத் தில் உம்மைக்காணும்போதெல்லாம் எனக்கு மிகவும் பிரியமான யிருந்தது; நீரும் என்மேல் அதிகபட்சமாய் இருந்தீர். நாம் இரு வரும் இங்ஙனம் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மிகுந்த ஆசையாய் இருப் பதை நம் பெற்றோர்கள் நாளடைவில் கவனித்து வந்தார்கள் என்று பிர்பாடு செவ்வையாகத் தெரிந்து கொண்டேன். ஏனென் றால் நான் பருவம் அடைய ஒருவருடும் இருக்கும் போதே என் பெற்றோர்கள் என்னை அடுத்த வீட்டுக்குப் போகவேண்டாம் என்றும், இனிமேல் அந்த அடுத்த வீட்டு முதலிப்பையனி டம்போய் விளை பாடப்படாது பார்த்துப் பேசுகூடாது என்

றும் தடுத்தார்கள். அதுமுதல் நான் அவர்கள் சொற்படியே இவ் வீட்டை விட்டு வெளிப்புறப்படாமல் இருந்தேன்; ஆனால், என் மனம்மாத்திரம் உம்மை விட்டுப் பிரியவில்லை. உம்முடைய பெற்றோர்களும் உம்மை எங்கள் வீட்டுக்கு வரலாகாது என்று கண்டித்தார்களாம். இப்படி நாம் இருவரும் காவலில் வைக்கப் பட்டாலும், ஒவ்வொருசமயம் நாம் மெத்தைமேல் யாருமில்லாத சமயத்தில் கண்டு மகிழ்ந்துவந்தோம். அப்போதெல்லாம் நீர் என்னை உமது தங்கை போலவும், நான் உம்மை எனது தமையன் போலவும் நேசித்து வந்தோம். ஆனால், நானேறநானேற கமது நேசம் வேறுவிதமாய் மாறிவரலாயிற்று. உம்மை எப்படிப் பிரிந்திருப்பது, உம்மோடு எந்நேரமும் கூடிவிளையாடக் கிடைக்குமோ என்றாய் ஓர் எண்ணம் எனக்குள் வேருன்றி வரத் தொடங்கியது. நண்பரே, நான் பருவம் அடைந்த இந்த நாளைத் துவருஷமும் உமது உருவத்தை மாத்திரம் அன்று; உம்மையே எந்நேரமும் என் நெஞ்சில் வைத்துப்பார்த்து வருகின்றேன். என் செல்வியே என்று அழைத்தால் என்மேற் கோபிப்பாயோ? என்கின்றீர். ஆம், கோபிப்பேன் தான். என் செல்வியே, என்றால், நீர்வேறு நான்வேறு என்று ஏற்படுகின்றதன்றோ? 'என்உயிரே' என்று என்னை அழைப்பீரானால் உம்மேற் சிறிதுங்கோபியேன். நீருடம்பும் நான் உமது உயிருமாக இருக்கிறேன்! அப்படியல்லா விட்டால் நான் உடம்பும் நீர் எனது உயிருமாக இரும்.

என் தங்கை விழித்துக்கொண்டாள்; எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கும் நள்ளிரவில் நான் மாத்திரம் விழித்திருந்து நான் படிக்கும் அறையில் இக்கடிதத்தை எழுதினேன்; இதோ அக்கா, அக்கா என்று என்னைக் கூப்பிடுகின்றாள், பதில் எழுதும்.

—

கடிதம் ௨.

எனதன்பிற்ருரிய நண்பரே,—நேற்று மாலை யில் நீர் எறிந்த கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டேன். இனிமேல் நீர் கடிதம் எறிவதாயிருந்தால் நான் மாத்திரம் மெத்தைமேல் வரும் சமயம் பார்த்து அப்படிச் செய்வீர் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். முதல் நாள் நீர் எறிந்த கடிதத்தை நான் எடுத்த காலந்தொட்டு என் தங்கை என்னோடு மெத்தைமேல் வந்தால் நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்த வண்ணமாய் இருக்கின்றாள். அவள் மனதில் என்ன சந்தேகம் இருக்கிறதோ! ஒருகால் நீர் எறிந்தபோது அதனைச் சாடையாகத்தான் பார்த்தாளோ என்னமோ அறியேன். அவளால் யாது விளையுமோ என்று அஞ்சிவாடுகிறேன். என் கண்ணனையீர், இனி உமது திருமுக மண்டலத்தைக் காணாமல் உயிர் வாழ்வேனோ?

என் தங்கை என்னிடத்தில் அளவிறந்த அன்பும் ஆசையும் வைத்திருக்கின்றாள். மான்கன்றுபோல என்னைச் சுற்றிச் சுற்றித் திரிகின்றாள். அவளுடைய சாந்தகுணமும் கூரிய அறிவும் என் நினைவை விட்டு என்றும் அகல்வதில்லை. என்காலிற் பட்டதைத் தன் கண்ணிற்பட்டதுபோல் எண்ணி நெஞ்சம் உருகுகிறாள். சில சமயங்களில் நான் அவளை வெடுவெடுப்போடு பேசினால், அவள் அல்லிமலர்போல முகம்வாடியிருப்பாள். அது கண்டு மனம் வருந்திக் “குழந்தாய், கிடக்கிறதாவா” என்றால் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தம் இடுவாள். எங்கள் குடும்பத்தில் என்னோடு பிறந்தவர்களில் இந்த அருமைத் தங்கை யிடத்திலே எனக்குள்ள ஆசை பிறரிடத்தில் இல்லை. இவளும் என்மேல் வைத்த பிரியத்தால், நான் ஒவ்வொருகால் மற்றப்பிள்ளைகளோடு ஆசையோடு விளையாடினால், என்னைப்பார்த்து “அக்கா, உனக்கு என்மேல் ஆசையோ, தம்பிமாரிடத்து ஆசையோ?” என்று என் றோவாயை நிரிந்ததிக கேட்பாள். அதற்கு நான் “அம்மா, உன் னிடத்தில் தான் எனக்கு ஆசை.” என்று சொன்னால் ஊர் விடுவாள், உணனுப்போதும் உறங்குப்போதும் என் பக்கத்தை

விட்டு அகலாள். நேற்றிரவு நாங்கள் சாப்பிட்ட பிறகு நானும் எந்தங்கையும் முற்றத்து விலாவிலே உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது அவள், “அக்கா, அடுத்த தைபாதம் எனக்குக் கல்யாணம் ஆகப்போகிறதென்று அம்மாவும், அப்பாவும் பேசிக் கொண்டார்கள். நம்ம அண்ணா சுப்பிரமணியனுக்குப் போன வைகாசி மாதம் கல்யாணம் நடந்ததே; அப்படித்தானே எனக்கும் நடக்குது? எனக்கு உயர்ந்த பட்டுச்சீலை கட்டிப் பளபளப் பான நகைகள் போட்டுப், பூச்சூடித் கொட்டி முழக்கி என்னை எல்லாருங் கொஞ்சுவார்கள் அல்லவா? நம்ம அண்ணா பக்கத் திலே ஒரு சிறு பெண்ணை எவ்வளவு அலங்காரம் பண்ணி எல்லாருங் கொண்டுபோய் உட்காரவைத்தார்கள்! என்னை யார் பக்கத்திலே உட்காரவைப்பார்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா, உனக்கு எல்லா அலங்காரமும் பண்ணி பிருத்த சிறப்போடுதான் கல்யாணம் நடத்துவார்கள்.” என்று சொல்லி, “ஆனால், உனக்கு மணமகன் இன்னார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. நல்லது உனக்கு எப்படிப்பட்டவன் மணமகனாய் வந்தால் பிரியமாயிருக்கும்?” என்று அவளைக்கேட்டேன்.

“அக்கா, நம்ம சுப்பிரமணியனும் அந்தச் சிறு பெண்ணும் கல்யாண மனையில் உட்கார்ந்திருந்தபோது இரண்டுபேரையும் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு ஆசையாயிருந்தது. சுப்பிரமணியன் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறான்! அந்தப்பெண்ணும் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாள்! பார். ஆனால், நம்ம சுப்பிரமணியனைவிட அடுத்த வீட்டிலிருக்கிற தேய்வநாயகம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறான்! அதென்ன அக்கா தெய்வநாயகத்தையும் உன்னையும் பார்த்தால் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கிறதே?” என்று சொல்லுவகையில் சட்டென்று பயந்தவளாய் அதனை விறுத்தி “அக்கா, அம்மா கேட்டுக்கொண்டு வருகிறீர்போகிறாள்? நான் அசாக்கிரதையாய்ப் பேசிவிட்டேன்.” என்று மிரண்டு சொன்னாள்.

உடனே “ஏன், அம்மா, இப்படிப் பயப்படுகிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“முன்னொருவர், அம்மாகிட்டப்போய் நம்ம அக்காளையும் அடுத்த வீட்டுத் தெய்வநாயகத்தையும் பார்த்தால் ஒரே மாதிரி”

யாய் இருக்கிறதே, அசேன் அட்டா? என்று இப்படியே கேட்டேன். அதற்கு அட்டா கோபித்துக் கொண்டு என்னை அகப்பைக்காம்பால் அடித்து, 'இனிமேல் அடுத்த வீட்டு முதல்பையன் பேரை இதை வீட்டுக்குள் சொல்லாதே, என்று என்னைக் கண்டித்தான். அதைப் பற்றி அந்தப்பையன் பேரைச் சொல்லி விட்டேன்" என்று சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டே சொல்லி விட்டுப் பிறகு "அக்கா, தெய்வநாயகத்தின் பேரைக் கொன்னால் அட்டா ஏன் கோபித்துக் கொள்ளுகிறான்? நம்ம வீட்டுக்கும் அவான் வீட்டுக்கும் எவ்வளவோ அன்னியோன்னியமாய் இருந்ததே. இப்போது ஏன் அவான் வீட்டிலிருந்து இங்கேயாரும் வருகிறதில்லை, இங்கேயிருந்து அங்கேயாரும் போகிறதில்லை? என்னைக்கூட அங்கே போகவேண்டாமென்று கட்டுப்பாடு பண்ணி விட்டார்களே. அதேன்?" என்று மெதுவாய்க் கேட்டான்.

"அட்டா, நான் பெரிய பெண்ணாகி இந்த நாலேந்து வருஷகாலமாய்த் தான் இவ்வளவு கட்டுப்பாடு. இதற்குமுன் நான் உன்னைப்போலச் சிறுபெண்ணாக இருந்தபோது தெய்வநாயகமும் நானும் எவ்வளவோ நேசமாய் விளையாடிப் பழகினோம். பிறகு நான் பெரிய பெண்ணாய் வளர்ந்துவிட்ட படியாலும், தெய்வநாயகமும் பெரிய பிள்ளையாய் வளர்ந்துவிட்டதனாலும், நான் புருஷன் இல்லாதவளாய் இருப்பதனாலும், நாங்கள் இருவரும் இனிமேற் சேர்ந்து பழகப்படாது என்று அப்படி கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டார்கள். உன்னைப்போலவேண்டாம் என்று நினைத்தி யதற்குச் காரணங்கள் உண்டு." என்று சிலவற்றைச் சொல்லிப் சொன்னேன்.

இதனை உற்றுக்கேட்ட அவள் உடனே 'அவ்வளவு கட்டுப்பாடு என் செய்யவேண்டும்? தெய்வநாயகத்தையும் உன்னையும் ஒன்றாக வைத்துக் கல்யாணம் பண்ணி விடலாஉதா?' என்று என் முகத்தை நோக்கி வினவினாள்.

*இச்சொற்களைக் கேட்டது என் மனம் சில்லிட்டது? என் முகம் நாணத்தாற் சிவப்படைந்தது அவள் கேட்டபடியே நடவாழ என் தீவினையை நனைந்து ஒருபக்கத்தில் மனம் உளைந்தது. அவள் கேட்டதன்மேல் உன்னை சொல்லவேண்டியதைச் சிறிதும் மறந்துருபக்கம் மனம் கூசியது. இப்படிப்பட்ட என் மனக்குழப்பமெல்லாம் எந்தக் காரணம் என் முகத்திற் பார்த்து,

“ஏன் அக்கா பலவிதமாய் விசனப்படுகிறாய் ? ” என்றாள்.

“ஒன்றும் இல்லை அம்மா. தெய்வநாயகமும் நாமும் ஒரே சாதியாய் இருந்தால், எனக்கும் அந்தப்பிள்ளைக்கும் ஒருகால் கல்யாணம் முடிந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அவர்கள் சூத்திரச்சாதி, நாடோ பார்ப்பாரச்சாதி. ஆனதனால்தான் அப்படி நடக்க வில்லை.” என்றேன்.

“அப்படியானால், ஒரே சாதிகளுள்ளேதான் கல்யாணம் நடக்கவேண்டுமோ? சூத்திராளுக்கும் பிராமணாளுக்கும் கல்யாணம் நடப்பதில்லையோ? நடந்தால் குற்றம் என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“இப்போது ஒரே சாதிக்குள்ளேதான் கல்யாணம் நடப்பிப்பது வழக்கமாய் இருக்கின்றது. பிராமணரைப் பார்க்கிலும் சூத்திரர் மிகத்தாழ்ந்தவர்களென்றும், அவர்களிடம் பெண் கொடுத்தல் கொள்ளலாவது அவர்களுடன் உண்ணல் கலத்தலாவது செய்வது சிறிதும் ஆகாது என்றும் நம்மவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.” என்றேன்.

அதற்கு நுண்ணறிவுடைய என் தங்கை, “அக்கா, அக்கா, இதென்ன அநியாயம்! சூத்திராளுக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவர்களுக்கும் கண் கால் தலையெல்லாம் இருக்கின்றன, நமக்கும் கண் கால் தலையெல்லாம் இருக்கின்றன. நாம் பேசுவது நடப்பதுபோலவே அவர்களும் செய்கிறார்கள். நாம் உண்பது உடுப்பதுபோலவே அவர்களும் செய்கிறார்கள். நம்மில் ஆண் பிள்ளை பெண் பிள்ளைகள் இருப்பது போலவே அவர்களிலும் இருக்கிறார்கள். நாம் வீடுவாசல்களில் வசிப்பதுபோலவே அவர்களும் வசிக்கிறார்கள். நமக்கென்ன இரண்டதிலேயும் அவர்களுக்கு ஒரு தலையுமா இருக்கின்றன? நமக்கு நான்கு கண்ணும் அவர்களுக்கு இரண்டு கண்ணுமா இருக்கின்றன? நம்வயிற்றிற் பொன்னும் அவர்கள் வயிற்றில் மண்ணுமா இருக்கின்றன? நாம் ஆகாயத்தில் வசிக்க அவர்கள் தலையிலா வசிக்கின்றார்கள்? அப்படி ஒன்றும் இல்லையே. அப்படியிருக்க அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் நம்மவர் உயர்ந்தவர்கள் என்றுஞ் சொல்லுவது ஏன் ? ” என்று வினவினாள்.

அவன் கேள்வியின் றுட்பத்திற்காக மிகவும் அதிசயித்து “என் அருமைக்கண்மணி, நீ சொல்லியதெல்லாம் உண்மையே நம்மைப் போல் மனிதப்பிறவி எடுத்தவர்களுக்கும் நமக்கும் உடம்பளவில் வித்தியாசம் ஏதும் இல்லை; இன்பதுன்பங்கள் அனுபவிப்பதிலும் வித்தியாசம் இல்லை. ஆனால், அவர்கள் குணங்களிலும் செய்கைகளிலும் அளவிறந்த பேதங்கள் இருக்கின்றன. சிலர் நற்குணம் உள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்; சிலர் கெட்ட குணம் உள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்; சிலர் நல்ல செய்கையும் சிலர் தீய செய்கையும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இவற்றினாலேதான் முதலிற் சாதி பேதங்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்று கின்றது.” என்றேன்.

உடனே அவன் “அப்படியானால் நம்மவர்கள் மாத்திரம் நற்குணமும் நல்ல செய்கையும் உள்ளவர்கள்; மற்றச்சாதியார் தீக்குணமும் தீயசெய்கையும் உள்ளவர்கள் என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்?” என்று சொன்னான்.

“இல்லை, இல்லை. நம் நினைவுக்கு எட்டாத முன்னொரு காலத்தில் நற்குணமும் நற் செய்கையும் உடைய சிலர் கடவுளைத்தொழுதுகொண்டு உலகத்திற்கு நன்மை செய்து வந்தார்கள்; அதனாலே அவர்களுக்குப் பிராமணர் என்றும் பார்ப்பார் என்றும் பெயர் வந்தது. அவ்வளவு நல்லவர்களாய் இருந்த முன்னோர்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளும், அவர்களின் சந்ததியார்களும் ஏறக்குறைய நல்லவர்களாகவே யிருந்து வந்தமையால் அவர்களுக்கும் பார்ப்பார் என்னும் பெயர் பின்னும் வழங்கி வந்தது. ஆனால், இப்போதுள்ள நமது சாதியாரோ அந்த நற்குண நற்செய்கைகளினின்றும் பிசுபிப்போய் விட்டார்களென்று சமசாரப் பத்திரிகைகளிலும் அடிக்கடி படித்து வருகின்றேன். நமது அகத்திற்கு வரும் சுற்றத்தார்களுக்கும் பல முறை பேசக்கேட்டிருக்கின்றேன். மற்றச்சாதியாரைப்பற்றி நான்கேட்ட மட்டில் அவர்கள் நல்லொழுக்கத்திலும் நற்குணத்திலும் மேம்பட்டு வருகிறார்களென்று தெரிகின்றது.” என்றேன்.

• “அப்படியானால் மற்றச்சாதியார்களில் நல்லவர்களைப்பிராமணர் என்று சொன்னால் குற்றம் என்ன?” என்று பின்னூற்றொடர்ந்து வினவினான்.

“அவ்வாறு சொல்வதற்குற்றம் ஒன்றும் இல்லை யானாலும், கம்முடைய சாதியார் மற்றவர்களில் நல்லவர்களைக்கண்டால் தலையெடுக்க வொட்டாமல் அவர்களை நசுக்கிவிடக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன்.” என்று விடை கூறினேன் இதற்குள் எங்கள் தாயார் படுக்கைக்குப்போகும்படி கத்தினமையால், நாளைக்கு இதைப்பற்றிப்பேசலாம் என்று போய் விட்டோம். யிச்சமும் பின்னால் எழுதுகிறேன்.

கடிதம் ந.

என் கண்ணனையீர்,—நேற்றுநான் அரை குறையாய் வரைந்து அனுப்பின கடிதத்தைப்பார்த்து நீர் மிகமகிழ்ந்த எழுதி இன்று உச்சிப்போதில் எறிந்த கடிதம் எனக்கு ஆராமகிழ்ச்சிதந்தது. எனக்கும் என்றங்கைக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில், என்றங்கையின் துட்ப அறிவைமிகவியந்து, அச்சம்பாஷணையின் முடிவைத் தெரிவிக்கும் படி கேட்டிருக்கிறீர்கள். இன்று பிற்பகலில் சாப்பாடு முடிந்த பிறகு என் தாயார் படுத்த உறங்கினாள்; புருஷர்கள் யாரும் இல்லை, எல்லாரும் வெளியே அலுவலின்மேற் போய்விட்டார்கள். அச்சமயம் பார்த்து என் அருமைத்தங்கை என்னிடம் மெத்தைமேல் வந்தனள். அவள் வருவதற்குச் சிறிது முன்னே தான் உமது கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் வரும் அரவங்கேட்டு அதனை அப்பால் மறைத்துவைத்து விட்டேன். அவள் என்னண்டை வந்தவுடனே, “அக்கா, நேற்றிராத்திரி நாம் பாதியில் நிறுத்தி விட்டபேச்சை மறுபடியும் பேச எனக்கு ஆசையாயிருக்கின்றது. அக்கா, நம்மவர்கள் மற்றச்சாதியாரை மேலுக்கு வரவொட்டாமல் தடை செய்கிறார்கள் என்று சொன்னையே, அப்படி ஏன் அவர்களைத் தடைசெய்யவேண்டும்?” என்று மிகவும் ஆவலோடு கேட்டாள்.

“அதற்குப் பொறுமையே தான் காரணமாயிருக்கவேண்டும் என எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நம்மவர்கள் தம்மை உயர்ந்த சாதியாராக எண்ணி மகிழ்த்திருத்தலால், மற்றவரும் தம்மைப்போல உயர்வடைய விட்டால் அவர்கள் தம்மை மதியார்கள் என்றும், தமக்குள்ள உயர்வு குறைந்துபோகுமென்றும், அதனால் தமக்குள்ள வரும்படி சுருங்கி விடுமென்றும் நினைத்துத்தான் அதற்கு இடந்தருகிறார்களில்லை என்று தெரிகிறது.” என்று நான் விடை பகர்த்தேன்.

இதனைக் கேட்டதும் அவள் சிறிதுநேரம் வாய்பேசாமல் சுவரைப் பார்ப்பதுபோலிருந்து பிறகு என்னேனோக்கி, “நல்லது, அக்கா, நம்ம பிராமணச்சாதியில் இந்தத்தேசத்தில் எத்தனைபேர் இறும்பார்கள்?” என்று மிகவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு கேட்டாள்.

“இவ்வளவுபேர் என்று எனக்கு மொத்தக்கணக்குத் தெரியாது; என்றாலும் நம்மவர்கள் இலட்சக்கணக்காகத் தான் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள் என்பது மாத்திரம் நிச்சயம்.” என்றேன்.

உடனே அவன், “நல்லது, இவ்வளவுபேரும் போதுமான வரும்படிபெற்றுப் பிழைத்துத் தானே வருகிறார்கள். மற்றச்சாதியாரை உயரவிடா விட்டாலும், நம்மவர் குடும்பங்களே ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாகப் பெருகிவிட்டால் அப்போது நம்மவர் என்ன செய்வார்கள்? அல்லாமலும், நம்மவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தம்மைத் தாம் உயர்வாகத் தானே மதித்திருக்கிறார்கள். அப்படி ஒவ்வொருவரும் தம்மை உயர்வாக மதித்திருப்பதால், நம்மவர்களுக்குள் ஏதாவது தாழ்வுவருகிறதா? இல்லையே. இதுபோலவே, மற்றச்சாதியார்களில் நற்குணமும் நற்செய்கையும் படிப்புமுள்ளவர்களை நம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கும் நமக்கும் ஏதும் வித்தியாசம் இல்லாமல் நடத்திவருவோமானால், நம்மவர்களுக்கு இன்னும் நல்ல சாகுமேயன்றித் தீங்கொன்றும் வராதே.” என்று கூறினான்.

அவன் நுட்ப அறிவின் நிறத்திற்கும், என் மனத்தில் உள்ள எண்ணப்படியே பேசினதற்கும் நான் மிகவும் உள்ளங்களித்து அவளைக் கட்டியணைத்துக் கண்ணத்தில் முத்தம்வைத்து, “அறிவில் மிக்க என் ஞானவிளக்கே, நீ சொல்லிய தொவ்வொன்றும் பொருத்தமாகவே இருக்கின்றது. ஆனாலும் என் செய்யலாம்! சிறு குழந்தையாகிய உனக்குள்ள அறிவுக் காரணியமூங்கூட நம்மவர்களில் மிக வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கும் இல்லையே! நம்மவர்களிற் பூண்டிருந்தாலும்போய் வாய்திறந்தால் காததூரம் நாரும் அசுத்தக்கிழவர்கள் கூட மற்றச்சாதியாரிற் சுத்திபத்தியுடையவர்களைக் கண்டாலும் ஏழடி எட்டி நடக்கிறார்கள். மற்றச்சாதியார் வெயிலிற்களைத் துச்சி சிறிதுநேரம் ஒதுங்குவதற்குத் தம்வீட்டு ஒட்டுத் திண்ணையண்டைவந்தால் நம்மவர்கள் தமது வீடு தீட்டுப்பட்டுப்போம் என்று அவர்களைத் தூர்த்துகிறார்கள்! அல்லது தெரியாமல் உட்கார்ந்திருந்து எழுந்துபோனார்களானால், அவர்களிருந்த விடத்திற் சாணிகரைத்துத் தெளிக்கின்றார்கள். மாட்டுச்சாணியிலும் ஆற்றிவுடைய மனீதன் தாழ்ந்தாபோயினான்! பசியால் உயிப்போகிறதென்று பிற சாதியான் ஒருவன் வந்தால், அவனுக்கு அன்னமிடற் நீட்டுப்பட்டு

மீப்போமென்று நம்மவர் அன்னஞ் சிறிதும் இடுவதில்லை; ஒருகால் கொஞ்சம் இரங்கிச் சோறிட மனம்வந்தாலும் வீட்டில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் உண்ட பிறகு மிச்சம் இருந்தாற் சிறிது இடுவார்கள்! இதற்குட் பசித்துவந்தவனுக்குப் பாதியிர்போய்விடும்! ஐயோ! தாகத்தால் மிக வருந்திவந்தவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடாமல் வெருட்டின நம்மவர்கள் எத்தனை பேரை நான் பார்த்திருக்கின்றேன்! தம்மை உயர்ந்த சாதியாராக மதித்ததனால் நம்மவர்களுக்கு வந்த கேட்டைப்பார்! அவர்கள் சிறிதும் மன இரக்கம் இல்லாதவர்களானார்கள்! மற்றச்சாதியாரைத் தம்மோடொத்த உயிர்கள் என்றுநினை யாமல் தாழ்வாக நினைத்துப் பாவத்தையும், தம்மை உயர்வாக நினைத் து அகங்காரத்தையும் கட்டிக்கொண்டார்கள்! உடம்போடு அழிந் து போவதாகிய சாதியித்தியாசத்தைப் பெரிதாக மதித்து, உயிர்க்கு இனிமை தருகின்ற சுவகாருணியமென்னும் பெரும்புண்ணியத்தை இழந்து போனார்கள்! நம்மவர்கள் இப்பெரும் பாவத்தினின்று எப் படிக்கரையேறப்போகின்றார்கள் என அல்லும் பகலும் எண்ணிப் பரிதவித்து வருகின்றேன்,—” என்று நான் சொல்லுகையில் என் தங்கை இடை மடக்கி,

“ஏன், அக்கா, இப்போது இங்கிலீஷ் படிக்கிறவர்களில் நம்ம வர்கள் சாதியித்தியாசத்தை அவ்வளவாகப்பாராட்டுகிறதில்லை யென் று நீ அடிக்கடி சொல்லிவந்திருக்கிறாயே?” என்று வினவினாள்.

“கண்மணி, இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் அழகை என் னென்று சொல்வேன்! இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் தம் எண்ணம் போலெல்லாம் நடப்பதற்குச் சௌகரியமாகச் சாதியித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லை யென்று சொல்லுகிறார்களே தவிர, உண்மையில் அவர்கள் தாம் அதனை மிகுதிப்படுத்தி வருகிறார்கள். இங்கிலீஷ் படித்த சிலர் குசினிக்காரப்பறையர் வைத்திருக்கும் சாப்பாட்டுக் கடைகளிற்போய்க் காப்பிவாங்கிக் குடிக்கிறார்கள், வேறு சில தின் பண்டங்களும் வாங்கி உண்கிறார்கள். இத்தனைக்கேள்விப்பட்ட அவர் கள் உற்றார் உறவினரான வைதிகப்பிராமணர் அவர்களைப்பார்த்து, ‘இப்படிப் பறையர்கடையிலே சென்று காப்பி உண்பது தகுமா?’ என்று வினவினால், அப்போது மாத்திரம் ‘பறையன் எனினால்’ என்ன? அவன் மனிதன் அல்லனோ? அவனுக்கும் நமக்கும் என்ன

வித்தியாசம்? வெறுந்தண்ணீர் வாங்கிக்குடிப்பதாற் குற்றம் சிறிதும் இல்லை. இங்கிலீஷ் படித்த நாங்கள் வித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லை நீங்கள் கருநாடகப்பேர்வழிகள்; இந்தக்காலத்திற்கு இவையெல்லாம் கூடா.' என்று மழுப்பிச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள் இப்படிச்சொல்லும் இவர்களே தாம் உத்தியோகம் பாரக்குந் தொழிற்சாலைக்குட்சென்றால், தம்மினும் மேம்பட்ட அறிவினை உடையராய்த் தம்மோடொத்த நிலையிலும் தமக்கு மேற்பட்ட நிலையிலும் உத்தியோகத்திலுள்ள வேளாளர், வடிகர் முதலான பிறசாதியாரைப்பார்த்துப் பொறுமைகொண்டு புழுங்கி 'இந்தக்குத்திரப்பயல்கள் பிராமணுளான நமக்குச் சமமாயும் நமக்கு மேலாயும் வந்து விட்டார்களே' என்று தமக்குட் கூடிப்பேசிக்கொண்டு அவர்களைக்கெடுத்துக்கீழ்த்தள்ளச்சமயம்பார்க்கிறார்கள் இன்னும் தாம் உத்தியோகஞ்செய்யும் இடங்களில் தம்மோடொத்த பிராமணர்களுையே அலுவலர் கொண்டுவந்து அமர்த்தி வைக்கிறார்களே யல்லாமல், பிறசாதியாரில் உத்தமராயும் கல்வியறிவிற நேர்த்தவர்களாயும் இருப்பவரையுங்கூடத் தாமிருக்கும் இடங்களிற் சேர்ப்பதில்லை உயர்த்த நியாயாதிபதி வேலையினின்று விடுதி பெற்ற நம்மவர் ஒருவர் தாமிருந்த அவ்வேலைக்கு வேளாளர் ஒருவரும் பிராமணர் ஒருவரும் தக்கவராயிருக்கக்கண்டு, உடனே தம்மோடொத்த பிராமணரைத் தம்மிடத்து அழைத்து 'நீர் நானிருந்த நியாயாதிபதி வேலைக்குவரப் பிரயத்தினம் பண்ணும்; நீர் இங்கில் அசட்டையாய் இருந்து விடுவீரானால் ஒரு குததிரப்பயல் வந்து உட்கார்ந்து விடுவான்.' என்று மிக்க காரத்தோடுஞ்சொல்லி, அவரை வலி அவர்கடிக அவ்வேலையைச் செய்துவைத்தனராம். இங்ஙனமே எனக்கு எட்டும் செய்தி ஒவ்வொன்றும், இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் அது படியாத நம்மவர்களினும் மிகுந்த மனவையங்கொண்டு சாதிவித்தியாசம் பாராட்டி வருகின்றனர் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது ஆகையால், இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர் தம்முடைய செளகரியத்தின்பொருட்டுச் சாதிவித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லையே யொழியட், பிறசாதியாரின் நன்மையின் பொருட்டு அங்ஙனம் செய்வதாக எள்ளளவுத் தோன்றவில்லை" என்றேன்.

என் சொற்கள் ஒவ்வொன்றினையும் உற்றுக்கேட்ட என் தங்கை “அப்படியா! அப்படியா!” என்று எவகி “நம்மவர்கள் அவ்வளவு கல்வெஞ்சும் உடையவர்களா!” என்று மெல்லெனக்கரைத்து “நல்லது, அக்கா, நம்மவர்களின் புருஷாள் தாம் அப்படியிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? அதனைச் சிறிதுசொல்.” என்று கேட்டாள்.

“ஆ! நம்முடைய ஸ்திரீகளின் நிலைமையா! நம்மவர்களில் ஆண் மக்களுக்காவது சிறிது கல்வியுணர்ச்சி இருக்கின்றது; நம்முடைய பெண்பாலார்க்கு அதுவும் இல்லை; இவர்களின் படித்தவர்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் தப்புந்தவறுமாக வண்ணாக்கண்க்கு எழுத்தத் தெரிந்தவர்களேயல்லாமல் வேறல்லர். அறிவிலாதவளரச்செய்யும் உயர்ந்த நூல்களுள் ஒன்றேனும் இவர்களுக்குத் தெரியாது. எழுத்துக்கள் சில எழுதக்கற்றுக்கொண்ட தமது கல்வியையே பெரிதாக மதித்து இறுமாந்திருக்கிறார்கள். தம்மைத் தேவமாதர்கள் என்றும் மற்றச்சாதியார் அனைவரையும் சூத்திரப்பேய்கள் பறைப்பிசாசுகள் என்றும் எண்ணியிருக்கிறார்கள். குளங்களுக்குப்போய்க் குளித்துவரும்போது மற்றச் சாதியாரைக்கண்டு இவர்கள் துணுக்குற்று அப்புறமும் இப்புறமும் ஒதுங்குவதைப் பார்த்தால் எனக்குச் சிரிப்புவராமல் இருப்பதில்லை. பல்வகைச் சாதியாரும் தேய்ந்து அசுத்தப்படுத்தின குளத்தின் நீரிலே முழுதிவரும் இந்தத்தேவமாதர்கள்! மேல் அவ்வசுத்தத்திற் சிறிதாயினும் படாமல் இருக்குமா? என்று நான் எனக்குள்ளே எண்ணிக்கொள்வதுண்டு. இவர்களுக்குத் தருமசிந்தையென்பது சிறிதுங்கிடையாது. எந்நேரமுந் தம்மை உயர்வாகவும் பிறரைத்தாழ்வாகவும் நினைப்பதால், பிறரைக்கண்டால் அநவருப்புங் கோபமுக்கொண்டு அதங்கிரிக்கின்றார்கள். அதனால் இவர்கள் மனம் சிறிதும் இனக்கமின்றிக் கல்லைப்போற் கரடாய்ப்போய் இருக்கின்றது. இவர்களுக்கு அன்பும் பட்சமும் இன்னபடியென்றே தெரியா. அதனால் இவர்கள் தம் தாய் தந்தையர், சகோதரர் சகோதரிமார், கணவன், உற்றார் உறவினர் முதலியவர்களிடத்துங் கூட உண்மையன்பு பாராட்டுவதில்லை. தமக்கு உடுக்க உயர்ந்த பட்டுப்புடைவையும் உண்ண நாவிற்கினிய பண்டமும், பூணச் சிறந்தநகைகளும் பிறவசதிகளும்கிடைத்

தால் தமது வாழ்க்கையைத் தேவவாழ்க்கையாக எண்ணி இறுமாந்துகிடக்கின்றார்கள்; இவ்வளவுங் கிடையா விட்டால் தம்மவர்கள் மேல் மிக மனம்நொந்து வெறுப்புற்றிருப்பார்கள். இவர்களின் இவ்வறியாமைக் குணத்தினாலும் செய்கையினாலும் நம் ஆண்மக்கள் செய்யும் தீயசெய்கைகளுக்கும் அவற்றால் அடையும் துன்பங்களுக்கும் ஓர் அளவே இல்லை, அம்மா.” என்றேன்

“அப்படியானால், அக்கா, உன்னைப்போல நமம பெண்மக்களிற் படித்தவர்கள் இல்லையா?” என்று வினவினாள்.

“அம்மா, எனக்குத் தான் என்னதெரியும்? நம் அண்ணா சுப்பிரமணியன் தமிழ்க்கல்வியிறேர்ந்த அறிஞர்களிடம் எந்நேரமும் பழகிவருவதால், அவன் என்னைத் தமிழ்தூல்கள் படிக்கும்படி தூண்டி எனக்குப்பலஉயர்ந்த தமிழ்ப்புத்தகங்கள் வாங்கித்தந்துவருகிறான். நானும் அவற்றை மிகுந்த ஆவலோடு படித்துவருகின்றேன். இன்னும் நான் படிக்கவேண்டிய நூல்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அது நிற்கட்டும். என்னைப்போலப் படிப்பவர்களும், என்னிலும் மிகுதியாகப்படித்தவர்கள் சிலரும் நம்முடைய பெண்மக்களில் இருக்கிறார்கள் ஆனால், இவர்கள் எல்லாரும் குடத்துக்குள்ளே வைத்த விளக்குப்போலப் பொலி விழந்து இருக்கிறார்கள். நம்மவர்களிற் படியாத மாடர்களெல்லாம் படித்த அப்பெண்மணிகளைக் கண்டு பொறாமைகொண்டு என்னஞ்செய்வதே தொழிலாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் மிக மனம்நொந்து தமது சுல்வியைப் பயன்படுத்தக் கூடாமல் வீணே காலங்கழித்து வருகின்றனர்; உற்றார் உறவினர் பழிப்புக்கு அஞ்சின இவர்கள் பெற்றோர்களும் இவர்களை மேன்மேலும் படிக்க இடந்தருவதில்லை. என்செய்வார்கள்! பாவம்! நம் அண்ணா சுப்பிரமணியனுடைய உதவியில்லாவிட்டால், நம்முடைய பெற்றோர்களும் என்னை இவ்வளவு கூடப் படிக்க விடமாட்டார்கள்.” என்று மனம் விண்டு கூறினேன்.

இதனைக்கேட்ட என் தங்கை கண் கலங்கி, “ஐயோ! இதென்னகொடுமை! அக்கா, ஏன் அவ்வளவு கொடுமைக்கும் அவர்கள் ஆளாயிருக்கவேண்டும்? நம்மிற்படித்த அப்பெண்மணிகள் தம் எண்ணம்போற் படித்துத் தாம் படித்ததைப் பிறர்க்கு எடுத்துச்சொல்வதிற்குற்றம் என்ன?” என்று வினவினாள்.

“குற்றம் சிறிதும் இல்லை ஆயினும், உற்றார் உறவினர் பெற்றோர்க்கு அடங்கி யிருக்கும் வரையிலும் இவர்கள் அவர்கள் சொற்படிதான் நடக்கவேண்டுமே யல்லாமல், தாமதவே ஏதுஞ் செய்தல் ஆகாது.” என மொழிந்தேன்.

“பெற்றோர்கள் கற்பிப்பது நல்லதானால் அதற்கு அடங்கிநடக்க வேண்டுவது முறைதான். அவர்கள் நலமல்லாததைக் கற்பித்தால் அதற்கும் அடங்கி நடப்பது தகுமா’ அப்படி அடங்கி நடவாவிட்டால் என்ன?” என்று மீட்டும் வினாவினாள்.

“அம்மா, அவர்கள் சொற்படி நடவாவிட்டால் அப்பெண்மணிகள் அடிபட்டும் உதை பட்டும் பலவாறு அவர்களால் துன்பப்படுவார்கள்.” என்றேன்.

“அப்படியானால் அப்பெண்கள் அவ்வளவு கொடுமை செய்பவர்களை விட்டு நீங்கி வெளியேபோய்த் தனியே காலங்கழிக்கலாகாதா?” என்று கேட்டாள்.

“நமது தேசத்தில் பெண்மக்கள் சமக்கு உற்ற ஆண் துணை யின்றித் தனியே சென்று காலங்கழிக்க முடியாது;” என்றுரைத்துப் பின்னும் அவள் மனநிலையைத் தெரிந்துணர்ச்சற்காக, “அது நிற்கட்டும். நான் நமது பெற்றோரையும் மற்றவர்களையும் எல்லாம் விட்டுப்பிரிந்து தனியே போய் எங்கேயாவது இருக்கலாமா?” என்று முகஞ்சுளியாமல் அவளைக்கேட்டேன்.*

இச்சொற்களைக்கேட்டதும் என் தங்கையின் கண்களில் நீர் முத்து முத்தாய்க்துளித்தது. உடனே அவள் என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, “அக்கா, நீ அப்படி யெல்லாம் எங்களை விட்டுப் போய் விடாதே உன்னைப்பிரிந்து நான் எப்படி யிருப்பேன்’ அக்கா, அக்கா என்று உன்னையே கூப்பிட்டுக்கொண்டு அலைய மாட்டேனா’ நீ எங்கே போனாலும் உன்னை நான் விடமாட்டேன். அம்மா, அப்பாவிடம் சொல்லி நீ எங்கே போனாலும் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடுவேன். அக்கா, நீ என்னை விட்டுப்போய் விடுவாயோ’ அம்மாவிடம்போய்ச்சொல்லட்டுமா’” என்று சீசால் விக்கொண்டே எழுந்தாள்.

அவன் எழுந்ததைக்கண்டு மிகவும் அஞ்சி அவளை உடனே கையைப்பிடித்து மடியில் உட்காரவைத்து, “என் செல்வமே, உன்னை விட்டுப்போவேனா? நான் சும்மா விளையாட்டுக்காக உன்னைக்கேட்டேன். எப்படி நீ என்னைப்பிரிந்திருக்கக்கூடாமல் மனம் வருந்துகின்றாயோ, அப்படித்தான் நம்மிற் படித்த பெண்களையும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்கள் பிரியக்கூடாமல் வருந்துவார்கள். இது உனக்குத் தெரிவிப்பதற்காகவே அப்படிச் சொன்னேன். அதற்காக நீ துயரப்படாதே என் கணமணி!” என்று சொல்லி அவளை முத்தம் வைத்தேன்.

என் அருமைப்பேரே, இவ்வளவு தான் எங்களுக்குள் நடந்த சும்பாஷணையின் விவரம். நீரும் நானும் அளவளாவி உயிரும் உடலும் போற் பிரிவின்றிக் கலந்திருந்து இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு நாம் இருவரும் தொலைவிலுள்ள ஒரு நகரத்திற்குப் போய் விட வேண்டுமென்று எழுந்தனரே நீர் தம்முடைய தாட தந்தையர் உற்றார் உறவினா முதலிய எல்லாரையும் அறவேவிட்டு என் பொருட்டு வரத்துணிந்தபோது, நான் மாத்திரம் அதற்கு இசையாமல் இருக்கலாமா என்று நீள நினைத்துபார்த்து யானும் என் தாய் தந்தையர் முதலான எல்லாரையும் துறந்து தம்முடன் போதுவதற்குத் துணிவு கொண்டேன் அங்ஙனம் துணிவுகொண்ட சில நிமிஷங்களுக் கெல்லாம் என்றங்கைக்கும் எனக்கும் மேற்கூறிய சும்பாஷணை நடந்தது. பாரும், எங்கள் பார்ப்பாரச்சாதியிற் படித்த பெண்கள் சிலர் படுந்துன்பத்தை யான் எடுத்துச் சொன்னபோது என் தங்கை மிகமனம் உருகி, அவர்கள் என் தம்மைச் சேர்ந்தாரை விட்டு நீக்கி வெளிப்புறப்பட்டுத் தன்னத்தனியே வாழலாகாது என்று கேட்டவள் பிறகு நான் தனியே பிரிந்து போயிருக்கலாமா என்று அவளைக் கேட்டதும், அதுகாறும் மிக்க துண்ணறிவோடும் நியாயவுணர்ச்சியோடும் பேசிவந்த தன் அறிவையும் மறந்து, என்மேல் உள்ள அன்பினால் அங்ஙனம் பிரிவதற்கு உடன்படாமல் வெம்பினாள். எவ்வளவு துண்ணறிவுடையாராயிருந்தாலும் அவர், ஒரு வரிடத்துண்டான அன்பின் வசப்படுவாரானால் தம் அறிவையுந் நியாய முறையையுங் கைவிடுவாரென்பது இதனால் விளங்குகின்ற தன்றோ? என ஆருயிர்க் காதலரே, என் தங்கை என்மேல் வைத்த

பிரியத்தால் என்னைப் பிரிந்திருக்கமாட்டானே! என்னைப் பிரிந்தால் அவள் எவ்வாறுவாளோ என்று நினைக்க என் நெஞ்சம் பதீரென்றிதே! பாலினுந் தூயமனமுடையீர், உம்மையும் அகன்றிருக்க என் உள்ளம் இசைகின்றதில்லை, என்னை அகன்றிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உமக்கு ஒவ்வொரு வருஷமாய் இருக்கின்றதென வரைந்தீர், எனக்கோ அப்படியில்லை, உம்மை விலகியிருக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் எனக்கு ஒவ்வோர் ஸாழியாய் இருக்கின்றதே! உடலானது உயிரையும் பிரிந்திருக்கும், மலரானது மணத்தையும் பிரிந்திருக்கும், நானோ உம்மைப் பிரிந்திரேன், கல்வியின் மிக்க வல்லவரே, உமது கல்வியின் உயர்வையும், குணத்தின் நலத்தையும் அழகின் அமைவையும் நான் அறியேன்; என்னுடைய அருமைகளோ நீர் அறிவீர். நம் இருவர்தம் பொருத்தத்தையும் பிறர் எவர் அறிவார்! சாதி வித்தியாசமே நம்முடைய தேசத்தார்க்கு உயர்ந்த தத்துவஞானமா யிருக்கின்றது; சாதி வித்தியாசத்தால் நம்மவர்கண்டனயாவை? அகங்காசமும், கோபமும், பிரிவும், பகையும் அல்லவோ? சாதியில் வேறு வேறான எம்மிருவரும் பொருந்தியிருக்கலியோ! நம்மைச்சேர்ந்தவர்களை இணங்குவார்களா? ஒருகாலும் இணங்கமாட்டார்களே! என் செய்வென்! உம்மோடு ஒருங்கு இருக்கவேண்டுமாயின் என்னவர்கள் எல்லாரையுந் துறந்துவிடல் வேண்டும். எல்லாரையுந் துறக்கலாம், என்றவகையை எவ்வாறு துறப்பது!—ஆ! எதென்ன இது! திருவல்லிக்கேணிக்குப் போகவேண்டும் கீழேவா என்று என் அன்னை அழைக்கிறாள். ஏன் அன்பரே, மற்றவை பின்னால் எழுதுகிறேன். எத்தனை நாடென்று இங்கே வரும் படியாய் இருக்குமோ. என்னை மறவாதீர்.

கடிதம் ச.

என் அருபைக்காதலரே,—நான் இங்கே திருவல்லிக்கேணிக் கு வந்து ஒருவாது காலமாய் விட்டது. இந்த ஒரு மாதமும் உமக்குக் கடிதம் எழுதச் சமயம் வாய்க்கவில்லை. நீர் என்னைப்பற்றி ஏதாநினைத்துக்கொண்டீரோ! உம்முடைய திருமுகத்தை யான் காணக்கிடையாமற் கழிந்த இவ்வொரு மாதகாலமும் எனக்கு மிகவும் பொல்லாத காலம் யான் உமக்குக் கடிதம் எழுதவும், உம்முடைய கடிதத்தை யான் காணவும் பெற்றால் என் உளளம் ஒறுவாறு ஆறுதல் அடைந்திருக்கும் அவ்வளவுக்கும் இடம் இல்லாமற்போய் விட்டதே! உம்மை நினைத்து நினைத்துப் பாவியேன் நெஞ்சம் நெகிழுகின்றது. என் சிந்தையெல்லாம் உமேறபதிந்து அல்லும் பகலும் உம்மையே நினைத்திருப்பதனாலேதான் என்னுயிர் உடம்பிற்றங்கியிருக்கின்றது. இங்கே வந்தநாள்முதல் உம்மைத் திடீரெனப்பிரிந்ததனால் உண்டான வருத்தம் என்னுடம்பையும் அரைவாசி ஆக்கி விட்டது. உணவும் உண்பதில்லை, உறக்கமுடிகொள்வதில்லை. இந்த வீட்டிலுள்ளவர்களிற பெரும்பாலும் எல்லாரும் என்னை வெறுக்கிறார்கள்; இங்கே என்னிடத்தில் இரக்கமுகவகாட்டுகிறவர் ஒரே ஒரு சிழவனாந்தாம், இவரை என் மாமனார் என்கிறார்கள். இவருடைய ஆதரவு இல்லாவிட்டால் இங்கே யான் ஒரு நிமிஷங்கூட உயிர்வாழ முடியாது. என் மாமியார் என்று சொல்லப்படுகிறவள் பொல்லாத கிழப்பிசாக்; என் நாத்துணர் கொடியபட்டி; என் மைத்துனன் என் பவன் ஒருபெருந் தலையெடுப்புள்ளவன். இவர்களுக்கும் எனக்குத் தள்ளோமும் ஓயாத போராட்டமாக இருக்கிறது. நச்சுப்பாம்புகளாற் சூழப்பட்ட ஒரு குடிசையில் மந்திரகாரன் ஒருவன் உதவி பெற்று ஷிப்பவர் ஒருவரைப்போல யான் இவர்கள் நடுவிலே என் மாமனார் உதவியால் ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். யான் இங்கே வந்த எழெட்டி நாளைக்குப்பிறகு மாமியார் என்மேற் பெருஞ்சண்டை தொடுத்தாள்

“என்னடி, நீ கலகல என்று பேசாமல் இப்போதுதான் புருஷனைப்பறிசொடுத்தவன்போல் இருக்கிறாயே” என்று மாமியார் வம்புக்கு இழுத்தாள்.

அதற்கு நான் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கவே, நாத்துணர் கடுகடுத்த முகத்தோடு, தன்தாயின் முகத்தைப்பார்த்து, “நீ சொல்லு.

வது அவள் காதில் துழையவில்லை, அவள் யாரோ புருஷன்மேல் நினைவா யிருக்கிறாள். அவளைப்பார்த்தால் முண்டைச்சி மாதிரியாக வா இருக்கிறது. இப்போதுதான் சல்பாணமணமேல் உட்காரப் போகிறவளைப்போல் இருக்கிறது தலையில் மயிரைப்பார்! எவ்வளவு பண பளப்பாயிருக்கிறது! காதில் சிவப்புத்தோடு நெருப்பு எரிகிறது போலிருக்கிறது; கழுத்தில் தங்கச்சங்கிலி, பொத்தான் வைத்த பட்டு ரவிகை, உயர்ந்த பட்டுப்புடைவை, கையில்தங்கக்காப்புக் கொலுசு, எவ்வளவு ஒம்பாரம்! எவ்வளவு சிங்காரம்: உடம்பைப்பார்! மினு மினுவென்று இருக்கிறது. அவளுக்குக் கவலை யேது' விசனம் ஏது' இவளை வைக்கிறபடி வைத்தால் இவளுக்கு இவ்வளவு ஓயில் உண்டாகுமா' என்டியம்மா, இவா தலையை என் மொட்டை அடியாமல் விட்டு விட்டார்கள், ஐயங்காரப் பெண்பள்ளைகளுக்கு அல்லவோ தலையில் மயிரைக்கிற வழக்கம், நம்ம ஸ்மார்த்தச் சாதியில் அப்படி வழக்கம் இல்லையே!" என்று கேட்டாள்.

“ஆமடியம்மா, அதைக் கொடுமையை என்ன சொல்லுகிறது! நம்ம ஆண்பயல்கள் பறைப்பாஷை படிக்கத் தொடங்கி இவ்வளவு குட்டிச்சுவரும் உண்டானது நாங்கள் எல்லாம் இவள் ஆமுடையான் இறந்தவுடனே இவள் தலையை மொட்டை அடித்துவிட வேண்டுமென்று தான் சொன்னோம் நம்மபயல் ராமசாமியும் இவள் தமையன் சுப்பிரமணியனும் மயிர் வாங்கப்படாதென்று குறுக்கே கிடந்தார்கள். அந்த இனம்பயல்கள் பேச்சைக்கேட்டு நம்மகிழப் புடுவானும் இவள் பெற்றோரும் சரி சரி யென்று ஒத்துக்கு மத்தனங்கொட்டி, இவளுக்கு இன்னுக் கொஞ்சம் வயசானபின் மயிரை எடுத்துவிடலாம் என்று மெழுகிப்பேசிவிட்டார்கள். இவள் ஆமுடையான் இறந்தபோது இவள் எட்டுவயதுக் குழந்தையா யிருந்தபடியால், இனத்தாரும் இரக்கப்பட்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் இருந்து விட்டார்கள். பிறகு இவள் பருவமாகி இந்த நாலேந்து வருஷங்களாக இவள் தலையிரை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று நான் சொல்லவந்தும், என் சொல்லைக் கவனிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை. அங்கேயிருந்தால் இவள் தமையன் சுப்பிரமணியனால் கெட்டுப் போகின்றாள்; இங்கே வந்தால் நம்ம கிழப்படுவான் இவளுக்குச் செல்வங் கொடுத்துக் கெடுத்து விடுகிறான்.” என்று அவளை நோக்கி விடை பகர்ந்தாள்.

தன் தாயின் சொற்களைக்கேட்ட அவள் பின்னுங் கொந்தளிப்பு உடையவளாகி, “அவர்களுக்குத்தாம் அறிவில்லாமற் போனாலும் இருபதுவயசுப் பெண்பிள்ளையாகிய இவளுக்கு அறிவு எங்கே போனது. என்னைக்குப் புருஷனை இழந்தாளோ அன்றைக்கே எல்லாவற்றையும் இழந்தாள். இன்னும் இவள் தலையில் மயிர் வைத்திருப்பதும் அலங்காரம் செய்து கொள்வதும் எந்தப்புருஷனுக்காக. இவளுக்குள்ள அகங்காரத்தை என்னவென்று சொல்லலாம்!” என்று நாராசத்தைக்காய்ச்சி என் காதில் ஒற்றி ஒற்ற்போலச் சுடுமொழிகளைச் சொன்னாள்.

இதுவரையில் வாய்பேசாமல் அமைதியோடுங்கிடக்கொண்டிருந்த நான் மனவருத்தம் மிகுந்து “ஏன் நீங்கள் என்னை இப்படியெல்லாம் பழித்தாப்பேசுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு நான் யாது குற்றம் செய்தேன்?” என்று வினவினேன்.

அதற்கு நாத்துணர் பதை பதைத்து, “நீ தாலி அறுத்தவள் அல்லவா உனக்கு இவ்வளவு அகங்காரங்களும், எதற்காக!” என்றாள்.

அதன்மேல் “தாலி அறுத்தவள் என்று நீ என்னை ஏன் எசுகிறாய்?” என்று மீட்டும் வினவினேன்.

என்னடி “ஒன்றும் அறியாத அம்முக்கள்ளிபோற் பேசுகிறாய்? பாவி உன்னைக்கட்டாமல் இருந்தால் என் தமையன் இன்னும் உயிரோடே இருப்பான்; உன்னைக்கட்டின மறுவருஷமே அவன் இறந்துபோனான்; நீ மாத்திரம் குத்துக்கொழுக்கட்டைபோல் இருக்கின்றாய்.” என்று சினந்து கூவினாள்.

“வீணை பழிச்சொற்களை என்மேல் நிரப்ப வேண்டாம். உனக்கே கீழ்ப்பது வயதுக்கு மேல் ஆகின்றது, உன் தமையன் இப்போதிருந்தால் கீழ்ப்பத்தேழு வயதுக்கு மேற்பட்டவராயிருப்பார். நான் ஏழுவயதுக் குழந்தையாயிருந்தபோது என்னை நாற்பத்தைந்து வயதுள்ள ஒருவருக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்தது உங்களுடைய அறிவீனமே யல்லாமல், என்னுடைய குற்றம்அன்று. உன் தமையன் எப்படிப்பட்டவரோ எனக்குத்தெரியாது. அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் நான் பயந்து ஒடினது மாத்திரம் எனக்கு ஞாபகத்

தில் இருக்கின்றது. அவர் உன்னைப்போலவே பல் நீண்டு உதடு கிழே தொங்கப் பருத்ததொந்தியோடு தலையில் சிறிய தேங்காய்க் குடுமி வைத்துக்கொண்டு அங்கும்குமும் போவதைப் பார்த்த போ தெல்லாம் நான்மிகவும் நடு நடுங்கி அழுதோடிப் போனதெல்லாம் எனக்குக் கணவுகண்டாற்போல விளைவுக்கு வருகின்றது. எனக்குத் தந்தையைப்போல் இருந்த உன் சமையலே எனக்கு ஏற்றமணவா னன்! ஒருவரை யொருவா பேரன்போடு நேசித்து இருவரும் ஒருயி ராய் ஒருவராகமருவிப் பிறர்க்குச் தீங்கில்லாத வழியிலே தாம் அ னுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துக்கொண் டு, உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் உதவி ஒத்தாசை முதலா ன பல நன்மைகளைச் செய்து வாழ்பவர்கள் அல்லரோ மணவாள னும் மணவாட்டியும் என்று சொல்லப்படுவார்கள்! இவர்களுள் ஒரு வர் ஒருவரைப் பிரிந்து வினைவசத்தால் இறந்தாலும் மற்றவர் தமது நேசத்தினின்றும் மாறுபடமாட்டார்; மனைவி இறந்தால் அன்புள்ள கணவன் அவளையே நினைந்தவனாகி வேறொருத்தியைக் கணவிலும் நாடானாய் வேறு இன்பங்களையும் விரும்பானாய்க் கடவுளையே தொ முது கொண்டு தன் வாழ்நாளைக்கழிப்பன்; கணவன் இறந்தால் அன் புள்ள மனைவி அவளையே நினைந்தவளாகி வேறொர் ஆண்மகனைக் கணவிலும் நிறையாளாய், வேறு எவ்வகை இன்பங்களையும் கருதா ளாய்க் கடவுளையே தொழுது கொண்டு உயிரற்ற வெற்றுடம்பு போல் தன் நாட்களைக்கழிப்பாள். அப்படிப்பட்டவள் மயிரைச் சி ரையாமலே மயிர அழகிழந்து போகும்; விலையுயர்ந்த ஆபரணங் களையும் பூட்டாடைகளையும் பிறர் கொண்டு வந்து அவளை அலங்கரிப் பினும் அவள் அவற்றில் நாட்டம் சிறிது மின்றி அவற்றை அருவ ருத்து விடுவாள்; அவளுடம்பு ஊண் உறக்கமுங் கொள்ளாமல் மெ ழிந்து பொலிவிழந்து போகும்; அவளுடைய அழகைக் குலைக் கப் பிறர் எவரும் வேண்டாம்; அவள் நினைவே அதனைச் செய்யப் போதுமானது.

இப்படியல்லாமல், இருவர் சம்மதமும் இன்றிப் பொருத்தஞ் சிறிதும் அமையாத இருவரை ஆடுமாடுகளைப் பிணைப்பதுபோலப் பிணைத்து விடுவதும், அங்ஙனம் பிணைக்கப்பட்ட இருவரும் ஒற்று மையும் அன்பும் இன்றி மணவருத்தத்தோடு காலங்கழித்தலும், அவ

ருள் மனைவி என்னப் பட்டவள் இறந்தால் கணவன் பல்லுஞ் சொல்லும்போன சிழவனாயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பால்குடிக்கும் பால்களுளை ஒரு பெண் மகவை மணம்புரிந்து விடுதலும், கணவன் என்னப்பட்டவன் இறந்தால் மனைவி எவ்வளவு சிறு பருவத்தினளாயிருந்தாலும் அவள் தலையைச் சிரைத்த அணிகலங்களை நீக்கி வெள்ளைக் கோணிப்புடைவை உடுப்பித்து உப்பில்லாச் சோற்றையிட்டு வருத்துதலும் ஐயோ! என்ன கொடுமை! பிறருடைய வலுகட்டாயத்தால் மணஞ்செய்விக் கப்பட்டு மிக்கவருத்தத்தோடும் அவளோடு சிலநாள் இருந்து வயது முதிர்ந்த அவன் இறந்துபோகவே சுமை நீங்கியதென ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்திருக்கும் ஏழைப் பெண்ணின் தாலையை அறுத்தால் என்ன, அவள் தலையைச் சிரைத்தாலென்ன, ஆடை அணிகலன்களைக் கழற்றியதாலென்ன, உப்பில்லாப்புற்கையை இட்டதாலென்ன, அவள் மனம் இறந்தவனைச் சிறிதும் நாடாது. அவள் கண்கள் அவன்பால் தன்பினால் நீரைச் சொரியா.

ஆடுமாடுகளைப் பிணைப்பதுபோல ஆண்மக்களையும் பெண்மக்களையும் பிணைப்பதனாலேதான் இந்த நாட்டில் எல்லாவகையான தீய ஒழுக்கங்களும் தீங்குகளும் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாகப் பெருகி வருகின்றன கணவனும் மனைவியும் அன்பினால் பொருந்துவார்களாயின் உலகம் அப்போதுதான் சிறப்படைமும், தீமைகளெல்லாம் அப்போதுதான் ஒழியும்.

உன் தமையனை எனது ஏழாவதுவயதில் என் கணவனாக நினைந்து அன் டு பாராட்டியதுமில்லை, கணவனும் மனைவியும் கடந்து கொள்ளவேண்டிய முறை இன்னதென்று தெரிந்ததுமில்லை. நான் சூலி அறுத்தவளும் அல்லேன், கணவனை இழந்தவளுமீ அல்லேன், யான் அன்றும் கன்னிப்பெண்ணே, இன்றும் கன்னிப்பெண்ணே; கன்னிப் பெண்ணுக்குரிய எல்லாமங்கல அலங்காரங்களும் எனக்கு உரியனவேயாகும். நீங்கள் ஒருகாரணமும் இன்றி என்னை இப்படியெல்லாம் பழித்துப்பேசுவது தகாது" என்று மிகக் கருகருப்போடும் உருக்கத்தோடும் பேசினேன்.

என் சொற்களைக்கேட்டுச் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்ற அவ்விருவரில் மாயியார் என்பவன் மூக்கின் மேல முன்விரலை வைத்து,

“இவன் அதிகப்பிரசங்கியாய் விட்டானே, இவன் ஏதோ
 ாம் படித்திருக்கிறோம் என்னும் இறுமாப்பினால் அல்லவோ
 இவ்வளவு தூரம் மூச்சுவிட்டார் பேசினான். ‘அடுப்பும் பெண்
 களுக்குப் படிப்பேதது’ என்பது சரியாகவெயிருக்கிறது. படிப்
 பில்லாவிட்டால் மூத்தேரர் சொல்வீரீறி இவன் இவ்வளவு பேசு
 வானா.—” என்று அவன் கூத்தரவிடப் பேசுகையில் வெளியே
 போயிருந்த மாமனார் வந்துவிட்டாராகையினால் அவர் ‘அடி, போ
 தும், போது’, உன்சொல்லை நிறுத்தது, அந்தக் குழந்தையை
 ஏண்டி புறக்கணிக்கிறாய்? நீதான் படிப்பில்லாத மூடமாயிருக்கி
 ராய், அந்தக் குழந்தையை உன்னைப்போல் மூடமாக்கப் பார்க்
 கிறாயோ.” என்று பல்லைச் சடித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தார்.
 அவர்களிருவருட மிகப்பொல்லாதவர்களாயிருந்தாலும் மாமனா
 ரை கண்டவுடனே துக்கிட்டிக் ‘‘கிழப்படுவான் வந்திட்டான்;
 இனி இவளுக்காக கொண்டாட்டந்தான்.’’ என்று சொல்லிக்
 கொண்டே சமயங்கடங்கதப் போய்விட்டார்கள். மற்றையவும்
 நீ என்சுது? கமசம் மிசவேண்டிய விலாசமும் பின்பு தெரிவிக்க
 வரோம்.

கடிதம் ௫.

என் அன்பிற்கினிய ரேசரே,—நாலேந்து நாட்களுக்குமுன் நான் எழுதிய கடிதம் உமக்குச் சேர்ந்திருக்கலாமென்று நம்புகிறேன். இந்த நாலேந்து நாட்களும் மாமனார் வெளியே எங்கும் போகாமல் வீட்டிலேயே இருந்தமையால், மாமியாரும் நாததுணரும் வாப்திறந்து என்னைவைது வருத்தாமலிருந்தார்கள். என்றாலும், நான் அவர்கள் இருக்கும் சமயல்கட்டுகருப் போனால் முக்கடிகெடுப்பும்வாய்முணுமுணுப்பும் அவர்களிடமில்லாமல் இருப்பதில்லை. அவர்களுடைய தொந்தரவுக்கு அஞ்சி அவர்களிருக்குமிடத்திற்கு நான் அடிக்கடிபோவதில்லை முன்கூட்டி மேல்மெத்தைமேல் மாமனாரோடுகூடவே இருந்துவருகிறேன். ஆகாரமும் இவர்தம் பூட்டனிருந்து உண்ணுமபடி எனக்குக் சுர்பிசதிருக்கிறார், யான் உறங்குவதும் மேல்மெத்தையில் இவர் ஆறையுறப்பக்கத்தில்லேதான். இவருடைய உயர்த்துணங்காளானவை எனக்கு நிகரத்தமகிழ்ச்சியைத்தருகின்றன. கள்ளங்கவடு அறிமாப் பால்போலுநதூயஉள்ளம் உடையவராயிருக்கின்றார். எண்பதுவயதிற்குமேற்பட்டவராயிருந்தும், இவர அறியு மிகவுந தெளிவுடையதாகவே இருக்கின்றது. ஆங்கிலநூற்கல்வியில் மிகவல்லவராயிருக்கின்றார். எனக்கு ஆங்கிலமொழியில் மிகுந்த ஆராய்ச்சி இல்லாவிட்டாலும், அவர் அநநூல்களிலிருந்து எடுத்துச்சொல்லும் பொருள்கள் எனக்கு அளவிறந்தவியப்பையும் மகிழ்ச்சியையுந்தருகின்றன. உலக இயற்கைப் பொருள்களான மலையங்காடு, பள்ளத்தாக்கிலுள்ள தோப்புகள், கான்யாறு, மலைப்பக்கத்து ஏரிகள், அங்கங்கேயுள்ள பலவகைப் பறவைகள் மிருகங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றிய ஆங்கிலப்பாட்டுகளை அவர் இன்று எனக்கு எடுத்துச் சொல்லியபோது, நானும் அவற்றைப்போலவே நம்முடைய சங்கத்தமிழ் நூல்களில் பாடப்பட்டிருக்கும் இனிய செந்தமிழ்ப்பாடல்களை எடுத்துப்பாடினேன்.

அவற்றை அவர்கேட்டவுடன், “இவ்வளவு அருமையான பாட்டுகள் பழையதமிழில் இருப்பது எனக்குத்தெரியாது, தெரிந்தால் அவற்றைப்படித்து ஆனந்தத்திருப்பேன். பிற்காலத்தில் கம்பர் முதலான சிலர் பாட்டுகளைமாத்திரம் கேட்டிருக்கிறேன்;

இவர்கள் பாட்டுகளில் இயற்கைப்பொருள் வருணனைகள் மிகுதியாய் இல்லாமல், பொய்யும் புளுகும் நிறைந்த கற்பனைகளே நிரம்பி யிருந்தமையால் அவற்றில் எனக்கு விரும்பஞ்செல்ல வில்லை. ஆயினும், தமிழில் திருவள்ளுவர் செய்த திருக்குறளிலும் மாணிக்கவாசகர் செய்த திருவாசகத்திலும் மாத்திரம் எனக்கு மிகுந்த பிரியம். இவ்விரண்டு நூல்களுக்குள் சமானமானது உலகத்தில் வேறொருதூலும் இல்லையென்பதே. என் அப்பிராயம் உலகத்தம்மா, உனக்குத் திருவாசகத்தில் குயிற்ப்பத்துப் பாடமிருக்கிறதா?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு யான், “ஆம், அது பாடமாயிருக்கிறது.” என்றேன்.

“நீ வீணை வாசித்ததைக்கேட்டு இரண்டுமூன்று வருஷங்க ளாய் விட்டன.” என்று சொல்லி, அங்கே கூடத்தின் வட வண்டை மூலையில் உறைபோட்டுச் சார்த்திவைக்கப்பட்டிருந்த வீணையைச்சுட்டி, “அதோ உள்ள அந்தவீணையை எடுத்துவந்து சீட்டிக் குயிற்பத்தை உன் இனிய குரலோடு கலந்து அதில் வாசி” என்று மனமகிழ்ந்து சொன்னார்.

அவா சொன்னவண்ணமே அவ்வீணையை எடுத்துவந்து அதன் உறைபைக்கமுற்றி அப்பால் வைத்துவிட்டு, வீணையின் நரம்ப்களைத் தெறித்து, என்றாலுக்குப் பொருந்த இசைகூட்டி மாணிக்கவாசகப் பெருமானைச் சித்தித்து அவா அருளிச்செய்த குயிற்பத்தின் முதற்பாட்டாகிய,

“த ழுனிய குயிலே ரேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்

பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்

சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லறந்து நின்ற தொன்மை

. ஆதி குணமொன்றும் இல்லான் அந்தமிலான் வரக் கூவாய்!”

என்பதை மனம் நெகருருகிப் பாடினேன். அதனைக்கேட்ட போது அவர் அடைந்த ஆனந்தத்தை இவ்வளவென்று வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாது. அவர் கண்களில் நீர் முத்துமுத்தாய்த் துளித்தது, தன்னை மறந்து அவர் அடிக்கடி “என் அப்பனே, ஆண்டவனே, மாணிக்கவாசகப் பிரபு, உன்னைப்போலச் சிலுத்தின் உண்மையைக்கண்டவர்கள் யார்!” என்று சொல்லிச்சொல்

லித் தேம்பினார். அந்தப்பாட்டு முடிந்தவுடனே, அவர் என்னை நோக்கிக், “குழந்தாய், உனது குயில்போன்ற குயில் இக்குயில் பாட்டைக் கேட்கும்போது, மாணிக்கவாசகரே இப்போது இங்கிருந்து ஒப்புப் பர்வற்ற அந்தச்சிவத்தைப் பாடுவதுபோல் இருக்கின்றது. ஆ! இதுதான் சிவானந்தம்! இப்படிப்பட்ட சிவானந்தப்பாடல்கள் இருக்கையில், பாழுஞ்சங்கீதவத்வான்கள் பாழான நீர்ச்சுளைகளையும் மற்றவைகளையும்பாடி மணிதப்பிறவியைப் பாழாக்குகிறார்களே! இப்போது உனது அழகிய வடிவத்தைப் பார்த்தால் அந்தச் சிவவதி மாதாவைப்போலவோ இருக்கிறது, நீ வீணாவாசிப்பது அந்தமாதா வீணாகாணஞ் செயவதுபோலவோ இருக்கின்றது. நல்லது, குயில்பூவில் இன்னுஞ் சில பாட்டுகள் பாடு.” என்றார். உடனே யான்,

“நீல வுருவிற் குயிலே நீண்மணி மாட நிலாவுங்
கோலவழகிற் நிகழுங் சொடிமயங்கையுள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிது மினியதிரு வுததர கோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க விருந்த லாயகனை வரசு கூவாய்.”

“காருடைப் பொன்றிகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழுக குயிலே
சிருடைச் செங்கமலத்திற் நிகழுரு வாகிய செல்வன்
பாசிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாச மறுததெனே யாண்ட
ஆருடையப்பொனின் மேனி யமுதினை நீவரசு கூவாய்.”

என்னுஞ் செய்யுட்களை மிக மனம்உருகிப்பாடினேன். இவற்றைப் பாடும்போது என் அருமையாகனைய உம்மைப்பிரிந்திருப்பதும், உம்மை என்னிடத்தே வரும்படி என்மனம் இடைவிடாது விரும்புவதும் என்நினைவு எழுந்தன. என்செய்வேன்! எதப்பாட்டைப் பாடினாலும், எத்தனாலும் படித்தாலும் உம்மைப்பற்றிய நினைவே எனக்கு எப்போதுங் தோன்றுகின்றது, என்நெஞ்சத்தில் வேறு ஒரு நினைவுக்கு இடஞ்சிறிதில்லை, உமது நினைவே அதனைமுழுதுங் கவர்ந்துகொண்டது. காதலாக்குள் நிகழும் இரகேசத்தின் வலியையை என் என்பேன்! இதுவேநெறந நினைவு நிகழ இடங்கொடாமல் அவா சிந்தையை முழுதுந் தன்வசப்படுத்திக் கொள்கின்றது. மற்ற நினைவுகளை நாம் முயன்று முன்னுக்குக் கொண்டுவரல்வேண்டும். இதுவோ

தானாவே முன்றோன்றி முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றது. சாதலரிடத்தே நிகழும் நினைவின் ஒருமை.ம், அடியார்களிடத்தே தோன்றும் நினைவின் ஒருமை.ம் எல்லாவகையாலும் ஒத்திருக்கின்றன. உதாரணத்தோடு மாணக்கவாசகப் பெருமான் சிவ பார்பொருளா ளிடத்து ஆடியாராகக் கிழமு அன்பின் திழ்ச்சிகளோடு சாதலர் மாட்டு கிழமு அன்பின் திழ்ச்சிகளோடு ஒப்பவைத்துத் திருச்சிம்பரம்பலக்கோவையார் .. னனம்* அருமை நிக்க மாலை அருளிச்செய்திருக்கின்றார். உம்முடைய நினைவு எனக்குத் தோன்றுமபோதெல்லாம் சொல்லுக அடங்கா ஆனந்தப் விளைகின்றது. அனால், அதனபுகழ்ச்சை உமைப்பிரிந்திருந்தால் ஆற்றாமை உத் தோன்றி என்னைத் தயாப்படுத்துகின்றது. அடியார்கள் சில தமது ஆண்டவனை நினைந்து ஆனந்தப்பட்டு, அவ்வளவோடு அமையாமல் அழுது அழுது வருந்தியதைச் சிறிதில சமயங்களில் யான்கண்டபோது 'ஆனந்தப்படும் இவர்கள் அழுது வருந்திவது என்?' என்று எனக்குள் யான் பலமுறை வன்வட்டம் அதன் உண்மை அப்போது சிறிதும் புலப்படவில்லை. இப்போதோ என்னிடத்து நிகழும் அனுபவத்தைக்கொண்டு அதன் தன்மை இதுதான் என்று உணரப்பெற்றேன். உம்மை நினைக்கும்போதெல்லாம் என்னுள்ளம் ஆராதகளிப்பினால் துளும் புகின்றது உடனே உம்மோடு அளவளாவி ஒன்றாயிருக்கப்பெருமல்* வேருயிருத்தலால் வெஞ்சுதுடித்து ஆரீருது அழுகின்றேன். அடியார்களும் தமது ஆண்டவனை நினைப்பதோறும் ஆராய்கிழ்ச்சியும் அவனை அணைத்து பிரியாநிருக்கப் பெருமையால் ஆராததுபாரும் அடைகிறார்கள் என அறிந்தேன். என் அருகதுணையே, உண்மையன்பில் அகப்பட்ட சாதலாக கல்லாமல் பிரர்க்கு. ஆண்டவன் அன்பின்றிதங்கள் சிறிதும் புலப்படமாட்டா என்பதும் தெரிந்துகொண்டேன். இங்ஙனமெல்லாம் என் சிந்தையானது காதலன் வசப்பட்டு அதன் இயல்புகளைச் சிந்தித்த வண்ணமாய் நிலைபெறவே, யான் சிறிதுநேரம் என்னை நின்றது வீணாவாசித்தலையு கைவிட்டுப் பாடாமல் ஒய்ந்திருந்தேன்.

என்னை இந்த நிலையிற்கண்ட என்மாமனார் தாமடைநத ஆனநதத்தையும் விட்டுத் திடுக்கிட்டு, “ஏன், அம்மா, ஏதோ ஒரு வசையாய்க் கண்கலங்கி இருக்கின்றாய்?” என்றுகேட்டார்.

“மாமா, வேறொன்றும் இல்லை மாணிக்கவாசகர் அன்பின் விசேஷத்தை எண்ணி எண்ணி என்மனம் உருகுகின்றது. பாருங்கள்! உலகத்தில் எதனைப்பார்த்தாலும் தன் ஆண்டவனையே நினைக்கின்றார், எந்த உயிரைக்கண்டாலும் அவற்றினிடத்தே தன் ஐயனைப்பற்றியே பேசுகிறார், பாடுகிறார். இவ்வன்பின் பெருக்கத்தால் சிற்றறிவுடைய குயிற்றறவையும் தமது நாயகனையே வரும்படி கூவல்வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கின்றார். இங்ஙனம் பேரன்பு நிகழ்ப்பெற்றால் அவ்வன்பிற்கு உரிபவையன்றி வேறொன்றையும் உள்ளம் நாடாதுபோலும்! இவ்வியல்பை நினைக்க நினைக்க என்னால் ஆற்றமுடியாமல் என்றெஞ்சும் கலங்கி நெக்குடைந்தது.” என்றேன்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும் “ஆம், ஆம், அது மெய்தான். திருவாசகத்தின் உருக்கம் வேறெதிலும் இல்லை. ‘திருவாசகத்தில் உருகார் மற்றொருவாசகததும் உருகார்’ என்னும் பழமொழி பொய்யல்லவே. ஆனாலும், நீ சிறுபருவமுள்ள குழந்தையாதலால் இவ்வளவுதூரம் நீ பக்திவசப்படலாகாது. எல்லது, ஐந்தாமணி ஆகப்போகிறது. இன்றைக்கு உன்னைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துப்போக விரும்புகின்றேன். கீழே வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு நமது பெட்டிவண்டியைக் குதிரையிட்டுக் கொண்டுவரச்சொல்.” என்றுசொல்லி உடுததிக்கொள்ளப்போனார். கடற்கரைக்குப் போய்வந்த பிறகு உமக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன். என் அன்பார்ந்த முத்தம்.

கடிதம் கூ.

அருமையிற் சிறந்த காதலனே,—தேற்று யான் எழுதிய கடிதம் உமக்குக் கிடைத்திருக்கலாம் என்று அம்புதன்றேன். யான் எழுதியவாறே தேற்று டாலையில் என் மாமனார் என்னைத் திருவல்லிக்கேணியின் கடற்கரைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். இராசதானிக் கலாசாலையின் தென்னண்டையிலுள்ள அகன்ற பாட்டைவழியாக எங்கள் வண்டி சென்றது சிறிதுதேர மாயினும் ஒப்பின்றி எழுந்து சுருண்டு விழுந்து ஒவென்று முழங்கி அலையும் கடலீரின் அருகே இராதக் கலாசாலையின் அழகிய கட்டிடம் மிகுந்த அமைதியோடும் அசைவின்றி விளங்குதலைக் கண்டதும் என்னை எத்திற் பலவகையான சித்தனைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றின உலகசகில மனிதர்கள் அனுபவிகமும் செல்வவாழ்க்கையானது கடலிலேபோல் மாறிமாறிப் போகின்றது; வாழ்வுமாறி மாயாதபோதும் காலத்து அவர்கள் மனம் வருத்தி ஒலமிடுதலைப்போலக் கட்டுடையானது மாறாமல்முடிங்குகின்றது; கடலின் அலைகளால் அடகுமங்குமாக அலைக் கப்பட்டு இரைதேடித்திரியும் பலவகை மீன்களைப்போல மனிதர் சுவவுலக வாழ்க்கையில் கிடந்து உழலுகின்றார்கள்; ஆனால், அக்கலாசாலையோ என்றும் மாறாத கல்விச்செல்வத்தை தன்னுள்ளே வைத்திருத்தலால் தானும் மாறாமல் நிலைபெற்று விளங்குகின்றது; உலகவாழ்வீர் பற்று இன்றிப் பலதிறப்பட்ட அரிய நூற்பொருள்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் அதன் மாணாக்கர்கள் முனிவீர்களைப்போலவுந் தேவர்களைப்போலவும் பேரின்பக் கடலிற் றோய்ந்தவர்களாய்ப் பெருமைபுற்றுத் தோன்றுகின்றார்கள். ஆ! என்னினம் பருவத்தில் யான் கல்விச்சாலையிற் கழித்த நல்லாட்கள் அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தன. என் அருமைத் தெய்வநாயகம், உம்மோடுகூட அறிவுநூல்களின் அரும்பொருள்களை ஆராய்ந்து படித்து வந்தபோது நாம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்தவந்தோம்! உலக வாழ்க்கையில் நாடோறும் காணப்பட்டுவரும் வஞ்சனையும் பொருளமையும் சினமும் களவும் கட்டுடியும் காமமும் மோசமும் பொய்யும் புண்கருட்டும் நமது பரிசுவைக்குச் சிறிதும் வராதிருந்தனவே, அக்காலத்து நமது உள்ளம்

பால்போற் பரிசுத்தமா யிருத்ததன்றோ? அப்போது நமக்கு விச
னமேது? கவலையேது? நம்மோடு கல்வியின்ற நம் உடன்
மாணக்கர்களும் நாமும் சிறிதுந தன்னயங்கருதாமல் ஒருவரை
யொருவர் எவ்வளவு அன்பாய் நேசித்து வந்தோம்! அதுவன்றோ
உண்மையானநேசம்? இவ்வால் நமக்கு இன்ன உதவிகிடைக்கும்
என்னும் நோக்கத்தோடு உலகத்தார் கொள்ளும் நேசம் உண்மை
யில் நேசமாகுமா? அது வியாபாரஞ் செய்வதனோடு ஒகருமன்றோ!
உண்மையன்பினையும் உண்மையறிவினையும் எங்கேகண்டோம்?
கலாசாலையிலன்றோ? நம் உபாத்தியாயர்களும் ஆசிரியர்களும்
நம்மிடத்தே எல்லாம் அகமும் முகமும் மலர்ந்து தேனினும்
பாலினும் இனிக்கும் இன்சொற்களால் அரிய பெரிய பொருள்
களையும் ஒழுக்கங்களையும் எடுத்து நமக்கு விளக்கிச்சாட்டியபோது
நாமடைந்த மகிழ்ச்சியை இனிவேறெங்கே அடைவோம்? நமக்
கிருந்த ஐயங்களை நம் ஆசிரியன்மாரிடத்து எவ்வளவு தாராள
மாய்க் கேட்டுத் தெளிந்தோம்! இனி நிபந்தனவற்றை அந்நான்
யாரிடத்துக் கேட்டுத்தெரிவோம்! என்று இவ்வுணம் பான் எண்
ணரிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் எங்கள் வண்டிபாறது இராசதா
னிக் கலாசாலையின் பீழண்டைச் சாலையில் வந்துகின்றது. உட
னே, என் மாறனரும் பானும் வண்டியிலிருந்து இறங்கினோம்.

இறங்கினதும் செம்மண்கப்பியினால் இடித்துச் சமராக
அமைக்கப்பட்ட அகன்ற அக்கடற்கரைச்சாலையின் அழகானது
என்கண்ணையுங் கருத்தையுங்கவர்த்தது; அச்சாலையின் பீழண்டை
யிலே அச்சாலையினுஞ் சிறிது உயரமாக நெடுக அமைக்கப்பட்
டிருக்கும் நடைவழியானது சீழ்ப்புறத்து வரப்பில் கருநீர்வண்ண
வருக்கப்பட்டிப் பாப்பதற்கு மிகவும் இனிதாய்நூலது; அந்த
நடைவழியின்மேல் ஒவ்வொரிடத்து இருப்புக் கால்கள் உள்ள
விசிப்பலகைகள் இடப்பட்டிரு தன. அவற்றுள் ஒன்றின்மேற்
சிறிதுமேல் உட்கார்ந்திருக்கலாமா? என்று என் மாமனாளை
யான் கேட்க அவரும் அதற்கு இசைந்தது அங்கே வெறுமையாய்
இருந்த ஒன்றின்மேல் என்னிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோய்
உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்தபின் யான் மேற்குமுகமாகத் திரும்பி
இராசதானிக் கலாசாலைக் கட்டிடத்தையும், அகன் அருகாமையி

லுள்ள கலசமாலையும் பார்த்து வியந்துகொண் டிருந்தேன். அன் புள்ள தெய்வநாயகம், நீர் இரண்டு வருஷங்களுக்கும் வந்தி யார்த்தி பரீட்சையில் தேறி, அதற்கு அடையாளமாகச் சர்வகலா சங்கத்தார்கொடுத்த நிலையங்கியினை இந்தக் கலசமாலிலேதான் பெற் றுக்கொண்டீர் என்பது அப்போது என் நினைவில் எழுந்தது. வித் தியார்த்திகள் கலைமகளின் திருவருளைப் பெறுதற்குரிய சிறந்த திரு விழாக் கொண்டாடப்படும் இம் மகாமண்டபத்தினை அப்பெருந் தேவி எழுந்தருளியிருக்கும் பரிசுத்த ஆலயமாகவே நினைந்து மனத் தாற் றொழுதேன்.

யாங்கள் சென்றது மாலைக்காலமாதலால் பெட்டிவண்டிகளி லும் சாரட்டிவண்டிகளிலும் ஜட்காவண்டிகளிலும் ஒற்றைமாட்டு வண்டிகளிலும் தவிசக்கர வண்டிகளிலும் ஆண்பெண் என்னும் இருபாலாரும் நடைவழியின் மருங்கேவந்து தொகுதி தொகுதியாக இறங்கினர். அங்ஙனம்வந்து இறங்கினவர்களுள் முதன்முதல் என் கண்ணிற் றென்பட்டவர்கள் ஒரு பாரசிக குடும்பத்தார். இச்சிறு குடும்பத்தில் ஒருவர் ஆண்மகன்; ஒருவர் பெண்மகன்; கீர்த்தியின் னேதூர்; இச்சிறு குடும்பத்தின் தலைவரென்று தோன்றிய அக்கன னீனுக்கு ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்துவயது இருக்கும்; நீண் டொன்று சற்றுப் பருத்த உடம்புள்ளவர்; விளிம்புசுருட்டிய கறுப் புக்குல்லா ஒன்று தலைமேற் கவித்திருந்தார்; கழுத்திலிருந்து முழங் கால் அளவுத் தொங்கும் தளர்வான மேற்சட்டையும் காற்சட்டையும் அணிந்து அடிகளுக்குத் தோற் சபபாத்து இட்டிருந்தார்; பூவரசின் பழுப்புப்போல் மங்கலான புகர்நிறம் உடையவரா யிருந்தாலும் இவ ரதுமுகத்தில் மிகவும் அமைதியான தோற்றமும் வசீகரமும் அறி வின் மேன்மையுங் காணப்பட்டன. இவரது மனைவியென்று தோன்றிய அப்பெருமாட்டியார் ஒப்பற்ற ஒரு தேவமாதரைப்போல இருந்தனர்; இவருக்கு முப்பது வயதிற்கும் இலேசாகப் பொன் நிறம் ஊட்டிய ஒரு சலவைக்கல் இருந்தால் அதனை இவ்வம்மையின் உடம்பின் நிறத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம்; இவர் கணவன்நிறம் மங்கலா யிருப்பதுபோல் இல்லாமல் இப்பெருமாட்டியின் நிறம் மெருகிட்டதுபோல் மிகவுந் தெளிவாய் இருந்தது; இவர் உடுத்தி யிருந்த மெல்லிய வழுவுழுப்பான நீலப் பட்டாடையானது இவரது அழகிற்கும் உடம்பின் அமைவுக்கும் தக்கதாயிருந்தது, காற்றினால்

அவ்வாடையானது அவர் அங்கங்களின்மேற் படிந்து தோன்றிய போது அவை கடைந்து திராட்டப்பட்டவைபோல் அவ்வளவு திருந்தமாக இருந்தன; அவ்வாடையைத் தலைமேல் அரைமூக்காடாக அணிந்திருந்தனர்; அவரது முகமீமா சிறிது அகன்று உருண்டு முழுமதியைப்போல் விளங்கிற்று; தலைமேல் மயிரா இரண்டு கூராக வகுக்கப்பட்டு நெற்றியின் இருபுறத்தும் நெளிநெளியாக மிக்க கறுத்து ஒழுக அதன்கீழ் அம்முகத்தை மோக்குங்கால் ஏதோ மழை காலத்தில் ஒருநாளில் ஓடும் ஒருநிரப்போகத்தின் ஓரத்தில் அருமையாகக் காணப்படும் தெள்ளிய சந்திரனையே அதற்கு ஒப்பாகச் சொல்லவேண்டியென எண்ணினேன். ஆ! அவவம்மையின் கரிய புருவங்களின்கீழே கறுத்துப்பருத்த விழிகள் சுற்றியுள்ள தன் பிள்ளைகளை நோக்குகையில் புரண்டு புரண்டு சுழன்ற அழகை என்னென்று கூறுவேன்! அவரது சுற்றப் பெரிய மூக்கானது நுனியிற் சிறிது வளைந்திருந்தாலும் அவ்விழிகளுக்குப் பொருத்தமாயிருந்தமையினாலே பார்வைக்கு மிக இனிமையாகிய யிருந்தது. தய பிள்ளைகளிடப்பார்த்து அடிசுடி அவ்வம்மையார் புன்முறுவல் செய்கையில் அவர் இதழ்களின் அகத்த சிறிது தோனம்ப பற்களானவை சுற்றுத்திறந்த பவழசுரப்பின் வாயவழியே உன்வைத்த முத்துக்கோவை தோன்றிநின்றபால் கருத்தது இனி இடவிருவரினும் அருமையான காட்சியை அவரது பிள்ளைகளிடத்துக் கண்டு களிப்புற்றேன். இவர்களின் அருகேநின்ற மூத்தபிள்ளை பண்ணி ரண்டு வயதுள்ள அழகியபெண்; அதன் முகத்திலே புத்தப்படியிய இளம்பருவப் பேரழகு குடிசொண்டு வளங்கிற்று, தன் தாயின அழகின் கூறுகளெல்லாம் வடிக்கப்பட்ட சாரமாய் அதனோடு கட்டிளபைய புதுமையுங் கலந்து திரண்டெழுந்த உருவம் அப்பெண் பிள்ளையென்று சொல்லலாம்; வெள்ளைக்காரப் பெண்பிள்ளை ளுக்கு உடுத்துவதைப்போல் மேற்சட்டையுங் கீழ்ப்பாவாடையுங் சேர்த்து அணிந்து இடையில் தங்க ஒட்டியாணம் அப்பிள்ளைக்குப் பூட்டப்பட்டிருந்தது; தலைமேல் அடர்ந்து நீண்ட மயிரானது கரிய பின்னலாகப் பின்னப்பட்டுப் பின்னே நீளத்தொங்கிற்று; காலில் கரிய மேற்சோடும் அடியில் மெல்லிய சப்பாத்தும இடப்பட்டிருந்தன; இதன் கண்களிற் கள்ளங்கவடிவல்லாத வெள்ளை நோக்கம் அமைந்திருந்தது. இப்படிப்பட்ட இப்பிள்ளையின் இடதுகையின்

மேல் அள்ளி எஞ்சிய அமிழ்த்ததைப்போல ஓர் அருமையான ஆண் மகவு இருந்தது அக்குழுவியைப் பார்த்து அப்பெண்பிள்ளை புன் சிரிப்புக் கொள்கையில் அவ்விரண்மண் தெளிவான கன்னங்களி லுற் குழிவிழுவது பாரக்கப்பார்க்க ஆசையை விளைத்தது. கைக் குழந்தைக்கு ஒருவாதிருக்கலாம் கீழ்கின்ற மற்றமூன்று குழந்தை களும் அருமையான ஆண்பிள்ளைகள் அப்பிள்ளைகள் மூன்றுக்குங் கழுக்கிலிருந்து மழங்கால்வாயையில் சட்டைகள் ஓடிப்பாய்நங் தன; அவற்றின் தலைமேல் உள்ள பிரம்மமுகம் இரண்டுகல னீளர்வைத்து நயங்கிலிப் பாய் மருக்கது; அம்மூன்றுப் லானத்தி லிருந்து வழுக்கிலீற் சுவாண்டின் களைபேடிக்கொருக்கன; அவற்றின் தாய் கொள்வனவச்செய்யாவினைப் பார்த்துக்கொறும் அம்மகவுகளை மூத்தப் இடலெண்டெமென்னும் வொறுங்காமல் எழர்க்கு அவற் றில் இரண்டிபிள்ளைகள் தன்னுள்ளிற் குதகை விர்வாயும் வாகுதை விராலையும் பிடித்துக்கொண்டு உள்ளத்தினர்க்கிப்பொயிற் துற சிற்றடி களை எடுக்குவைத்துக் குறுகுறலென்று நடத்தன; மற்றொருபிள்ளை அங்கனமே தாயின் காலையப்பிடிக்கொண்டு நடத்தது. ஆ! இச் சிறுகுடும்பத்தார் அக்களைபேர் மூச்சிலிவந்தகாப்பியாகிழக்கியைப் பார்த்தேபோது இவர்கள் பேரின்பத்தில் வசிக்கும் தேவர்கள்தாமோ என்று ஐயற்றேன், தான்பக் சுவலை முதலியவற்றை இவர்கள் நினைத்தனையேனும் அனுபவித்தவர்களாகத் தெரியவில்லை. இத் துணை அருமையான குழந்தைகளை பெற்றபு பேரின்பத்தை அனு பவிக்கும் இவர்களினுற் தேவர்கள் சிறந்தவரோ என்று நினைத்தேன். பரிசுத்த இயல்புடையாரான குழந்தைகளைத் தம்மிடத்துடையவர்கள் தாழ்மப் பரிசுத்த மனவர்களாகவே இருக்கவேண்டும். “தக்கார்தக விலரென்பது அவரவர், எச்சத்தாற் காணப் படும.” என்ற பொய் யாமொழி என்றும் பொய்யா மொழியாகவே விளங்குதலை இங்கே தெளிந்துகொண்டேன். இத்தன்மையவான குழந்தைகள் உள்ள இடத்திலே அனபருவான சிவம் விளங்குகொண்டிருக்கும் என்பது நிண்ணம். இத்தகைய குழவினைப் பெறுதவாக்கு இவவுலகவாழ் வினாற் சிறிதும் பாணில்லை.

“பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும்மற்

றென்னுடைய ரேனும் உடையரோ—இன்னடிசில்

புக்களையுற் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்

மக்களைஇங் கில்லா தவர்.” என்னும் புகழேந்தி வாக்கு

முற்றும் உண்மையே.

இச்சிறு குடும்பத்தார் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் வண்டியைவிட்டு இறங்கினர். அவர்கள் வண்டியைவிட்டு இறங்கினது முதல் யான் அவர்களைப் பார்த்தவண்ணமாகவே இருந்தேன். அவர்களும் நாங்கள் இருந்தபக்கமாய் நடந்துவருகையில் அப்பாரசிக கனவானும் அவர்மனைவியாரும் அவர்களின் மூத்தபெண்ணும் என்னைச் சுட்டிப்பார்த்து ஏதோ பேசிக்கொண்டே வந்தார்கள்; அவர்கள் எங்கள் அருகாமையில் வந்ததும் என்னோடும் என் மாமனாரோடும் பேசவிரும்பினார்க ளென்பதை அவர்கள் முகக்குறிப்பினால் அறிந்தேன்; ஆனால், எங்களை முன்பின் அறியாதவர்களாய் இருந்தமையால் அவ்வாறு சடுதியில் எங்களோடு பேசுவதைப்பற்றி நாங்கள் வேறுவகையாய் நினைக்கப்போகிறோம் என்று அஞ்சி, நடுவே கடற்கரையோரத்திற்குத் திரும்பும் பாதைவழியே மெல்லச் சென்றார்கள். என் மாமனார் அச்சிறு குடும்பத்தாரைப் பார்த்தது முதல் “என்ன அருமை! என்ன அருமை! அம்மா, அந்தப்பாரசிக கனவானையும் அவர் மனைவியாரையும் அவர்கள் குழந்தைகளையும் பார்க்கப்பார்க்க எவ்வளவு ஆனந்தமா யிருக்கின்றது! இவர்களோடு பேசவேண்டுமென்னும் ஆசை எனக்கு அதிகமா யுண்டாகிறது. அவர்கள் கடற்கரை ஓரத்திற்போய் இருக்கட்டும்; கொஞ்சநேரம் கழித்து நாமும் அங்கேபோகலாம். அந்தக் குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாலும் போதும்.” என்று அவர் என்னைப்பார்த்துச் சொல்லியதைக்கேட்டு எனக்கும் மிகுந்தமகிழ்ச்சி உண்டானது.

பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் மாமனாரும் யானும் கடற்கரை ஓரத்திற்குச் சென்றோம். சென்று, அலைநீர் வந்துவந்து திரும்பும் அவ்விடத்திற்குக்கிட்ட மணலின்மேல், உட்கார்ந்து கொண்டு, எங்களுக்கு முப்பதுஅடி தூரத்தில் வந்திருந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தாரைப் பார்த்தபடியே யிருந்தோம். எங்கள் வருகையைக் கண்ட அக்கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும் முகமலர்ச்சியுடையவர்களாய் என்னைச் சுட்டித் தமக்குள் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டனர்; அங்ஙனம் அவர்கள் பேசுகையில் முன்றோன்றிய முகமலர்ச்சிமாறி ஒருவகையான வாட்டந்தோன்றியது இப்போது கைக்குழந்தையானது அவ்வம்மையார் மடிமேல் இருந்தது; அவரும் அவர்களைவரும் கிட்டக்கிட்ட உட்கார்ந்திருந்தனர். பெரிய பெண்பிள்ளையா

னது மற்ற மூன்று ஆண்குழந்தைகளையும் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு, கரையோரத்தில் கடலையானது ஓடிவரும்போது ஏறி ஓடியடிக்கால்களைத் தண்ணீரில் நனைப்பதும், திரும்பிப்போன அலை மும்மரித்து வருகையிற் சிரித்துக்கொண்டு பின் ஓடிவருவதுமாக மிக்க மகிழ்ச்சியோடும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். இந்த விளையாட்டிற் சிறிது இளைப்படைந்தபிறகு, தண்ணீர் வரும்முகமாய் ஒன்று மணலிற் குழிதோண்டிவதும், ஒன்று மணல்வீழிகட்டுவதுமாய் இருக்க மற்றொருபிள்ளை அவ்வீட்டைக் காலால் எற்றிக்கலைப்பதும், தோண்டிய குழியிற்போய் நின்றுகொள்வதுமாய் அவ்விருபிள்ளைகளையும் அழகை மூட்டினது; பெரிய பெண்பிள்ளையோ மிக்க அன்போடும் திறமையோடும் துடுக்கான பிள்ளையைக் கண்டிப்பதிலும், மற்றிருபிள்ளைகளை அழகைதீர்த்து அமைதிப்படுத்திக் கூடவிளையாடுவதிலும் சுருகருப்பாய் இருந்தனர். நாங்கள் இவ்விடத்திற்கு வரும்முன்னெல்லாம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் தம் அருமைக் குழந்தைகளைப்பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த அப்பாசிக கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும், எங்களைத் திரும்பப் பார்த்த பிறகு ஏதோ மணக்கவலை யுடையவர்களாய்ப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து மகிழாமல் ஆற்றாமை மிகுதியும் அடையப்பெற்றதோடு, அவ்வம்மையார் என்னுடன் பேசுவதற்கு மிகுந்த விருப்பமுங் கொள்ளப் பெற்றாரென்று தெரிந்துகொண்டேன். முன் சொல்லியவாறு விளையாடிக்கொண்டிருந்த அக்குழந்தைகள் இப்போது அவ் விளையாட்டைவிட்டுக் கடல்மணலில் ஆங்காங்குப் புதைத்துதிடந்த கிளிஞ்சில்களைக் கிண்டிக் கிளறி எடுக்கத்தொடங்கின. இங்ஙனம் அவைகள் பொறுக்கிக்கொண்டு சுருகருப்பாய் அங்கும் இங்கும் செல்கையில், அவற்றுள் ஒரு சிறுகுழந்தை என்பக்கமாய் வந்தது; அது பொறுக்கிய கிளிஞ்சில்களை எடுத்துக்கொண்டு மேல்நிமிர்ந்தவுடனே என்னை ஏறிட்டுப்பார்த்தது; பார்த்ததும் அவர்கள் பாவையியல் ஏதோ ஒரு சொல்லைச் சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவந்து என் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டது; யானும் அதனாற் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து அதனை அணைத்து முத்தமிட்டு என்மடியீது வைத்துக்கொண்டேன் இந்தக் குழந்தை என் மடியீதுவந்து இருந்தலைக் கண்டவுடனே மூத்த பெண்ணும் மற்ற இரண்டு குழந்தைகளும் என் எதிரே வந்தனர்; மூத்தபெண்ணுடன்வந்த இரண்டு பிள்ளைகளிற் பெரியபிள்ளைமாற்

திரம் என் கிட்டவந்தும் சிறிது விலகியிருந்தது; மற்றொருபின்னையோ அருகில்வந்து என்னைப் பார்த்ததும் என் மடியிலிருக்குங் குழந்தையைப்போலவே நெருங்கிவந்து என் வலதுகையை எடுத்துத் தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டது பெரிய பெண்பிள்ளையும்தெரிய பையனும்மாத்திரம் என்னை உற்றுப்பார்த்தபடியே புன்சிரிப்போடு நின்றனர். இப்பிள்ளைகள் எல்லாம் இவ்வாறு என்னிடத்தில் அன்புபாராட்டுவதற்கு ஏதோ அர்த்தம் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். எதிரில் நின்ற பெரியபெண் சில நிமிஷங்களுக்குப்பிறகு தங்கள் பாதையில் ஏதோசொல்லி என் மடியிலிருந்த குழந்தையை அழைத்தது ஆனால், அக் குழந்தையோ என்னைவிட்டுப்போக மனம் இல்லாமல் தலையை அசைத்து, என்னை நன்றாக இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டது. நானும் அவ்வளவு அன்போடுள்ள அக்குழந்தையை விடுவதற்கு மனம் இல்லேனாய், அம்மூத்தபெண்ணைநோக்கி அதற்கு நமது தமிழ்ச்சொல் தெரியாதென்று எண்ணி 'அக் குழந்தை சிறிதுநேரம் என்னிடமே இருக்கட்டும்' என்பதைச் சைகையாற் காட்டினேன். ஆனால், அம்மூத்த பெண்ணோ தமிழிலேயே 'எங்க அக்காளாக்கு மொன்னு அந்தப்புள்ளை உங்களுக்குட்டையே யிருக்கு' என்று துலுக்கர் தமிழ்ப்பேசுகிற மாதிரியாகப் பேசிற்று. உடனே நான் 'அப்படியானால் நீங்கள் எல்லாரும் என் பக்கத்திலே உட்காருங்கள்' என்று சொன்னேன். அதனைக்கேட்டு அந்த மூத்தபெண்ணும் பையனும் என்பக்கத்தே உட்கார்த்தார்கள். எங்களுக்குள் நடந்த இவைகளையெல்லாம் சிறிது தூரத்தில் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இவர்கள் பெற்றோரான அப்பாரதிக கனவானும் அவர் மனைவியாரும் தம் பிள்ளைகள் என்னிடத்தில் மகிழ்வோடு பேசிக்கொண்டு என்னிடத்தும் என்னருகிலும் உட்கார்ந்திருத்தலைக்கண்டு, அபென்னவென்று விசாரித்தற்கு வம்மிடம் எழுந்துவந்தார்கள். எங்கள் அருகில்வந்ததும் அப்பாரதிக கனவான் என் மாமனாருக்கு வந்தனஞ்சொன்னார். உடனே என் மாமனாரும் அவருக்கு நல் உபசாரங்கள் சொல்லித் தம் எதிரில் இருக்கும்படி கற்பித்தார்; இனி என்னிடத்தில் நெருங்கிய அவர் மனைவியாருக்கு யான் வந்தனங்கள்சொல்லி அவர்களை என் அருகே யிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். அவ் வம்மாராரும் அப்படியே இருந்தார்கள். உடனே அப்பாரதிக கனவான்,

“அய்யா, நம்பளுக்கு மூத்த பெப்பிளப்பின்னே ஒருத்தி இருந்தா; அவ அச்சம் இந்தம்மாளேப்போலே இருந்தா; நம்ப துறதிர்ஷ்டம் அவ இப்போதா செத்துப்போனா, இந்தக் கைக்கொயந்தெ சென்டெம் அவகிட்டே ரொம்ப ரொம்ப பிரியம்; அதுனால்தான் அந்தக்கொயந்தங்க இந்தப் பாவைப் பார்த்து அமமாக்க ஆசைபா அவுங்ககிட்டே வந்திருக்கு; என்னசெய்தது, பார்த்திங்கனா, நம்ப னெக்காட்டிலுங் கொயந்தங்களுக்குப் பயக்காராவங்க லீடத்திலே அதிக வாஞ்சை” என்று சிறிது துறங்கலந்த குரலில், இந்துஸ் தானகாரர் தம்பிப்பேசுகிற மாதிரியாகக் கொச்சை கொச்சையாய்ப் பேசினா.

இங்ஙனம் அவர் பேசிவருடனே அதனைத்தொடர்ந்து அவர் மனைவியார் என் மாமனாரைப்பார்த்து, “தாதா, சிறிதுநேரத்திற்கு முன் நாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கிச் சாலையில்வருவது உங்களைப்பார்த்தோம்; இந்த அமமா எங்கள் மூத்தமைப்போலவே இருந்தமையால் ஒருபக்கம் துயரமும் ஒருபக்கம் உங்களைக்கண்டு பேசவேண்டுமெனவும் ஆவலுமா எங்களுக்கு உண்டாயின. ஆனால், இதற்குமுன் பழகிய இல்லாமைமால் நீங்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்ளாமல் நானவென்று பேசாமல் பாடுவிட்டோம். நல்லகாலமாய் இந்தக் குழந்தைகளால் நாம் இங்கே சந்திக்கலாயிற்று இமந்து போன என் அருமைமகளை இன்றைக்கு நாங்கள் திரும்பவும் பெற்றுக்கொண்டாற்போல, இந்த அம்மாவைப்பார்த்து எங்களுக்கிருந்த ஆற்றாமையெல்லாம் நீங்கப்பெற்றோம். எங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும், இந்தப் பச்சைக் குழந்தைக்காகவாவது இந்த அம்மாவை எங்கள் கண்ணில் அடிக்கடி காட்டுப்படி உங்களை மிகவுங்கெஞ்சிக் தேடிக்கொள்ளுகிறேன்.” என்று நல்ல செந்தமிழில் இருத்தமாகப்பேசிக் கைபெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

இந்த அமமா நல்ல தமிழில் பிசுபில்லாமல் பேசியதைக்கேட்டு எனக்கு உண்டான வியப்பு இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. இவர்கள் என்னளவில்கையத்த அன்பும், அதனை வெளியிட்டுக்கூறிய சொற்களும் என் உள்ளத்தை உருகச்செய்தன. இவர்கள் பேசியவுடனே, இவர்கள் கணவனார் “அய்யா, நம்பபெஞ்சாதி நம்பனெக்காட்டிலும் தம்பின் நல்லாப் பேசுவா. நம்பளிக்கித் தம்பின் நல்லாப்பேச வருமதிஸ்ஸை. அதுக்காக நீங்கோ நம்பளே ரொம்ப

மன்னிச்சுக்கொள்ளணும். இந்த அம்மாவே பார்த்த ஓடனே எங்க மூத்தபெண்தா உசிரோடெ வந்திட்டான்னு நாங்க ரொம்ப ஆணர் தப்பட்டிருக்கிறோம். அய்யா, நீங்கோ மெத்ததயவுண்ணி அடிக்கடி இந்தம்மாவெ நாங்க பாக்கும்படி உபகாரம் பண்ணணும், அப பொதா எங்கதுக்கம்போவும்.” என்று மிக்க பணிவோடு பேசினார்.

“ஐயா, உங்களையும், உங்கள் அருமைமனைவியாரான இந்த அம்மா அவர்களையும், உங்கள் குழந்தைகளையும் பாக்கும்போது களங்கமின்றிப் பரிசுத்தராய் விளங்கும் ஒரு சிறு தேவகூட்டத் தாரைப் பார்ப்பதுபோலவே எனக்கும் என் மருமகளுக்குத் தோன்றுகின்றது. உங்களைப்பார்த்த நிமிஷந்தோட்டே உங்களுடைய ஸ்நேகத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் அவா எங்களுக்கு மிகுதியாய் எழுந்தது; அதனாலே தான் நாங்கள் இவ்விடத்திற்கு வந்தோம். என் மருமகளைப்பார்த்து உங்களுக்குள்ளதுக்கம் நீங்குவதாய் இருக்குமானால், உங்களுக்கு மன ஆறுதலைத் தருதற்கு நாங்கள் பாத்திரராய் இருப்பதை நினைந்து அளவற்ற சந்தோஷம் அடைகிறோம்; இவ்வளவு சிறந்தவர்களான உங்களுக்கு நாங்கள் இந்தச் சிறிய உதவியெய்வதைவிட வேறு என்னபாக்கியம் இருக்கின்றது? நீங்கள் பார்சிக்காரராகவும் நாங்கள் பிராமணனாகவும் இருந்தபோதிலும் நமக்குள் வொரு வித்தியாசமும் இன்றிக் கலந்து நேசமாயிருக்கவேண்டியது அவசியந்தான்.” என்று என்மாமனார் முகமூலாந்து கூறினார்.

அதனைக்கேட்ட அவ்விருவரும் மன உருக்கம் மிக்கவர்களாய் விழிகளில் நீர்ததும்ப மாமனாருக்கு வந்தனங்கூறினர். அம் மனவருக்கர் தணியும்வரையிற் சிறிதுநேரம் பேசாதிருந்தனர். அது தணிந்த சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் அபபாரசிக கனவான் என் மாமனாரோடுகே,

“அய்யா, எனக்கி யொரு சந்தேகம் வந்திருக்கு; அதெ உங்கொ எடம் கேக்கிறத்துக்காக நீங்க நம்பளெ மன்னிச்சுக்கொள்ளணும்.” என்று சொல்லினார்.

“அதைப்பற்றித் தாங்கள் சிறிதும் யோசிக்கவேண்டாம்; எதைப்பற்றி நீங்கள் கேட்கவேண்டுமானாலும் கேட்கலாம்; நான் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறேன்.” என்று மாமனார் பிரியத்தோடு சொன்னார்.

“வேறெண்ணு மில்லிங்கோ, இந்தம்மாவெ உங்க பேத்திப் பிள்ளேண்ணு நெனச்சோம்; ஆளுக்கோ, உங்க மரிமகண்ணு நீங்கோ சொன்னிங்களே” என்ற அக்கனவான் வினவினார்.

“ஐயா, இதுபுதிதாகச் சந்திப்பவர்கள் எவர்க்கும் சந்தேகத்தை உண்டிபண்ணத் தக்கதுதான். நியாயமாகப் பார்த்தால் இந்த அம்மா எனக்குப் பேர்த்திக்குப் பேர்த்தியாகவேண்டும்; இவளுக்கு இப்போது பத்தொன்பது வயதுதான் ஆகின்றது; எனக்கோ எண் பத்தைந்துவயது ஆகிறது. இக்குழந்தையை எனக்கு மருமகனென் றால் யாருக்குத்தான் சந்தேகம் உண்டாகாது! எனக்கு இருபத் தெட்டாவது வயதிற்பிறந்த மூத்தமகன் ஒருவன் இருந்தான். அவ னுக்கு இரண்டுமுறை விவாகம்செய்தேன். இரண்டு முறையும் அவனது தூதிர்ப்பட்டத்தால் அவன் மனைவிகள் இறந்துபோனார்கள். அதன்பிறகு அவனுக்குக் கல்யாணம்செய்விக்க எனக்குச் சிறிதும் விருப்பம் இல்லை. அவனும் அரைவாசி பிரியம் இல்லாமலே இருந் தான். ஆனால், அவனுக்கு மாசம் ஒன்றுக்கு ஆயிரரூபாவுக்குமேல் வரும்படி இருந்தது. சட்டப்படிப்பில் கெட்டிக்காரன்; நியாயஸ் தலத்தில் வாதிப்பதில் வல்லவன். ஆனால், பிறர்போல்கைக் கேட்ப வன்; கொஞ்சம் சுபகாரியப்பிரியன்; தன்னைப் புகழ்ந்துபேசுகிற வர் சொல்லுக்கு நிரம்பவும் செவிகொடுப்பவன். இவனை எந்நேர மும் புகழ்ந்துபேசிக்கொண்டு இவனிடத்திற் காசுபிடுங்கித்தின்னும் வைதிகப் பார்ப்பார் சிலர் இருந்தனர். பிள்ளை இல்லாதவர்கள் புத் ளன்னும் நாகத்திற்குப் போவார்களாதலால் எந்தனைதடவையாயி னும் ஓர் ஆண்மகன் கல்யாணம்பண்ணவேண்டிவது அவசியம் என் றும், எழுபது வயது வரையில் ஆண்கள் விவாகம் செய்துகொள்ள லாம் என்றும் அப்பாவிகள் அவனுக்கு அடிக்கடி சொல்லி அவனைத் தமது பாழும் பேச்சுக்கு உடன்படுத்திக் கொண்டார்கள். தனக்கு மூன்றாம் முறை விவாகம்செய்துகொள்ளப் பிரியம்இருப்பதை என் னிடம் ஒருநாள் என மூத்தமகன் தெரிவித்தபோது, ‘உனக்கோ இப்போது நாற்பத்தைந்து வயதாகிறது; நம்முடைய சாதிவழக்கப் படி பத்து வயசுக்கு உட்பட்ட பெண்ணைத்தான் நீ கல்யாணம் செய்பீவேண்டியவரும்; பிறகு அப்பெண் புஷ்பவதியாகிறதற்கு ஐந்துவருஷம் ஆகும்; அப்போது உனக்கு ஐம்பது வயதாகிவிடும். மேலும் நீ நோயில் அடிக்கடி விழுகிறாய். உனக்குக் குழந்தை

போலிருக்கும் ஒரு பெண்ணைக்கட்டி அந்தப்பாவத்தால் வரும் பெருநாகத்தை இந்த உலகத்திலேயே நீ அனுபவிப்பதைவிடப், பின்னாலில்லாததனால் வருவதாகப் பணப்பேய்ப்பிடித்த வைதிகப் பார்ப்பார் சொல்லும் நாகத்தில் இறந்தபின் போய்விழுவதே மெத்த நல்லது. ஆகையால், உனக்கு இனி விவாகஞ்செய்யத் தோலோ தோல் நான் உடன்பட மாட்டேன்.' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டேன். என் சொல்லைக் கேளாமலே அவன் இந்தப் பெண்ணை மணந்து இதன் பாவத்தில் கைவைத்தான். இக்குழந்தையைக் கட்டிப்போது இவனுக்கு வயது ஏழுதான். கல்யாணஞ் செய்த அந்த வருஷத்திலேயே, இக்குழந்தையை விதந்துவாக்கி அவன் இறந்தொழிந்தான் ' என்று மிகுந்த அருவருப்போடும் மன வருத்தத்தோடும் என் மாமனார் விடைகூறி, இதில் அவர் மனம் மிகுதியாய்க் கலங்கினமையால் சிறிதுநேரம் நிலத்தைப் பார்த்தபடியே தலை குனிந்திருந்தார்.

அப்போது அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரா பெருந்துயரம் நிகழ்ப்பெற்றவராகி, “ஐயோ! பாவம்! இந்தக் குழந்தையின் நிலைமை இப்படியா ஆயிற்று!” என்று வருந்திச்சொல்லிப் பின்னர் என் மாமனாரைப் பார்த்துத், “நாதா, அவ்வளவு வயதான உங்கள் மூத்த மகனுக்கு, ஏழு வயதுக் குழந்தையைக் கொடுக்க இப்பெண்ணின் பெற்றோர்கள் எப்படி உடன்பட்டார்கள்!” என்று கேட்டார்கள்.

இந்த அம்மையாரவர்கள் பேசும்போதெல்லாம் இவர்கள் பேசும் விஷயங்களில், எனக்கு அவ்வளவாகக் கவனஞ்செல்லவில்லை; இவர்கள் கணவரும் குழந்தைகளும் கொச்சையாகத் தமிழ்ப்பேசு, இவர்கள் மாத்திரம் இவ்வளவு தெளிவான தமிழ்ப்பேசுவதற்கு எங்ஙனங் கற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதில் எனக்கு வியப்பு மிகுதியாயுண்டாயிற்று. இந்த அம்மையார் கேட்ட கேள்விக்கு உடனே என் மாமனார் பின்வருமாறு விடை கூறுவாரானார்.

“அம்மா, எங்கள் பிராமணச்சாங்குப் பொருளாசை என்பது இயற்கையாகவே அளவு கடந்து உள்ளது. மாதம் ஒன்றுக்கு ஐயாயிரம் ரூபா வரும்படியுள்ளவனாய் ஒருவன் இருந்தாலும், ஐம்பது மைலுக்கு அப்பாலே ஐந்து ரூபா பூரிகொடுக்கிறார்களென்றால் அதனை அவன் வாங்குகிறதற்குக் கட்டுச்சோறு தூக்கிக்கொண்டுகால் கடையாய்ப்போவான். இந்தத்தூராசைக்குத் தப்பினவர் எங்ங

ளில் லட்சத்தில் ஒருவர் இருப்பாரோ என்பதுகூடச் சந்தேகம். பணங்கொடுக்கிறவன் பறையனாயிருந்தாலும், அவன் எவ்வளவு குணக்கேடனும் தகாத செய்கை யுடையவனுமாய் இருந்தாலும் அவன் வேண்டிய காரியங்களெல்லாம் செய்ய முந்திவந்து நிற்பார்கள் ; தம்மோடொத்த பிராமணனாயினும் அவன் கையிற் காசில்லாத வறியவனாயிருந்தானேல் அவன் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் எவ்வளவு உயர்ந்தவனானாலும் அவனைத் திரும்பியும் பாரார். கையிற் பணமுள்ளவர்கள் சுபாவமே இப்படியிருந்தால், எங்களிற் பணமில்லாத ஏழைகள் எவ்வளவு ஆசையுடையவர்களா யிருப்பார்கள் என்பதையான் சொல்லவேண்டிவதில்லை. இந்தப் பின்னையைப் பெற்றவர்களோ அத்தனை ஏழைகள் என்று சொல்லுவதற்கும் இடமில்லை. இவன் தாயைப்பெற்ற பாட்டனாரும் பெருஞ் செல்வவான் ; இவன் தகப்பனைப் பெற்றவரும் மிகுந்த சொத்து உள்ளவர். இவர்கள் இருவரும் இவர்கள் பெண்சாதிமார்களும் நிரம்பவும் நல்லவர்கள் ; நல்ல செய்கையும் உடையவர்கள். ஆனால், இவன் தகப்பனோ அத்தனை நல்ல குணமும் நல்ல செய்கையும் உடையவன் அல்லன் ; அதனால், அவ்வளவு சொத்துக்களிலும் முக்கால்வாசிக்குமேல் செலவழித்துவிட்டான். என்றாலும், மிச்சம் இருக்கின்ற சொத்தே இவனுக்கும் இவன் தலைமுறைக்கும் போதும் ; ஆனால், காசாசை என்னின்ற பேய் அவனைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. என்னுத்த மகனிடத்தில் காசு பிடுங்கித்தின்னும் வைதிகப் பார்ப்பார்கள் அவனிடம்போய் ' உம்முடைய பெண்ணுக்கு' நல்லவான் இருக்கிறான் ; ஊதம் ஒன்றுக்கு ஆயிர ரூபாவுக்குமேல் வரும்படி உள்ளவன். வயசு நாற்பத்தஞ்சுதான் ; அதிகமில்லை. உமக்குக் கல்யாணச்செலவு'கொஞ்சமும் இல்லை. திவ்யமான ஆபரணங்கள் எல்லாம் மாப்பிளை வீட்டுக்காரரோ போடுகிறார்கள். இவைகளையெல்லா லாயிரரூபா உமக்கும் வாங்கித் தருகிறோம்.' என்று சொல்லி அவனுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுவந்து என் மூத்த மகனிடத்தில் ஏராளமான தொகையைப் பிடுங்கிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவே, அந்தத் தொகையைப்பார்த்து அவனும் பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டான். வயசானவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதில் இவன் தாய் முதலிற் பிரியம் இல்லாதவளாய் இருந்தாலும், தொகுப்பாய் நாலாயிர ரூபாவைப் பார்க்கவே அவளும் இந்தப் பெண்ணைக் கொடுக்கச்

சம்மதப்பட்டு விட்டாள். என்னசெய்யலாம்! எல்லாருங் கூடி இவள் பாவத்தில் கையை வைத்தார்கள்! கல்யாணம் நடந்தபோது அந்தக் கொடுமையைப் பார்க்க எனக்கு மனம் இல்லாமையால் யான மதுரைக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டேன், பிறகு ஒரு மாதங்கழித் துத்தான் இங்கே வந்தேன்.” என்று துயரத்தோடு பேசினார்.

அதனைக்கேட்டு அந்த அம்மையார் வருத்தமும் சிறிது கோப மும் உடையவராகித், “தாதா, பிள்ளையில்லாதவர்கள் புத் என்னும் நரகத்திற்குப் போகின்றார்களென்றால், பிள்ளையில்லாதவர்கள் எவராயிருந்தாலும் அந்த நரகத்திற்குப் போகவேண்டியதுதானே?” என்று வினாவினார்.

“எங்கள் புராணகதைப்படி பார்த்தால் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது.” என்று மாமனார் விடை கூறினார்.

“அப்படியானால், பிள்ளையில்லாத ஆண்கள் புத் என்னும் நரகத்திற்குப்போகாமல் இருக்கும்பொருட்டு எழுபது வயது வரையில் எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும் சிறு குழந்தைப்பெண்ணைக் கூடக் கல்யாணம் செய்யலாம் என்றால், அங்ஙனமே பிள்ளையில்லாதபெண்களும் அந்த நரகத்திற் போகாவிருக்கும் பொருட்டு எத்தனை தரமாயினும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்று ஏற்படுகின்றதன்றோ?” என்று அவ்வம்மையார் மிகுந்த துட்ப அறிவோடுங் கேட்டார்.

அவர்களின் துண்ணறிவை வியந்து உடனே என் மாமனார் “ஆம், அம்மா, அப்படித்தான் கொள்ளவேண்டி வருகின்றது” என்றார்.

“அங்ஙனமானால், சிறு வயசுள்ள இந்த அம்மாவும் பிள்ளையில்லாமையால் புத் என்னும் நரகத்திற் சென்று விழாமலிருக்கும் பொருட்டு, இந்த அம்மாவையும் மறுபடியும் என் கல்யாணஞ் செய்துகொடுக்கப்படாது” உங்கள் வைதிகப் பார்ப்பாருக்கு இது புத்தியிற் படாதது ஏன்?” என்று சிறிது கோபக்குறிப்புத்தோன்ற வினாவினார்.

“ஆண்மக்களே எல்லா நலங்களையும் சுத்தநாகங்களையும் பெற வேண்டும்; பெண்மக்கள் எப்படிப்போனாலும் எவ்வளவு துன்பத்திற்கு உள்ளானாலும் பாதகமில்லை, பெண் ஜென்மம் பாப ஜென்மம் தானே என்று பிழைபட எண்ணுஞ் சுயகாரியப் புலிகளான வைதி”

கப் பார்ப்பார் புத்திக்கு இது தோன்றாமற் போவது சகசந்தானே.” என்று என் மாமனார் விடை கூறினார்.

இதற்குள் சூரியன் மேற்றிசையில் மறைய, மாலைப்பொழுது வந்தமையால், அவர்கள் ஏறிவந்த வண்டிக்காரன் அப்பாசிக் கனவா னிடம் அணுகிக் குதிரையை வண்டியிற்பூட்ட அனுமதி கேட் டான். என் மடியீதும் என் பக்கத்திலும் இருந்த சிறு மதலைகள் இரண்டும் அந்திக் காலத்துத் தாமரைகளைப்போலக் கிண்கூறங்கி விட்டன. ஆதலால், அக்குழவிகளை என்னிடமிருந்து பிரித்தெடுத்துக்கொள்வது அவர்களுக்கு எளிதாய் இருந்தது. காளைப் பிற்பக லில் எங்களிருபிடத்திற்கு வந்து எங்களைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லி எங்கள் வீட்டடையாளத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அவர்கள் மிகுந்த அன்போடும் எங்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு எகினர். திரும்பவும் அவர்களைச் சந்திக்கலாம் என்னும் நம்பிக்கையால் அவர் கள் பிரிந்ததைப்பற்றி நாங்கள் வருத்தம் அடையவில்லை.

அன்று உவா நாளக்கு முந்தியதாகையால் பெரும்பாலுங்கூல நிரம்பிய இளமதியமால் நிரம்பிய பளிங்குக்குடம்போலத் தளதள வென்று கடலின்மேல் வானத்தில் திகழ்ந்தது; கடலின் நீர்ப்பரப் பெல்லாம் அக்குடத்தினினமும் ஒழுகிய பால்படர்ந்ததென்ன வெண் மையாக மிளிர்ந்தது; ஒங்கியெழுந்து துறைத்துவரும் அலைகளான வைகீழ்வழிந்தபால் பொங்கி வழிவதனையே ஒத்திருந்தன. இவ் வழுகிய காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு நாங்கள் இருக்கையில், எனக்கு உம்மைப்பற்றிய நினைவு மிகவுந்திரப்பட்டுத் தோன்றியது. நீண்ட நாளாக உமது அருமைத் திருக்காலிகிதம் வருதற்கு இடம் இல்லாதிருப்பதை உணர்ந்து என்னெஞ்சம் நீராய் உருகிற்று என் செய்வேன்பாலியேன்! சென்ற ஒருமாதகாலமாக யான் உமக்கு அனுப்புங் கடிதங்களும் உமக்குத் தவறாமல் வந்து சேர்கின்றனவோ இல்லையோ? என்னும் ஐயமும் என்னைப் புண்படுத்துகின்றது. இன்னும் ஒருவாரத்தில் உமது கடிதத்தையான் காணும் பாக்கியம் பெறு வேன் என்று நினைக்கிறேன். இங்ஙனம் யான் எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில், கடற்காற்று மிகவும் குளிர்ந்து வீசியது. உடனே என் மாமனார் ‘வீட்டுக்குப் போகலாம்’ என்று சொல்லவே, எழுந்து சாலையண்டை வந்து எங்கள் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தோம். மற்றச் செய்திகளெல்லாம் இன்னும் இரண் டொருநாளில் எழுதுகிறேன்.

கடிதம் ௭.

என்னுயிரிற் கலந்துகலந் தினிக்கின்ற என் அருமைக்
காதலரே,

ஆறு நாளுக்கு முன் யான் எழுதிய கடிதம் உங்களுக்கு வந்திருக்கலாம் என்று நம்புகின்றேன். கடற்கரையிற் சந்தித்த அன் னைக்கு மறு நாளின் பிற்பகலில் அப்பாரசிக கனவானும் அவர் மனைவியாரும் தாங்கள் சொன்னபடியே எங்கள் இல்லத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வருவார்கள் என்பதை முன்னரே அறிந்திருந்தமையால், எங்கள் மாமனாருவர்கள் அவர்களை விருந்தேற்றற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் சித்தஞ்செய்திருந்தார்கள். அப்பாரசிக கனவானும் அவர் தம் மனைவியாரும் அவர்கள் குழந்தைகள் எல்லாரும் வந்தார்கள். என் மாமனார் அக்கனவானை எதிர்கொண்டு கைகொடுத்து அழைத்து மெத்தைமேற்கொண்டு சென்று, சூரியகாந்திப் பட்டினால் மிக மென்மையாகவும் அழகாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்த சார்மணைக்கட்டிலில் * அவரை இருக்கச்செய்ததோடு, அதற்கு அருகாமையில் சலவைக்கற் பதித்த வட்ட மேசையைச் சுற்றி நீலப்பட்டித்துணியினுள் பஞ்சுவைத்துச் செய்யப்பட்ட நாற்காலிகளின்மேல் அவ்வம்மையாரையும் அவர்தம் குழந்தைகளையும் அமரும்படி செய்வித்தார். அவ் வம்மையாருவர்கள் எங்கள் வீட்டினுள் துழைந்தவுடனே என்னைப்பார்த்ததும் பலநாட் பிரிந்திருந்த தன் அருமைக் குழந்தையைப் பார்த்தாற்போல அவ்வளவு வேட்கையோடும் என்னைக் கட்டிஅணைத்து முத்தம் இட்டார்கள் ; அதன்பிறகு யான் அவர்களின் மூத்த பெண்பிள்ளையை முகமலர்ந்து கைபிடித்து அழைத்ததோடு, அதற்கு அடுத்த பெரியபையனை முத்தமிட்டும், மற்ற இரு சிறிய குழந்தைகளைக் கையிற் பூக்கியெடுத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டும் மெத்தைமேல் ஏறினேன். முன்னே சொல்லியபடி அவர்கள் எல்லாரும் இருக்கைகளின்மேல் இருந்தபிறகு யான் அவ்விருகுழந்தைகளையும் மடியி் துவைத்துக்கொண்டே அவ்வம்மையாருக்குப் பக்கத்தில் ஒருநாற்காலிமேல் உட்கார்த்தேன். என் மாமனார் அப்பாரசிக கனவானுக்கு எதிரிலே மிருதுவான ஒரு சாய்மான நாற்காலி

மேலிருந்துகொண்டு, பலவகையான கல்லுபசார மொழிகளைச் சொல்லி அவர்களை மகிழ்வித்தார். என் மாயியாரும் நாத்துணரும் நல்ல குணம் உள்ளவர்களாய் இல்லாமைபாலு, அவர்களை உபசரிக்க வரவேண்டாம் என்று என்மாமரூர் தடுத்துவிட்டு, யானே எல்லா உபசாரங்களும் செய்யும்படி திட்டஞ் செய்திருந்தார். மேசையேல் வைக்கப்பட்டிருந்த குடகுறாரத்தம் பழச்சுளைகளையும், கொடிமுந்திரிப் பழங்களையும் அக்குழந்தைகளுக்கு யான் சிறிதுநேரம் வாயில் ஊட்டிக்கொண்டிருந்து, பிறகு இலட்டுகங்களை எடுத்து அவற்றின் கையிற்கொடுத்து அவைகளை நாற்காலிகளின்மேல் இருக்கவைத்து எழுந்தேன். அவைகள் அப்பண்டங்களைத் தின்றுகொண்டே என்னைப்பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சியோடும் புன்னகைசெய்து கொண்டிருந்தன. பின்னர் நெய்நீர் பாகப்படுத்தின பன்னீர் ஐிலேபிகளையும் வாதுமை அலுவாவையும் அன்னதாமபழத்தில் அரிந்த துண்டுகளையும் வெள்ளித் தட்டுகளில் வைத்து மூத்த பெண்ணுக்கும் பெரிய பையனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, ரோசாப பூவின் சத்தினால் செய்யப்பட்ட தீப்பானகத்தைப் பளிங்குத் தமிளர் இரண்டில் நிரப்பி அவற்றை அக்கனவானுகுப் அவ்வம்மை யார்க்கும் பருகக் கொடுத்தேன். அவற்றை அவர்கள் மகிழ்ந்தேற்றுக்கொண்டு என்னையும் மாமரூரையும் அங்கனமே அருந்தும்படி வேண்டினார்கள். மாமரூர் அவ்வாறே செய்யும்படி எனக்குக் குறிப்பித்தமையால், வேறிரண்டு தமிளரில் அப்பானகத்தை நிறைத்து என் மாமரூருக்கு ஒன்றைக்கொடுத்து மற்றொன்றை யான் அருந்தினேன். அதன் பின்னர்க், கனிவான சீமை இலந்தைப் பழங்களை அறுத்தும், செவ்வாழைக் கனிகளை உரித்துப் அவற்றைப் படிக்கத் தட்டுகளில் இட்டு அவர்களுக்கும் என் மாமரூருக்கும் வைத்தேன். அவற்றை யடுத்து உழுத்தம் பருபபுவடை முந்திரிப்பருபுச் சேர்த்துச் செய்த கடலை மாப்போண்டு உருளைக்கிழங்குருண்டை முதலிய காரப்பலகாரங்கள் சிலவும், பன்னீர்ப்பூந்தி சீனிப்பாற்கட்டி முதலிய இனிப்புப் பலகாரங்கள் சிலவும் கொண்டு வந்து எல்லார்க்கும் வழங்கினேன். அக்கனவானும் குழந்தைகளுங் காரப்பலகாரங்களின் சுவையை மிகவியந்துகொண்டு அத்தகைய அரியபண்டங்கள் தாம் தின்றதேயில்லையென்று சொன்னார்கள். கடைசியாக எல்லாரும் பருகுதற்கு வாதுமைப் பருப்பும் பாதுஞ்சேர்த்துச் செய்த தீம்பானீர்

யத்தை எல்லார்க்கும் வழங்கினேன். அதன்பின் அதன்ற வெள்ளித்தட்டு ஒன்றில் மெல்லிய வெற்றிலைபாக்கு இலவங்கபூ சாதிக் காய் சாதிப்பத்திரி முதலியவற்றை வைத்து என் மாமனாருக்கும் அப்பாரசிக கனவானுக்கும் அவர்தம் மனைவியார்க்குங் கொடுத்து, மல்லிகைப்பூவின் அத்தரும் பன்னிருங்கலந்து மணங்கமழும் சுந்தனக்குழம்பைப் பளிங்குக் கிண்ணங்களில் நிரப்பி அவற்றை அவர்கள் எதிரில்வைத்தேன். இறந்துபோன தங்கள்மகளை நிரும்பவும் உயிர்பெற்று எழுந்துவந்து இங்ஙனமெல்லாம் உபசரிப்பதாகக்கருதி அவர்கள் அப்போது அடைந்த மனக்களிப்புக்கு ஓர் அளவெயில்லை. நெடுநேரம் யான் உபசரித்துக்கொண்டிருந்தமையால் எனக்குப் பிரயாசை மிகுதியாயிருக்குமென்றுசொல்லி, என்னை ஒரு நாற்காலியில் இருக்கும்படியும் இருந்து தின்பண்டங்கள் அருந்தும்படியும் சுற்பித்தார்கள். அவர்கள் சொற்படியே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து சிறியபிள்ளையை எடுத்து என் மடிமீதுவைத்துக்கொண்டு அதற்கும் சிறிதுகொடுத்து யானும் சிறிது அருந்தினேன்.

பிறகு சிறுகுழந்தைகள் விளையாடுவதற்கு விளையாட்டுச்சாமான்கள் சிலவற்றையெடுத்து அவற்றின் கையிற்கொடுத்தேன். சிறிது நேரம் சென்றபிறகு என் மாமனார் வீணையை எடுத்துவந்துமீட்டித் தேவாரதிருவாசகம் பாடும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படியே யானும் அதனைப்பெடுத்துவந்து மடிமீதுவைத்து மீட்டினேன். அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரும் அவர்தம் மூத்தபெண்பிள்ளையும் என் பக்கங்களி லிருந்துகொண்டு ஒற்றைக்கையைக் கன்னத்தின்மேல் வைத்துக்கொண்டும் முழங்கையை மேசைமேல் ஊன்றிநின்றொண்டும் என்னையும் வீணைமேல் என்வி ரல்கள் ஓடுவதையும் பார்த்தவண்ணமாய் இருந்தனர்; மற்றபிள்ளைகள் மூன்றும் என்னைச் சுற்றிநின்றன. என் மாமனாரும் அப்பாரசிக கனவானும் யான் பாடப்போவதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யான் வீணையின் நரம்புகளைத் தெறித்துப்பார்த்து ஓசைகூட்டி ஒழுங்குபடுத்தியவுடனே,

“மாதர் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான மகனொடும் பாடிப் போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப் புகுவா ரவர்பின் புகுவேன் யாதுஞ் சுவடு படாமல் ஐயா றடைகின்ற போது காதன் மடப்பிடி யோடுங் களி று வருவன கண்டேன் கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.”

என்னும் அப்பாரசுவாயிகள் தேவாரத்தைக் கால்மணிநேரம் வரையில் என்மனம் உருகப் பாடினேன்

இதனைக்கேட்டு மிகவும் மனங்கலையாபெற்ற அப்பாரசிக கனவானும் அவர் மனைவியாரும் அப்பாட்டின் உருக்கத்தையும் தமிழின் இனிமையையும் எனது குளவின் குளிர்த் ஒலியினையும் பாடுத் திறமையினையும் மிகவியந்த மகிழ்ந்தபேசினார்கள். பின்னும் அவர்கள் இதேமாதிரியான மற்றொரு பாட்டுப் பாடும்படி கேட்டுக்கொள்ளவே, என்மாமனார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாசகத்தில் ஒன்று பாடும்படி சொன்னார்கள். மறுபடியும் யான் வீணையின் கரம்புகளைத் தெறித்து,

“முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறுமண்ணம்,
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனைனக் கருளியவா ரார்பெறுவா ரச்சோவே”

என்னும் திருவாசகத்தைப் பாடினேன், இத்தனை யான் மடித்து மடித்துப் பாடுகையில் பெரியவர்களான அம்மூவர்கள்களிலும், நீர் முத்துமுத்தாய்த் துளித்தன யான் பாட்டை நிறுத்தினவுடனே அப்பாரசிககனவான் என் மாமனாரைநோக்கிப்,

“பெரியய்யா, உங்கதயின்பாஷை கடினசபதங்களும் ஸ்வ முதலான சிறு சபதங்களும் இல்லாமே ஆ! எம்மாத்ம் இனிப்பா இருக்கு! அதிலும் இந்தப்பாட்டை பாடினவர் சொம்பசொம்பப் பெரியவர்களா இருக்கணும்! இதெப்பாடினவர் எப்போ இருந்தார்? அவரொப்பத்திக் கொஞ்சம் தயவுசெய்து சொல்லுங்கோ.” என்று நிரம்பினவியப்போடும் உருக்கத்தோடும் கேட்டார்.

தேவாரீ திருவாசகங்களிடத்தும் அவற்றை அருளிச்செய்த ஆசாரியசுவாமிகளிடத்தும் இயற்கையிலேயே மிகக் அன்புநுண் டொழுகும் என்மாமனார் அப்பாரசிக கனவானின் மனநிலையைப் பார்த்து மேலும் மனக்கிளர்ச்சியுடையவராகி, “அருமையுள்ள ஐயா, எங்கள் தமிழ்ப்பாஷை தெய்வத்தன்மையுடையதாகும். நமது ஸமஸ்கிருதபாஷையும் வேதவேதாந்தங்கள் முதலான பெரிய சாஸ்திரங்க ளையுடைய தெய்வீகபாஷையாயிருந்தாலும அனைவிடத் தமிழ்ப் பாஷையே பலவகையாலும் உயர்ந்ததும் இனியதும் என்பது என் கருத்து. நாங்கள் இப்போது குறிப்பிட்டபடி உச்சரிப்பவர்களுக் குப் பிரயாசையினையும் கேட்பவர்களுக்குப் பயத்தையும் அருவருப் பையும் உண்டாக்கும் கடினசபதங்களுப் சிறுகிற ஸுசைகளும் ஸமஸ்

கிருதத்தில் இருப்பதுபோல எங்கள் செந்தமிழ்மொழியில் இருப்பதில்லை. தேனும் பலாச்சுளையும் மாம்பழமும் வாழைக்கனியும் சேர்த்துப்பிழிந்த திஞ்சாறு ஒழுகிறாற்போல அத்தனை இனிப்பான மெல்லிய ஒலிகளே எங்கள் செந்தமிழில் இருக்கின்றன—” என்று சொல்லும்போதே அப்பாரசிக்கனவான் இடையில்,

“ஆ! ஆ! பேஷ்! ஐயா, தாங்க இப்போசொன்னவார்த்தைகளே தேன்போல் தித்திக்குதே! இப்போசொன்ன வாக்யத்தே கிருப்பிச்சொல்லுங்கோ!” என்று தன்னைமறந்த மகிழ்ச்சியோடு வினவினார்.

அதற்குஇணங்கிய மாமனார், “நல்லது ஐயா, தேனும் பலாச்சுளையும் மாம்பழமும் வாழைக்கனியும் சேர்த்துப்பிழிந்த திஞ்சாறு ஒழுகிறாற்போல அத்தனை இனிப்பான மெல்லிய ஒலிகளே எங்கள் செந்தமிழில் இருக்கின்றன. இந்தப்பாழையில் உரத்தசத்தங்களும், கோபம் வருத்தம்வந்தகாலங்களிற் பிறக்குமா லாஸ்முதலான சபதங்களும் இல்லாமையினாலே இந்தப்பாழையில் எழுதப்பட்ட துல்களைக் கற்பவர்க்கு மனஅமைதியும் தெய்வபத்தியும் எல்லாஉயிர்களிடத்து அன்பும் தாமாக்கவேவருகின்றன. நம இந்துசமயப் பிரிவுகளான சைவ வைஷ்ணவ சமயங்களிலிருந்த பெரியபெரிய பத்தர்க ளெல்லாம் ஸமஸ்கிருதத்தில் வல்லவாகனாயிருந்தும் செந்தமிழிலேயே பாட்டுக்களபாடித் தெய்வத்தை ஸ்துதித்தார்கள். இந்த அம்மான் முதலிற்பாடினபாட்டு அப்பாசுவாயிகள் தேவாரத்தில் உள்ளது. இந்தச்சுவாயிகள் ஆயிரத்து முந்நூறுவருஷங்களுக்கும் இருந்தவா; இந்தக்காலத்திலுள்ள இந்நூறுகளிற் சிலர் விறிஸ்துமதத்திற்குப் போவதுபோல, இவரும் சைவசமயத்திற் பிறந்தவராயிருந்தும் அக்காலத்திலிருந்த ஐனமதத்திற்குப் போயிருந்தாரா, பிறகு இவருக்குக் கொடுமையான வயிற்றுநோய்வந்தது; எந்தவிதமான பரிகாரத்தினாலும் அதிர்ஷ்டமாய் பாம்பிவத்தைப் பாடியபிறகு நீங்கிற்று; அதுமுதல் இவர் மறுபடியும் சிவபகதாராற், இதை யுணர்ந்த ஐனர்கள் இவரைச் சுண்ணாம்புகளாலாயில் றுழைத்தும், கருங்கல்லிற்கட்டிக் கடலில்வீழ்த்தியும், பாலைக்காலில் இடற முயன்றும், விஷத்தை உண்ணக்கொடுத்தும் பலவழியில் துன்புறுத்தினார்கள்; ஈஸ்வரகிருபையால் இவர் அவற்றிற்கெல்லாம் தப்பிப்பிழைத்து, அநேக சிவாவயங்களைத்தரிசித்துக், குழந்தைப்பரு

வத்திலேயே சுஸ்வரனால் பாஷாட்டப்பட்டு ஞானியான திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியினுடைய ஸேகத்தைப்பெற்று உலகத்திற்குப் பல பேர் உபகாரங்களைச்செய்து விடுத்தினை திருவடி யா அடைந்தார்; அவர் அவ்வப்போது சுஸ்வரனைச் சித்தித அருளுவான செகதயிழ் பாடல்களுக்குத் தேவாரமென்று பெயர்

இத்தம்மாள் இரண்டாவது பாடண்பாட்டுத் திருவாசகத்தின் உன்னது, அதனைப்பாடினவர் பாணிக்கவாச்சுவரரின் இவர் ஆயிரத்தொழுவருடிகளுக்கமுதலான பாண்டிபாறாணி. த்தில் மந்திரியாயிருந்தவா இவா இரண்டிருவத்திலேயே பஞ்சனத்தை அடையும விருப்பது உடையவராயிருந்தா பாண்டிபாறாணியவரால் வருமபடி இவரை அனுப்ப, இவரும் அப்படியே திருப்பெருந்துறை என்னும் இடத்திற்குச்சென்றது, அங்கே குகிலைகளாகத்தயதிலாக ஞானகுருவைததரிசித்து, அவரால் தாம் புகாரளாய் அடையவிரும்பின பாடணானதை அடைந்து, அரகரத்தே பாறனை பெல்லாக குருவிற்கே அப்பாணமபண்ணி, அதனுற பல துன்பங்களை யடைந்து, கடைசியாகப் பரமசிவகுருபரால் அதனுணபங்களினின் றும் விவசி, லங்காத்தத்திலிருந்துவந்த புத்தாக்காளாடு வாதஞ் செய்து அவர்களைஞேயித்தது, திருவாசக திருச்சிற்றற்பலசடிகாவைய யார் என்னும் உபாத்தநூல்கள் அருளிச்செய்து சிவகீர்த்தியிற் கலந்தார். இவர் திருவாய்மலாத்தருளின திருவாசகத்தைப்படித்ததுமனம் உருகாதவா இல்லை. இதைஒத்தநூல் உலகத்தின் எந்தப்பாடலுநாய் லும் இல்லையென்று உறுதியாகச்சொல்லலாம். என்ற குறையாகவும் சுருக்கமாகவும் எடுத்துச்சொன்னா

இவைகளைக் கேட்ட அந்தப் பாரசீகக் கனவாஸும் அவாதம் மனை வியாரும் அவவடியாக்களின் சிறப்புக்களை மிக வியக்துபாராட்டிஞ் சூன் அப்பாரசீகக் கனவான் தமிழின் மூன்றாம் அறிவுள்ள நூல் களின் அருமையுட்குஞ் தெரிமப்பெற்றவராகித் தாம் அப்பாவை யினை எப்படியாவது கறறுக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் தமது மன வறுதியைத் தெரிவித்ததா இக்தச் சமர்ப்பாட்டினை முடிந்ததும், என் மாமனார் தாம்படிகும் புத்தகசாலைக்கு அக்கனவான் அழைத்தனர்; ஆங்கிலப்பாஷையில் கிரமப்பகற்றவராகையால் என்மாமனார் பல்லா யிரம் உயர்ந்த ஆங்கிலப்புத்தகங்களைத் தொகுத்துச் செவ்வையாக ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருந்தா அவறுகிறப் பாப்பதற்காக அக்

கனவான் மாமனாரோடும் புத்தகசாலைக்குச்சென்றா. அவர்தம் மனை வியார்க்கும் எனக்கும் ஆங்கிலபாஷை தெரியாதாகையால் நாங்கள் கூடச்செல்லவில்லை. அவ்வமமை இவ்வீட்டின்மேலும் கீழுமெல்லாம் பார்க்கவேண்டுமென்னும் குறிப்பைப் புலப்படுத்தினதால், யான் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு மெத்தைமேல் உள்ள இடங்களை யெல்லாங்காட்டிப் பின் கீழ்ச்சென்றேன். இந்தவீடு மூன்று கட்டுகளால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முதற்கட்டி வருவேருடன் பேசுவதற்கும், நடுகட்டி வீட்டிலுள்ள ஆண்டகன் புழங்குவதற்கும் தங்கள் நித்தியகாரங்களைச் செய்துகொள்வதற்கும், கடைசிக் கட்டிப் பெண்பிள்ளைகள் இருப்பதற்கும் சமயவழுதவியை செய்வதற்கும் உபயோகமாப்படி வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆங்காங்குள்ள தட்டுமுட்டிகளும் நோத்தியாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் அப்பெருமாட்டியாரா மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டு சமயங்கட்டுவனாயிற் சென்றார். மூத்தபெண்கைக்குழந்தையைக் கையில்இடுக்கிக்கொண்டு தாயோடுகூடவே வந்தனர். மற்ற மூன்றுபிள்ளைகளும் மெத்தைமேலே புத்தகசாலைக்குள் தம் தந்தையாரோடுகூட இருந்தனர் சமயங்கட்டணடை நாங்கள் வருவதைப்பார்த்ததும், என்மாயிரும் நாத்துணரும் புலியாய் வதைப்போலச் சீரெலன்று எங்கள் எதிரேவந்தனர். சிணுங்கின அவர்கள் முகத்தையும் அவர்களவந்த விசைவையும் பார்த்தவுடனே அபபாரசிக அமையாரா திடுக்கிட்டினின்று. இவர்கள் யார்' என்று கேட்கும்பொருட்டு அவ்வமமையாரா என்முகமாகத் திருமபுதற்குள் அவர்கள் இருவரும் கமகித்தமுகத்தோடு " நீ யாரமயா ' இங்கே வருகிறே. உன்னைப்பார்த்தால் துலுக்கச்சியாட்டமா இருக்கு. இது பிராமணனாய் என்று நோக்குத்தெரியாதோ ' எட்டிநில். " என்று கொடுமையாப் பேசிவிட்டுப், பிறகுடனே என்னைப்பார்த்து, " என்டி கெட்டமுண்டே, நோக்குத்தான துலுக்கச்சி கிறிஸ்து வச்சி பாப்பாததி எல்லாம் ஒண்ணுச்சே! இந்தத்துலுக்கச்சியை என்டி சமயங்கட்டுவனாயில அழைத்துக்கொண்டுவந்தே! அறிவு கெட்டவனே! " என்று என்னை வைதுப்பெருள் நான் அவ்விருவருக்கும் விடைசொல்ல வாய்விடும்முன்னமே, அபபாரசிகப் பெருமாட்டியார் என்னை அவர்கள் திட்டுவதைப்பார்த்து மனம் பதைபதைத்து அவர்களைநோக்கி "வன அமயா அந்தக்குழந்தையை

வினாகத்திட்டுகிறீர்கள்' நான் துலுக்கச்சி அல்லேன். நாங்கள் பாரதிகாரா, இருதுக்கனதாய். நான் உங்கள் சமயல்கட்டுக்குள் வரமாட்டேன் அதற்காகப் பயப்படாதீர்கள். சுமமா, வீட்டைப் பார்சுவிறதற்காகவந்தேன். கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள்." என்று மிகவுய் பொருமையாக இனியதுதவிர சொன்னா அவ்வமனமயின் உருவத்தையும், அவா சொல்லின் அமைதியையும்கண்டு மீகட்டவர் மனம் கல்லாயிருந்தாலும் கரையுய், கலவினுய் வலவென்னும் நெஞ் சமஉள்ள இப்பெண்ணையுக்கென சிறிதும்கொண்ட இரங்கவில்லை. உடனே அவர்கள் பின்னுக்கொடியாய் "நீ பார்சிக்காரியா யிருந்தாலென்ன, வேறுயாராயிருந்தால் எங்குக்கென்ன" நீ இந்த இடத்திற்குள் காலவைக்கவேண்டாது அப்பாஸெப்பா இங்கே யொன்றுமேபசாத்த" என்று உரத்துக்கூவினார்கள் இந்தக்கூச் சல் காதிலவிழுந்ததற்குமேயாகரு உடனே என்னாமறா மெத்தை மேலிருந்து கீழ் எங்குமிடப் கடுங்குந்தா இவ்வைக்கண்டதும் அப்பேயக்காரிணமும் வாய்ப்பசாது அப்புறமுழிந்தன. எனக்குண்டான வருத்தத்திற்கொ அளவில்லை, புதிதாக அன்புடனவந்த அப்பாரதிக அமைமயாமா அவர்கள் அவ்வளவு தாய்க்கப்பேசியது என உன்னத்தில யானது உறுப்பதுபோலாயிற்று என்னாமறா எங்கள் அருகிலவந்ததும் சிறிதுபொருத்தம் கழிந்தவற்றையெல்லாம் விரிவாகச்சொன்னேன் இதனைக்கேட்டதும் இந்த நிலையுக்கதில் தாம் பிறவியெடுத்ததுமுதல் அடைந்தாராத அத்தனை பெருக்தான் பத்வை அடைந்தாரா, இதுதன்பத்திற்கு மிகவுய் கோட்புலையாயா கிக் கேழுடகாராது அப்படியே நிலத்தினமேற் சாயந்துவிட்டாரா. இதனைப்பார்த்தயானும் அப்பாரதிகப்பொருமாட்டியாரும் அளவிறந்த அச்சமும் தவலையும் வருத்தமும் உடையவர்களாகச் சிறிதுமலைத்து நின்றோம்; அதன்பின் ஒருநொடிக்குள் அவ்வமயமாயா என்னாமறா துரைத்துக்கித் தமது மடிமேல்வைத்துக்கொண்டு, என்னை அஞ்ச வேண்டாமென்று தேறுதலசொல்லி, ஓர் வனத்தில் சிறிது குளிர்த்த நீர்கொண்டுவருமடிவெ, யானும் சமயற்கட்டிக்குள் விரைந்தோடி அதனை எடுத்துவந்தேன்; அக்குளிர்த்தநீரை மயலுற்றுகத்தின்மேற் நெளித்து விசிறிகொண்டவிசிக் களைப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தோம். இதற்குள் அவர்களின் மூத்தபெண் எங்கள் மெத்தைமேற்போயத் தன்மந்தையாரான அப்பாரதிகனைவாணை அழைத்து ஓடிவந்தது.

அவர் என்மாமனார் களைத்துக்கிடப்பதையும் நாங்கள் களைப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துத்திகையடைந்து பதறிக்கிட்டவந்து முதலில் அவரதுமார்பையும் பிறகு அவரதுகையையும் தொட்டுப் பார்த்தார் பார்த்து நாடிநிரம்பவும் மெதுவாக நடக்கின்றதென்று சொல்லித் தாம் விரைவில் ஒருவைத்தியரை அழைத்துவரப்போவர். பெருமபாலிகளான என்மாயிப்பாரும் காத்துணரும் தங்கண்களும் தந்தையுமாகிய என்மாமனார் இங்ஙனம் அபாயகரமானநிலையை யிற் கிடப்பதைப்பார்த்தும், கிட்டவநதார்களில்லை; தூரத்தில் நின்று கொண்டே, “கிழப்பய்வானுகருவனும் அந்தமுண்டைச்சி துலுக்கச்சியை வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துவந்ததை நாம் கண்டிக்கையில் இநதக்கிழப்பயல் அவளுக்காக நமைய்கொல்லவநதானே. துலுக்கச்சி வீட்டுக்குள்ளே வநதைப்பொறுகாமல் நமவீட்டுத்தெயவம் அவனைக் கீழேஅழித்தது போட்டுவிட்டது. போனால், கிட்டப் போயத் தூக்கிமயங்குகலாமென்றால் துலுக்கச்சி பக்கத்தில் இருக்கிறாள். என்று மெதுவானகுரலில் என காதில்விழும்படி பேசினார்கள். இவர்களின கொடுஞ்செயலும், புதிதுவந்த அவ்வுபரகுணப் பாரசிகமாதா அவர்களால் இகழப்பட்டதும், அருமையிற் சிறந்த என்மாமனார் சிறிதுநேரத்தில் அபாயகரமான நிலையை அடைந்திருப்பதும், அப்பாரசிக்கனவான் இதனால் வருத்தமடிக எய்தி வைத்தியரை அழைக்கப்பட்டானதும், அபாயமான நிலைமையி லங்கூட அப்பொண்பேய்கள் இரண்டிப வயதின்முதிர்ந்த என்மாமனார் அருகில்வராமல் இரகசமுட அன்புரின்னறித் தூரத்தே நின்று கொண்டு இசுழ்த்துபோசுவதும் என்னுள்ளத்திற்புகுந்து, நாற்புறத்தும் வேடர்களால் ஏவப்படும கூரியஅம்புகளதைக்க நிலைகலங்கி வருந்தும் மான்ஊற்றைப்போல் மான் பெரிதும் நோவுமபடிசெய்தன! சற்றுநேரத்திற்குமுன் அருவாய்ச்சிறந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தாரை விருந்தேற்று உபசரித்தபோது யானடைந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம் எங்கேயோ பறந்துபோயின! நல்லோருடைய சேர்க்கையால் எவ்வளவுநலங்களை அடைந்தோமாயினும், சீயோர்சேர்க்கையும் உடனிருக்குமாயின் அதனால் அந்நலங்களெல்லாம் சிதறண்டு போகும் என்றும், அதனால் அளவுபடாத துன்பமே விளையுமென்றும் எண்ணி என்நெஞ்சம் உருகவே என்கண்களில் நீர்துளித்தது; அப்பாரசிக அமமையார் என்னைக்கண்டு மனம் மிகக்கனிக்ந்தவராகி

“அம்மா, சிறிதும்வருந்தாதே உன்மாமனருக்கு ஏதும் அபாயமில்லை.” என்று தேறுதல்சொல்லி வந்துமுக்கத்தைத் தாது பட்டாடையால் துடைத்தனர் இப்படியப்பட்ட பேரிடரானசமயத்திலும் கந்தருவமானைப்போல் எடைக்கத்தேயிருந்துகொண்டு அன்னையிலும் அருளுடையராய் வானகு ஆறுதல்சொல்லுதற்கும் உரியவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா என்பதனை அறியவே வனஉள்ளம் ஒருவாறு ஆறுதலெய்திற்று.

இதற்குள் அப்பாராசிகனவான் தக்கார ஆங்கிலமவத்தியினர் அழைத்துவந்தாரா அவர்வரவே, நாங்கள் வன்மாமனர தலைமையெல்லென ஒருதலைப்போற்ற சராததிகிட்டு, எழந்து அப்பாற் சிறிது விலகிநின்றோம். உட்கொண்ட அவ்வாங்கிலமவனவான் கருகருப்பாகவும் கிதானமாகவும் வன்மாமனரையும வககாடியவையும முதுகையும கண்ணையும நாவையும பரிசேறித்தவார்த்த ஆங்கிலத்தில் உளாசிலையைப்பாசலசால்ல அப்பாராசிகனவான் அதனைத் தயிழில் மொழிபெயர்த்துசொன்னான். அவர் சொன்னதன் கருத்து இது: ‘சமீதியில் உண்டான மெருகைகாத்திலேயுள்ள துயரத்தினாலுமயினோந்த வன் அநிராயில்லை வுத்தகோடி பகாநிநுக்கிறது. இளம்பருவம் உளவாக காயின சது இவ்வளவு கீழே பிறை வருவித்திராது முகிரந்த வந்துள்ள ராய்ருபத்தால் இவ்வளவு ஆபசம். இதனால் இப்போல்தான் நம் அபாயமல்ல இன்னும் இரண்டிமணிகோரத்தில் குணம்அடைந்து விழிப்பார ஆலையு, இவ்வளவு சியினால் உண்டானகோரீர இன்னும் ஒருபாதர் ஆரம் இவருடைய இரத்ததந்தை பரிசேறித்தது முடிவுசெய்க்கிடுகின்ற வன்வன் சொல்லிக் கையில் ஓர் லாசிய கந்தக அங்குமந்த ஒருதுளியிந்த தத்தை இரண்டி கண்ணடித்தகண்ணுக்கிள இரண்டிய வவத்தது கொண்டு, போய்பொழுது ஒருசெட்டில் சிலருக லாகி கந்தக அவற்றை வாங்கிக் கொடுக்கப்பட்ட பரிசுத்த தாம மருகாடகாலையில் திருமபவநது பாரபதாப மொழிசதுமொழி.

அவ்வாங்கிலமவத்தியர் போனது அப்பாராசிகனவான் தெரிவித்தபடி தாழ்வாரத்தின் பந்தகிலிருந்த ஸ்ர அனாலில் கட்டில் இட்டு அதனமேற் பங்குககலிந்தது. எத்தன்செய்யவண்டியவாக னானோம். இதற்குள் அப்பாராசிகனவான் தமது வண்டிக்காரனைக் கப்பிட்டு அவன கையில் அந்தசரட்டையும தமது பணதையுங்

சொடுத்த மருந்துவாங்கிவரும்படி ஓர் ஆங்கிலமருந்துக்கடைக்கு அவளை அனுப்பினார். இதற்குள் மாஸையில் மணி ஆறாயிற்று. வெளியேபோயிருந்த என்மைத்துணை இராமசாமி அப்போதுதான் வீட்டுக்குள்வந்தான். இவன் கொஞ்சம் தலையாட்டையுடையவன் ஆகையால், இவனிடத்தில் யான நெருங்குவதில்லை, மிகுதியாய்ப் பேசுகிறதில்லை ஆனால், தன் தந்தையினிடத்திற் பிரியமும் அச்சமும் உள்ளவன்; தன்னின் மேலோராயிருப்பவர்க்குமாதிரி அச்சத்தினால் மரியாதைசெய்பவன். இவன் இரண்டாங்கட்டுக்குள் வந்ததும், தன் தந்தையார் கீழேகளைத்துக்கிடக்க நாங்கள் எல்லாரும அவர்பக்கத்தே பரபரப்பாயிருக்கப்பார்த்தான். கம்பீரமான தோற்றம் உள்ள அப்பாரசிகனவரையும தேவமாதரைப்போன்ற அவர்தம் மனைவியாரையும் பார்த்ததும் அச்சமும் பணிவும் அடைந்தவனாகி உடனே அவர்களுக்கு வணக்கவுரைகூறினான். அவன் கூறிய வணக்கவுரைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவ்விருவரும் அவனுக்கு நல்லுரைசொன்னாராயினும், அவனது தோற்றத்தைக்கண்டு அவன்மேற் சிறிது அருவருப்புக்கொள்ளலானார் என்பதை அவர்கள் முகக்குறிப்பினால் கண்டுகொண்டேன். அவன் மரியாதையுடையவன்போல ஒடுக்கத்தோடும் என்பக்கத்தேவந்து, “கோலிவா, அப்பா ஏன் இப்படிப் படுத்திருக்கிறார்கள்? நீ ஏன் விசனமான முகத்தோடும் இருக்கிறாய்? இந்தப்பாரசிக்கனவான் யார்?” என்று வினவினான். உடனே யான் அப்பாரசிக குடும்பத்தாரையும் அங்குநிகழ்ந்தவற்றையும் பற்றிச் சுருக்கமாய்ச்சொன்னேன். இதைக் கேட்டு அவன் சிறிதுமனக்கலக்கமும் அவமானமும் அடைந்தவனாகி முதலில் தன்றையும் அக்காளும்செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரையும் அவர்களைவரையும் வேண்டிக் கொண்டான்; அவர்கள்தாம் அதனைக்குற்றமாகவே நினைக்கவில்லை யென்றும் உயர்குணத்தினும் துட்பஅறிவினும் அன்பினும் சிறந்தவரான அப்பெரியவர் தங்கள்பொருட்டு அத்தனை அபாயகரமான நிலைமையை அடையலானது தான் தமக்குப் பெருந்துயரமாயிருந்ததென்றும் தெரிவித்து, விரைவிற் படுக்கைசித்தஞ்செய்யும்படி அவனுக்கு வற்புறுத்திச்சொன்னார்கள். மந்தபுத்தியுடையவனாகையால் அது செய்வதைவிடுத்துச் சமயநகட்டிற்குட்போய்த் தன்றையுடனும் அக்காளுடனும் சண்டையிடலானான்; அப்பெண்பேய்கள் இரண்

மெ இவனுக்குக்கிறிஸ்து அடங்கினவாள் அல்லர்; மேலும், இவனுடைய குணமுஞ்செய்யையும் அவ்வளவு நல்லது அல்லவாதலால் இவனிடத்தில் அவர்களுக்குக் கிறிஸ்தும்கூட பில்லை. இவன் உள்ளே சென்று போபமாய்ப்போசவே இவன்றாய்வினக்குமார்வை எடுத்துக் கொண்டு இவனைச்சாட்சிவாசினை என்று சில குறிப்பு விளக்கம் வெளியே தெரிந்த கொண்டேன். இப்பாசிக குடும்பத்தார்க்கு உள்ளே நடக்கு இந் தச்சச்சாவு தெரிந்தால் பிசுவீர்தாழ்வார அவர்கள் எல்லாரையும் நினைக்க இடத்தரும் என்று நினைத்து, யான் உள்ளேசென்று, “இராமசாமி, பார்த்திவர்களுக்கு மீடவும் பத்தக் கோடா இப்படியெல்லாம் நடப்பதற்கு இது பாசுமயம் உலகம் பஞர் உயிர்போற்றப்போற்கிடக்கிறா, அபாருக்குப் பக்கை. சித்தப்படுத்தவேண்டாம்.” என்று அழைத்தேன். அவன் என்சொன்னோக் சவனியாடவரும் அங்கே ஒரு மூலையிலிருந்து ஒரு தடிக்காயை எடுத்து, “இந்தச் சிறுத்தினை இப்படி யாவது அடித்துக் காலையை முறிக்கிறேன்பார்; என் அப்பாமாத் தாம் சாகட்டும், இப்படிபெட்டைசுமுனை மண்ணுக்குப் போட்டுவிடுகிறேன்பார்.” என்று வீம்புபோசுகையில், இவன் அத்தான் இவன்மேற் புலிபோற்பாடியது இவன் கையிலிருந்து தடிக்காயைப்பிடித்து அப்பால் எறிந்துவிட்டு, இவனது தலையிலைப் பிடித்துக்கொண்டு முதுகைப்பிடித்து வெளியேதள்ளிச் சமயலறைக்காவைச் சாத்தி உள்ளே மாழிட்டுக்கொண்டான். இதனைப்பார்த்துப் பன்னிர்ப்பும் வருத்தமும் கொள்ளப்பெற்றேன். கையாலாகாமல் வெளியே போனாண்டு தலைகுனிந்துகின்ற என்மைதான்னைப்பார்த்து, “இனி அவர்களோடு பிசுவாதிப்பயனிலை உலகம் தயாரைச் சவனிக் வேண்டிவருவான் உலகமையே, மேலும், நான் இல்லத்திற்கு விருந்தினராய் வந்த அக்கனவாறும் அவாருகி பத்தாரு நமக்காகிய வுர் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு தமவீட்டிற்கும் போகாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்னபடி செய்வோம் வா” என்று சொல்லி அவனை அமைதிப்படுத்தி அழைத்தேன். அந்நபத்திகளை அடக்கத் தான்னாற் கிறிதுமஜாதென்று தெரிப்பிறகு என்சொல்லுகரு இணங்கி, அவன் இப்பால்வந்து, மெதையேற்போய் மடக்குகட்டிலை எடுத்துவந்து விரித்து, அன்னமேல் மெல்லிய பஞ்சுமெத்தை யிட்டான் ஏனென்றால், என் மாமனாவீட்டில் வண்டியோட்டுங்குதிரைக்காரனைத்தவிர வேறுமேலைகாரா மூலே

அதன்பின் அப்பாரசிகுடும்பத்தாருர் யாங்களுமாக என்மாம னுரை மெல்லெனத்தாக்கிக் கட்டிலில் அம்மெல்லணைமேற் கிடத்தி னோம். அதன்பின் அப்பாரசிகுடும்பத்தார் அமருவதற்கு நாத்காலி கள்கொண்டுவந்து கட்டிலின் பக்கத்தே இடப்பட்டன. அவர்கள் அவைசனரின்மேல் அமரும்படி எங்களாற் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார்கள். வீடெங்கும பளிங்கு விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. மணி ஏழடித்தது. மருந்துவாங்கச்சென்ற வண்டிகளான டையில் மருந்து நிரப்பியபுட்டியோடும் திரும்பிவந்தான் உடனே அக்ஷண அப்பாரசிக் கணவானவாங்கி அளவுபபடி ஒரு சிறுபளிங்கு எனத் தல் அமம ருந்திற்சிறிது ஊற்றி என்மாமனா வாயைத்திறப்பித்து அக்ஷண உட்செலுத்தினார். அப்போது என்மாமனா உணர்வற்று இருந்தார். எல்லாரும் வலையோடு அவரை உற்றுப்பார்த்தபடியே இருந்தோம். மணி ஏழரை அடித்தது. என்மாமனா கண்ணிறைப்பைக குள் கண்மணி அசைவதுபேற் காணப்பட்டது. யாள் பின்னும் ஆவலோடு அவரைக் குனிந்து பார்த்தோம். பின்னர்ச் சிலநிமிஷங் களிலெல்லாம் அரைவாசி கண்ணைத்திறந்து பிறகு முற்றும் திறந்தார். செனறவுயிர மீண்டு வந். சென்று களிப்புற்றோர் கண்ணைத் திறந்து எண்ணப்பாரத் மாமனா எதேனும் நா த் தருத்தருமபடி கைக்குறிபாட்டினா முன்னமே பால்விட்டு நாசகா சரியிருந்த வாற்றோ டுமைக் கு்சிலையகொண்டுவந் நயானுமஎனவைத் துன, னு மாக் ஊட்டினோர் அக்ஷணப்பருகியதூர சிறிதுநேரம் ண்ணடிக்க கொண்டிருந்ததனால், இன்னும் களைப்புத்தீரவில்லையென்று உணர்ந்தோம். பிறகு எட்டுமணி அடித்தது. என்மாமனா இப்போது நன ருக்கக்கண்ணைவிழித்துத் தன்மனைப்பார்த்துத் தாள் சாய்ந்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்று மெல்லெனச்சொன்னா. உடனே, மெல்லியதிண்டு ஒன்றை முதுகினைபுறத்தே வைத்து அவரைமெதுவாகப் பிடித்துச் சாய்ந்திருக்கவைத்தான். இப்போ வர்க்கு முற்றும் நல்லு ணர்வுவந்தது; பேசவுங் கூடியவரானா ஆனந்தபேசுவது மெதுவாகவும் பிரயாசையோடு கூடியதாய்வு இருந்தது அப்பாரசிக் கணவானையும் அவர்மனைவியாரையும் நிரப்பதாய்மருடே வருப்படி மிக் வேண்டுதலோடும் சைகைபண்ணினார். அவர்கள் அங்ஙனமே மகிழ்ந்து கிட்டேவர, அவ்வாறமையாரைக் களையெடுத்துத் தமகண் களில் ஒற்றிக்கொண்டு, அக்கணவான் கைகளையெடுத்துத் தம்மிரு

காங்களின் இடையில் வைத்துக்கொண்டு மெலிந்துகுரலிற் சொல்லுவார், “கங்கள் அன்பாந்தவருகையினால் நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை — ஆஸ்ஸம் — அம்மகிழ்ச்சியால் உண்டான — இன்பத்தை — எல்லீட்டிலிருந்து ஆம் — இரண்டு பெண்பேய்கள் — கெடுத்தன. — சராஸம் மையு லக்ஷுமியையு போல் விளம்பரின்ற இம் அமையாரைக் — குறைவாப்பேசிப் — சொற்கள் — என் உயிரைக் கொண்டுபோகும் — எம்மை — வே — இருக்கின்றன — அபேயம் — செய் கொடுமையைத் — தாங்கள் இருவரும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் — இனி நான் நெடுநாளைக்கு உயிரோடு இரேனம் — அதுவரையில் — நீங்கள் — என்னைவந்துபார்த்து — உங்கள் முபரிசனத்தை — எனக்குக்காட்டுபடி — வேண்டிக்கொண்டுகிறேன்.” என்று விட்டிட்டுப் பிரயாசையோடு சொல்லி அவர்கள் குழந்தைகளை அருகே அழைத்து முத்த வைத்துக்கொண்டார். மாமனார் பின்னே சொல்லிப் சொற்றால் அவரது அன்புர் எங்கள் எல்லார் உள்ளங்களுையு — ராய் உருக்கின. அப்பாரசிக அமமையார் முகத்தை முடிக்கொண்டதே பித்தமபி அமுபார, அக்கனவான் கைக்குட்டையை எடுத்து அடிக்கடி மகன்களைத் துடைத்தார். எனக்குண்டான ஆற்றையையால் யான் ஏது பேசக்கூடவில்லை, என்னைன — எளிதே மேல் ண்ணீர் நயாமல்வடிந்தது. என்மைத்து நன் பெரிதும் மனமகல கிங்குறைய குழந்தைகள் எல்லாம் எங்கள் பார்த்துப்படியே ண்ணவகிசின்றன. இந்த நிலைமையிற் நால் மணிநேரவரையில் நான் ஏது பேசாமல் நின்றேன் பின் அந்தப்பாரசிகனவான் ஒருவாறுமனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு மாமனாரைநோக்கிப் “பெரியயயா, உல்லீட்டிக்கார அமமாவும் மாமனும் எங்கெடுத்த நா வாப்பேசினது எங்களிக்கி் கொஞ்சமுபரிசனமில்லை. நயவுசெய்து அபேயங்கோமனசிலே வைக்கவேணும் உங்களிக்கி அதிசேகிரத்தில் செனக்கியம் உண்டாகும். இப்போ எங்களிக்கிச் செலவு கொடுங்க. நானெக்கி அதிராலெயில் நான் வைத்தய ரோடேவாதேன்” என்றா அந்த அமமையாரும் அடிக்கடி நாயவந்துபார்ப்பதாலும், நமக்காகச் சிறிதும வருத்தப்பட்டாமல் இப்போது நடந்ததை முற்றமமற்று அமமையாக இருக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார். பின்னர் அந்த அமமையார் அப்புறமாக என்னை அழைத்து அப்பெண்பிள்ளைகள் ஏதுசொல்லிவைதாலும்

அதற்கொன்றும் சொல்லவேண்டாம் என்றும், மாமனாரை எந்நேர
மும் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், தாம் நாளைப்
பிற்பகலில் வருவது நிச்சயமென்றும், எதற்கு மனசஞ்சலப்பட
வேண்டாம் என்று சொல்லி மிகுந்த அன்போடு என்னைப் பல
பாற்கட்டி முத்தமிட்டு எல்லாருமாய்த் 'தெருவாயிலுக்குப்போய்
யானுங்கூடவேசென்று, அந்த அமையாரிடம் அவர்கள் விலாசத்
தில் எனக்குக்கடிதம் வந்தால் அதனை என்னிடம் சேர்ப்பிக்குப்படி
அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கு அவர்கள் அப்படியே
இணங்கினார்கள். குழந்தையையெல்லாம் முத்தமிட்டு வண்டியி
லேற்றினேன். இந்தக்கடிதத்தோடு வைத்துக்குக் சிறு நண்டிற்
கண்ட விலாசப்படி எனக்கு உடனேகடிதம் எழுதுங்கள். மற்றவை
யெல்லாம் பின்னர் எழுதுகின்றேன் வந்தனம்.

கடிதம். அ.

என் ஆருயிரிற் சிறந்த அண்ணலே,

சென்ற பத்துநாளா தங்கனிடமிருந்து கடிதம்வரும் வருமென்று எதிர்பார்த்தபடி வராததை எண்ணிப், நான் சித்தாராபாக்கர் போய்விட்டதாக என்றசெய்ய இடையிற்கேட்டும், தங்களுக்கு முன்னே நான் எழுதிய ஒருகடிதம் தங்கன்பரிற் கொடுக்கப்பட்டாமல் என்விட்டாரிடத்திற் கொடுக்கப்பட்டமையே தாங்கள் செவனையிலிருந்து சித்தாராபாக்கத்திற்குப் போகக் காரணம் ஆயிற்று எனபதைத் தெரிந்தும், இனிதங்களுக்குக் கடிதம் எழுதவும் தங்களுடைய முழுதகையான் காணவும் நேரமது போய்விடுமோ எனநினைந்தும் யான் வங்கிய என். எல்லாம் இன்றுவந்த தங்கள் அன்புள்ள கடிதத்தைப் பாராது நீங்கப்பெற்றேன். இக்கடிதத்தைக் கண்டவுடன்தங்களைக் கண்டாற்போலவே என்உள்ளம் குளிர்ந்தது; அத்துல அனைத்தாங்கலாவே பாவித்து முத்தம் வைத்தேன் என்பெருமானே, யான் இடையிற்கேட்டவை அனைத்தும் தாங்கா இடமோது எழுதியிருக்கும் செயல்களோடு ஒத்திருக்கின்றன இவ்வே சென்ற பத்துநாளா நடந்தவைவையெல்லாம் வரைகின்றேன்

இந்தப் பத்துநாளா யான் அடைந்த மனக்கலக்கமும் துன்பமும் இந்தப்பிறவிக்கு இனியருள் பிறவிகளும் போதும். அன்பினால் அருமையினுஞ்சிறந்த எனமாமனார் நோயாய்க்கிடப்பதனால் எனக்குண்டான மனத்தயரத்திற்கோ அளவில்லை, அதனோடு இங்கு நடந்தவைகளுடைய தாங்கலா சென்னையைவிட்டுப் போய்விட்டசெய்தியும் சேர்ந்து எனனை நிராய்உருக்கின. எனமாமனார் இன்னும் படுக்கையிலேதான் இருக்கிறார்; வந்துபார்க்கும் வைத்தியர்கள் அவர் பிழைத்து எழுந்தருப்பார என்று உறுதியாய்ச்சொல்லவில்லை. அந்தப் பாரசிககனவானும் அவர்மனைவியாரும் நாடோறும்வந்து பார்த்துப்போகிறார்கள்; இவர்களை ஒவ்வொருநாளும் காணக்கிடைத்தருப்பதுதான் என்மனத்திற்குப் பெரியதோர் ஆறுதலாயிருக்கின்றது.* அது நிற்க.

எனமாமனார் நோயாய்விழுந்த செய்தியை மறுநாள் என மைத்தினனால் அறிந்த என பெற்றோர்களும்தான் என தமையினும் அன்று

சாயங்காலம் அவரைக்காண இங்கேவந்தார்கள்; அவர்களோடு என தங்கை தனலட்கியுங் கூடவந்தாள். என் தங்கையை இங்கே அனுப்பியவக்கும்படி என்பெற்றோர்க்கு இதற்குமுன் இரண்டு மூன்றுமுறை எழுதியும் அவர்கள் அவளை அனுப்பாதது எனக்குப் பெருவருத்தமாயிருந்தது. ஆகவே, அவள் அன்றைக்கு வந்ததைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஆனால், என் தங்கையோ என னிடத்தில் நிறைந்த அன்புடையவளாயிருந்து, ஏதோ குற்றஞ் செய்தவளைப்போல என்னிடம் அணுக அஞ்சினவளாய் அங்கும் இங்குமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தாள இவள் இப்படி இருப்பதைப்பார்த்து எனக்கு ஒருவகையான மனக்குழப்பமாயிருந்தது. என்பெற்றோரும் தமையனும் மாமனாற்புகுந்திற் சூழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கையில், யான் என் தங்கையைப்பிடித்து அணைத்து முத்தமிட்டுக் “குழந்தாய், நீ ஏன் எனனோடு எப்போதும்போலக் கலகலவென்று பேசாமல் விலகிப்போகிறாய்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள், “ஒன்றுமில்லை, அக்கா.” என்று சொல்லித் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள். “அருமைக்கண்மணி, நீ உண்மையைச் சொல்லாமல் மறைக்கின்றாய். ஏதோ உன்மனத்தில் இருக்கிறது. அதை நீ சொல்லாவிட்டால் எனக்கு மிகவுங்கலக்கமாய் இருக்கும்.” என்றேன் “நீமாத்திரம் எனக்கு உண்மையைச்சொன்னாலையோ?” என்று யான் திடுக்கிட்டுப்படி மெல்லெனச்சொன்னேன். உன்மைப்பற்றிய உண்மையைத்தவிர வேறென்றையும் யான் அவளுக்கு மறைத்ததில்லாமையால் இவள் இதை எப்படியோ தெரிந்துகேட்கிறாள் என்று நாணமுடி அச்சமும் அடைந்து “குழந்தாய், நான் எதனை உனக்கு மறைத்தேன்?” என்று கேட்டேன். அதற்கவள், “அம்மா அப்பா எல்லாம் அதோ கிட்டேயிருக்கிறார்கள். நீ தனியாகவந்தால் சொல்லுகிறேன்.” என்றாள். உடனே ஒருகாரியமாய்ப் போவதுபோல் அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு மெத்தைமேல்உள்ள எனது அறைக்குட்சென்றேன். சென்று, அங்கிருந்த சார்மணைக்கட்டில் ஒன்றின்மேல் அவளும் நானும் உட்கார்ந்து “குழந்தாய், இப்போது நீ சொல்ல வேண்டியதைச்சொல்.” என்றேன்.

“அக்கா, இரண்டுவாரத்திற்குமுந்தி நம்மவீட்டுத் திண்ணை மேல் மத்தியானத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது

தபால்சாரான காகிதம் ஒன்றை என்மையிற்கொடுத்து, 'இதை வீட்டுக்குள்ளே கொடுத்துவிடு' என்று சொல்லிப்போனான். அந்தக் காகித உறைமேல் எழுதியிருந்த மேல்விலாசம் உண்கையெழுத்தாய் இருந்தது; விலாசத்தைப் படித்துப்பார்க்காமல் அப்பா அண்ணாவுக்குத்தான் 'எழுதியேயாக்குமென்று உள்ளே ஓடி அப்பாக்கையில் கொடுத்தேன்.—" என்று அவன்சொல்லுகையில் யான் உடல்நடுங்கித் திகில்கொண்டு,

"என்ன அழை அப்பாறையிலாகொடுத்தாய்? அவர் அதனைப் பிரித்துப் படித்துப்பார்த்தாரா? சீக்கிரஞ்சொல்" என்று கேட்டேன்.

"ஐயோ, நான் மேல்விலாசத்தைப் படித்துப்பார்க்காமல் அப்பா அப்பாவிடம்கொடுத்து உனக்குப் பெருமபிழை செய்து விட்டேன். அப்பா அந்தக் காகிதத்தின் மேல்விலாசத்தைப்பார்த்து 'ஐயென்னடி! நம்மோகிலா பக்கத்தாத்துத் தெய்வநாயகம்பேருக்குக் காகிதம் எழுதியிருக்கிறாளே!' என்று ஆச்சரியத்தோடும் கோபத்தோடும் சொல்லிக்கொண்டே அகிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தார். படிக்கு போது அவர்முத்தத்தில் உள்ள கணைமாரிக் கோபம் உண்டானதைத் தெரிந்து ரொம்பவும் பயமடைந்தேன். உனக்கு நான் பெருக்கபிழை செய்துவிட்டேன் என்று எண்ணினேன்; தெய்வநாயகத்தின் பேரைச்சொன்னாலும என்னைக்கண்டிக்குந் நமம உபாபாவும் அப்பாவும் இப்போது உன்னை என்னசெய்வார்களோ என்று எண்ணி ரொம்பவும் விசனப்பட்டேன்—" என்று அவன் சொல்லுகையில்,

"நல்லது, கண்மணி, கடந்துபோனநாரியத்திற்காக நீ விசனப்பட்டிருப்பயின்னுல்லே, அந்தக்காகிதத்தைப் படித்தபிறகு அப்பா என்னசெய்தார்? அழைச்சொல்." என்று வினவினேன்.

"அவர் ஏதும்பேசாமல் சமயல்கட்டுக்குள்போய் அம்மாவண்டை முசுருசுவென்று என்னென்னமோ சொன்னார்; அப்போது அவர் பேசிக் கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்து என்ருத் தெரியாது—" என்று சொல்லியது,

"அவ்வளவுதான் உனக்குத்தெரியுமா? அதன்பின் ஒன்றாம் நடக்கவில்லையா? நா அண்ணா சுப்பிரமணியனுக்கு இது தெரியுமா? அவன் ஏதாவது சொன்னான்?" என்றுகேட்டேன்.

“இன்னுங்கொஞ்சம் எனக்குத்தெரியுப். அண்ணைக்கி யாத் திரிப் பத்துமணிவரையில் அவாள் ஒன்று பேசவில்லை நாலு சாப்பிட்டுவிட்டு எட்டுமணிசெல்லாம படுத்துக்கொண்டேன் கொஞ்சநேரம் நன்னுத்தாங்கிவிட்டேன் பிறகு அம்மா அப்பா அண்ணா எல்லாரும் மெதுவாகப் பேசுகிறசத்தத்தேகட்டு விழித்துக் கொண்டேன். உண்ணைப்பற்றியும் தெய்வநாயகத்தைப்பற்றியும் அவாள் பேசுவதைக்கேட்டுத் தாங்குவதுபோல் இருந்து உற்றாக கேட்டேன். அப்போது அப்பா ‘இதுக்குத்தான் பெண்பிள்ளையைப் படிக்கவைக்கக் கூடாது என்றுதலையிடடித்துக் கொண்டேன்.’ என்றுசொன்னார் அதற்கு நம்ம அண்ணா ‘பெண்பிள்ளைகளைப்படிக்க வைப்பதில் தப்பி ஒன்று இல்லை பெண்களைப் பெற்றவர்கள் செய்யும் ஏற்பாட்டிலேதான் தப்பி உண்டு.’ என்று சொன்னா. ‘அப்படியானால் நாம் என்னதப்பான் ஏற்பாடு செய்து விட்டோம்?’ என்று அப்பாக்கேட்டார். ‘நம்கோகிலா பால்குடித்த பஸ்குடவிழா, ஏழுவயதுக்குமுந்தையாய் இருக்கையில் அவளை நார்பத்தைந்து வயதுள்ள நோயாளிக்கு மூன்றாந்நாமாகக் கட்டிக் கொடுத்தியே, அந்த ஏற்பாடுதான் பிசகு.’ என்று அண்ணாசொன்னா. ‘போடாபோ, இதைல்லாம நம்மசெயலா’ அல்லது ‘யாவதுமாநம் ஒன்னுக்கு முந்தாது நாணாது சம்பாதிக்கிறியா? இங்கிவி ‘லே பி. ஏ. பரிட்சை தேறினே; கியிழிலேபடிபடி என்னு படிச்சுக்கிழிச்சே, மாசமெல்லாம உத்தியோக்குஞ்செய்து இருவரு ரூபா கொண்டுவருகிறே. கோகிலாவைக்கட்ட நாலாயிர ரூபா தொகுப்பாக்கொடுத்தார்கள். அப்பபணத்தைக் கொண்டுதான் உண்ணைப்படிக்க வைத்தேன். இப்போ என்ன கொழிக்கிறே.’ என்று அப்பா ஆத்திரத்தோடுபேசினார். அதற்கு நம்ம அண்ணா ‘உனக்குப்பணம்பணம் என்று பணந்தான் பெரி யாய் இருக்கிறது. கோகிலாவைக் கொலைசெய்வதுபோல் விற்று நீயாக்கின நாலாயிர ரூபாவும் நிலையாய் நின்றதா’ ‘யே பலவகையில் அப்பணத்தை வீண்செலவு செய்து விட்டது எனக்குத்தெரியாதா’ யான் பச்சையப்பன் பள்ளிக்கூடத்தில் தருமச்சம்பளத்தில் படித்துப்பி. ஏ. பரிட்சையில் தேறியிருக்க நீ ஏதோ எனக்கு அதைச் செலவு செய்து விட்டதாகப் பொய்ப்பெருமை பாராட்டுகிறாயே நான் அறிவுக் காசுப் படித்தேனேயல்லாமல் பணத்திற்காகப் படிக்கவில்லை. என

படிப்பின் அளவுக்குதக்கபடி பணம் தானாவே மேன்மேல் மிகுதி யாவரும். செட்டாய்ச் செலவுசெய்தால் எனக்கு சம்பளமும் நமது பிசிராச்சித வரும்படியும் நகுமெபத்கி குலுஷனுமொரு குடி பத்திற்குப் பன்றாயப்போதும் உடனேயேபோல் வீண்செலவுசெய்தால் இதுவும்போதாது, இதைப்போல் இன்னு பத்திரமடங்குந் தாலும் போகாது அதனாலேயே பணமோ பணமோ என்று அலகிருப அசெல்லா இருக்கட்டிப் ந கோகிலாமை 'யே காக்கா விற்றுவிட்டி, இப்போது அப்படி நடந்தெல்லாம் விதி மெய்கின்றாய் அசெல்லா விதியானால் இப்போது அவளுந் பக் சத்து ஆம் செய்வதாய் முதல் அப்படியானதாய் விதியென்று இருக்கிறதானே, அதைவிட்டு அவர்கள் இருவரையும் குழறுக் கிறேன் என்று கறுமகட்டுகிறது ஏதெனது' என்று அவன் சொர் கோட்டேட்ட அப்பாரொ பவுரோப அடைந்ததெனையத் துணாமேல் அடித்துப் 'பயலே, கடிப்பதில் எவகிறாடமெரி யானைக்கூட இல்லாமல் நான் சொல்லுகிறதை மறந்துப்பேசுறாய்? உன் எழவுக்குப் பட்டபாடெல்லா விழுநுக்கிறதற் றாயிற்றே. இங்கிலீஷ்படித்த கொழுப்பா உடனே இன்னவகூட பேசச்சொல் றது கோகிலாமை 'யே அவனுக்குக் கட்டிக்கொடுப்பாரம்போல் இருக்கிறதே' என்றுசொல்லிக் காறித்துப்பிணர் நம் அண் ணவோ அப்பா கோபத்தைப்பார்த்துப்பயப்படாமல் சாந்தமாகவே, 'ஏன் வீண்பக்கோபிக்கிறாய்' நான் ஒன்றும் அவற்றியானையாகப் பேசினிடலில்லை நான் இங்கிலீஷ் படித்ததில்லை, நான் நியாய மாசுப் பேசுகிறேன், நீயோ நியாயம் புரிந்தோடாமல் அடைகிறாய், நியாயம்பேசுகிறபோது அப்பா மகன் என்கிற உறவில்லை; உண்மை எதுவோ அதைத்தான் சொல்லவேண்டும். கோகிலாவுக் காக நான் பரிந்து உண்மையைச் சொல்ல, நீ கட்டிக்கொடுப்பாய்போ லிருக்கிறதே என்று தாக்கவார்த்தையைச் சொன்னாய், நீ செய்கதைப் போலவுந் நமவர் எறிந் திலர் செய்வதைப்போல வும் அப்படியொன்றும் நான் செய்யத்துணியேன, குழந்தைப் பருவம் முதற்கொண்டே கோகிலாவும் மெய்யநாயகமும் மிகவும் நெருங்கிப்பழகினவர்கள், பதது எவ்வக வகையில் ஒன்றோ லிக்கூடத்தற் படித்தவர்கள், கோகிலா பருவம் ஆகு வகையில் அவனுந் அவளும் மிகவும் நேசமாயிருக்குப்படி விட்டுவிட்டபா அவர்கள் இருவரும் அழகிலுப குணத்திலு லலவியிலு ஏதெனது

றைய ஒத்தவர்களாயிருந்தலால் அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மிகுந்த அன்பு பாராட்டலானது சகஜந்தானே. அவளுக்குத்தக்க கணவன் வாய்த்திருந்தாலுப, அல்லது ஏறக்குறைய உன் வயதுள்ள அவள் கணவன் உயிரோடிருந்தாலுப அவள் தெய்வநாயகத்தைப்பற்றி நினைக்க இடமிருந்திராது என்று சொல்லலாம். கணவன் முகத்தைக்கூடப் பாராமல் ஐயோ எட்டுவயதிலேயே தாலியறுத்த கொகிலா தன்னை மிகுந்த அன்போடு நேசிக்கப்பட்ட தெய்வநாயகத்தினிடம் மேலும் மேலும் அன்புடையள் ஆனது குற்றமாகப் பழிக்கத்தகுந்தா! என்று சொன்னான். அதுவரையில் பேசாமல் இருந்த நம்ம அம்மா அண்ணாசுப்பிரமணியனைப் பார்த்து, 'ஆமா, நீ சொல்றது சரிதான். நாமளோ பார்ப்பாரச்சாதி, அடுத்த ஆத்தைத் தெய்வநாயகமோ சூத்திரச்சாதி. இதையாவது நினைக்க வேணுமா? மேலும், தான் விடுத்துவாயிருப்பதையேனும் நினைத்துப் பார்க்கவேணுமா? கோகிலா என்ன சிறு குழந்தையா, புத்தியறிந்தவளாச்சே, நல்ல படிப்பாளியாச்சே, நம்ம குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு அவமானம் இடையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்காமல், தான் சுகமாயிருக்கிறதைத் தானே நினைத்தாள்!' என்று சொன்னான். அதற்கு நம்ம அண்ணா 'அம்மா, நீகூடத் தெரியாமல் பேசுகிறாய். நான் நம் கோகிலாமேல் எள்ளளவு கூடக் குற்றம் சொல்ல மாட்டேன். சமவயசும் அழகும் சமமான நற்குணமும் இளமையும் கல்வியும் வாய்ந்த ஸ்திரீ புருஷன் ஒருவரையொருவர் காணாமடி நேருமானால் கண்ட அந்தக் கணமே அவர்கள் தன்மை அறியாமல் கமக்குள் ஒரு தெய்வீகமான அன்பு உண்டாகப்பெறுவார்கள்; அந்த அன்பு பிறகு எந்தக்காரணத்தையுள்ளிடும் எக்காலத்தும் மாறவே மாட்டாது; அவர்கள் இருவர் உயிருக்கும் உயிராய்ப்போகும். அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அன்புக்குமுன் சாதிக்கப்படுபாடு சமயக்கட்டுப்பாடு குடும்பக்கட்டுப்பாடு முதலான எவையும் எதிர் நிற்கமாட்டா. அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அன்பின் வசப்பட்டவர்களைச் சுயகாரியம் பார்ப்பவர்களென்று சொல்லவேகூடாது. பெற்றோர் சுற்றத்தார் கட்டிவைக்குங் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கித் தன் கணவன்மேல் பிரியம் வைக்கும் சாதாரண ஸ்திரீகளின் நடவடிக்கைக்கு நம் கோகிலாவைப் பலிகொடுத்துவிடக் கூடாது. அவளுடைய விசேஷத்தை நான் நன்றாய் அறிவேன். மழை பெய்தால் நீர் நிறைந்து வற்றிப்

போகும் ஊருக்கின்றற்கும, பலவருஷங்களாக மழை பெய்யாவிட்டாலும் இறைக்க இறைக்க ஊறும் கிணற்றிற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் உண்டோ அவ்வளவு வித்தியாசம் பிறர்பட்டபொழுட்டுக் காகப் பிரியர்வைக்கும் சூதாரண ஸ்திரீகளுக்கும் அபபடியின்றி இயல்பிலேயே அன்புருவாய் விளங்குக ந கோகிலாவுக்கும் உண்டு. அம்மா, நான் தமிழ் இனிகலீ டில் அநேகசரித்திரங்களை படித்திருக்கிறேன்; அசசரித்திரங்களில் உயர்ந்த அன்புடைய ஸ்திரீபுருஷங்களின் வாழ்க்கையின்வரலாறுகளைப் படித்தறிந்திருக்கிறேன். இப்போது நம்கோகிலாவும் தெய்வநாயுடும் நேசம் பூண்டிருப்பது அவற்றை ஒத்ததாகவேயிருக்கிறது. அவள் தனது சுதந்தைக்கருதி இப்படிச் செய்வதான் என்று நினையாதே. நம்மவர்கள் செய்துவைத்துருக்கும் சாதிக்கட்டுப்பாடு சமயக்கட்டுப்பாடு குடும்பக்கட்டுப்பாடு முதலியவற்றையெல்லாம் நன்றாக ஆழமாய்ச் சிந்தித்துப்பார்த்தால் எல்லாம் சுயகாரியமாகத்தான் முடியும். அபபடியிருக்க கோகிலாமேலு குற்றம் சொல்வது நியாயமாக இல்லை.' என்று வெகு உற்சாகத்தோடுபேசினான் அவைஎனக்கெல்லாம் நம்ம அம்மா ஒன்றும் சொல்லத்தெரியாதவளாய் 'உன்னைப்போல நான் என்னபடிச்சா இருக்கிறேன்' நம்கோகிலா இப்போதுசெய்வது நியாயமாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அடுத்த ஆத்துபபையன் இந்த ஊரிலே இல்லாமல் வேறேதாரமான எந்த ஊருக்காவதுபோகும் படி வழிசெய்தால், அப்போதான் நம்ம கோகிலா அடங்குவாள்.' என்றுசொன்னான் அதற்கு நம்ம அண்ணா 'அவன் எவ்வளவு தூரம் போனாலும், அவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள அன்பைமாற்ற எவராலும் முடியாதென்று நினைக்கிறேன்.' என்றுசொன்னான். அப்போதும் அப்பா 'இவன் ரொம்பபபடித்த அகங்காரத்தால் இன்னதுதான் பேசுறதென்னு தெரியாமல் பினத்துருண். நல்லது, நாளைக்கு அந்தமுதலிப்பயல் இந்த ஊரில் இல்லாமல்செய்கிறேன்.' என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து மெத்தைமேல் படுக்கப்போனார். அப்பால் அண்ணாவும் 'எங்கள் எப்படியாவதுபோங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போனான். இதற்குள் மணியின் பன்னிரண்டானால் அம்மாவும் நானும் நன்றாய்த் தூங்கிவிட்டோம். பின் மூன்றுநாளைக்குப்பிறகு அப்பா அம்மாவிடம் வந்து 'அந்த முதலிப்பயலை ஊரைவிட்டுத் தூத்துவிட்டேன்.' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டவுடன் உன்னை நினைத்து நான்

ரொப்பவும் வருத்தப்பட்டேன். ஆகா, செய்வநாயகத்திற்குக் காகிதம் எழுதுகிறசெய்தி எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் நான் ஜாக் கிரைதயாய் இருந்திருப்பேன்." என்று எல்லா விடாமல் என் தங்கை மிகுந்த நினைப்போடு சொன்னாள். நடந்த இவ்வளவு விஷயங்களையும் சிறிதும் மறவாமல் நினைப்பில்லைத்திருந்து சொன்ன எந்தகையின் ஞாப சத்தையையும் புத்தி சாதாரியத்தையுங்கண்டு மகிழ்ந்த அவளோ முத்தம்வைத்தேன். அவள் சொல்லியசெய்திகளால் அச்சமும் திகிலும் ஸிப்பும் துயரமும் என்னி; கலந்து தோன்றின இனி அருகையிற்சிறந்து என் தங்கையை அடிக்கடி காணவு; அவளோடு பேசவு நேராதென்பதைக் கண்டுகொண்டேன். அகன்ற கனறையிரிந்த ஆன்போர் லக்கமுற்று ஆற்றாமை மிக அவளோடு பலகால், வணைத்து முத்தம்வைத்தேன். அச்சமயத்தில் அவளா, "அக்கா, அம்மாவும் அப்பாவும் இனிமேல் என்னை உன்னிடம் அனுப்பக் கூடாதென்று பேசிக் கொண்டார்கள். உன்னைமயலீட்டுக்கு அழைக்கக் கூடாதென்றும், இங்கேமாமியு; நாத்தனருந்தார். உன்னை அடக்கத்தக்கவர்களென்றும் சொன்னார்கள்." என்றுவருத்தத்தாடுகிறாள். "குழந்தைய, நா அண்ணாவா நானும் உயிரோடிருக்குமட்டு நான் உன்னைக்காணாமல் இரேன். அபோ அம்மா, பபிடுகிறாள், சீழேபோவோமவா." என்று அவளோடு கூடக்கீழே வந்து விட்டேன்.

என்பெற்றோருர் மயனுர் மாமியும் நாத்துணரும் மைத்துனனுர் எல்லாம் என்மாமனாசைக்குழ இருக்ககொண்டு பற்பல்விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். என் மயன்மாதிரி அடிக்கடிமாமனாசைக் கவனித்துவந்தான், மாமனாருர் மிகுதியாய் என் தமையனோடுகான் பேசினார் ஏழுமணி அடித்தது. உடனே சில வாயிலண்டை ஒருவண்டி வந்ததினதற் இரண்டொரு நிமிஷத்திற்கெல்லாம் அப்பாரசிப்பெருமானுள் பெருமாட்டியும் உள்ளே வந்தனர். அவர்கள் வரவினைக் கண்டவுடன மலையுமுகங்கண்ட பயிர் முகம்போல மகிழ்ந்து விரைந்துசென்று அவர்களை எதிர் கொண்டேன்; அப்பாரசிக் அன்னையார் மிகுந்த ஆராமையோடு என்னை அணைத்துக்கொண்டார்கள். அக்கனவானோ "பெரியயமா எப்படியிருக்குறங்கோ அம்மா?" என்று அவளோடு வினவினார். "கொஞ்சம் சுக்கான" என்றுசொல்லிக் கொண்டே அவர்களை

அழைத்துக்கொண்டு மாமனார் பரிசுடை யறைகருவந்தேன். இப் போது இவர் ஞடன் இவர்களின் பிள்ளை வளரவில்லை. இவர்களைக் கண்டவுடன் என்மாமனார்முன் உலர்ந்த காட்டியது. என்மைத்து னன் இவர்களைக் கண்டவுடன் எழுந்து வந். நம்பண்ணி இரண்டு நாற்சாலி கொண்டு வந்து மாமனார் பிடிவிட அருகில் இட்டு அவர்களை அவற்றின்மேல் இருக்கு படிவேண்டி. 1. மாமனாருக்கு மிகவும் அன்போடு அவர்களை அழற்றிவிட்டு. சொன்னார் அவர்கள் அமர்ந்தவுடன் மாமனாரைப்பார்த்து அவரது காதிலை எப்படியென்று கேட்டார்கள். மாமியுமநாதனானார் இவர்களைப்பார்த்தவுடனே முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பின் பிடிக்குப் போய்விட்டார்கள். என அங்னை அபா னோடு செல்லவில்லை, இவர்களைப் பார்த்துவிடும்படியை நினைந்து விளக்கையைத் தமது வுட்குடிலின் அப்பகரத்தில் நாற்சாலியிலிருந்துபடியே இவர்களை இமை கொட்டாமல் பார்த்துகொண்டிருந்தார். அப்பாரச்சிகனவான் மாமனார் சுகத்தைப் பற்றிக் கேட்டான். 2. என்மாமனார் “என்மையனைப்பார்த்து “இவர்களை நமதுகாதிலாமமா அண்ணத்தெய்வ எண்ணுநினைக்கிறேன்” என்றுமங்குந்தமு தமையே கேட்டார், அச்சமயத்தில் அவர்களைவியார என்னையு. எனமையினையுப் பார்த்து மகிழ்ச்சி உடைந்துகொண்டிருந்தார்கள். 3. என்மாமனார் “ஆம் ஐயா, குழந்தைகோகிலாவுகரு—இவன் ஒருவனதான்—தமயன் என்று—சொல்லத்தக்கவன்—சல்வியிலும—விவேகத்திலும—நற்குண நற்கெய்கையிலும—சிறந்தவன்—என்மாமனார் குழம்பத்தல்—கோகிலாவும்—இவனுந்தான்—என்மனத்திற்குப்—பிடித்தவாகள்” என்று சிறிது பிரயாசையோடு விட்டுவிட்டபேசினார் அப்பாரச்சிகப்பெருமாட்டியாரா. “அகதவன்வன் முகத்திலெரியு” என்றபடி இவர்குணத்தின்விசேஷப் புவாதுமுகத்தில் நன்றாய் விளங்குகின்றது. இவாந் கோகிலாவைப்போல்தான் நல்லவராய் இருப்பாரென்று தண்ணுமாய்த் தோன்றுகின்றது. 4. என்று சொன்னார்கள். எனதமயன் அவ்வாறுமையார் சொற்களைக்கேட்டு நியபபு மகிழ்ச்சியு அடைந்தவனாய்த், தனது இருகையினின்று எழுந்து அவ்வம்மையார்சும அவர்க்கு கணவாக்குர் வணக்கவுரை கூறினான்.

இச்சமயத்தில் மறுபடியும் தலைவாயிலண்டை ஒருவண்டிவந்து நின்றது. ஒரு நியிஷத்திறகெல்லார் வெள்ளைக்காரவைத்தியர்.

உள்ளேவந்தார். அப்பாசிகனவான் தன் இருக்கையினின்றும் எழுந்து வந்தனம் சொல்லி அவரை அதில் இருக்கவைத்துத் தான் பிறிதொன்றின் மேல் இருந்தார். இப்போது வைத்தியரும் அப்பாசிகனவானும் என்மாமனாரும் தமையனுமெல்லாம் ஆங்கிலமொழியிற் பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு வைத்தியர் மாமனாரின் நாடியையும் சுவாசப்பைரின் அசைவையும் நாவையும் கண்ணையும் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். அதன்பின் தமது சட்டைப்பையிலிருந்து ஒருசிறு புட்டியை எடுத்து அதிலிருந்து மருந்தை முனையிற்சுர்மையாயிருந்த ஒருசிறு துண்டுகுழையில் ஊற்றி, அக்கருவியின்முனையால் இடது தோட்புறத்திற்குத்தி நரம்பின்வழியே அம்மருந்தை ஏற்றினார் அதன்பின் மறுநாட்காலவரையிற் செய்யவேண்டிய முறைகளைச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். பின்னர்ச்சிறிதுநேரம் பேசியிருந்தபின் அப்பாசிக கனவானுர் அவர்மனைவியாரும் எல்லாரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தமது இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். என்மையனார் மைத்துனனும் அவர்களை வழிவிடுதற்குத் தலைவாயில்வரையிற் போனார்கள் ; நானும் அவ்வார்மையாசைப்பிரிதற்குக்கூடாமல் அவர்களுடன் தலைவாயிலண்டை சென்றேன். அவர்களைவண்டியிலேற்றி அனுப்பியபின்னர், என்மையனோர்க்கி “ வைத்தியர் மாமனோயைப்பற்றி யாதுசொல்லினார் ? ” என்று கேட்டேன். அவன், “ மாமாவின இருதயம் மிகவும் நிலை குலைந்திருப்பதாயும், அதனால் அவர் உடம்பிலுள்ள இரத்தம் முற்றும் நஞ்சாய்ப்போய்விட்டதாயும், அவர்பிழைப்பதமிகவும் அரிதென்று தமக்குத் தோற்றுவதாயும், மிக உயர்ந்தமருந்துகள் உட்செலுத்தப்பட்டாலும் முதிர்ந்தவயதினராயிருத்தலால் அவற்றால் முற்றும் கோய்திருமென்று திட்டமாய்ச் சொல்லமுடியா இருப்பதாயும், என்னாலும் விசைவில்மரணப் நேரவொட்டாமல் அம்மருந்துகள் அவரை இன்னுஞ் சிலநாட்கள் பிழைத்திருக்கச் செய்யுமென்று தமக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாயும் கூறினார். ” என்று தெரிவித்தான். இச்செய்தியைக்கேட்டு என்னெஞ்சும் நிலைமொறிக்கலங்கியது. வேறொன்றும் அப்போதுயான் என்மையனோடுபேசக்கூடவில்லை. மாமனாரிடம் திரும்பிவந்து சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்தோம். அப்பால் என் பெற்றோர்கள் தம் இல்லத்திற்குச்செல்ல விடைதரவேண்டுமென்று மாமனரைக்கேட்டார்கள். அவரும் அதற்கு இசையவே எல்லாரும் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டார்கள். என்மாமனார் என்மையனுக்குச்

சைகைசெய்து அவனைமாத்திரம் சிறிதுபின்னிட்டுப்போரும்படி குறிப்பித்தார். அங்ஙனமே அவன் பெற்றோர்களை முன்விட்டுப் பின்னே நின்றான்; நான் எப்பெற்றோர்களோடு பேசிக்கொண்டே என் தங்கையைக் கையிவிட்டுக்கொண்டு தெருவாசலுக்குப்போனேன் ஆகையால், மாமனாருக்கும் என் தமையனுக்கும் இடையில் நடந்தது இன்னதென்று எனக்குத்தெரியாது. ஆனால், என் தமையன் மாத்திரம் செனறவாரத்தில் இரண்டுமுறை பிற்பாசலில் தனியே வந்து என் மாமனாரிடம் கனியாசப பேசிப்போனான் இஃது இப்படியிருக்க. நேற்றிரவு நடந்தவைகளைச் சிறிதுவரைகின்றேன்.

என் மாமனார் என்னைக்கவிரப் பிறர்கையில் கஞ்சிவாங்கிக்குடிப் பதமில்லை; எதுவேண்டுமானாலும் என்மைத்துனை வவுவர், மாயியும் நாத்துனாரும் அவர்கிட்டவருவதமில்லை, வந்தாலும் அவர் வெறுப்புடன் பார்க்கும்பார்வைக்குப்பயந்து அப்பால்விலகிப்போய் விடுவர். இவ்வளவு கெட்ட முரடர்களான அப்பெண்பாவார் இருவரும் வயதுமுதிர்ந்த என் மாமனாருக்கு நிரம்பவும் பயந்து கடுங்குவதை நினைத்து யான் ஒவ்வொருநாள் வியப்படைவதண்டு; ஆனாலும், அதன்சாரணம் மாத்திரம் எனக்குவிளங்குவதில்லை. இஃதவரலாறுகளால், இரவில் நான்மாத்திரந்தான் என் மாமனார் படுக்கையண்டை உறங்குவதுவழக்கம்; என்மைத்துனானே அறைக்கு வெளியேதாழ்வாரத்தில் உறங்குவன். நேற்று நடுஇரவில் பன்னிரண்டரைமணியிருக்கும். நானே நன்றாய் அயர்ந்து உறங்கிச் கொண்டிருந்தேன் ஏதோமெல்லிய ஸூசை எங்கிருந்தோவருவது போல்தூக்கத்தில் எனக்குத் தோன்றியது. உடனே விழித்துப்பார்த்தேன்; என் மாமனாரார் “குழந்தே, குழந்தே” என்று என்னை எப்போதுங்கூப்பிடுகிற வழக்கப்படி மெல்லக்கூப்பிட்டார். “என் மாமா” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர் அருகில் போனேன். அவர், “கையில் விளக்கெடுத்துக்கொண்டு அவயில்லாமற்போய் வீட்டிலுள்ளவர் எல்லாம் நன்றாய்த்தாங்குகிறார்களா வென்று பார்த்துவா.” எனயிருந்தமனக்கினர்ச்சியோடுசொல்ல, யான்வியப்புற்று, அவர்சொல்லியவாறே பார்த்துவந்து, “எல்லாருந்தம்மைமறந்து தாங்குகிறார்கள்” என்றேன். அதன்மேல் அவர் என்னைத் தமக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும்படிசுரப்பித்துத் தாமதலையனைமேற் றாய்ந்தவண்ணமாய் அமர்ந்து, “குழந்தாய், நீ உங்கள் பக்கத்து ஆத்

துத தெய்வநாயத் திருக் கடிதம் 'எழுதினையாமே' என்று அமைதியோடு வினவினா. யான் எதிர்பாராததொன்றை ஒவ்வர் சேட்டமையால் மிகக் கலங்கி இன்னது சொல்வதென்று அறியாமல் திணைத்து ஒரு மஞ்சொல்லாமல் பேசாதிருந்தேன். அதனைக்கண்டு பின்னும் அவர் "நீ மொஞ்சமும் பயப்படவேண்டா; உண்மையைச் சொல்" என மருளிர்த்த முயற்சோடு கேட்டார் அவர்முகத்தில் போய்வருத்தமாதலியருளி ன் காணப்படாமையால் சிறிதாமனந்தேறி, "மாமா, ஆம், நான் அவருக்குக் கடிதம் எழுதினது உண்மையான" என்று சிறிதுபொழுதத்தோடு சொன்னேன்.

"நாமோட்டாரமான், அந்தபடையினே குத்தாரச்சாதி, இன்னும சீரோடு உபேண், நீ அவனோடு ஸ்நேகப்பண்ணுவ தெரிந் தால் பிராமண குத்திரான் எல்லாரு. அவமதிப்பாயப் பேசுநர்களை பறையாடு குருக்கட்டும. சல்லியு' விவே, முமவாயந்த உனசகு துது தருமபெண்டி' ரன்றதில்லையா" என்று கேட்டா இவா ஒப்பாபா சொல்லியசொல் ஒவ்வொன்றுந் தரிய அம்புபோற்பாபாது எனநெஞ்சைத் துளைத்துட்டன. இவற்றிற்கு விடை சொல்லவேண்டுமென்று ஏதே? என்னே தகூண்டுமதுபோற் காணப்பட்டது உடனே யான்,

"மாமா, நான்செய்வது குற்றமோ குற்றமில்லதோ, இக்கனை பகுத்தறியச் சத்தியற்றன்னாயிருக்கிறேன் மெய் நாயகமு நாணு' சிறுபரும முடிவே உடனவனாக உடையதுகி டுரே பள்ளி கூடத்தில் சிலவருஷங்களடைவாய் பமத உட்கதோ அக்காலத்திலேயே அவரைக்காணுமனு அமரோடு பேசாமலு இருக்க என னால் முடியுதில்லை; அப்பா! நிரிந்ரு சயங்கனிலெல்லாம் என் உயிர்த்தகளிப்பருண்டு —" என்று நான் சொல்லுவையில், என மாமனார்

"நடுவே ஒருமுகேக்கிறேன் : நல்லது, நீ அவனிடத்தில் அவ்வளவு பிரியமாயிருக்குதுபோல, அப்பாபாது அவனும் உன்னிடத்தில் அவ்வளவுபிரியமாய் இருந்தானா" என்று வினவினார்

"ஆம், மாமா, அவருட ஒருநிமிஷமே லும என்னைப லாராம லிருப்பதில்லை. அடிக்கடி எங்ளவீட்டுக்கு தடியருவார். அப்போது அம்மா ஏதேனும் அவருக்குப் பட்சணங் கொடுப்பர் அதைத் தான்வாங்காமல் 'முடிவில் கோடுகளுக்கொடு, இல்லா

கால் நான் வாங்கமாட்டேன்' என்று பிடிவாதஞ்செய்வார். அதன் மேல் அம்மா எனக்குப்பாதியும் அவருக்குப்பாதியுங் கொடுப்பன். குடகுசு கிச்சலி, சீமை இலகைதப்பழம் முதலியன அவர் வீட்டார் அவருக்குக் கொடுத்தால், அவர் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்து என் கையிற் கொடுத்து என்னைத் திண்ணைசொல்லிக் கட்டாயப்படுத்துவர்; யாதினா 'நீ தான் முதலில் தின்னவேண்டும்' மென்பேன். அவர் 'நீதான் தின்னவேண்டும்' என்பாரா, நான் தின்றாலும் இடுங்கனம் மறுத்துக் கொண்டிருந்தால் அவர் கண்கலங்கும். அதுகண்டு எலீக்தம் அழுதை வரும். பிறகு இருவருமாய் அவற்றைப் பகிர்க்குகொண்டு ஒரே சமயத்திற் தின்னுலோம். அறியாப்பருவத்தில் எம்மருவருக்கும் உண்டான இந்த நேசமானது வரவர வளர வளருத்தபுல்லாமல் சிறிதளவுதனைந்த தில்லை" என்று கூறினேன்.

"நல்லது, கோகிலா, அந்தப்பையன் வேறொருபெண்ணை விவாகம் செய்து கொண்டால் நீயாது செய்வாய்' அல்லது அவன் பெற்றோர்கள் கட்டாயப்படுத்தி ஒருபெண்ணை அவன்கழுத்தினில் கட்டி விட்டார்களானால் நீ என்செய்வாய்?" என்று சிறிது இரகசத்தோடு என்மாமனார் கேட்டார்.

"மாமா, என்னைத்தவிர அவர் வேறொருபெண்ணைக் கணவியும் நினைப்பார் என்று எனக்குத்தோன்றவில்லை. அவருடைய பெற்றோர்கள் அவருக்கு விவாகஞ்செய்ய வையனலோ முயன்று பார்த்தும் அவர் அதற்குச் சிறிதளவுணைக்கலில்லை. ஒருகால் தெய்வசங்கற்பத்தால் அவர் வேறொருநபியை மணந்துகொள்ளப்படி போந்தாலும், யான் அவர்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பை மாற்றிக்கொள்ளாது சிறிதளம் வல்லவன் அல்லவன்; என்வாழ்நாட் சுழியும்மட்டும் யான் அவர் காலடியிற்கிடந்து அவருக்கு உழியுஞ் செய்துகொண்டு அவருக்கு 'மேலகைசாரியாய் இருப்பேன்." என்று யான் சொல்லுகையில் என் மாமனார் நான் கடைசியிற்சொன்னதைக்கேட்டு மனம் உருகினவராய்,

"ஆ! கோகிலா, நீ அப்படிச்சொல்லாதே கற்பவாழ்க்கைதிறம் சிறந்த உனக்கு அப்படி ஒன்றும் சிறுமைநேராத. நீ சொல்லிய விருத்தாந்தங்களைப்போல நன்றாக எண்ணிப்பார்த்தால் உனக்கும் அந்தப்பையனுக்கும் உண்டாயிருக்கும் நேசமானது மகாபரிசுத்தமும் தெய்வத்தன்மையும் உடையதாக இருக்கின்றது. நீயே அவனுக்கு மணமகளாகவும் அவனே உனக்கு மணமகனாகவும் பொருந்தத்தக்கவர்கள். எதோ ஊழ்வினைப் பயத்தால் உங்கள் இருவரையும் வெவ்வேறு சாதிகளிற் பிறப்பித்து இதுவரையில் உங்களை வருத்திய தெய்வமானது இனி உங்களை ஒன்று கூட்டுமென்று நம்புகின்றேன். ஆனால், ஒன்று சொல்லுகிறேன். நீ எப்படியாவது அவனோடு விவாகஞ்செய்துகொண்டுதான் வாழவேண்டும்." என்றார்.

மாமனா சொல்லிய இவ்வுயிர்த மொழிகளால் உயிர்தளிர்த்துப் பெற்றயான் அவர் கடைசியிற் சொல்லிய சொற்களைக்கேட்டுச் சிறிது திடுக்கிட்டு “மாமா, நீங்கள் சொல்லுகிறபடி நான் அவரை மணந்து கொள்வதற்கே விருப்பம் உடையேனானினும், நாங்கள் இருவரும் பெயரேறு சாதியினராகவும், எனது நிலைமை ஒருவிதநதவின் இயல்புடையதாகவும் இருந்தலால், நாங்கள் விவாகம் செய்து கொள்வதற்கு இந்த நாட்டிலுள்ளவர்கள் எவரும் இசையமாட்டார்களே! அதுமாத்திரமா! எங்களைப் பலவகையிற் புறம்பிழித்து எங்களுக்குப் பலவாறு தீங்கிழைப்பார்களே.” என்று கலகக்கத்தோடு கூறினேன்.

“இல்லை! இல்லை! கோகிலா, என்னுடைய கருத்து அப்படியன்று. இந்தத்தேசத்தவர் தன்மை எனக்குத்தெரியாதா! இதைப்பற்றி உன் தமையனிடம் பேசியிருக்கின்றேன். அவனும் என் ஏற்பாட்டிற் குணங்கியிருக்கின்றான். நம்மிடர்வருகிற அன்பர்களான அப்பாரசி கப்பெருமானிடத்தும் பெருமாட்டியிடத்தும் உன்னை அடைக்கலமாக ஒப்பிக்கப்போகிறேன். அவர்கள் பம்பாய்க்கு உன்னையும் அந்தப்பையன் தெய்வநாயகத்தையும் அழைத்துப்போய் விவாகம் செய்விப்பார்கள். உன் தமையன் அப்போது உன்னுடனிருந்து எல்லா உதவியும் செய்து உங்கள் விவாகத்தை நடத்திவைப்பான். எனக்கு ஓர் இலட்சம் ரூபா இருக்கிறது. அத்தொகையில் எண்பதின்மூன்று ரூபா எடுத்து நாற்பதின்மூன்று ரூபா உனக்கும், நாற்பதின்மூன்று ரூபா உன் தமையனுக்குமாக எழுதிவைக்கப்போகின்றேன். இத்தொகையை நீயும் உன் கணவனும் பாதுகாவலோடு வைத்து ஏதுங்காலையின்றி இல்லறத்தை நடத்தி இன்பம் அனுபவிப்பீர்களாக! எழை எளியவர்களுக்கும் வலியற்றவர்களுக்கும் இயன்ற அளவு உன்னும் உடையும் கொடுத்து அவர்கள் துன்பத்தைப்போக்குவீர்களாக! பசியாலுந்தாகத்தாலும் வருந்திவந்தவர்களுக்கு முதலில் உணவு தண்ணீருங்கொடுத்து அவர்கள் களைப்பை மாற்றியபின் நீங்கள் உணவெடுக்கவேண்டும். தமிழ்க்கல்லியை எவரும் படிக்கும்படி செய்துவருதல் வேண்டும்; படிக்க வகையற்றவர்களுக்கு உங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்துவாருங்கள். நீங்களும் இடைவிடாது கல்வியிற்பூயின்று வருதல் வேண்டும். உன் கணவன் இங்கிலாந்திலும் வல்லவருதலால், அந்தப் பாஷையிலிருக்கின்ற அற்புதமான புத்தொளதிக சாஸ்திரங்கருத்துக்களை யெல்லாம் நீ தெரிந்துகொண்டு தமிழர்களுக்குப் பயன்படும்வண்ணம் அவற்றை எழுதித் தமிழ்நூல்களாக வெளிப்படுத்தல் வேண்டும்; தமிழோ மிகவும் பழமையான பாஷை; மிகவுந்திருந்தும் உள்ளது, அந்ருவாய்ந்தது, வழக்கத்திலிருப்பது; நமது சமஸ்கிருதபாஷை பழமையான தென் றாலும் அஃது உலகவழக்கத்தில் இல்லாதது; பேசுவதற்கும் படிப்பதற்கும் தமிழைப்போல் இனிமையாகவும் மிருதுவாகவும் இல்லாதது;

அதனை எவ்வளவுதான் கற்றாலும் அதனால் எல்லாரோடும் பேசமுடியாது; அதில் தூல்கள் எழுதினால் அவற்றை எல்லாரும் படித்துப் பயன் அடையப்போகிறதில்லை. ஆதலால், அந்தப்பாவைவயில் நம்மவர் வைத்திருக்கின்றதரபிமானத்திற்கு நீ ஆளாகப்படாது. தமழையே பரவச்செய்தல்வேண்டும். சமஸ்கிருத பாவைச்சொற்களைக் கண்டமட்டும் தமிழில் வழங்காமல் தமிழ்ச்சொற்கள் ஏராளமாக இருப்பதால் அவற்றையே நீ பழக்கத்துக்குக்கொண்டுவந்து, புண்ணிய பூமியாகிய இந்தமழ்நாட்டுக்குப் பலன்மைகளை நீ செய்தல்வேண்டும். தெய்வபதவியினை வளரச்செய்யுந் தேவாரதிருவாசகங்களும் மற்றவைகளுக்கற்று நீங்களிருவரும் சூரிய சந்திரர்களைப்போல் நீழுகால் நன்றாகவாழ்ந்து வருவீர்களாக!” என்று சொல்லியதும், தொடர்பாகப்பேசியந்ததனால் கோப்படைந்தவராகி என் மாமனார் சிறிதுநேரம் கண்ணொழுகுகொண்டிருந்தார்.

யானே இவாபேசிய சொற்களால் மெய்மறந்த மகிழ்ச்சி உடையவளாகி இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் யானும் சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்தேன். அப்பால் என்மாமனார் களைப்புத்தீர்ந்து என்னை விழித்தப்பார்த்தார்; யானும் என் உணர்வு வர்ப்பெற்றேனாகி, என் மாமனாருடைய பெருந்தன்மையையும், அருட்குணத்தையும், தாராளமான உள்ளத்தையும், என்னிடத்து வைத்திருக்கும் பேரன்பினையும் நினைந்து நினைந்து இன்னதுசொல்வதென்று அறிவேறும் அவருடையகைகளை எடுத்து என்கண்கள்மேல் ஒற்றிக்கொண்டு தேய்ந்ததேதம்பி அழுதேன். அவர் அதனைக்கண்டு ஆற்றாராய்க் “குழந்தாய், அழியேண்டாம்; அழியேண்டாம்.” என்று சொல்லிக்கொண்டே என்கண்களைத் துடைத்தார்.

பிறகு, “மாமா, ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியவளான என்மேல் தேவார இவ்வளவு அன்புவைத்து எளியேனைப்பாதுகாத்த பெர்அருளுக்கு நான் எங்கனம் நன்றிசெலுத்துவேன்! எனக்குமேல்மேல், நீங்கள் சுகமாக எழுந்திருந்து சிறியேங்கள் செய்யும் ஊழியங்களை ஏற்றுக்கொண்டு நங்கள் கூடமே உங்கள் வாழ்நாள் அளவும் இருக்கும்படி மனம் இரங்கவேண்டும்.” என்று அழுதபடியே கூறினேன்.

“குழந்தாய், நம்முடையகுலத்தில் நீயும் உன் தமையலுந்தான் என் அன்பிற்ரு உரியவர்கள். அதனால், உங்களை நல்லநிலைமையில் வைப்பது தான் என்மனத்திற்கு இசைத்தது. நீங்கள் இருவரும் என்னிடம் பேரன்பு வைத்திருப்பதன்றே எனக்குப்போதுமானது. நான் உயிர் பிழைத்திருந்தால் உங்களுடன் இருந்து காலந்தள்ளத்தடைஇராது—ஆ! அமோ! என் அருமைமகள்! என்கண்மணி இத்தனைநாள் நீ என்னை எங்கனம் ஸிரிந்திருந்தாய்!” என்று என்மாமனார் மேலே ஆகாயத்தைச்சுட்டிக்கூட்டிக் கண் இமையாதிருந்தார்.

என்னை நோக்கிப் பேசிவருகையில் இடையே இவர் இங்ஙனம் மேலே சுட்டிக்காட்டிப் பேசியதைக்கேட்டு என்உள்ளம் திடுக்கிட்டது. யான் மேல் நிமிர்ந்து பார்த்தேன், என்கண்ணுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை. என் மாமனாருக்கு ஏதோ உணர்வுபிறழுகிறதென்று எண்ணிக் கலங்கினேன். பின்னர்ச் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் என்மாமனார் கண்ணிமை கொட்டினது. உடனே அவர் என்முகமாய்ததிரும்பிப் பின் வருமாறு கூறினார்.

“குழந்தாய், யான் சிறிதுநேரத்துக்குமுன் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்டு நீ நிரம்பவும் அச்சம் அடைந்திருக்கிறாய் என்று அறிகின்றேன். சிறிதும் அஞ்சாதே. எனக்குப்பநினைட்டாவது வயதில் ஒரு கல்யாணம் ஆயிருந்தது. இப்போதிருக்கிறபேய் இரண்டாந்தாரமாவன். முதல் தாரக்காரி மகாஉத்தமி, அழகிலுங்குணத்திலும் லக்ஷ்மியையே ஒத்தவன், கல்வியில் அவள் சரஸ்வதியே. அவளுமநானும் உயிரும் உடலும்போல் இணைபிரியா அன்பினராய் இருந்தோம். எந்நாளிருவர் அன்பின்பயனாகச் சுவர்ணலிங்கிரகம்போன்ற ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதனை நாளொருவண்ணமும் பொழுதொருமேனியுமாக வளர்த்து வந்தோம். அந்தக்குழந்தைக்கு நீதுவயதாகிறபோது அதன்தாய் மாரடைப்பு நோயினால் நியோ! சடுதியில் இறந்துபோனாள்! உயிரினுள் சிறந்த மனை யானைப்பறிகொடுத்த துயரம் ஒருபுறம் வருத்தத்தாயற்ற என் அருமைக் குழந்தையின் நிலைமையானது என்னை நீராய் உருக்கிவந்தது. இந்தக் குழந்தையைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுத் திரும்பவும் நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டிவதாயிற்று. என்செய்வேன்! இப்போதுள்ள பேயை என் உறவினரெல்லாருஞ்சேர்ந்து என் கழுத்துக்குக்கயிறாய்ச் கொண்டு வந்து கட்டிவைத்தார்கள். நான் நினைத்ததற்குமாறாக, இப்பேய் என் அருமைக்குழந்தையைப் படுத்திவைத்தபாடு இவ் னும் ஏதானேபிறவியெடுத்தாலும் என் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காது. என்அருமை மகள் ஒரு தெய்வக்குழந்தையாகவே வளர்ந்தாள்! அதன் அறிவுதுப்பத்தையும், அடக்க ஒடுக்கத்தையும், கல்விப்பயிற்சியையும், இரக்ககுணத்தையும்தெய்வசிந்தனையையும், பேரழகையும், இன்னும் மற்ற உயர்குணநலங்களை யும் என் ஒரு நாவால் எங்ஙனம் எடுத்துச்சொல்வேன்! அவ்வருமைக் குழந்தையை உனக்கே ஒப்பாகச்சொல்லவேண்டும். நியோ! நினைக்கவும் என்னெஞ்சம் பகிரென்கின்றதே! அக்குழந்தைக்குப் பத்தாவது வயது வந்தது. ஒருநாள் நான்வெளியேபோயிருந்து வந்தேன். அப்போது என் அருமைக்குழந்தை படுக்கைமேல் ஏதும் அரவமின்றி அமைதியாய்க்கிடந்தது. உடனேயான் பதைபதைத்து அதனருகேசென்று, ‘குழந்தே, யான் வருக்காலங்களிலெல்லாம் எதிரோடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொள்வாயே. இன்றைக்கு என் இப்படிப் படுத்திருக்கிறாய்’

என்று தம்மாற்றத்தோடுகேட்டேன். அதற்கு அம்மகவு 'அப்பா, சித்தி ஏதோ தின்னக்கொடுத்தாள்; முதலில் நான் அதைத்தின்னாமல் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் 'அது ரொம்பருசியானபண்டம், தின்று பார்' என்றாள்; அப்படியேதின்றேன். இப்போது எனக்குமயக்கம் தலைக்கேறுகிறது. நான் இனிமேல் சித்திகிட்ட இருக்கமாட்டேன். நான் என் அம்மாகிட்டப்போகிறேன். நீ சித்தியை ஒன்றுஞ்செய்ய வேண்டாம், ஆனால், நீமூத்திரம் பத்திரமாய் இரு' என்று சொல்லிவிட்டு இறந்துபோயிற்று—” என்று சொல்லுகையில் என்மாமனார் கண்ணீர் ஆராய்ப்பெருக ஆற்றாமல் அழுதார். மிகவும் நோய்ப்பட்டநிலைவிரும்பும் என்மாமனார் மிகவுந்தயரம் அடைவதைப்பார்த்து என் நெஞ்சம் நெக்குடைந்தது, அதனை ஒருவாறுதேற்றிக்கொண்டு,

“மாமா, நோயாயிருக்கும் நீங்கள் இப்படிவருந்தலாமா? கொஞ்சம் ஆறுதல் அடையுப்படி கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.” என்று அவர் கண்களைத்துடைத்தேன். அவரும் ஒருவாறு மனம் தேறிக்க, “குழந்தாய், அம்மகவு இறந்து ஒருமாதம்வரையில் நான் புத்திசுவாசினம்இன்றியிருந்தேன். அவ்வொருமாதம் வரையில் இரகே நடந்தது இன்னதென்று எனக்குத்தெரியாது. அவ்வொருமாதமுகழித்து என் புத்தி முன்னிலைமைக்கு வந்தது. முன்னே சுவர்க்கம்போலிருந்த என் வீடு இப்போது பாழடைந்து மிகவுந்துக்ககரமாயிருந்தது. என் இரண்டாம் தாரப்பேய் நாடோறும் இராக்காலத்தில் அல்லலுதாகவும் அன்ன ஆகாரம் இன்றி மிகமெலிந்து பாயும்படுக்கையுமாய்நின்று அளவு படாத துன்பத்தைஅடைவதாகவும் என் அருகிருந்து உபசரித்த உறவினர் சிலர் சொல்லக்கேட்டு, என் அருமைக் கண்மணியைக்கொலைசெய்த அவள் அப்படிவருந்துவதற்குக் காரணமாயாதாய் இருக்கலாம், அவள் என்மகளைப் பற்றி வருந்துவதற்குக் காரணம் இல்லையெவ்வளவு எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்து, அன்றிராத்திரி அவள் அலறுகிறதெதற்குக்கேட்டு, அவள்படுக்கையறையின் அண்டையிற்போய் மெல்ல உள்ளேபார்த்தேன்; ஓ! என் கண்களுக்குப்பலஹன அவவடிவத்தின் பயங்கரமான தோற்றத்தை எவ்வாறு எடுத்துரைப்பேன்! குழந்தாய், அஞ்சாதே! அதனியோரைத் தண்டிக்க வந்த தேவருபமேயன்றியேறன்று. அதுமீடவுங்கடித்துப்பருத்து நீண்டிருந்தது; அதன்முகமும் அங்க அடையாணங்களும் செவ்வையாகத் தெரியவில்லை; என்றாலும், அதன்கையில் ஒருசாட்டைக்கோல் இருந்தது. அக்கோல் முனையிலிருந்து தொங்கிய மணிக்கயிற்றில் ஒருவரிசையாடப் பெரிய கருந்தேன்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன; அச்சாட்டைக்கயிறு அவ் வீரண்டாந்தாரப்பேயின் முதுகின்மேற் பளீர் பளீர் என்று அடித்தது; அங்கனம் அடிக்கையில் அக்கயிற்றின் நெடுக உள்ள தேட்கொடுக்கிகள் அவள் முதுகினுள்ளே பாய்ந்துபாய்ந்து வருதலையும், அவள் அப்போது

என்றாற்பார்க்கவஞ் சொல்லவுங் கூடாதவிதமாய்த் துடித்தலையுங்கண்டு ஆராவாசி உயிர்பிரிந்தவன்போல் உணர்விழந்து நிலத்தின்மேற்களைத்து வீழ்ந்தேன். என்னை அறியாத ஓர் உறக்கம் வந்து என்கண்களை மூடியது. அவ்வனஞ்சிறிதுநேரம் உணர்விழந்து கிடந்தபின், திரும்பவும் என் உணர்வு எனக்கு மிகவுந்தெளிவாக வரப்பெற்றேன். இன்னும் என் கண்கள் நன்றாக மூடித்தான் இருந்தன; ஆனாலும் என்மனையின் படுக்கையறையை யான் நன்றாய்க்கண்டேன். அவள்படுக்கையைச் சூழக் கரிய ஓர்இருள் சூழ்ந்திருந்தது. அவ்விருள் வட்டத்தின் புறத்தே முன்னே நான் கண்டவடிவம் இன்னும் நின்று கொண்டதான் இருந்தது. ஆனால், இப்போது அதனைச்சூழ மிகவும் பிரகாசமான ஓர் ஒளிவட்டம் தோன்றியது; முன்னே என் கண்ணுக்குப்புலனாகாதிருந்த அவ்வடிவத்தின் முகமும் அங்கஅடையாளங்களும் இப்போது எனக்கு மிசவுந்தெளிவாய் விளங்கின; ஆயினும், என்கண்கள் இன்னும் மூடியேயிருந்தன. அந்தத்திருவுருவத்தின் முகஅழகும் மற்ற அங்கங்களின் அழகும் இந்நிலவுலகத்தில் யான் என்றும் கண்டிராததன்மையோடும் விளங்கின. அதனை இந்தநிலைமையிற்கண்டதும் முன் எனதுள்ளத்தே நிகழ்ந்த அச்சமெல்லாம் நீக்கப்பெற்றேன். என் நெஞ்சுக்கத்தே என்னை அறியாத ஓர் ஆற்றாமையும் அன்பும் வரப்பெற்றேன். உடனே, ஆண் வடிவாய்த் தோன்றிய அத்திருவுருவத்தை நோக்கி அழுதேன், பின்னர் அதனை வாழ்த்தினேன், வணங்கினேன்; நாளிரந்தநிலை கனவோ நனவோ இன்ன தென்று என்னால் துணிந்துரைக்கக்கூடவில்லை; என்கைகால் முதலான எந்த அவப்பமும் ஆடவும்இல்லை, அசையவுமில்லை; என்னால் எழுந்து அதனருகே செல்லவுட கூடவில்லை; என்றாலும் என் உணர்வுமாத்திரம் நிரம்பவுந்தெளிவாயிருந்தது; எல்லாம் எனக்கெதிரே மிகுந்த லிளக்கத்தோடுந் தோன்றின. அவவழகிய திருவுருவத்தைக் காணக்காண என் உள்ளங்குளிர்த்தது; ஆராமகிழ்ச்சி அடையப்பெற்றேன். அதனை யான் வணங்குவதும் வாழ்த்துவதும்எல்லாம் மனத்தாற் செய்தேன். 'பிறகு 'அதனை மிகவுங்குழைவோடுதொழுது 'யியனே! தேவாரைச்சிறியேன் இன்றொன்று உணரப்பெற்றிலேன். பெரும்பாலிகளான எங்கள் முன்னிலையில் தேவாரீர் எழுந்தருளுதற்குக்காரணம் யாதோ அறிவித்தருளல்வேண்டும்' என்று வேண்டினேன். அப்போது அது தன் அழகிய மலர்வாய்திறந்து 'பிள்ளாய்! உலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளை அளந்துபார்த்து நல்லார்க்கு அருள்புரிந்தும் பொல்லார்க்கு இருள்நரகத்தந்தும் எல்லா உயிர்களையும் பரிசுத்தஞ்செய்துவரும் எல்லாம்வல்ல அறக்கடவுளுக்குத் தொண்டுசெய்துவரும் அடியார் சூழ்த்துட்சேர்ந்த ஒரு தேவன்யான். தீவினைகளுள் மிகக்கொடியது ஓர் உயிரைக் கொலைசெய்வதேயாம்; அன்கொலையுள்ளும் மிகக்கொடி

யது களங்கம் அற்ற இளம்பருவச்சிறுரைக்கொல்வதேயாம்; அதனினும் மிகமிகக்கொடியது அறிவும் அழகும் அன்புங்குழுகொண்ட சிறுவரைக் கொல்வதேயாகும். இதோ! இங்கே கிடக்கின்ற இப்படுபாவி உன் அருமைக்குழந்தையை நஞ்சு ஊட்டிக் கொன்றான்; இவன்செய்த இப்பாவத் தினுங்கொடியது வேறு இல்லாமையால் இவனை இப்பிறவியிலேயே எதிர்த்துத் தெண்டித்து இவன் பாவத்தைத்தீர்த்தற்பொருட்டு அறக்கடவுளால் ஏவப்பட்டிருந்தேன். மிக்க பாவஞ்செய்த இவன் கப்புலனுக்குக் கரியகொடிய உருவமாய்க்காணப்படுகிறேன். நீயும் சிவபல பாவங்கள் செய்தவனாகையால் நீ நின் ஊனக்கண்ணாற்பார்த்தபோது கரிய வடிவத்தோடும் காணப்பட்டேன். இப்போது நீ சூக்சும சரீரத்தில் நின்ற அன்போடுருகி ஞானக்கண்ணாற் பார்த்தலால் எனது உண்மையான வடிவத்தோடுங்காணப்படுகின்றேன்.' என்று அருளிச்செய்தது. உடனே யான் அதனைக்கைக்கூப்பித்தொழுது 'என் பெருமானே, யானும் பாலியேனாயினும், தேவரீர் திருவுருவத்தைக்காணுதற்குச் சிறிதேனுந்தவம் பண்ணினேன், யான் புனிதன் ஆயினேன். இக்கொடும் பாலி இன்னும் எத்தனை நாள் இங்கேதண்டிக்கப்படுதல்வேண்டும்?' என்றுபணிவாகவினவினேன். அதற்கு அது 'பெரும்பாலும், இவ்வுடம்பில் இவனைத் தெண்டிக்க வேண்டுமளவுத் தெண்டித்தாயிற்று. இனித்தெண்டிப்பின் இவன் அதனை இவ்வுடம்பிற் றாங்கான். இனிக்குலாஸப்பாவத்தை இப்பிறவியிலும் இனிவரும் பிறவிகளிலும் சிறிதும் நினையான். இவன் பெற்ற இளங்குழந்தைகள் மூன்றையும் இவன்பாதகாக்கவேண்டியிருத்தலின் இனிநாளையோடு இவன் தண்டனையை நிறுத்துவேம். நீ எல்லா னாயிருத்தலின் இவன் அடையும் இக்கொடுத்தண்டனையை நீ சிறிதும் உணராதிருத்தற்பொருட்டு, நீ மதலையிழந்ததாயரத்தையே ஒரு காரண மாய்க்கொண்டு உன்னைச்சென்ற ஒரு திங்களாக உணர்வின்றிக்கிடக்கவைத்தேம். உன்மனையாளை இவ்வளவு தெண்டித்தும், அவளுக்குரிய கொடுங்குணமானது நீண்டகாலம் வரையில் அவளை விட்டு அகலாது. அவளால் நீ இன்னுந்துன்புறுத்தப்படுவை. உன்றாற்பொறுக்கக்கூடாத அளவு அவன் உன்னைத்துன்புறுத்தாங்காலங்களில், என்னை நினைப்பையாயின், யான் அவளெதிரிற்றேன்றி அச்சுறுத்துவேன். நானே உன் உறவினர் சிலரோடு இந்நேரத்தில் இவன் படுக்கையண்டை வந்து திருநீற்றையாளி இவட்டுக்கொடுப்பையானால், அது முதல் யான் இவட்டுசு செய்யுந்தண்டனையை நிறுத்திக்கொள்வேன்.' என்றருளியது. திரும்புவும் யான் அதனைவணங்கி 'என் ஆண்டவனே, கொலப்பாவத்திற்கு மாத்திரந்தான் இத்தண்டனையோ; எல்லாப்பாவங்களுக்கும் இதுபேரல்லவதனுடோ? இத்தண்டனை இப்பிறவியோடு ஒழியுமோ? மறுமையிலும் உண்டோ? செய்தபாவங்களை இறைவன் மன்னிப்பதுண்டோ? இவ்

லையோ? சிறிது அருளிச்செய்தல் வேண்டும்.' என்று இரந்துகேட்டேன். அதற்கு அது 'கொலைப்பாவத்திற்கு மாத்திரந்தான் இக்கொடுத்தண்டனை. இறைவன் செய்யும் படைப்புத்தொழிலுக்கு இடர்புரியாத மற்றப்பாவங்களுக்கு இத்தகைய கொடுத்தண்டனை சிறிதும் இல்லை. இக்கொடுத்தண்டனை முழுதும் இப்பிறவியில் இவ்வுடம்பு தாங்காத, ஆகையால், சூக்குமஉடம்பில் இவ்வுயிரைக்கொண்டு போய் வேறு உலகங்களிலும் வருத்துவேம். பாவம் செய்த உயிர் அப்பாவத்தின் பொல்லாங்கை உணர்ந்து அறிவும் அன்பும் உடையதாகி இறைவனைவழுததிமன்னிப்புக் கேட்குமாயின் எவ்வகைப் பாவமும் மன்னிக்கப்படும்', என்று கருணையோடும் விடை பகர்ந்தது. அதனால் மனம் தேறுதல் அடைந்தேனாகிப் பின்னும் அதனை நோக்கி 'என் தெய்வமே! அடியேன் தேவரீர் திருவுருவத்தை மறுபடியும் கண்ணாக்காணும் புண்ணியம் பெறுவேனோ' என்று வருக்கத்தோடும் வினவினேன். அதற்கு, 'நீ இவ்வுலகத்தைத்துறந்து செல்லுதற்கு மூன்று நாட்களின் முன் நனவிலேயே, நீ இப்போது பறிகொடுத்த அருமைப்பெண்குழந்தையைத் தேவவடிவத்திற் காண்பாய்; அக்குழந்தையின் வடிவந்தோன்றி மறைந்தபின் என்னை நினைப்பையாயின் யான் நின்கட்புலனுக்கு எதிரே தோன்றுவேன்; என்னைக்கண்ட மூன்றாம் நாள் திரும்பவும் என்னைக் கண்டு அமைதியாக என்னோடும் மேலுலகங்களுக்குப் போதுவை' என்று அருளி மறைந்துபோயிற்று. அத்திருவுருவங்கட்டியாயிட்டவாறே மறுநாளிரவு என் உறவினர் சிலரோடும் அவள் படுக்கையண்டை சென்று அவளுக்குத் திருநீற்றையள்ளிக்கொடுக்க அன்றோடு அடதேவதண்டனை நின்று போயிற்று. அதுமுதல் அவள் என்னிடத்து மிகுந்த அச்சமுடையவளாய் நடந்து வந்தனள். என்றலும், என் அருமைமகவைக் கொலைசெய்த அவளிடத்து அதன்பின் யான் அன்புபாராட்டியதுமில்லை, அவளை அணுகியதுமில்லை, அவளைப் பார்த்த நேரமெல்லாம் அருவருப்பாகவே காலங்கழித்துவந்தேன். பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் அவள் தனது கொடுங்குணத்தால் எனக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணவே, யான் அத்தேவவடிவத்தை நினைந்தேன். நினைந்த ஒரு நொடிப்பொழுதில் அதுகாய கொடிய உருவத்தோடும் அவள் எதிரின்றேன்றியது. அவள் அதனைக்கண்டு அவளிக் கீழ்வுழுந்து மூர்ச்சையானாள். அங்ஙனம் நேர்ந்ததற்குப் பிறகு என் எதிரில் அவள் வருவதேயில்லை. அதனாலேதான், முன் ஒரு நாள் அவள் உன்னை வைது வருந்துகையில் யான் வந்து கோபிக்கவே, உள ஒடிப்போனாள். அந்தப் பாரகிகப் பெருமாட்டியாரையும் உன்னையும் அவள் புறமழித்துப்பேசியசமயத்திலும் யான் வரவே அவள் உள்ஒடிப்போனது இந்நிகாரணத்தினாலேதான். அஃதிருக்கட்டும். அந்த அழகிய

தேவவடிவம் அருளிச்செய்தபடியே, என் இளம்பருவத்தேயான் இழந்த போன என் அருமை மகளின் தேவவடிவம் சிறிது நேரத்திற்குமுன் என் கண்ணெதிரே தோன்றியது. இதனால் இன்றையிலிருந்து மூன்றாம் நாள் யான் இவவுலகைத் துறந்துபோக நிண்ணம்.” என்று என் மாமனார் சொல்லவே என்னால் ஆற்றமுடியாத துயரம் என் உள்ளத்தே உண்டாயது. ஏதும் பேசாமல் எனது மேல்முன்றலையால் என் கண் கூரப்பொத்திக்கொண்டு பொருட்பழுதினேன். சிறிதுநேரம் சும்மா இருந்த என் மாமனார் பிறகு என்னை நோக்கி,

“குழந்தாய், நீ இப்படிவருந்துவது கூடாது. என்மைக்கிருந்தாலும் ஒரு நாளைக்கு நான் இறக்கவேண்டிவது உறுதிதானே. புல்லின்முனை மேல் உள்ள நீர்த்துளிபானது எங்கேயோதலையினும் காற்றால் அசைந்து கீழ்விழுமன்றோ? காற்று இல்லையானாலும், வெயிலால் ஆவியாக மாறிப் போகாமன்றோ? நான் இந்தக்கூட்டைவிட்டுப்போனாலும் குகையுள் சரீரத்திலையினும் ஓயவொருகால் நிற்கும்படிவந்து உனக்கு ஆறுதல்தந்து செல்வேன். இப்போது அவ்வழகிய தேவவுருவத்தைத் தியானிக்கப்பேடி கின்றேன். நீ அபிரிசுத்தமுடைய பெண்மணியாயிருந்ததால் நீயும் அவ்வருள்வடிவைத் தியானிப்பையானால், ஒருகால் அஃதன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டாலும் புலப்படும்.” என்று சொல்லினார்.

என்மாமனார் சொல்லிய சொற்களின் உண்மையை நினைந்து பார்த்து இனிஆற்றாமல் வருந்துவதற்கு பயனில்லையென்று என்மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, அததெய்வத்தை அன்புடன் நினைத்து என் கண்ணுக்குத் தென்படும்படி குழைந்துவேண்டியிருந்தேன். என்மாமனாருடைய ஏதும் வாய்பேசாமல் அமைந்த முகத்தோடு சீழ் நோக்கிய பார்வையிலிருந்தார். அவருடையிருந்த சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் எவகட்கு எதிர்வே மேலே ஆகாயத்தில் ஒருபேரொளியிட்டம் மினுமினுப்பென்று கிளர்ந்து தோன்றியது. அவ்வளவு அமைதியும் அழகும் வாய்ந்த ஒரு பேரொளிப்பிழம்பை இதற்குமுன் யான் எவருங்கண்டதேயில்லை; அவ்வொளியைப்பார்க்க என் கண்கள் சிறிது நடுக்கமில்லை; அவ்வொளி வட்டத்தோற்றத்தை அடுத்து அற்புதமான ஒருமணம் கமழ்ந்தது; அதனைப்போன்று மனவொளியில் நிரம்பி அமைத்தாற்போன்ற அவ்வழகிய ஆண தேவவடிவம் அவ்வொளி வட்டத்தின் நடுவில் தோன்றியது. அத்தேவனின் முகத்திற் பொறிந்த அருள் அழகையும், அம்முகத்தில் விளங்குகிற கருணை ஒழுது விழிகளின் பொலியையும் மற்ற அவதகங்களின் திருந்திய தெளியையும் பேதையேன் என் ஒருநாவால் எவ்வனம் எடுத்து மொழிவேன். அதனைக்கண்டதும் என்மாமனார் தமக்கைகளைத் தலைமேற் குவித்துக்கொண்டு கண்ணீர் ஆறும்பெருக வாழ்த்தினார்; அடியேனும் அவருடைய கைகூப்பி ஓவிறேதுஞ் சொல்லக்கூரியாமல் ‘என்

ஐயனே! என் அப்பனே!' என்றேன். அத்திருவுருவம் 'எங்கோ
 நோக்கிப்புன்முறுவல் செய்தது. ஆனால், ஏதும் வாழ்திறந்த பேசுந்
 திலது. பின்னர்ச் சிறிதுநேரங்கழியவே, அத்திருவுருவமும் அங்கே
 கமழ்ந்தமணமும் அப்பேரொளிவட்டமும் மெல்ல மெல்ல மறையத்
 துவங்கின அச்சமயத்தில் என்னை அறியாத ஓர் அயர்ச்சிவந்த சூழ்ந்
 தது. அப்புறம் இன்னது நடந்தென்று எனக்கொன்றாக தெரியாது.
 மறுபடியும் யான் கண்ணைத்திறக்கையில் கோழி கூவியது. சிடிக்கொக்
 லாம் பொன்நிறமாய் வயங்கிற்று. கதிரவன் செம்பொந்தடம்போல்
 காணப்பட்டான். நான் மெல்ல எழுந்து பார்க்கையில் யான் என் படுக
 கையில் நன்றாக அயர்ந்து உறங்கினதாகவே கண்டேன். என் மாமனா
 ருக்கு இன்னும் உறக்கம் நீங்கவில்லை. மகிழ்ச்சிதரும் பர் முடித்தோடு
 அவர் நன்றாய்த்தூங்கவே, அவ்வறைபையிலிட்டு அப்பாற்றோப் என்
 காலுக்கடன்களோ முடித்துக்கொண்டு, இக்கடிதத்தை உடனே உங்கட்கு
 எழுதினேன். இன்று நடப்பனவெல்லாம் நாளோடு கடிதத்தில் எழுதி
 அனுப்புகிறேன்.

கடிதம் கூ.

என் ஆருயிர்க்குயிரான காதலரே,— நேற்ற நான் எழுதியகடிதத் தைப் பார்த்திருப்பீர்களென்று நம்புகின்றேன். இன்று பிற்பகல் ஏறக் குறைய மூன்று மணியிருக்கும் ஒரு மணிக்கு வாற்கோதுமைக்கஞ்சி குடித்தபின் அயர்ந்தவகையின என் மாமனார் அப்போதுதான் கண்விழித் தார். விழித்ததும் ‘மணி எவ்வளவு’ என்று கேட்டார். யான் மூன்று மணி யென்று தெரிவிக்கவே, அவர் “குழந்தாய், இப்போது உன் தமையனும், அத்தப் பாரசிக கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும் வேறிரு கனவான்களும் வருவார்கள். நாற்காலிகளைச் செய்வையாக என் பக்கங் களில் இடு. பின்சட்டி லுள்ள நமமுடைய பீய்கள் நன்றாய்த் தூங்கு கின்றனவாவென்று பார்த்து, அந்தச் சுவையிழுத்து இந்தப்பக்கம் காப்பாள் இட்டுவா.” என்று மெலமெனச் கூறினார். என் மாயியும், நாத்தினாரும் ஒவ்வொரு நாள் பிற்பகல் ஐரண்டிமணி முதல் இந்தரை அல்லது ஆறுமணி வரையில் நன்றாய்த் தூங்கும் வழக்கத்தை என் மாமனார் செய்வையாய்த் தெரிந்திருந்தும், கதவைத் தாழ்த்திக் கொள்ளும்படி சுறித்ததைப்பார்த்தால் எதோ தண்ணீர்ப்பற்றி முககிய மானது பேசப்போகின்றார்களென்ற எண்ணி, அங்குமே அதனை இழுத்து அரவமன்றித் தாழ்த்தித் திருப்பினேன். தலவாயில் ன்டை வண்டிகள் வந்து நின்றன இரண்டு நிமிஷத்திலெல்லாம் என் தமையன் முன்னே வழிகாட்டியவ, அவன்பின்னே எங்கள் குலத்தவரான கன வான்கள் இருவரும், அவர்கட்குப்பின்னே என் தகையையேயே அத்தப் பாரசிக்கனவானும் என் அன்னையேயேயே அவர்தம் மனைவியாரும் வந்தனர், கனவான்கள் மூவரையும் மாமனார் படுத்திருக்கும் அறையுள் என் தமையன் அழைத்துச் சென்றான். வேறிருகனவான்கள்கூட வந்திருந்ததில் யறிந்து அப்பாரசிகப் பெரு மாட்டியார் அவ்வறைக்குள்ளே செல்லாமல் வெளியே நின்ற என்னிடம் வந்து என்னை அணைத்தழுத்த மட்டார்கள்; ஊடனே அவர்களிருப்பதற்கு ஒரு நாற்காலி எடுத்து வந்து இட்டு, அதன்மேல் அவர்களை அமரவிடது, அவர்கள் விருப்பப்படி யானும் ஒரு சிறுவிசிப்பலகைமேல் அவர்கள் பக்கத்தில் இருந்தேன்.

ஊடனே என்னை நோக்கிக் “குழந்தாய், பெரிய வியாவுக்கு ஊடம் பின் றல்லமை எப்படியிருக்கிறது” யான் கேள்விப் பட்டதில் அவர்கள் பிழைத்தெழுவுது அருமையென்று தெரிந்து, இவ்வளவுக்கும் நான் காரணமாயிருந்ததை எண்ணி எண்ணி என் மெஞ்சம் வங்குகின்றது!” என்றுதம் அழகிய விழிகளிற் கண்ணீர்துளும்பத் தயரத்தோடுங் கூறினார்.

அச்சொற்களைக்கேட்டு யானும் கண்கலங்கி “அன்புருவான அம்மா, இந்த வீட்டில் நடந்திருக்குத் தொடுஞ் செயல்களை மாத்திரம் தாங்கள் தெரிந்திருப்பீர்களாயின் என் மாமனாரின் நோய்க்குத் தாங்கள் ஓர் எள்ளளவுகூடக் காரணமாக மாட்டீர்களென்றும், அதற்கு என் மாமியும் நாத்துணைருமே நெடுகக் காரணமாய் வந்திருக்கிறார்களென்றும் அறிந்துகொள்வீர்கள். அக்கொடுஞ் செயல்தலையெல்லாம் முந்தா நாளிரவுதான் என் அருமைமாமனார்வாயாற் கேட்டுணர்ந்தேன்; அற்புதமான சில காட்சிகளையும் கண்டேன். இவற்றையெல்லாம் தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நான் விரும்பியும், அவைகள் என் மாமனாரது குடும்பத்தைப் பற்றியனவாயிருந்தால், அவருடைய கட்டளையின்றிச் சொல்ல அஞ்சுகின்றேன். இன்றைக்கு அவரிடம் உடன்பாடு பெற்றுக் கொண்டு நாளைக்கு அவற்றை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றேன்.” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினேன். அச்சொற்களைக் கேட்டதும் அவ வம்மைமார் ஒருவாறு மனந்தேறியவராய், “நல்லது அம்மா, நம் அன்பிற் சிறந்த பெரிய யியா நம்மைவிட்டு விரைவில் பிரிந்துபோய் விடுவா நன்போல் தோன்றுகிறதே! இவ்வளவு கொடுமையான இந்த இடத்தில் அவருக்குப்பின் நீ எவ்வாறு இருந்து காலகதிப்பாய்!” என்று பொருமலோடும் சொல்லினர்.

“ஆம், அம்மா, அவருக்குப்பின் அரைநிமிஷமும் யான் இங்கிருக்க முடியாது. எனக்கு நீங்கள் தாம் புகலிடம். எனக்குத் தாயுந்தந்தையும் நீங்கள் தாம் யியாவந்தாம். இப்படியே என் மாமனாரும் எனக்கு முந்தாநாள் இரவு சொன்னார்கள். என்னைப்பற்றிய சில இரகசியங்களை இன்னும் உங்களுக்குச் சொல்லாமல் நிக்கிறேன்; சொல்லச்சமயம் வாய்க்க வில்லை.” என்று சொல்லுகையில் நாணத்தினால் மேலும் பேரமட்டா மல் தலைகவிழ்ந்து கொண்டேன்.

என்மேல் அன்பாற்கனிந்த அவ்வன்னையார், “குழந்தாய், நீ எதற் காக வெட்கப்படுகிறாய் என்பது எனக்குத்தெரியும். நீ அவற்றிற்காக வெட்கப்படவேண்டாம். போனவாரத்தில், உன் தமையனார் நாலாநாட் முறை எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து என் கணவரிடத்தும் என்னிடத்தும் மிகவும் அன்போடு அளவளாவி உன்னைப்பற்றிய செய்திகள் அத்தனையும் சொல்லிப்போனார். பெரிய யியா அவர்கள் உன்னுற் காதல்குப் பட்ட தெய்வநாயகம் என்பவருக்கு உன்னை மணம் செய்துகொடுக்கும்படி எங்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினார்கள். நாங்கள் அவ்வணம் நியமிக்கப் பட்டது எங்கள் பாக்கியம் என்று நினைத்திருக்கின்றோம். பெரிய யியாவைப்போன்ற அவ்வளவு நல்லதணம் வாய்ந்த ஒருவரை நீ மாமனாராகப் பெற்றதும், அங்ஙனமே எல்லா நற்குணங்களும் அமையப்பெற்ற

ஒருவனைத் தமையனாகப்பெற்றதும் உனது புண்ணியமேயாம். குழந்தாய், அன்றொருநாள், நாங்கள் உன்னைக் கடற்கரையிற் கண்டதமுதல் என் மூத்தமகனே உயிர்பெற்றெழுந்து 'கோகிலம்' என வேறு பெயர் வைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டனள் என்றெண்ணி, உன்னை அவன்மேல் வைத்த அன்பினும் மிகுதியான அன்போடு பாராட்டிவருகின்றோம். ஆகலால், உன் பொருட்டி எவ்வளவு செலவு நேர்ந்தாலும், எவ்வளவு வருத்தம் உண்டானாலும் அகற்றையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாய்க் கருதாமல், உன்னை உன்னிலையில் வைப்பதற்கே நாங்கள் உறுதிசெய்திருக்கின்றோம்.—” என்று சொல்லுகையில்,

இடையே பான் “அம்மா, பணச்செலவையப்பற்றிக் கவலையில்லை; எங்கள் தலதெய்வமேயானேயென் மாமனார் எனக்கு நாற்பதினாயிர ரூபாவும் என் தமையனாகத் தாற்பதினாயிர ரூபாவும் தமது சொத்திற் பகுத்தி எழுதிக்கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.—” என்றரைக்கையில், அவ்வம்மையார்,

“ஆம், எனக்கு அது செரியும்; அது நான் தமதுவிரும்பத்தை எழுதிமுடித்துப் பரிவுடையதும் பொருட்டாகவே பெரியபயா நியாய நூற்பண்டிதர் இருவரை அழைத்து வரும்படி உன் தமையனாரை நேற்று எங்களிடம் அனுப்பியிருக்கார். நியாய நூற்கல்லியிற் தேர்ச்சிபெற்ற இருவரை அதற்காகத்தான் இப்போது அழைத்துவந்திருக்கின்றோம் இன்னுஞ் சிறிது நேரத்திற் குள் பத்திரம் முதலியவை யெல்லாம் எழுதி முடியும்.” என்று விளம்பினார்.

யான் மீண்டும், “அம்மா, பணச்செலவையப்பற்றிய துன்பம் தங்களுக்கு நேராதாயினும், என்னால் வேறுபல துன்பங்கள் விளையுமே என்றுதான் யான் கிரமபலவ கலங்குகின்றேன்.” என்றேன்.

“அவைகளைப்பற்றி அக்கரையில்லை. என்னதுன்பம் வந்தாலும் நாங்கள் உன்மேல் வைத்திருக்கும் அளவிற்கு அன்பினால் அவைகள் துன்பமாகத் தோன்றமாட்டா.” என்று அவ்வம்மையார் அன்போடு கூறினார்கள்.

இந்தப்பேச்சு முடிந்த அந்த நிமிஷத்தில் எந்தமையின் அறையுளிருந்து வெளியே எங்களிடம் வந்து எழுதிமுடிந்த சொத்துப் பங்கிடு பத்திரத்தைப் படித்தக்காட்டப்போகிறார்களாதலின் அதனைக்கேட்கவருந் படி எங்களிருவரையும் உள்அழைத்தான். அதற்கிசைந்து நாங்கள் உள்ளேசென்றோம். என்மாமனார் அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியாரை ஒரு நாய்காலியில் அமரும்படி அன்போடு குறிப்பித்தார். எங்களினத்தவரான நியாய நூற்பண்டிதர் இருவர் கூட இருந்தமையால் என்னையிருக்குமிபடி கற்பிக்கவில்லை. அந்தக்குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வம்மையார் அமர்ந்திருந்த நாய்காலியைப்பிடித்துக்கொண்டு அவர் பக்கத்தில் நன்

மேன். என்மாமனார் தமது துன்பத்தார்க்கு இருபினுயிராபாயும், என் தமையனுக்கு நாற்பினுயிராபாயும், எனக்கு நாற்பினுயிராபாயும் படுத்துக்கொடுத்திருக்கும் கைகளை அப்படுத்துகளுக்குரிய சொத்தின் கைகளையும் தெளிவாகக்காட்டி எழுதிய சீட்டுகளை நியாநூல்வல்ல அவநிருவரில் ஒருவர் படித்துக்காட்டினார். அவற்றில் எழுதப்பட்டவையெல்லாம் எங்களுடைய இரையாட்சிக்கு அறிவுதரின் என் மாமனார் சிறிது நிமிர்ந்த நிலைப் பிடிக்கப்பட்டும் கையெழுத்திட்டார். அப்பாரசுகனவானும் சட்டநூல்வல்லாரும் சான்றாகக் கையெழுத்தாக்கியதனார். இவை முடிந்த சமயத்தில் அரசினரால் அனுப்பப்பட்டுப் பதிவு செய்யும் அலுவல் பாப்பயர் வந்தார் மீள்க்காரர்; அவர் அப்பத்திரகளைப் பார்த்துப் படியெழுதித் தழுதினவாண்டு சாட்சிக்காரராததும் என் மாமனாரிடத்திலே கையெழுத்தும் பெருவரல் துப்பும் வாகிக்கொண்டு வந்தார். அக்கப்பாரசுகனவானை அப்பத்திரத்திற் கண்டவற்றை அப்பத்திரத்து அதிகாரமுடையவரால் படிக்கப்பட்டதனால், அவற்றை என் மாமனார் அவர் சொல்லிய கொடுத்துவிட்டார் அப்பத்திரத்திற் கண்டவற்றைப் பெயர்த்துத் தழுதிய மன்று வேறு கடிதங்களில் ஒன்று என்னிடத்தும், மற்றொன்று என் தமையனிடத்தும் தரப்பட்டன: மற்றொன்று பிரதி என் தமையனதுகாக அப்பாரசு வைத்துவிடப்பட்டது. என் மைக்கான இரகசியத்தில் கூட்டுநூலால் ஏதேனும் வம்பு செய்வானென்றெண்ணி அவனை வந்தா ஒரு காரியமாக என் மாமனார் பகல் பன்னிரண்டுமணிக்கு வளியில் அனுப்பிவிட்டார். ஆகவே, இப்போது நடைபெற்று முடிந்த ஏற்பாடு அனுசுகூடது அவன் அன்னை தமக்கைகளால் துரிதமாக மீதாயின. அதனை விரைவில் இவ்வளவு திறமாகவுருத்தவரையும் அதன் முடிந்தபடி ஒழுங்கு செய்து என் தமையனார் வளிய என் மாமனாரின் அறிய துட்பமுட, அவர் வலியபடியே அப்பாரசுகனவான் உதவியைக்கொண்டு அதனை யும் செவ்வையாக முடிப்பதன் தமையனது நன்முயற்சியும், என் தமையனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இவ்வாரும் பெருதவியைச் செய்து காண்தாமாற் செய்த அப்பாரசுகப் பெருமானின் பெருந்தலைமையும் மம்மால் என்றும் பாராட்டிப் பாணவாருக்கின்றன. சன் வயிற்றிற் பிறந்த மக்களுக்குக் கொடுத்தவை விட ஆரண்பெருது உத்தமபாட எனக்கு என் தமையனுக்கும் தமது சொத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்த என் மாமனாரின் செயற்கருஞ்செயலுக்கு நாலும் என் தமையனும் எழுமைஎழு பிறப்பும் நன்றிசெலுத்துவ டுமைப்பாடு உடையவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

இக்காரியம் முடிந்ததும் நியாயதரந்தரர் இருவரும் பதிவுச்செய்யுமாறும் எவர்கள் வலாரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தனர்.

இப்பெருங்காசியம் எப்போது முடியும்! எப்போது முடியும்! என்று இதுகாறும் ஆய்வேலாடு உயிர்தாக்கிக்கொண்டிருந்த என் மாமனார், அச முடிவு பெற்றவுடன் மிகுந்த இரோப்புடையவராய் படுக்கைமேற் சாய்ந்துவிட்டார். சிறிதுநேரத்திற்கு முன்னெல்லாம் ஒருவாறு மகிழ்ச்சி இருந்த எங்கட்கு இப்போது ஆற்றொணுத்தாய் உண்டாயது. எல்லாரும் வாய்பேசாது வடிவமுடிக் கொண்டு என் மாமனாரை உற்றுப்பார்த்த வண்ணமாய் இருந்தார் அயாசம் களைப்புத்திருப்பொருட்டு அவருக்கு ஏதாயினும் அருந்தலாபங்களையெண்டுமென்பதை அப்பாசங்கப் பெருமான் குறிப்பிட்டமையால், நான் விரைந்துசென்று பின்கட்டும் கதவைத் திறந்துகொண்டு மையுறைக்குச் சென்றேன். பித்தவரமணி ஆகியும் இன்னுந்தா கிக்கொண்டிருந்த மாலயம் நாதனாரும் கதவுதிறந்த சூசைக்கட்டு அப்போதுதான் கண்ணைத்திறந்தாசன், என்னைப்பார்த்ததும் அவர்கள் மறுபடியும் கண்ணாமுடிக்கொண்டார்கள். யானோ சக்தி நறுக்கியிட்டிருக்காய்ச்சிய பாலில் கற்கண்டு கலந்த அதனை ஒரு கண்ணாடிக் கண்ணத்திலே உலர்றியெடுத்த காம்பொண்டு மாலாத்திடும் உந்து, அதனை அவர் உயிற் பொருந்தவைத்து அதனைப்பருகியபடி வேண்டினேன்; அயாசத்தினை கண்ணைத்திறந்து அப்பாலை மெல்லமெல்லப் பருகினார். பின்னர்ச் சிறிதுநேரத்திற்குக் களைப்புத்திரப் பெற்றவராகி அப்பாசங்க கனவானைப்பார்த்து இக்காசியத்தை நடுத்தி விரைவில் ஒழுங்குபெற முடிதகைப்பற்றி என்றியறிவு கூறினார். அதன்பின் என்கையைப் பிடித்து அக்கனவாளிடத்தும் அவர் சம மனைவியாரிடத்திற்கொடுத்தது. "இன்றுமுதல் இகதழுகை உங்கள் கழுகையேயாயன்; இனி இவ்வுருக்கு ஏதொரு நுதைவுபெற்றி இவ்வள விஞ்ரப்படி நடத்திவைக்க வேண்டிய மையுறைதனை பட்டி உருகரிடத்தும் இவ்ளிடத்தும் முன்னமே பேசியிருக்கிறேன் இனிமேல் யான் மொல்லவேண்டியது ஒன்று மில்லை. நீங்கள் எல்லாரும் எல்லாச் செலவுகளுக்கிடமிடம் சரமெஞ்சத்தீதாடும் இவ்வளவிடத்தனைப்பொடும் விளக்கி எல்லாவயிற்குத் தும் இன்பத்துதையே செயது இனிது வாழ்வீர்களாக! யான் இனிதிரவு இயவுலகவாழ்க்கையைத்திறந்து செல்வேன்" என்று அடங்கிய குரலிற் சொன்னார்.

இவ்வனம் அவர் கடைசியிற் மொல்லயதைக்கிடமிடம் நாங்கள் எல்லாரும் துன்பக்கடலில் அமிழ்ந்தினவர்களாய் ஏதும் வாய்பேசக்கூடாமல் கண்ணார் உதிர்த்துக்கொண்டிருந்தோம் எங்களுடைய துன்பத்தைப் பார்த்து என் மாமனார் தாழ்ம மகததுன்புற்று. "என் செய்யலாம்! பேயோடுபழகினாலும் பின் அதனைப்பிரகதுபோய்போது ஆற்றமுடியாத துன்பமே நேரும். நல்லவராகிய உங்களுடைய பழகிய காலம் சுருக்கமான தாயிருநிலை, எனக்கு அதற்குள் உண்டான அன்பிற்கு அளவில்லை. ஏன் அன்பிற்கினிய கோகிலையையும் அவள் தமையினையும் என் உயர்

போற் பாராட்டிவந்தேன். அவர்களும் என்னிடத்தில் நிறைந்த அன்போடும் அடக்கத்தோடும் நடந்துகொண்டார்கள். உங்களையும் இவர்களையும் பிரிவது எனக்குப் பெருந்துன்பத்தைத்தந்தாலும், ஈசன் இந்த உலகத்தில் இருக்கும்படி எனக்கு அளந்தபோட்டான் முடிந்தபொயிற்று. என்றைக்கிருந்தாலும் நான் இறக்கவேண்டியதே. ஆதலால் அதற்காக நீங்கள் வருந்திப்பயன்பிலா” என்று கூறினார்.

இவற்றைக்கேட்டு ஒருவாறு மனம் ஆறதலடைந்த அப்பாரசிகனவான், “பெரியயயா, இன்னொராத்நிதிக்கி எங்கனெப்பிரிஞ்சுபோறதாச் சொன்னிங்கனே! அதென்ன?” என்று கேட்டார்.

என் மாமனார் என்னைப்பார்த்து நேற்றிரலில் சாம் எனக்குச் சொல்லியவைகளையும் தாமும் யானும் லேரேகண்டசாட்சிகளையும் சிறிதும் விடாமல் விரிவாய் எடுத்துச்சொல்லும்படி எனக்குக் கட்டினாயிட்டார். அதற்கிணங்கி யான் எல்லா ரிகழ்ச்சிகளையும் வழுவாமல் எடுத்துக்கூற, அப்பெருமானும் பெருமாட்டியாரும் என் தமையனும் மிகுந்த அச்சத்தோடும் வியப்போடும் முற்றுக்கேட்டார்கள். இவற்றையெல்லாம் அப்பெருமாட்டியாருக்குக்கூற வெண்ணிய என் அவாவும் தீர்ந்தது. இவ்வளவுமுடிய மாலை ஏழரைமணியாயிற்று. மாமியும் நாத்துணரும் பின் கட்டில் சமயற்றொழிலில் நின்றமைபால் இவ்வறைக்குள் நடந்ததொன்றும் அவர்கட்குத் தெரியாது; இஃது எனக்கு ஓர் ஆறுதலாயிருந்தது. வெளியே சென்ற என்மைத்துனனும் சில பண்டங்கள் வாங்கிக்கொண்டு அப்போதுதான் உள்ளே வந்தான். என்மாமனார் பின் எதோ ரினைத்துக்கொண்டவராய் அப்பாரசிகரிருவரையும் பார்த்து, “நானே எனது சுவச்சடனாகக் கத்தாங்கள் வரவேண்டாம். உயிர்போன பின் இந்த உடம்பின் பொருட்டித் தாங்கள் வந்து வருந்தலாகாது. மேலும், எங்கள் பார்ப்பாரச்சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் நானாக் குப்பெருங் கூட்டமாய் இங்கே வரவருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மட்டுமரியாகையாவது, தங்களைப்போலும் நல்லோர்களிடம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறையாவது சிறிதுந்தெரியாது. தங்களைக்கண்டால் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியவாறு தலைக்குத்தலை பேசுவார்கள். இங்கே நடக்குஞ் செய்திகளையும், இனிமேல் நடக்கவேண்டிவனவற்றையும்பற்றிச் சுப்பிரமணியன் அடிக்கடி உங்களிடம் வந்து தெரிவிப்பான். எனக்கு மிகுந்த ஆயர்ச்சியாய் இருக்கின்றது. யானே முத்தமிட்டு விடைகொடுங்கள்! அம்மா, உங்கள் கையை நான் முத்தம்வைத்துக்கொள்கின்றேன்.” என்று அவர்களிருவரிடத்தும் அன்போடு கூறினார். அப்பாரசிகனவானும் அம்மையாரும் தாங்காத் துயரத்தினராய் மாமனாரை முத்தம் வைத்துக்கொண்டு பிரிய மனமின்றியிருந்தும் இறக்குந்தவவாயில் உள்ள

அவருக்கு இனி வருத்தந்தரலாகாதென்று குறிப்பித்துக்கொண்டு, அவர் கால அல்லிருவருநதொட்டு வணங்கியபின், மெதுவாக அவ்வறையை விட்டு வெளியேபோவாராயினர். என் மாமனார் செய்த சைகைப்படியானும் எந்தமையனும் அவர்களோடு தெருவாயில்வரையிற்சென்றோம். அவ்வண்ணையார் என்னைத் தமதுகையில் அணைத்துக்கொண்டே நடந்தார். அப்பெருமான் எந்தமையனை அணைத்துக்கொண்டு சென்றார். வாய் லண்டை வந்ததும் எவ்விருவர்க்கும் நிரம்பவும் உருக்கமான குரலில் ஆறுதல் மொழிகாற் சொல்லிவிட்டு, “இன்னுஞ்சிலநாட்களில் நாமெல்லாம் ஓரிடத்தில் ஒன்றாயிருப்போம், கவலைவேண்டாம். இன்று இரவு முழுதும் பெரிய யோவிடம் நீங்களிருவரும் கவனமாயிருங்கள்!” என்று அவ்வம்மையார் சொல்ல அதற்கிணங்கி அவர் கணவருஞ்சொன்னார். அதன்பின் நானே மாலையில் தம்மை வந்து சந்திக்கும்படி அக்கனவான் என் தமையனுக்குத்தொரிவித்து வண்டியிலேறினார். அம்மையாரும் எனக்குப் பின்னும் ஆறுதல்சொல்லி வண்டியிலேறிக்கொண்டார். இனியெப்போது ஒருவரையொருவர் காண்குவமோஎன்னும் துயரநினைவால் வண்டி எட்கள் கண்ணுக்கெட்டாமல் மறையும் வரையில் நாங்கள் அவர் களையும் அவர்கள் எங்கேயுமாகச் சிறிதுநேர்க்கின்று அப்பால் உட்புகுந்தோம். உடனே என் தமையனை மாமனாரிடம் வைத்துவிட்டு, எனது மாலக்கடனை முடித்துவந்து, நாளைக்குக்கடிதம்எழுத நேராதோ என்னும் அச்சத்தால் இதனை அப்போதே எழுதி என் தமையன் வாயிலாகத் தபாலுக்கு அனுப்பினேன். இனி நடப்பனவற்றைப் பிறகு எழுதுகிறேன். இன்று நிகழ்ந்தவைகளால் என் உள்ளம் மிகக்கலங்கியிருக்கின்றது. என் அமுதனையீர், உமதுதுணையையே நம்பி இவ்வுயிரைத்தாங்குகின்றேன்.

என் மனத்திற்கினிய மாண்புடையீர்,—சென்ற ஒரு திங்களாகத் தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதக்கூடாது போனமைபற்றி ஏக்கம் அடைந்தவனாய் இருக்கின்றேன். இதற்கிடையில் தங்கரிடமிருந்துவந்த இரண்டி கடிதங்களும் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியையும் பேராறுதலையுந்தந்தன. இக்கடிதங்களில் சாநதன் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஒருசெய்தி என் உள்ளத்திற்கலங்கத்தை விளைவிக்கின்றது. தங்களுக்குச் சேரதுராமன் என்னும் ஒரு பார்ப்பன இளஞானின் மகன் கிடைத்திருப்பதாகவும், அவன் தங்கரிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவனாய் நடத்தலின் தாங்களும் அவன்மேல் பிரப அன்புடைத்து ஒழுதுவதாகவும், அவன் நம்மிருவர்கேசத்தையும் அறிந்து களிப்பதோடு நமக்குவேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்யவிரும்புவதாகவும் எழுதியிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் அறிவிற்கிறந்தவர்களாய் இருந்தாலும் தங்களுக்கு இயற்கையாகவுள்ள நல்லதன்மையால், அன்புடையவாபோலநடக்கும் எவரையும் தாங்கள் எனினும் நம்பிநடத்தலை நான் சிறுபருவமுதற்கொண்டு உன்னிப்பாய்ப் பார்த்துவருகிறேன். எனக்கு இது சிறிது துன்பத்தைக் தருகின்றது. மேலும் தங்கள் நண்பன் பார்ப்பனசகாதிக குரியவன் என்றதைக்கேட்டதுமுதல் என்மனம் புறவுடைபதாய் இருக்கின்றது. நானும் பார்ப்பாரச்சாகிபிற் பிறந்தவனேயாயினும், பார்ப்பனாப் பரோடும் பழகிப்பார்த்ததில் அவர்கள் பெருமாவும் தங்காரியத்திலேயே சருகதுடையவர்களென்றும், பிராது நன்மை மையசிறிதாயினும் எண்ணிப்பாராகனென்றும், தங்காரியம் முடிப்பதற்கு எவ்வுஞ்செய்த துணிவார்களென்றும் அறிந்திருக்கின்றேன். அகலவும், அவர்கள் சொல்லிலாயினும் செயலிலாயினும் எனக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கை மையங்ககூட வில்லை. அவர்களிற்கவர் நலபடராகவும் இருக்க வாம். கட்சன் நண்பர் நல்லவராய் நககவுகூடும். என்றலும், தங்கரிடமிச்சரித்தலையக்கவேண்டியது எனது கடமைமன்றெண்ணி ஆதனாக குறிப்பிட்டேன். யானொழுதியது கவறபின் என்னை மன்றிக்குமபடி தங்கரிடப் பலகாலும் உணங்கிக்கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். எல்லாம் நன்றத தங்களுக்குப் பேசையென் எழுதவேண்டியது என் உண்டு!

எம்மவர் சாகாரியப்பிரியா என்பதற்குச் சென்ற ஒருமாதமாக மிகுந்த நடந்துவருபவைகளே போசியசான்றாகும். அருமையிற் சிறந்த அரசு மாமனார் பிரிதருந்த மறுநாட்காலமிலேயே என் பெற்றோரும் அருமைத்தகை துணலட்சியும் இங்கு வந்து இருபதுநாள் வரையிலிருந்து பத்துநாட்களுக்குமுன் தான் வீட்டுக்குக்கிரும்பிச்சென்றார்கள் ஆயர்கள் இங்கேயிருந்தது ஒருவகையில் ஆறுதலாயும் மற்றொருவகையால் வருத்தமாயும் எனக்குத்தோன்றிற்று. அவர்கள் இங்கேயிருந்தவரையில்

மாமியூரும் நாத்துணரும் என்னைத்துன்புறுத்துவதற்கு இடமில்லாதிருந்தது. ஆறாவாம். என்னைப்பெற்ற அன்னை எப்போதும்போல என்னிடத்தில் தாராளமான அன்போடு நடந்துகொள்ளாமையும், என் தந்தையார் என்னோடு சபையோடுதல்லாம் முகக்கொடுப்போடு சுருக்கமாய்ப் பேசினமையும், என் தந்தையாவது தமையனாவது என்னோடு தனித்தனிப் பேசுதற்கு என் பெற்றோர்கள் இடந்தராத வந்தமையும் என்கொஞ்சத்தைப் புண் ஆக்கின. துக்கங்கொண்டாடலந்த எககன்சாதிப் பெண்பாலா ரெல்லாம் என்னைப் பராமுகமாய்கூடத்திச செல்லும்படி மாயியும் நாத்துணரும் ஏதேதோ அடிகள் காத்தி சொல்லியந்ததும் அப்புண்ணிற் கொள்ளுதலுததாற்போலாயிற்று. அப்பாரசிக குடும்பத்தாராவது இடைக்கிடையே நுங்குநகருந்தால் அஃதெனக்கோர் ஆறுதலுததங்கருகும். அவர்கள் வருவதற்கும் வழியில்லாமற்போயிற்று. அவர்களின் வருகையினாலேயே என் மாமனார் இறக்கலானார் என்னும் பழிச்சொல்லை மாமியும் நாத்துணரும் வருவார்போவாரெல்லாரிடத்தும் ஒரு பாடமாய்ச் சொல்லியவர்கள் எண்ணறிவிற்சிறந்த அப்பாரசிகப்பெருமானார் பெருமாட்டியும் இவ்வாறு பழிச்சொற்பரவுமென்பது முன் உணர்ந்தே இங்கு வராமல் நின்றுபோனார்களென்று, அவ்வம்மையார் இடைக்கிடையே என் தமையன்வாயிலாக எழுதிவிடுத்த அன்பான துண்டிக்கடிதங்களாற் றெறிந்தகொண்டேன். என் தமையன் என்னைத்தனியே சந்தித்துப்பேச இடம் பெறாமையால், இத்துண்டிக்கடிதங்களையும் தாங்கள் எழுதிய அன்பான கடிதங்களையும் என் கையிற்சேர்ப்பிக்கவும், என்னுடைய கடிதங்களே என் தமையன்கையிற் சேர்ப்பிக்கவும் என்னருமைத்தற்கை நேரம் பார்த்து மிகவுந்திறமையோடு போடகவிபுரிந்துவந்தான். என் பெற்றோருநதங்கையுந் தமையன்கையிற் கொஞ்சத்திற்கு எகிச் சற்றேறக்குறையப் பத்துநாட்கள் ஆயின. இப்போது என் தமையன்மாதிரி என்னை அடிக்கடிவந்த பார்த்துப்போகிறார். என் பெற்றோர்களோடு எவகன் இல்லத்திற்கு பான் போகவிநீம்பியும், அவர்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோக முடியாமற்சென்றதைப்பற்றி என்உள்ளம் வெதும்பியது. அதுபோகச், சென்ற பத்துநாட்களாய் எனக்குப் புதிய ஒரு துன்பம் முளைத்திருக்கின்றது. என் மைத்துனன் இந்தாறுநாட்களாய் என்னிடம் மிகவும் அன்பாக நடந்துவருகிறான். மாமியும் நாத்துணருங்கூட என்னிடம் அன்புகாட்டுகிறத்போற்காணப்படுகின்றனர்.

எழுட்டி நாட்களுக்கமுன் என்மைத்துனன் தனியே என்னிடம் வந்து “கோதிலா, ஏதொன்றும் நீ என்னிடம் திறப்பாகச்சொல்லுகிறாயில்லையே, நீ ஏன் இவ்வளவு மௌனமாக இருக்கவேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“உன்னிடம் யான் எதைத்திறப்பாகச்சொல்லவில்லை? பேசுவன் டியதொன்றும் இல்லாமையால் கலவியிலேயே எனது கால்தைக் கழித்துவருகின்றேன்” என்று அவனுக்கு மறுமொழி புகன்றேன்.

“நல்லது, என் தந்தையார் வட்ச நபாய்த்துச் சொத்து உடையவராயிற்றே. எனக்கு இருபதினாயிரம்தானே எழுதிவைத்திருக்கிறார்” மற்ற எண்பதினாயிரமும் எங்கே?” என்று வினவினான்.

இவன் அத்தனை துண்ணறிவு இல்லாதவனாகையால் இவனைத் தட்டிக்கொடுத்து இவன் வாயினாலேயே இவன் எவ்வளவு தெரிந்திருக்கிறான் என்பதை உணர், “நீ மிகுந்த திறமையுடையவனாகையால் நீயே யெல்லாம் தெரிந்திருப்பாய் என்று எண்ணினேன். ஆனால், உனக்கொன்றுத் தெரியாதா?” என்று கேட்டேன்.

“ஓ! எனக்கெல்லாம் தெரியும். உனக்கு நாற்பதினாயிரநபாயும் உன் தமையனுக்கு நாற்பதினாயிரநபாயும் என் தகப்பனர் எழுதிவைத்திருக்கிறார் அல்லவா?” என்றான்.

“நீ இவற்றை எப்படி அறிந்தாய்?” என்று வினவினேன்.

“என்பவருக்கு இருபதினாயிரம் எழுதிவைத்திருக்கிற பத்திரத்தை எடுத்துப்படித்துக்காட்டும்படி என் தாயும் தமக்கையும் கேட்டார்கள். அப்படியே நான் படிக்கப் பிறகு மற்ற எண்பதினாயிரத்தைப்பற்றி என்னை விவரங்கேட்டார்கள். எனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லவே, அவர்களிருவரும் யோசித்துப் பத்திரம் பதிவுசெய்தவரைக்கேட்டால் தெரியுமென்று எனக்கு உவவுசொன்னார்கள். வழிவந்திருப்பதின் அந்த ரகசியத்தைக் கண்டுபிடிப்பது எனக்கொருபொறிதான்” என்று தன்னை வியந்து கூறினான்.

“இவ்வளவு நிறமையுடைய உனக்கு நான் சொல்லவேண்டியது வேறென்ன இருக்கின்றது? அஃதுருக்கட்டும். உன் தாய்தமக்கையர் வேறென்ன சொன்னார்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“கோகிலம் நம்ம ஆத்துக்கு வந்தவனானால் அவளுக்கு அவ்வளவு தொகை கொடுக்க வேண்டியதுதான்; அவள் தமையன் நம்ம இனத்தாரில் பி. ஏ பரீட்சை தேறினவனானதால் அவனுக்கும் அவ்வளவு தொகை கொடுக்கவேண்டியதுதான். என்று சொன்னார்கள்.” என்றான்.

இவன் சொல்லிய இது சிறிதும் நம்பத்தக்கதன்று. இவன்றும் தமக்கையரின் குணப்பாவது நான் செவ்வையாக அறிந்திருப்பினால், அவ்வளவு பெருந்தொகையை எவ்வளவுருவாக்கும் பகுததுக்கொடுத்ததைப் பற்றி அவர்கள் வயிறெறிந்து வைதிருப்பார்களே யல்லாமல் இவன் சொல்லியபடி மகிழ்ந்துபேசி இரார்கள் என்பது நினைவம். உண்மை அவ்வாறுருக்க, இவன் இப்போது இசைந்துபேசியதைப்பார்த்தால் இவனும் இவன்றும் தமக்கையரும் என் கையிலிருக்கும் பொருளைப்பிடுங்க ஏதோ

சூழ்ச்சி செய்கிருக்கிறார்களென்பது தெரிகின்றது, ஆகலாம் பின்னும் இவனை ஆராய்ந்துபார்க்கலாமென்றெண்ணி, “நல்லது, இனி ஆகவேண்டியது என்ன” என்று கேட்டேன்.

“நீ இந்த வீட்டிற்கு முதல் மருமகனாதலால் இத்தக ளல்லாவற்றிற் தும் நீதான் தலைமையாக இருந்து எல்லாவற்றையும் நடத்திவைக்க வேண்டும். எந்தாயதமக்கைபர்கள் அறிவில்லாதவர்களாகையால், அப்பா இருந்தபோது ஏதோ உன்னைக் கொடுமையாய்நடத்திவிட்டார்கள். கடந்துபோன தவறுகளையெல்லாம் நீ பாராட்டக்கூடாது. அப்பா இறந்தபின்பிறகு அவர்கள் மனநிலைநிலையிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உன்னிடத்திலு் கொடுமையாக நடந்துகொண்டதைப்பற்றி இப்போது மெத்தவருத்தப்படுகிறார்கள்.” என்றான்.

இவன் இப்படிப்பட்டபேசுவதெல்லாம் என்கையிற் பணம்புரப்பதன ல் இப்போன்று செரிபுகடனரலானேன். ‘சட்டி எட்டினமட்டுங் துத்தும் பணம் பாதாளமட்டி துத்தும்’ என்றபழமொழி உண்மையாகவே இருக் கின்றது. பணம் இருந்தால் எல்லா வல்லமையும் உண்டு; பணமில்லாத வர்கள் பிணமென்றே உணரப்பற்றேன். பணத்தின் பொருட்டு இங் குன்னவர்கள் எனக்குத் துன் னுசெய்யாமல் நடப்பதுபோற் காட்டுவார்களாயினும், உளஞக்குள் அப்பணத்தைப்பறிக்க வேறு என்னென்ன சூழ்ச்சி செய்வார்களோவென்றஞ்சினேன். பொருளை இழந்துபோவது பற்றி யான் வருத்தப்படவில்லை. யரும்போது பொருளைக்கொண்டுவந் தோமா? போம்போது அதனைக் கொண்டிசெல்லப் போகிறோமா? “காதற் று ஊழியும் யாராதாண்நின் கடையழிக்கே” என்பது முற்று முணர்ந்த மேலோர் கிருவாகக்கறே? ஆனாலும், இவ்வளவுபெரும் பொருளை இவர்கள் கையிலவைத்திருந்தால் நல்வழியில் அதனைப் பயன் படுத்தையோடு தீயவழியிலும் தாராளமாய்ச்செலவிட்டுப் பழிபாவங் களைத் தேடிக்கொள்வார்களென்பதைச் செய்வையாக உணர்ந்தன்றோ என்னருமைமிகு மாமனார் அதில் ஒரு பெரும்பாகத்தை எனக்கு எழுதி வைத்தார்? ஆகையால், அதனை என்னால் இயன்றமட்டும் பாதுகாத்து, அவரால் அறிவிக்கப்பட்ட நல்வழிகள் பலவற்றிலும் அதனைப் பயன்படுத் துவதன்றோ எனது பெருங்கடமை? என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அன்றைக்கு என்மைத்துன்னும் அவ்வளவோடு அப்பேச்சை விட்டுவிட்டான். அடுத்தநாள் என்னொழிபேசுகையில் பின் வருமாறு சொல்வானாறான்.

“கோகிலா, அப்பாஇருந்தபோது ஆங்கிலமாவது தமிழாவது நன் றாய்ப்படியாமற்போனேன். எந்த அலுவலிலும் பேய்அமரப்போதுமான படிப்பில்லை. குடும்பாரமோ இப்போது என் தலைிற்பொறுத்திருக் கின்றது.” நமது வீட்டுச்செலவுக்குத்தக்க வரத்துஇல்லை. ஏதேனும்

ஒரு பெருவியாபாரமாவது செய்யலாமா என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றேன், உனதுகருத்தென்ன?”

“அப்படியானால், படித்தவர்களெல்லாரும் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும்; படிப்பில்லாதவர்கள் மாத்திரம்வியாபாரம் முதலான மற்றத்தொழில் களைப்பார்க்கவேண்டுமென்பதுதான் உன்கருத்தோ?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமா, சொக்காத்தலைப்பாயோடு வெள்ளைவேட்டி உடுத்திக்கொண்டுபோய் உத்தியோகம்பார்க்கப் பணஞ்சம்பாதிப்பதுதான் படிப்பிற்கு அழகு. வியாபாரம் பண்ணுவ -ற்குப்படிப்பினுன்?” என்றான்.

“அப்படியானால் உத்தியோகத்தாற் பணஞ்சம்பாதிப்பவர்களுக்கும், வியாபாரத்தாற் பணஞ்சம்பாதிப்பவர்களுக்கும் வேறுபாடுமாதா” என்று வினாவினேன்.

“உத்தியோகஞ்செய்வோருக்குப் பெருமைஉண்டு, எல்லாரும் அவரைக்கண்டு அச்சத்தோடு நடப்பார்கள். வியாபாரிகளுக்கு அவ்வளவுபெருமையும் மதிப்பில்லை.” என்றான்.

“நல்லது. உத்தியோகம்பார்ப்பவருக்கு அவ்வளவு பெருமையும்திப்பும் வருவது அவரைப்பற்றியா அவரது உத்தியோகத்தைப்பற்றியா?” என்று கேட்டேன்.

“அவருடைய உத்தியோகத்திற்காகத்தான் பெருமையும் மதிப்பும்.” என்றான்.

“அப்படியானால் அவருக்காக எதுபெருமையும் எதுமதிப்பும் இல்லையென்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ? உத்தியோகத்தால் வரும் உயர்வும்திப்பும் அவ்வுத்தியோகத்திற்கு உரியனவாய்ப்போகின்றனவே யல்லாமல், அதனைத் தாங்கினவர்க்கு எதுமில்லையே. தனக்குச் சொந்தமல்லாத ஒன்றைக்குறித்துத் தான் பெருமைபாராட்டுவது எவ்வளவுபேதமை! கூடத்துமேடைமேல் அரசவேஷம்பூண்டு ஆடுவோன் தன்னையே ஓர் அரசனாய்ப்பாவித்து மகிழ்ந்தால், அஃது எவ்வளவு நகைப்புக்கிடமாய் இருக்கும்! அதுபோலவே, அரசனுடைய அதிகாரத்தைத் தகாங்குவோர் அவ்வதுகாரத்திற்குரியபெருமையைத் தமதாக நினைத்து மனப்பால்துடித்தல் எவ்வளவுஅறியாமையாய் இருக்கின்றது! கற்றதற்குப்பயன் அறிவா, அறியாமையா? கற்றும்அறிவில்லாத உத்தியோகஸ்தரைக்காட்டிலும், வீண் பெருமைபாராட்டாத கல்லாதவரே சிறந்தவரன்றோ?” என்று கூறினேன். இச்சொற்களைக்கேட்டு இவற்றிற்கு யகைசொல்லத்தெரியாதவனாய் அவன் சிறிதுநேரம் வெட்கமுற்றுத்தலைதுனிந்திருந்து பிறகு, “நல்லது, கோகிலா, நீ சொன்னவையெல்லாம் சரி. பதவிகளால்வரும்பெருமை தன்னைச்சேராதென்றால், ஒருவன் தனக்குச்சொந்தமானபெருமையைத் தேடிக்கொள்வதற்கு வேறுவழிதான் எப்படி?” என்று கேட்டான்.

“கீயே நன்றாய் நினைத்துப்பார்த்து, உன்னறிவிற்பட்டதை எனக்குச் சொல், அதன்மேல் என்னறிவிற்குப்பட்டதை நான் சொல்லுகிறேன்.” என்றேன்.

“பொருள்நிறையஇருந்தால் எல்லாப்பெருமையும் ஒருவனுக்குத் தானேவரும் என்று எனக்குப்படுகின்றது.” என்று சற்று யுறவோடு கூறினான்.

“உத்தியோகத்தால் வரும் உயர்வு உத்தியோகத்தோடு போய்விடுதலுபோல், பணத்தால்வரும் நன் துமதிப்பும் பணத்தோடுபோய்விடுமன்மீற” செல்வராய் நூதனாலத்து நன்துமதிப்போடு வாழ்ந்தவர்கள், அச்செல்வங்குடெடு வறியராய்ப்போனபின் எல்லாராலும் அவமதிப்பாய் “உத்தப்படுதலை நீ பார்த்ததில்லையா” என்றேன்.

“ஆமா, பலரைப்பார்த்திருக்கிறேன், உன்தாயைப்பெற்ற பாட்டனும் பாட்டியுட்கூடச் செல்வ வான்களாயிருந்தபோது எவ்வளவோ பெருமையோடு வாழ்ந்தார்களாம்; அவர்கள் தரித்திரராய்ப்போனபிறகு எவ்வளவோ மதிப்பு, குறைச்சலும் நமமவர்களால் நடத்தப்பட்டார்களாம். அத்தனாலும், அவர்கள் நம் மவர்களைக் கருதுவதென்பதாமல் நியுந்நானும் சிறு பிள்ளைகளாயிருந்தபோதே எவ்வுக்கியோ போய்விட்டார்களாம்; உன்தாயோடு கூடப்பிறந்த உன்சித்தி மொட்டையுட்கூட அடங்காப் பேரழகு உடையவளாம்; அந்த அம்மானுக்குக்கலையானமே ஆகவில்லையாம்; அந்த அம்மானும் அவன் தம்பி ஒருவனுடைய அவர்கள் பெற்றோருமெல்லாம் போன இடம் இன்னும் தெரியவில்லை. காலஞ்சென்ற என் அப்பா அவர்களைத் தேடிக்கொண்டுவரப் பலமுறை முயற்சிசெய்தாம் பான்படவில்லை. இவ்வளவும் அரிதறிந்ததாலவந்த மதிப்புக்குறைச்சல்தான்.” என்று அவன் கூறுகையில், என் எண்ணமெல்லாம் என்சிற்றன்னமேலும் பாட்டன்பாட்டிமேலும் என் தாய்மாமன்மேலும் செல்லலாயின் இறந்துபோன என் மாமனும் மைறந்துபோன இரகல்வரையும்பற்றிச் சிறிதெவ்முறை என்னிடம் தொலித்ததுண்டு. மறைந்துபோன இவர்களைப்பற்றியே யான் தொடர்பாக நினைக்கலானமையால், மேலுமேபச மனமில்லாமலிருக்கிறேன். அன்றைக்கு அவ்வளவோடு என்மைத்துன்னும் பேச்சைக் கிறுத்திக்கொண்டான். வறுமையால் துன்புற்று எங்கேயோபோய்விட்ட என் சிற்றன்னமேலும்தான் நால்வரையும்பற்றி அன்றுமுதல் நிரம்பக்கவலை யடையலானேன். என் கண்ணனையிர், தாங்கள் சிறுபருவமுதல் இத்தகைய துன்பங்களை அறியாமலிருப்பதுபற்றிச் சிறிதுபொருமையடையலானேன். இப்போதுதான் என்னாற் சிலதுன்பங்களை அடைந்தீர்கள்! யானோ என் இளந்தைப் பருவமுதல் கவலைக்குந்துன்பத்திற்கும் அவமதிப்புக்கும் ஆளாயிருந்த புழுங்கிவருகின்றேன். இவ்வளவு தீமைக்குந் காரணம் என்னென்றாற் பழவினையேயென்று பலருஞ்சொல்லுவார்கள்.

ஆனால், எனக்கது பொருத்தமாகத்தோன்றவில்லை. பழவினைக்குக் கண்ணாற் காலங்கையுமா இருக்கின்றன? அது தானே எதனையும் அறிந்து செய்யத்தக்க அறிவுடையதா? அப்படி ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. ஏதோ மேற்பிறவியிற் பழகியபழக்கங்களால் இப்பிறவியிலும் நாம் அப்பழக்கத்துக்குத்தக்கபடி நடக்கிறோம் என்பதை மாத் திரம நான் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், இப்பிறவியில் நாம் அடையும் துன்பங்கள் பெரும்பாலானவற்றிற்கு நாமும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் செய்துவரும் பதுவினையே உண்மையான காரணமென்று ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குந்தோறும் யான் அறிகின்றேன். பெரும்பாலும் ஆண்மக்களாயிருப்பவர்கள் தாமே எல்லாநன்மையையும் அடையவேண்டுமென்றும் றோக்கத்தினாலே பெண்மக்களைப் பலவகையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உள் ளாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தக்கட்டுப்பாடுகளெல்லாம் தமது நலத்தையே நுகறிச்செய்தமையால், கடைசியாக இவைகளே அவர்களையும் அவர்க ளைச் சார்ந்த பெண்மக்களையும் பெருநதுன்பத்தில் அமிழ்த்திவிடுகின்றன. ஒருவர் தமது நன்மையையே நுகராதபோது, பிறருக்கு அதனால் உண்டாகும் துன்பம் அவருக்குத்தோன்றாமற் போகின்றது. தம்மைவிட்டுப் பிறரைவினைக்க மாட்டாமையின் அதனால் அவருக்கு விரிந்தநோக்க மும் விரிந்தஅறிவும் இல்லாமற் போகின்றன. இவையிரண்டும் இல்லாதவர் தாம்செய்யும் ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் வழுவிப் பிழைபடுதலின், யானே மண்ணைவாரித் தன்றிலையில் இட்டுக்கொள்வதுபோல, அவர்கள் தாமாகவேதமசூழப் பேரிடரை வருவித்துக்கொள்கின்றனர். மற்றக் குடி மக்களெல்லாம் நல்வழியில் நடக்கும்பொருட்டுத் தாமே முன்நடந்து காட்டவேண்டியவர்களான எங்கள் பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் செய்துவைத்திருக்குங் கட்டுப்பாடுகளைப்பாருங்கள்!

பெண்பிள்ளைகள் மங்கைப்பருவம் அடைதற்கு முன்னமே அவர் களை மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிச்செய்யாதவர் களைத் தஞ்சாதிக்குப் புறம்பாக்கவேண்டுமென்றும் ஒரு கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டார்கள். இந்தப் பொருநதாக்கட்டுப்பாட்டை முற்பிற வியிற்செய்த பழவினையா உண்டாக்கிற்று? இல்லையே, பெண்மக்களிடத் தில் தாம்வைத்த நம்பிக்கைக்குறைச்சலினாலன்றோ இவர்கள் தாமாகவே இந்தக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினர்? தாம்செய்த இப்புதுவினையால் ஐயோ! இவர்கள் எவ்வளவு துன்பத்தை உழக்கின்றார்கள்! தம்மை நம் பின பேதைப்பெண்மக்களையும் எவ்வளவு பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாக்கி வருகிறார்கள்! உலகஇயற்கையில் உள்ள எந்தஉயிர்களிலாயினும் இத் தகைய கட்டுப்பாடு காணப்படுகின்றதா? ஆடுமாடு மான்மரை முயில் குயில் முதலான தாழ்ந்த உயிர்களுங்கூடத் தத்தம்பருவம் அடைந்தபின் னன்றோ தம்மிற்குடிக்களிக்கின்றன? மாஞ்செடி கொடியுளும் இலை

நினைவத்தழைத்துப் பூத்தபின்னல்லவா அழகியவண்டினங்கள் இன்னிஷ்ட
யிழற்றிச் கொண்டு அவற்றை அணுகுகின்றன ? இன்னும் உலகின்கண்
உள்ள மக்கப்பிறப்பினரில் ஒரு மிகச்சிறு பகுதியாய் உள்ள எம்பார்ப்பன
இனத்தவரை ஒழித்து, வேறெந்த மக்கட் பகுப்பினரிலாயினும் இதனை
யொத்த பொல்லாத கட்டுப்பாடு காணப்படுகின்றதா ? இல்லையே. இவன்
தனக்குவற்றவன் இவன் தனக்குவலாதவன் என்று சிறிதும் பகுத்தறியாத
தெரியாத இளம் பெண்மகவை—உலக வாழ்க்கையில் தான் செய்யவேண்
டிய அரும் பெருங்கடமைகளையும், அவற்றைத் தான் ஏற்றுநடத்துங்கால
தனக்கு உற்றதுணையாவான் இவனே யென்பதனையும் திரிந்ததனையும்
அறிய மாட்டாத ஒரு பேதைப் பெண்மகவை, அதன் றய்தந்தையரும்
சுற்றத்தவரும் தமது புலவிய நன்மையைப் நாடி உம்மகவுக்கு எவ
வகையிலும் ஒவ்வாத ஒருவன் காலிற் கட்டிவிடும் எம்மவர் பொல்லாங்கை
என்னென்னுரைப்பேன் ! என் பெருமானே, இப்பொல்லாங்கின் பொருட்
டாகவன்றோ எல்லா இரக்கமும் உடைய நம இறைவன் அவர்களைக்
கடுமைமாகத் தான் அறுத்திருக்கின்றான் ! 'யோ' நஞ்சுடனாக மங்கைப்
பருவம் அடையுமா என இன்றோநாளையோவென்று நெருங்குகின்றதே !
என்செய்யோம் ! மண்ணின் கிடைக்கவிலலையே ! நமது முடைதெரிந்து
நங் குழந்தையைக்கேட்கவரும் சிற்சிலருக்கூடப் பதினாயிரம் ரூபா சீத
னங் கிடைக்குமா ? இருபதினாயிரம் ரூபா கிடைக்குமா என்று நெஞ்சில்
ஏரமில்லாமற் கேட்கின்றார்களே ! கேட்டபொருளைக் கொடுத்தவிடலா
மென்றால் நமது பிழைப்பிற்கே அவ்வளவு பொருள் இல்லையே ! கூட
வாங்கிக் கொடுக்கலாமென்றால் நமமைநம்பி அத்தனை பெரிய தொகை
எவர் நமக்குக் கொடுப்பார்கள் ? என்று ஏவகிவகி மனம் நையும் தாய் தக
தையா எத்தனைபெயர் ! தமக்காகத் தாய்தந்தையர்புடும் மனதையுடைய
கண்டு உள்ளந்தாங்கா ல வெந்த தமது உயிரையும் வெறுத்தது உயிர் துறந்த
கண்ணிப்பெண்கள் எத்தனைபெயர் ! அல்லது, தங் கையிலிருந்த
பொருளைப் பெல்லாம தாம் பெற்ற பெண்களுக்கு இவ்வளவு சீதனமாகக்
கொடுத்துவிட்டுத், தள்ளாத முதுமைக்காலத்தில் உறுமை கொண்டு பட்
டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து மாளும் பெற்றோர்கள் எத்தனைபெயர் !
மேலும், எவ்வகைவர்களிற் பல அலுவல்களில் அமர்ந்திருப்பவர்களுல்லா
தாம் மணஞ் செய்துகொள்ளா திருந்தபோதும், மணஞ்செய்தும் பெண்
மக்களைப் பெறாதமுன்னும் முறைதவறாமல் கூடியவரையில் ஈரநெஞ்சம்
உடையவர்களாய் நடக்கின்றார்களெனவும், ஆனால் பெண்மக்களைப் பெற்
றவு—னே சீதனங்கொடுக்கவேண்டிவதை எண்ணிப் பலரைவருத்திக்கை
கூலி வாங்கத் துவங்குகின்றார்களெனவும், தாம் கைக்கூலி வாங்குவது
மேலுள்ளார்க்குத் தெரிந்தால் தமது அலுவலை இழந்தும் சிதையில் அடை
பட்டும் பெரிதாக துன்புறுக்கின்றார்களெனவும் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டி

புருந்தியிருக்கின்றேன். இவைகளை மெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்குங்கால், எங்கனவர் தமது கல்கதையே கருதிச்செய்த பொருந்தாக்கட்டுப்பாடுகளும் பொருள்மேல் வைத்த பொல்லாத பற்றுதலும் அல்லவோ இவ்வளவு கன்பக களங்கம் பிறப்பிடமாய் இருக்கின்றன! இவைகளெல்லாம் இவர்கள் தாமதமே செய்த புதுவினையால் வந்தனவெயல்லாம், புதுவினைப் பயன் என்று சொல்வதற்கு இடமில்லையே! என் மனத்திலுள்ள வருத்தத்தால் இவைகளெல்லாம் தங்கட்கு வீணே விரித்தெழுதலானேன். என் ஆருயிர்ப் பெருமானே, மூடிவெகும் ஒரு கலத்தில் அதன் மூடிவையத் திறந்தவுளவானே அதன் உள்ளிருந்த வெப்பம் ஆறுவது போல, என் அகத்தெயுள்ள புழுக்கத்தைத் தங்களிதம் தெரிவித்துக் கொண்டால் எனக்கு ஆறுதல் உண்டாகின்றது. ஆதலால், எளியேனைத் தாங்கள் மன்னித்தல் வேண்டும். ஆ! இப்போது இவ்வீட்டுவாயில்லாதே ஒரு உண்டிவந்து நிற்கும் ஓசை கேட்கின்றது. ஒ! யாரோ யாரோ குகமும் மேன் மெத்தைமேல் மெல்ல நடந்துவருவதுபோற் கேட்கின்றது! மிச்சமும் பின்னர் எழுதுகின்றேன். என் அன்பார்த்த முத்தம்.

கடிதம், கக.

என் ஆருயிர்க் குயிராய்க் சாகழும் அன்புள்ள மபருமானே, —மீகம்
 றப் பிற்பகல் யான் தங்கட்கு எழுதிய கடிதம் கிடைத்திருக்குமென்று
 கம்புகின்றேன். அக்கடிதத்தை முடிக்குந்தயவாயில் என்னைக் காணவந்த
 வர்கள் வேறுபாடும் அவ்வர், அந்தப் பாரகிதம்பருமா உபாரேதமும்.
 அவர்களுட அவர்களின் சிறியர்கள் ஒருவனுட மீட்டர் வந்தார்களே.
 சென்ற ஒரு சிங்களாக என்னைக் காணுகின்றதென்பால் (உத்த மனம்)
 வருந்தின அந்த அம்மை யார் என்னைக் கண்ட வு (சீன, செங்கா காலாது)
 (பொருள் தன் கண்ணைக் கீழ்க்கீழ்த்துநிரந்த அலாநாது, அதுனைத் திருந
 பவங் கண்டால் எவ்வளவு ஆற்றாமை யாதி அதுனிர் அண்டாராய்நி
 (பொருள் அதுபோலவே என்னை மாடுபாடு அதுனைத் து அதுனைத் து முத்தி
 வைத்துக் கண்ணீர் சிந்தினார்கள். யாழ்ப்பாணம் உருகாமல் இருக்கக்கூட
 வில்லை. இங்ஙனம் இருவேறுபுக்குப் பின்பு ஆற்றாமை சிறிது தணிந்த
 ன். அவ்வமையார்.

“கண்மணி, சென்ற ஒரு மாதகாலமாக யான் உன்னைக் காணவா
 மால் உண்டான வருத்தத்தை இப்போது உன்னைக் கண்டு நீக்குபதற்கி
 றேன். இனிம வுனைக் காண எதற்குள்ளாகுமோ என்னவென நினைக்க
 என் செஞ்சம் நீராய் உருகிப்போகவருது! என்செய்வென்! எதற்கு
 கையிற் அகப்பட்டதாய் இப்போது!” என்று உரைத்தார்கள்.

இந்த வீட்டில் உள்ளவார்களின் (பாருட்டித் தாம் வாக் கூடாதிருந்
 ததை நினைந்து இப்போது சொல்வதுகின்றவர்களாகத் தமன் மனமான்
 வளாய், “என் அம்மா, இந்த வீட்டில் எனக்கு முன் இருந்த தனம்
 இப்போது இல்லை” என்ற மனம் எனக்கு நன்றிமுயிரம் உதவாய்
 தமையனாக்கு நன்றிமுயிரமும எழுதிவைத்திருப்பதை இவர்கள்
 கள் சென்ற பத்துநாளாகத் தெரிந்திருக்கிறார்கள். பெருந்தொகை
 பொருள் எங்கள் இருவர் கையிலும் சிக்கிக்கொண்டதைப்பற்றி இவர்கள்
 உள்ளுக்குள் மிகுந்த வேக்காளம் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் அது
 வெளிக்காட்டாமல், என்னை நல்லதெனப்படுத்தி அப்பொருள் முழுதும்
 என்னிடத்தினின்றும் பிடுங்கிக்கொள்வதற்கு ஏதேதோ கடிச்சிவாய்க்
 கிறார்கள். இப்போது எவரேனும் என்னிடம் வந்துபேசினால் இவர்கள்
 முகக்கெடுப்புக் காட்டுகிறதில்லை. என்தமையனாரும் என்னிடம் சரிவர
 வந்து நாலேந்து நாளாய்ப் பேசிப்போகிறார்; அதற்கும் இவர்கள் ஒன்று

சோல்வதில்லை. இவையெல்லாம் என் தமையனார் தங்களிடம் தெரிவித்திருப்பாரென்று நம்புகின்றேன்—” என்று யான் கூறுகையில், அப்பெருமாட்டியார் “ஆம், ஆம்” என்று தலையசைத்து “எல்லாம் அவர் வந்துசொன்னார்; அதனால்தான், யானும் துணிந்து இன்றைக்கு வந்தேன்—” என்று அவர்கள் கூற, “இங்ஙனமே தாங்கள் ஒழிவுள்ளபோதெல்லாம் இங்கே வந்து செல்லலாமே” என்றேன்.

“இல்லை, கண்மணி, நாளை மாலை வண்டியில் நாங்கள் எல்லாரும் பம்பாய்க்குப் போகவேண்டியதாயிருக்கிறது!” என்று வருத்தத்தோடு கூறினார்கள்.

“திடீரென்று இங்ஙனம் புறப்படவேண்டியது ஏன்? அம்மா” என்றேன்.

“என்கணவனாளுக்கு ஒரே ஒரு தமையனார் உண்டு. அவர் ஒருபெரிய லியாபாரி, திரண்டபொருள் உடையவர். அவர்க்குப் பிள்ளை இல்லை. அவர் சிலநாட்களாக நோயாய் இருந்தார். உரத்த உடம்புடையவர் ஆகையால் அவர் நோயிலிருந்து நலம் பெற்று எழுந்திருப்பாரென நினைத்தோம். ஆனால், அவரைப்பார்க்கும் வைத்தியர்கள் எல்லாரும் இன்னும் நான், தநாளில் அவர் இறந்து போவார் என்று உறுதி சொல்லிவிட்டார்களாம். அவர் எங்கள் எல்லாரிடத்தும் மிகுந்த அன்புள்ளவர்; நாடகமும் அவரிடத்தில் இங்ஙனமே மிகுந்த அன்புவைத்திருக்கின்றோம், உடனே புறப்பட்டு வரும்படி இன்றைக் காலையில் தந்திவந்தது. காலையிலேயே அவர்கள் இங்கே கொடுக்கல் வாங்கக்கூட ஒழுங்குபடுத்தி முடிக்கும் பொருட்டு வெளியேபோயிருக்கிறார்கள். வெளியே போகும்போது, உன்னிடம் எல்லாஞ் சொல்லிவிட்டுவருமபடி எனக்குக் கற்பித்துப்போனார்கள். நாளைக் கட்டாயம் நாங்கள் புறப்பட வேண்டியது தான்.” என்றார்கள்.

“அம்மா, அப்படியானால் நீங்கள் எல்லாரும் நிரும்பிஇந்த ஊர்க்கு வருவது எப்போது?” என்று கவலையோடு வினாவினேன்.

“குழந்தாய், அதைப்பற்றி நானும் உடனே அவர்களைக் கேட்டதில் அவர் தம் தமையனார் பம்பாயில் நடத்திவந்த பெரிய லியாபாரத்தைவிட வேண்டியிருப்பதோடு அவருள்ள சொத்துக்களையும் மேற்பார்க்கவேண்டிய வருமாதலால், இங்கே திரும்பிவருவது முடியாதென்று சொன்னார். ஒரு கால் திரும்பி வந்தாலும், இங்கே அவரவர்கள் தரவேண்டிய நிலுவையைத்தண்டல் பண்ணுவதற்குத் தாம் மாத்திரம் வரவேண்டியதிருக்கு மாம்; அதுவுங்கூடத் தாம் வராமல் தம் கணக்கப்பிள்ளைகளைக் கொண்டு செய்துவிடலாமாம்—” என்று அவ்வம்மையார் சொல்லுகையில்,

“அப்படியானால் யான் திக்கற்ற பாலியாயினேனா!” என்று கண்ணும் மனமும் கலங்கிக் கூறினேன்.

யான் கலங்கியதைக்கண்டு மனம் பொருமல், அன்பே உருவான

அப்பெருமாட்டியார், “குழந்தாய், கண் துலங்கவேண்டாம். உன்னை நான்தான் அப்படி விட்டுவிடுவோமா! யாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளிலும் உன்னைப் பன்மடங்கு மேலான அன்புடன் பாசாட்டுகின்றோம். நிடரென்று உன்னைப் பிரிந்துபோக நேர்ந்தது பற்றி யாங்கள் மிகுந்த துயரம் அடைந்தோம் என்றாலும், இன்னுஞ் சிலநாட்களில் உன்னையும் உன் தமையனையும் பம்பாயில் எங்கள் இருப்பிடத்திற்கு வரவழைத்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்திருப்பதால் ஒரு வார ஆறுதல் அடைந்தோம்.” என்று என்னைக்களைத் தமது பட்டாடைபால் துடைத்துக்கொண்டே சொல்லினார்கள்.

“அப்படியானால், என்னாயே, இன்னுஞ் சிலநாட்கள் சென்று என்னை நீங்கள் வருவித்துக்கொள்வதைவிட, இப்போது கூடவே என்னை அழைத்துச் சென்றால் என்ன?” என்று வினாவினான்.

“இன்று காலைப் உன் தமையனாரோடு கூட அடைப்பற்றிச் சற்றேறத்தவறைய ஒரு மணிகேரம் வரையில் பேசினோம். உன்னை எங்கே கொண்டுபோவதற்கு உன்மனப்போதும் உன்மாயியார் நூத்துணரும் சிறிதும் உன் பட்டாடை மாட்டார்கள் என்றும், உனக்கும் எங்களுக்கு மீதும் உன் தமையனின் நினையளவும் உடம்பாடு இல்லாதவர்களாய் அங்கேசத்தை மாற்றிக் கொடுத்தோ ஏற்பாடுசெய்கிறார்களென்றும், உன்னிடத்தும் உன் தமையனிடத்தும் உள்ள பொருள்களையெல்லாம் பறித்துக்கொள்வதற்கு எத்தனையோ வகையான சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் செய்கிறார்கள் என்றும் உன் தங்கையின் வழியாக உன் தமையனார் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார். ஆகையால், உன்னை எங்களிடம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பிக்கும் இன்னுஞ் சிலநாட்கள் வரையில் இந்தப் பொல்லாத மனிதரிடையில் உன்னை வைத்து அப்படிப் பாதுகாக்கப் போகின்றோம் என்று அவர் மிகவுந்தவிக்கிறார். இந்தச் செய்திகளைக்கேட்டதற்குள் எங்கள் உன்மை ஒரு நிலைப்படாமல் சுழன்று கொண்டேயிருக்கின்றது. அவர்களில் எவருக்குத் தெரியாமல் உன்னை இப்போதே அழைத்துப் போகலாமா என்றும் பேசிப் பார்த்தோம். அது அடக்கடியானால் ஒருகால் என்மைத்துணைவர் பம்பாயில் காணாமல் விடுவோம், சில நாட்கள் வரையில் அங்கே எல்லாம் பெருங்குழப்பமாய் இருக்கும். அப்போது இவர்கள் அங்கே உன்னைத் தேடிக்கொண்டுவந்து, உன்னை மீண்டும் இந்தவருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்று வலுப்பட்டாயம் பண்ணுவார்கள்-எனினால், அப்போது பலவகையான இடங்கள் உண்டாகும், அந்தநேரத்தில் இவர்கள் செய்யும் வம்புக்கு நடுகொடுப்பது கையா அவர்களுக்கு முடியாமையாய் இருக்கும். ஆகலால், இப்போது எங்கட்கு நேர்ந்திருக்கும் இவ் அல்லல்களெல்லாம் ஒழிந்து எங்கள் அலுவல்கள் எல்லாம் ஓர் ஒழுங்குக்குவந்தபின் தான் உன்னை எங்களிடம் அடைத்துக் கொள்வது நலம் என்று முடிவுகட்டினோம். சிறிதேறத்

தூறைய இன்னும் ஒருமாதத்தில் எல்லாம் ஒருவழிப்படுமென்றும், அதன் பிறகு உன் தமையனார் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு பம்பாய்க்கு வரும் படி திட்டஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் ஐயா அவர்கள் சொன்னார்கள். நாளே மாலைவண்டியில் நாங்கள் புறப்படுவதால், நாளிக்கு நம் அன்பர் தெய்வநாயகத்திற்கு ஒருதந்தி கொடுத்து அவர் மற்றைகள் வாடிச்சந்திப் பில் * வந்திருந்து வண்டியிலேயே எங்களைப்பார்க்கும்படி செய்யலாமா? ஐயா அவர்களும் யானும் அவரைப்பார்ப்பதற்கு மிகவிரும்புகின்றோம். கண்ணி, உன்கருத்து என்ன? ” என்று என்னை அப்பெருமாட்டியார் வினாவினார்கள்.

“என் செல்வத்தாயே, ‘பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாம்’ போலப், மோம் வழியில் நீங்கள் அவரைப்பார்த்தல் நலமாயிருக்கும் என்று யான் மகாண்டலிருப்பத்தின் படியே தாங்களுந் ஐயா அவர்களுந் கொள்ளலா னத எனது கல்வினையே நாளிக்கு கட்டாயம் அவருக்குத் தந்தி கொடுக்க வேண்டும்.” என்று பெருநக களிப்போடு மொழிக் கேன்.

அதன் பிற்பிறிது நேரம் நான் இங்குள்ளவர்களிடத்தில் இன்னும் ஒரு திங்கள் வரையில் எவ்வளவு கருத்தாய் நடக்கவேண்டு மென்பதை வற்புறுத்திக் காட்டித், தாம் பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்தவடன் கடிதமெழுது வதாகச் சொல்லிவிட்டு, என்னை அணைத்து முத்தம் வைத்துக்கொண்டு பிரியா விடைபெற்று வகினா. ஏதேனில், நாளிக்கு வண்டியேறப் போகும்போது ஒழிவு இருந்தால் எவ்வாறாய் வந்து சொல்லிக்கொண்டு போவதாகவுந் தேறுதல் கூறிக் சென்றார்கள். என்னை நன்றாள் இத்தகைய அன்பாய் என்னிடம் இருக்கப்பெற்றேன் இவ்வையே! என்னைப்பெற்றாள் என்னை வெறுத்து இங்குள்ள பாலிகளிடம் என்னைத் தள்ளிவிட்டிருக்க, அழகிய உயிர்ப்பாவையாய்த் திகழும் இப்பெருமாட்டியார் ஒன்றுக்கும் பற்றாத வையேனாய் பெற்றமகளினும் எத்தனையோ மடங்கு மேலாக அன்புபாராட்டிவரும் அரும்பெருந்தகைமையினை நினைந்து நினைந்து என் னெஞ்சம் நெக்குருகிப்போயிற்று.

“செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்

வானகமும் ஆற்றல் அரிது” என்ற பொய்யா மொழியின்படி எளியேனிடத்து வொதொரு கைமாமறும் எதிர்பாராமல் இவர்கள் செய்து வரும் இப்பேருதவிக்கு எழுபிறப்பெடுத்தா நன்றி செலுத்தினாலும் அது போதாதே! ஐயனே, என் ஆருயிர்க் காதலனே, இவர்கள் நாளே கடித்குந் தத்தியின் படி தாங்கள் அன்புகூர்ந்து சிக்கந்தராபாத்திலிருந்து வாடிச் சந் திப்பக்குச்சிறிது முன்னதாகவே வந்திருந்து இவர்களைப்பார்த்துச், சிறிது நேரமே யாயினும் மெய்யன்புடன் அளவளாவி, அவர்களிடம் விடைபெற் றுச் செல்லும்படி தங்கள் திருவடிகளில் தாழ்மையோடு பணிந்து கேட்டுக்

* Wadi Junction.

கொள்ளுகின்றேன். இந்தக் கடிதம் விரைவில் உங்களுடம் செல்லுமா? மென்பதால் இதனை இவ்வளவோடு முடித்துத் தபாலுக்கு அனுப்புகின்றேன். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தங்கட்குக்கடிதம்வரவேண்டும். இனிமேல் தாங்கள் எனக் கெழுதும் விடைகளை என் தமையன் அலுவல்பார்க்கும் இடத்திற்கு அனுப்புகள். இங்குனத் தங்கள் ஆளுநர் காதல்.

இன் னமுதத்தினும் இனிய குணம் வாய்ந்த என் காதற் செல்வமே,—யான் முற்கடிதத்தில் எழுதியபடியே, முந்தானான் மாலையில் வண்டியேறப் போம்போது, அன்பிற்சிறந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தார் என்னிடம் வந்து சொல்லிக்கொண்டு போனார்கள். அவ்வம்மையார் என்னைப் பிரியமாட்டாமல் என்னைத்தமதுமார்பிற்சார்த்திக்கொண்டு சேம்பித் தேம்பி அழுதார். நாங்கள் இருவேளும் இங்ஙனங் கண்ணீர் உதிர்ப்பதைக் கண்டு அவர்களின் பெரியபெண் வருந்தியவருத்தமும் மற்றச் சிறுகுழந்தைகள் பட்டபாடும் எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும் என் கெஞ்சலிட்டு அகலா. தன்சையினுங் கோடிமடங்கு சிறந்த அப்பாரசிகப் பெருமான் என்னைகளை எடுத்துத் தமது கண்களில் ஒழிக்கொண்டு கண்ணீர் ஆராய்ப்பெருக்கினா. இங்ஙனம் நாங்கள் எல்லாரும் ஆற்றக்கூடாத துயரம் அடைவதைப்பார்த்து மனங்கலங்கி அருகில் நின்ற என் தன்மான் தன்னை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு எங்கள் எல்லாரையும் ஆறுதல் பெறச்செய்து, நேரமாவதைக்குறித்துக்காட்டிப் 'பன் என்னைவிட்டுப் பிரியச் செய்தான். அவர்கள் எல்லாருஞ் சென்றபிறகு, யான் தன்னந்தனியனாய் இருந்து நடந்தவற்றையெல்லாம் எண்ணி ஆருத்தயார்க்கடலில் அழுந்தினேன், உண்மையன்புடையாரைப் பிரியப் பெறுதலனுப, பெருந்துயர் இல்லையென இப்போதுதான் சிலதிங்களாக உணர்ந்து வருந்திவினை உடையாளானேன். முதலில் என் ஆருயிர்க்குயிரான தங்கையும்தன்னை உண்மையினைய தங்கையையும் பிரிந்து வரலானேன், அதன்பின் என் ஆருமையிற்சிறந்த மாமனாரைப் பிரிந்தேன். இப்போது இவர்களைப் பிரிந்தேன். தங்கையா திருந்புவுங் காண்ப்பெறலாம் என்ற ஒரு சிறுநம்பிக்கையும், அதற்குந் துணையாய் நிற்கும் என் தன்மையன் உதவியுமே என்னை உயிர்பிழைத்திருக்கச்செய்கின்றன. கரைகாணாத ஆழந்த பெருவெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அமிழ்த்திப்போகும் ஒருவன் தற்செயலாய் மிதந்து வந்து தன்னைக்கு எட்டிய சுரைக்குடுக்கை ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு உயிர்தப்பலாம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டு முயல்வதுபோல யானும் சிறிது முயற்சியுண்டாயினாய் இருக்கின்றேன். முப்பழம் பிழிந்த சாற்றைக் கட்டுப்பாடுகோடி கலந்து ஒரு சிறு மதிலைக்கு ஊட்டிஒற்றப்போலத், தாங்கள் எழுதுங்கடிதங்களில் உள்ள சொல்லும் பொருளும் தனந்த என் உயிரை இடையிடையே தளிர்த்துச் செய்கின்றன.

நேற்று மாலையில் இங்கே நடந்தவைகளைத் தங்கட்குத் தெரிவித்து வன்றி எனக்கு உறக்கம் வராது. நேற்றுச்சாயங்காலம் எழுமணிக்குக் கொடுங்குணங்கு இருப்பிடமான என் தந்தையும், கொடியுள் அல்லாரை

யினும் சொல்வோர் சொல்லுக்கேட்டு நடந்தும் இயல்பன்றித் தானே எதனையும் ஆராய்ந்துபார்க்கத் தெரியாத என் அன்னையும், துண்ணறிலும் என்பால் அன்பும் மிக்க என் தகையும் இங்கேவந்தார்கள். வந்தவர்கள் என்னுடன் நிரம்ப அளவளாவிப்பேசாமல், சமையற்கட்டுக்குள் துழைந்து என்மாய் நாத்துனாரோடு மிக மறைமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அங்கனம் இருக்க அருமையிற் சிறந்த எந்தங்கையோ என்னை மிகவும் அன்போடு கட்டிக்கொண்டு, என்னோடு மெத்தைமேல் வந்தான்.

“கண்மணி, உன்னை அடிக்கடி காணக் கூடாத நீவினையுடையவளானேனே! அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை நமதுவிட்டுக்கு அழைத்திக் கொண்டுபோகாமல் ஒரே ஒட்டாரமாய் இருக்கின்றார்களே; அது போகட்டும்; உன்னையாவது என்னிடம் அடிக்கடி அனுப்பிவைக்கின்றார்களா வென்றால், அதுவுமில்லை. நம் பெற்றோர்கள் எவ்வளவு கல் கெஞ்சம் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்!” என்று நுநிக் கூறினேன்.

“ஆமா, அப்பா, நம் அம்மாவையாவது ஒரு பங்கு சேர்த்துக்கொள்ளலாம். நம் அப்பாவோ ரொம்பப் பொருடாதவராயிருக்கிறார். உன்பேச்சையாவது பெயரையாவது எடுத்தால் பாம்புபோற் சீறிவிழுகிறார். அவரைப் பார்த்தால் எனக்குச் சொல்லமுடியாத அச்சம் வருகிறது. அடுத்ததெனக் கார்ப் பையன் தெய்வநாய் தெற்குந் காகிதம் எழுதுவதைப்பற்றியே அப்பா முன்னெல்லாம் எரிச்சலோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார் ஆனால், இப்போது சிலநாளாக, ‘அந்தக்கிழப்பயல் இருதப்பாழும் முண்டச்சிகையல்’ நாற்பதினாயிரபாவம், இருதப்பாவைப்பயல் கையில் காற்பதினாயிரபாவம் வங் கொடுத்துவிட்டு ஒழிந்தானே!” என்று உன்னையும் நம் அண்ணனையும் வாயில் வந்தபடி மெல்லாம் நிட்டுகிறார்! அவர்களையும் வசவுகளைக் காது கொடுத்துக்கேட்கமுடியவில்லை! யாது செய்வது!” என்றான்.

“செய்யத்தக்கது ஒன்றுந்தோன்றவில்லை! அம்மா அப்பாவுடைய நல்லெண்ணத்தை இனி நான் பெறுதற்குப் பதிவுவில்லை! அது போகட்டும்; இன்னும் ஏதாவது என்னைப்பற்றி அம்மா அப்பா பேசிக்கொண்டார்களா?” என்று கேட்டேன்.

“ஒவ்வொருநாளும் இரவில் நான் தூங்கின பிறகு அம்மாவும் அப்பாவும் என் காதுக்குக் கேளாதபடி குசுகுசுவென்று என்னென்னமோ பேசினபடியாகத் தான் இருக்கிறார்கள். என்னுற் கூடியமட்டும் நான் தூங்குவதுபோல் இருந்து உற்றுக் கேட்டுப் பார்த்தேன்; ஆனால், ஒரு நாள் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததில் முன்னும் பின்னுங் கேட்கவில்லை; நடுவே ‘சொன்னது மட்டும் நினைவில்ருக்கிறது’ யமகாதகப்பயல் ஒருவனை அனுப்பியிருக்கிறேன். .... உடனுக்குடன்..... தெரிய வருகிறது..... மலக்காட்டுக் குகையில் அடைத்து..... வழியாய் வர்திக் கொண்டு..... விடலாம்!” என்று அப்பா சொல்லியவற்றில்

நடுநடுவேசில பேச்சுகள் கேளாவிட்டாலும்கேட்டது தும்மட்டுததான் இதைக் கேட்டதும் அம்மா பரப்பரப்பாய் 'அப்படி வேறொரு' அப்படி வேறொரு! தொகை மட்டும்தான் நம்மகைக்கு வந்ததாற்போதும்' என்று சிறிது உரக்கச் சொன்னாள். அதற்கு 'நல்லது பாரப்போய் என்று அப்பா சொன்னான். இவ்வளவுக்கு மீடல் எனக்கொன்றும் தெரியாது' என்று தன்னை விலும் உணமையிலுள்ள சிறந்த என் அருமைத்தகனைக் கெடுத்துச் சொன்னாள்

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டது முதல் என் உடம்பம் ஒரு நிலைப்பாட்டை கலங்கியது. என் தகைதப்பா எனது பொருட்டிற் கட்டாகத் கொள்ளுப பொருட்டு ஏதோ ஒரு வப்பும் பொல்லாக்கான துடிச்செய்தி செய்து வருகிறாள் என்றும், எனது உயிருக்கே செறி குழுகிறாள் என்றும் அறிவிக்கின்றேன். எனது பொருட்டையம் எனது உயிரையும் இழந்த விடுவதற்காக நான் மிகவுட்கவந்தேன்; எனக்கு உதவிச் செய்தவரும் என் அருமைத்தகனையிலுள்ளதும், என் அருமைத் தகை வந்தது தப்பிய தகைகளாகவும், இடம்போது 'எனக்கு உண்மையான தாய்தகையாய் இருக்கவரும் அப்பா' என்கிறபொருமான பெருமாட்டியாருக்கும், என் தந்தைக்கு விடக்கூடிய பூயன் தருகின்றவரோ என்பதைத் தன்னைக்கையில் என் கெட்டப் பெரிதும் கிடுகிடுகின்றது! எல்லாம் உட்கடவுளின் அருளால் அன்றித் தந்தையோ செய்யும் துடிச்செய்திகளுக்குத் தப்பிப்பிழைக்கத் தெரிந்தவருடைய காணென்; அவன் அந்தத்தாலன்றி அன்னுவும் அசையாதாசையால் அவன் தன்னையேயே நம்பி, உட்கடவுளின் பூயன் மட்டும்தான் நாம் விழிப்பாய் இருக்க வேண்டும் தகைகளிடம் நம்பனபோல் உருக்கத்தும் பாம்பன் இன்னுனைப்பற்றியே எனக்கு பூயமாம் பூயம் உண்டாகின்றது. யான் எழுதிய சித்தகுகின்ற சிலவற்றைத் தாங்கள் அவனுக்கு முன்னே காட்டினீர்கள் எனப்படுத்த தகைகள் உட்கத்தால் அறிந்ததான முதல் என்மனம் சிறிதும் அனுகூலமற்றல்ல. இப்போது தகைகள் உட்கத்தால் தகைகளாகவே காட்டப்படுகின்றன அவன் காண்பதில்லை - என்றும், எப்போதும் பல்வகையான பூயங்குகளின் கருத்தாய் இருப்பதால் நாம் தகைகள் அல்ல - காரி அவன் சிறிதும் தலைமிகு திலகமென்றும், அவனுடைய செய்கைகள் எவ்வளவு உண்மையான பாரததாலும் அவனிடத்திற் கன்னங் கவனி இருப்பதால் தன்னைப்பலும் தோன்றவில்லை யென்றும் தாங்கள் எழுதியிருப்பதொன்றொருமனம் மனத்திற்கு இசையவில்லை; என்னென்றால்,

“சாஸ்திரத்தை யன்றும் படை ஒடுங்கும் என்னை

சாஸ்திரத்தை யன்றும் அனைத்து” என்று மெய்யுதலாகிய நிருகருநன் கூறுவதானந்த அவனைப் பற்றித் தாங்கள் எழுதுவனவற்றைக் காணும் போதெல்லாமென நினைவிற்கு வருகின்றது. 'ஒருவனை அனுப்பியிருக்கின்றேன்.....உடனுக்குடன்.....தெரிய வருகிறது' என்று என்

தனக்காய் சொல்லிய சொற்கள் இத்தப் பார் பன தீர்மானமே கூட்டு
கின்றன; இவனைக்கொண்டே தங்குதும் எனத்தும் இடையில் பட்ட
பன வற்றை மெல்லாம ஏன் தந்தையா தெரிந்து கொள்ளுகிறா என்று
சொதுகின்றேன். கல்வியறிவில் மகச்சிறந்தவரான தாங்கள் அவனை
அதனை எளிதில் கம்பிவிடக் கூடாமென்று வலியுறுத்துகின்றேன்
இனிமேலாயினும் நீங்கள் கீழ்ப்படிவம் விழிப்பாயிருப்போடு, அப்பா
யனை அகற்றி விடுவதற்கு முயற்சி செய்வீர்களென்று கம்புகின்றேன்.
என் தங்கை எடுத்துக் கூறிய சொற்கள் உப்போது நூட்டும் சூழ்ச்சி
களைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கும் பொருட்டிக் கூடவனே அவருடைய
தெரியமபடி செய்கையென்று கம்புகின்றேன். தாங்கள் எனக்குழு
துப் அடுத்த கடிதத்தில் அவனைத் தங்களிடம் வராமல் அகற்றிவிட்ட
செய்தினை ஆவலோடு காணலாம் என்று கம்பியிருக்கின்றேன்

யானும் என் தங்கையுமே பிச்சிக்கொண்டிருந்த கிறிது நேரத்திலெல்லாம்
என் அன்னை என்னை யருகடைப்பது? சீழே வருவது கூட
அழைத்தாள் பாடுகள் உடனே சீழ்நடக்கவரவே, அப்போது வாய் கிற
ய வெற்றிலை பாகது இட்டு மென்று கொண்டிருந்த என் தந்தையா
வாயை கய்தத்தக் கொண்டி “கோகிலா, இப்படி வாது எங்கள் கிட்ட உட்
காந்” என்று எசுகில் குழம்பிய விவரம் கூறினா அங்குமே நான்
பண்டிதா இந்நகர்ப்பாடு, உயர்ந்தபுருஷ எசுகிலைத் தய்ப்பிப்பட்டு
வாது, வாயை மென்று கொண்டு, “என்ன கோகிலா, உன் மாமனா
சுனக்கு எழுவையெதது நாய் இயிர்ப்பா கொடுக்கையர் சிவனா உய்ய
யப் போகிறாய்” என்று உடனே ஆதர்த்திப்பையா, என் மாமனா
இருந்து போவதற்குமுன் என்னை போகக் கூடுதல் பார்த்துப் பயன
படுத்திப்படி சொல்லிய சொற்களோடுவல்லாம் எடுத்துரைக்கின்ற; மா
மனா எனக்குகூறிய சொற்களில் தங்களுக் குறிப்பிட்ட பகுதியை
மட்டிம யான் சொல்லவில்லை. அமைச்சராய் உப்பாய் என் சொற்களைக்
கேட்ட அகா என மெல் அன்புள்ளவராய் பொருநிற பேரவா இவ
வெவ்வராய் இருந்தால் எவ்வளவோ அனங்கிழ்ந்திருப்பார் ஆனால்
அவா என் சொற்களைக் கேட்டு மனம் மகிழ்வாமல்பாடு மிதந்த சின்க
குறிப்ப உடையவராகவுங் காணப்பட்டார் எனக்கோ அவா முன்னிலை
யில் உள்ளம் கடுங்கியது! ஆனால், அவா தமது கண்ணதைக் காட்டாமல்
அமைதியுடையவா போல் “கோகிலா, நீ சொன்னதொன்றும் என் மனத்
திற்குப் பிடிக்கவில்லை தான தருமங்கள் செய்ய அருகச் சொகதை உப
யோகிக்கப் போகிறேன்” என்கிறாய் தான தருமங் கையாநுத்தியா
செய்ய வேண்டுமென்று உனக்குத் தெரியுமா? பீராமணாதலத்திற் பிறர்
தவாங்குக்கே மற்றச் சூத்திர சாஸ்திர பிறந்தவர்கள் தான தருமங்கள்
செய்ய வேண்டுமெ யல்லாமல், பீராமணாசன மற்றவர்களுக்கே எவந்த

மான தான தருமங்களும் செய்யக் கூடாது. பிராமணர்கடோ இந்தப் புலோகத்திற் குத தேவர்களுண்டு சொல்லப்படுவார்கள். பிராமணர்களுக்கு மாதிரியே இந்தப் புலோகத்தில் சகல சுகங்களையும் அனுபவிக்கும் பாததினை உண்டு. மரணத்தத்திலும் இவர்களுக்கு மாதிரியே சுவர்க்கம் உண்டு. பிராமணர் அல்லாத மற்ற எல்லாச் சாதியாரும் குத்திரர்கள் ஆவார்கள். குத்திரர்கள் என்றால் மூடர்கள் அல்லது அடிமை வேலை செய்பவர்கள் என்று அர்த்தம். பிராமணருக்கு மற்றச் குத்திரச் சாதிப் பயல் கனெல்லாம் தூர இருந்து அடிமை வேலை செய்து பிழைக்க வேண்டும். மற்றச் சாதி யாருக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஏதொரு வித்தியாசமும் இல்லை. மிருகங்கள் வியாதி யினாலும் பசியினாலும் துன்பப்பட்டால் அவற்றிற்கு எவ்வேளும் உபகாரம் செய்வதுண்டோ? அது போலவே குத்திரச் சமூகத்தைக் வியாதியாலும் பசியாலும் துன்பப்பட்டு அழிந்தால் அவர்களுக்கு நாம் உபகாரஞ் செய்வது கூடாது. குத்திரன் ஒருத்தன் தாசத்தால் பிராமணன் போகிறவதன்று அழுதாலும் அவனுக்கு ஒருவாய் மூல உகடக கொடுக்கலாகாது; மிகுதிதால் நமக்குப் பாபம் உரும. அது நிற்கட்டும். எட்டா பிராமிட பாவைக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று மன்னா டேய்; தமீ குத்திரர்களுக்கும் பள்ளப்பறை முதலான சன சாதியாருக்கும் உரியதே யல்லாமல் தேவ குலத்திற் பறந்த பிராமணனான நமக்குக் கொஞ்சமும் உரியதல்ல. நமக்கு உரியது தேவபாவைப்பாகிய சமஸ்கிரு தமேயாகும். அவைத்தான் நாம் படிக்க வேணும்; அதைத்தான் நாம் அபிவிருத்தி செய்ய வேணும். குத்திரரும் மற்ற சன சாதியாரும் அதனைப் படிக்கவே கூடாது; அதனை அவர்கள் காதில் கேட்கும்படி நாம் உரத்துப் படிக்கவுக் கூடாது; சமஸ்கிருதப் படிப்புக்கு அல்லாமல் குத்திர பாவை யாகிய தம்முக்குப் பிராமணன் என்னவும் உபகாரஞ் செய்யக் கூடாது. அது நிற்கட்டும். தேவா நிருவாசகங்கள் படிக்க வேணும், அவைகளைப் படிப்பவர்க்கு உபகாரஞ் செய்ய வேணும் என்று சொன்னாயே. இதைப் பாட்டுகள் யாருக்குச் சொந்தம்? உனக்குத் தெரியுமா? குத்திரச் சாவகத்தாக் கிரியைகள் செய்யும் குத்திரப் பண்டாரப் பயல்கள் வயிற்றுப் பிழைப் புகுபு பாட்டிப் பண்டாரப் பாட்டுகளைச் சில படித்த குத்திரப் பயல்கள் தேவாரம் நிருவாசகம் என்று கௌரமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அந்தப் பாட்டுகளில் பாடியிருக்கும் சிவன் குத்திர தேவதை, சன சாதி யாகக்கூட ஏற்பட்டவன். நம்முடைய வேதங்களில் சிவனைப்பற்றிய பிரஸ்தாபமே இல்லை. சன சாதியார்க்காக வியாசர் எழுதி வைத்த புராணக் களியை தான் சிவனைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் வருகிறது. பிராமணனாகிய நாடு சாட்சாத் பிரம்மஸ்வரூபம். நம்மைத் தவிர்த்துப் பிரம்மம் வேறே யில்லை. புராணங்களிலே சொல்லப்பட்ட தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தாகிய சாட்சாத் பிரம்மமே நாமாயிருப்பதால் நாம் சிவனை வணங்கு

வது ரொம்பக் கேவலம். ஐக்கருவாகிய சங்கராசாரி பசுவாமிகள் சைவம் முதலான வுண்மதகாரியும் ஜயித்து நாமே பிரம்மம் என்பதை நிலைநாட்டியிருக்கிறார். ஏதோ கால வித்தியாசத்தால் சூத்ரரப் பயல்களிற்கு சிலர்கள் படிச்சும், சிலர்கள் சம்பத் உடையவர்களாயும் இந்த மிலேச்சராஜாங்கத்தில் உயர்ந்து வருவதால் நம் மவர்கள் அவர்களுடைய தாட்சணியத்திற்காக வாயை மூடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்; அப்படியிருந்தாலும் நம்மவர்கள் நம்முடைய சாரியத்தில் கண்ணுய்த் தான் இருக்கிறார்கள். நீ சொன்னவையெல்லாம் சுத்தப்பிச்சு, நீ சூத்திரப் பயல்கள் எழுகிய சுவடிகளைப் படிச்சு இப்படியெல்லாம் பிதற்றினாய், உன மானரை தன்னாத கிடீவார். அவர் மரணமாதஞ் சமயத்தில் அவருடைய அபிவை மயக்கி உராளமான சொத்தை அவரிடம் எப்படியோ வாங்கி விட்டாய். புத்திப் பச்சகால் அவர் செய்ததும் சொல்லியதும் பிரமாணம் அல்ல. அந்தச் சொத்துக்கு என்னவழி சொல்லுகிறாய்?" என்று வாய் ஓயாமற் பெருநகர சபையாள் சடசடவென்று பேசிக், கடைசியாக என்னே அட்டடிக்கேட்டார். அவர் பேசியவை அனைத்தும் சொல்லவொண்ணாத வருத்தத்தை உண்டித்தது என் நெஞ்சத்தைப் புண்படச் செய்தன. அவர் பேசிய வடமொழிகளையும் கொச்சைத் தம்பையும் அப்படியே எழுதினால் தக்காது அருவருப்பாய் இருக்கும் என்று சில வடசொற்களை விட்டுச் சில தலித்சொற்களைத் திருத்தி எழுதியிருக்கின்றேன். இவர் பேசிய வகை என்னமகவந்திகைப்படையச் செய்து, பிறகு எனக்கு அச்சமுந்திவிடும் உண்டாக்கின எதிரே என்னைப்பெற்றதற்கையைக் காண்பதுபோல் அல்லாமல் என்னைப் பார்ப்பதுபோல் நடுக்கம் உற்றென்பார்ப்பனா அல்லாத மற்றவனத்தினரையும், இனிய செந்தமிழ் மொழியையும், தெவார சிநுபாசங்களையும், சிவபெருமானையும் மட்டுக்குமிஞ்சி மிகுந்த காரத்தோடும் இவர் இகழ்ந்து பேசிய சொல் லொவ்வொன்றும் என் செவியிற் கூடாது அம்பு போற் பாய்ந்து என் நெஞ்சத்தைக் கிழித்துச் சென்றன! இவர் சொல்லியவற்றிற்கெல்லாம் விடை சொல்ல வேண்டுமென்று என் உள்னம் பதை பதைத்தும் என் நாவோ எழவில்லை. ஆயினும், தன்னாத பிழவரான என் மாமனாரை அறிவு மயக்கி அவரிடம் வராளமான சொத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டேன் என்று இவர் கடைசியிற் சொன்ன சொல்லானது முன்னே பேசிய இகழுரைகளால் கிழிந்து பிளவுபட்ட என் செவியின் உழியே புழுந்து தேடிப் பார்த்து என் உயிரைக்கொள்ளை கொண்டு போகுங் கூற்றுவன் கைக்கணையாகவே தோன்றியது. அச்சம் மிகுந்த ஒருகணவைக் கண்டு அக்கனவின் கண் ஏதஞ் செய்ய மாட்டாமற் பெய்விழந்து கிடக்கும் நிலைமைக்கும் அப்போது யானிருந்த நிலைமைக்கும் வுதும் வேறுபாடு இல்லை. அருகிலிருந்த என் அன்னையும் எனக்காக ஏதும் பரிந்து பேசாமல் சும்மா இருந்தனள். என் மாமியும் நாததுணரும்

யான் கடிந்து பேசப்பட்டு வருந்தியிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்ச்சியோடிருந்தார்கள். சிறு பிள்ளையான ஏன் தங்கைமட்டுந்தான் என் நிலைமையைக் கண்டு முகம்வாழிக் கண்கலங்கினான். இப்படியிருக்கையில் இமைவனருளால் என் அருமைத் தமையன் என்னைக் காணும் பொருட்டு அப்போது அவ்ரு வந்தான். வந்தவன் உடனே எங்கள் அருகில் வந்து உட்கார்ந்து எனது துன்பத்தைப் பார்த்தவுடன் தந்தையை நோக்கி,

“அப்பா, கோகிலம் ஏன் இவ்வளவு முகவாட்டத்தோடு இருக்கிறாளே!” என்று கேட்டான்.

நல்லநேரத்தில் என் தமையன் எனக்குச் சார்பாக வந்ததைக் கண்டு மனம் பொருத்தத்தை “நீதான் அவளைக்கேள்” என்று சினத்தோடு கூறினார்.

“அவள் வாட்டமாய் இருக்கிறாளே யென்று உன்னைக்கேட்டேன்; உனக்குச் சொல்லாமனம் இல்லாவிட்டால் அவளை யே கேட்கிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு, என்னை நோக்கிக் “கோகிலா, என்ன நடந்தது? ஏன் இவ்வளவு வாட்டத்தோடு இருக்கிறாய்?” என்று வினாவினான்.

இப்போதுயான் சிறிது பேசத்தணிந்து நடந்தவைகளை யெல்லாம் சுருக்கமாகத், தந்தை காரத்தோடும் தீய எண்ணத்தோடும் சொல்லிய பாவரு புலப்படும்படி எடுத்துக் கூறினேன். இவற்றைக்கேட்ட என் தமையன் பெரிதும் உள்ளம் வருந்தி, “மாமா சொல்லிய நல்ல உபதேசத்தை நீ கேட்டதன் மேல் கோகிலம் உனக்குச் சொன்னாளை தவிர, அவளாக ஏதொன்றும் சொல்லவில்லையே அப்படியிருக்க நீ ஏன் அவள் மேல் வீணை எரிந்து பேசவேண்டும்” மேலும், மாமா தாமாகவே மகிழ்ந்து எழுதிவைக்கப் போகிறாள் சொன்ன பிறகுதான் அது கோகிலத்திற்குத் தெரியுமே யல்லாமல், அவள் மாமாவிடத்திற் ‘பொருளைப் பற்றிச் சிறிதுங் கேட்டவளே அல்லள், உண்மை அப்படியிருக்க, அவள் மேற் பழி சுமத்தியது நல்லதன்று. மாமா சொல்லிய உபதேசமொழிகள் அத்தனையும் மிகச்சிறந்தவைகள். நம் பார்ப்பார இனத்தில் பெருமபாலார் உண்மை தெரியாமல் பொருமையால் இகழ்வது போல நீயும் தானதருமங்களையும் மற்றச்சாதியாரையும் தமிழையும் தேவாரபுருவாசகங்களையும் சிவத்தையும் இழிவாய்ப் பேசிவிட்டாய். மாமா எவ்வளவோ படித்தவர் எவ்வளவோ ஆரவந்து பார்த்தவர் எவ்வளவோ அனுபவம் உடையவர் அவர் சொல்லியவைகளை யெல்லாம் நீ தாழ்வுபடுத்திப் பேசியது ஏற்குமா?”, என்று என்மனங்குளிரவும் என் தந்தைமுகம் மலரவும் தந்தைமனம் எரியவும் மாமி நாத்துணர் முகம் நாணவும் என் தமையன் சுருக்கமாகவும் நன்றாய்ப் பழியும்படி யாகவும் பேசினான். எங்கள் குடும்பத்தில் உன்ன எல்லாராலும் என்மாமரைப் பெரிதும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு எல்லாவகையிலும் உயர்ந்தவராய் விளங்

கிணமையால் அவர் சொல்லியவற்றை மறுத்துப் பேசினால் தமது பேச்சு ஏறுதென்பதைத் தெரிந்த தந்தையார் என் மாமனார் சொல்லிய வற்றை மறுத்துக் கூற மனநதுணியாமல், “உன் மாமனார் பெரியவர் தாம், அவரை யாரும் தாழ்வாகப் பேசவில்லை, ஆனால், அவர் தமது நிலைப்பயிருத்தபோது சொல்லியவைகளைப் பற்றி நாம் வாதாட வேண்டிய இல்லை. அது போகட்டும். 'என்று சொல்லி என் தமயனையும் என் னையும் கல்லது பண்ணிக் கொள்வார் போல், 'ஏ சுப்பிரமணியா, கோகிலம் ஒருத்திக்கு நாற்பினியிரம் ரூபா ஏதுக்கு' உன் தங்கைக்கோ கல் யாணம் ஆகவேண்டியிருக்கிறது. ஸ்ரீதனம் சியாயிர ரூபாய்க்குக் குறைந்தால் வாங்க மாட்டோம் என்று மாப்பிள்ளை விட்டுக்கொள் சொல்லுகிறார்கள். மாப்பிள்ளை பி.வ.க. குப் படிக்கிறான்; அது முடக்கதம் பி.எல்.லுக்குப் படிக்க வேணும் அவன் படிப்புச் செலவு, முழுதும் நாடே செலவு வேணும் என்று மாப்பிள்ளையைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; இது வரையில் வந்து பெண் கேட்டவர்களில் இவர்கள் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் குற்றமில்லை; மற்றவர்கள் இருபதினியிரம் பதினியிரம் கேட்டார்கள்; இப்போது வந்த மாப்பிள்ளையை விட்டுவிடலாகாது டாடும் உன் தாயாரும் லச்சு காவழம் தன்ன வேண்டியிருக்கிறது; மற்றவர்கள் கைபப் பார்த்திராமல் நாங்கள் ஜீவனம்பண்ணுகிறதற்கு 'சியாயிர ரூபா வாங்கு வேண்டாமா?' என்று சொல்லுகையில் உடனே என் தமயன்

“என்? நான் தான் இருக்கிறேனே. மாமா அவர்கள் என் மமல் அருள் கூர்ந்து எனக்கும் கீரம்பப் பொருள் கொடுத்திருக்கின்றார். அப் பாவத்தும் உனக்கும் என்னென்ன வேண்டுமோ அவ்வளவுத் தந்து உக ரூபப் பாதுகாக்க நான் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன். என் தங்கையின் திருமணத்திற்கும் நான் சியாயிர ரூபா தருகிறேன். இத்தகாகக் கோகிலத்தை என் வருத்தப்படுதத வேண்டும்?” என்று சுகையும் அன்பும் வாய்ந்த என் தமயன் கூறினான். என் தங்கைக்காக யானும் பொருளுதவி செய்யக் கடமைப்பட்டிருத்தலைத் தெரிவிக்க வேண்டியது கட்டாயமாகத் தோன்றினமையால், “யானும் என் தங்கையின் திருமணத்திற்காக சியாயிர ரூபா தருகிறேன்” என்று சொல்லினேன். எங்கள் இருவர சொல்லும் தந்தையார் மன நிறைவு பெருகவராய்,

“காலமெல்லாம் நாங்கள் உன் கையை எதிர்பார்த்து உன்னை அன்புப் பிழைக்க முடியாது. எங்களுக்கென்று ஒரு பதினியிர ரூபாவாகுது வேணும். ஆகையால், நீ ஓர் சியாயிர ரூபாவாக கோகிலம் ஓர் சியாயிர ரூபாவாக கொடுத்தால் இது கொண்டு எங்கள் காலம் தள்ளுவோம்.” என்று ஆவலோடு சொன்னார். எனக்கு அவர் கேட்ட தொகை கொடுக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றியது; ஆனால், என் தமயனுக்கு அது பிடிக்க

வில்லை என்பது அவனது முகக் குறிப்பால் நன்கு புலனாய்து. ஆகையால், அவன் கூறும் விடையை எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

“அப்பா என்பணமெல்லாம் உன்னுடையது தானே. நீ ஏன் இவ்வளவு வேறு பிரித்துப் பேசுகின்றாய்? உன்னுடைய கையில் தொகையிருந்தால் செலவாய்ப்போய் வீடும், உன் செலவுக்கு எவ்வளவு எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் நான் தருகிறதற்குப் பின் வாங்கவில்லை” என்றான்.

அச்சொற்றளால் என் தந்தையார் முகம் வேறு பட்டவராய் உடனே என்னை நோக்கி “கோகிலா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“அண்ணா கருத்துப் படியே என் கருத்தம்.” என்றேன்.

அதற்கு அவர் அப்படியா என்று தலையை அசைத்து, “நல்லது, அது நுச் கட்டும்; பெரியவர் உனக்குக் கொடுத்த இவ்வளவு சொத்திற்கும் உன் மைத்துனனே உண்மையான சொந்தக்காரன். இவ்வளவு பெருஞ் சொத்தை நீ சலிக்கித்தான் கொண்டது ரொம்ப அநியாயம்; இவ்வளவும் நீ வைத்துக் கொண்டாலும் உனக்கு அது லபிக்காது. மேலும், அவனுக்குப் பெரியவர் கொடுத்திருக்கிற இருபதினாயிர ரூபாவும் அவனுக்குக் காணாத அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆகவேண்டி யிருக்கின்றது; தாயையும் தமக்கையையும் ஜீவகால பரியந்தம் வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டியவனாயிருக்கின்றான். ஆகையால், அவன் ஒரு பெரிய வியாபாரஞ் செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றான்; அவனுக்குச் சகாயமாக நானும் அவன் கூட இருந்து வியாபாரஞ் செய்யப் போகின்றேன். அதற்குக் குறைந்தது கீம்பதினாயிர ரூபா முதல் வேண்டும்; ஆதலால், உனக்கு வந்த நூற்பதினாயிரத்தை யும் அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டால், அவன் அதனை முதுகாக வைத்துக்கொண்டு வியாபாரத்தைச் செய்து வருவான். நூற்றுக்கு அரை வட்டிவீதம் அந்த நூற்பதினாயிரத்திற்கும் மாசமாசம் வட்டி கொடுத்துவிடுவான், உன்பணம் வேறிடத்திலிருப்பதைவிட உன் மைத்துனனிடத்தில் இருப்பது ரொம்ப நல்லதல்லவா?” என்று கேட்டார்.

அவர் கேட்டதற்கு இணங்காமல் விடை சொன்னால் அவர் மிகவுஞ் சினப்பட்டுச் சிறுவாரே என்று அஞ்சி என் தமயன் முகத்தை நோக்கினேன், எனது இடைஞ்சலை அறிந்து உடனே அவன் “அப்பா, மாமா அவர்கள் கோகிலத்திற்கு எழுதி வைத்த சொத்தை அவன் முழுதுங் தன் விருப்பப்படி செய்யக் கூடாமல் சில கட்டுப்பாடுகள் செய்திருக்கின்றார். மாமா உயிரோடிருந்தபோது முன் ஒரு நாள் நீங்கள் அவரைப் பார்க்க வந்திருந்தது உன் நினைவிலிருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் அங்கே, வந்திருந்த அந்தப் பாரசிக கனவான் மாமாவுக்கு மிக நெருங்கிய நண்பர். அந்த கனவானது கருத்தை யொட்டியே கோகிலம், அந்தச் சொத்தைப் பயன்

படுத்த வேண்டுமென்றும், அவரது மேற் பார்வையிலேயே அவன் அந்தச் சொத்தை அனுப்பித்த வரவேண்டுமென்றும் மாமா தமது கருத்தை எழுதிப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். ஆகவே, அதனைப் பயன் படுத்தும் வகையில் கோகிலம் தனது விருப்பப்படி நடக்கக் கூடாதவாறு இருக்கின்றான்; ஆதலால், இவனை இசைக்காத தன்பறத்திப் பயனில்லை." என்று உண்மையை நன்றாக எடுத்துக் கூறினான்.

இதனாலும் வாய் பேசாதிருந்த என் மாமி இசைக்கேட்டதும் புலி போற் சிறி "யார் சொதந்திரு யா அனிகாரி" தள்ளாக்கழிவர் பத்திமாறியிருந்த சமயத்தில் இவாளிருவரும் எங்கள் சொத்தை மோசமாய்ப் பறித்துக் கொண்டு, இப்போது என்ன சட்டம் பேசுகிறார்கள் இது. செய்வார்கிறகு அங்குமா? நியாயத்தலத்திற்குப் போனால் தான் இவான் மோசம் வெளியாகும் இவானோடு வெறும்பேச்சு என்னத்திற்கு?" என்று கூவிப் பேசினான்.

அது கேட்ட என் தந்தை "எ சுப்பிரமணியா, இந்தச் சொத்து உங்களிருவராகும் வயிக்குமா என்பதைப் பிந்திப் பார்த்துக் கொள்வோம். இவ்வளவு தூரம் வறுமையிலே ஆனிரி வசகளுடன் இருக்கத்தக்காது, நாளைக் கேட்டு வேறுவிதி பார்த்துக் கொண்டு உன் சமஸ்தரத்தை இட்டுக்கொண்டு போய் விடு. இனிமேல், 'குகிலம்' கிற சமாசங்களுக்கும் ஏதொரு சம்பந்தமுமில்லை." என்று சினந்த கூறினான்.

உடனே என் மாமியும் "இனி இவளும் இங்கேயிருக்கப்படாது, நாளைக்கே இவன் இந்த வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்விட வேண்டும்." என்று ஆத்திரத்தோடும் அதிகாரத்தோடும் என்னைச் சுட்டிக்கூறினான்.

என்றதனதையின் தொடர்பையும் மாமி நாத்துணைக் கொடர்பையும் அறவே தொலைத்து விடுத்ததது இவையான் ஒருகாலத்தை யாலும் என் தமையனுடன் சில நாட்களாக ஆவலோடும் எதிர்பார்த்திருந்தோ மாதலால், கடவுள் செயலால் இவர்கள் வாய்விருந்தே எங்கோ வெளிப்படுத்தித் சொர்க்கப் பிறக்க, யாவர்கள் உள்ளத்தினுள் மகிழ்ச்சி உடையோமானோம். ஆயினும், அம்மகிழ்ச்சியை யாருகன புலப்படுத்தவில்லை. இவர்கள் சொல்லின் உண்மையை வலுப்படுத்தல் வேண்டி என் தமையன் "நீங்கள் கோபத்தார் பேசுகிறீர்களா? அல்லது நாங்கள் வெளியேதான் போகவேண்டுமென்று உண்மையோடு பேசுகிறீர்களா?" என்று வினவினான்.

"இல்லை, இல்லை, நீங்கள் இருவரும் வெளியே போய்விட வேண்டியது அவசியந்தான்—இனிமேல் அரை சமவகும் நீங்கள் இங்கேயிருக்கப்படாது." என்று தந்தையும் மாமியும் சற்றேறக்குறைய ஒத்தப் பேசினார்கள்.

"நல்லது, நாளை மாலையில் நாள் வெளியே வேறொர் இடம் பார்த்துக் கொண்டு போவதோடு, என் தங்கை கோகிலத்தையும் நாளைக்கு இவகடு

வீட்டை விட்டு வெளியே யான் அழைத்ததுச் செல்வதுங் திண்ணம்.” என்று என் தமையன் அமைதியோடு அழுத்தமாகச் சொன்னான். இச் சொற்களைக் கேட்டு என்னை ஈன்றவனும் என் அருமைக்கங்கையும் மாத் திரம் கண் கலங்கினார்கள். என்றமையன் சடுதியிலெழுந்த “கோகிலா, நானே மாலையில் நான் இங்கே வருகிறேன். நீ இந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்படச் சித்தமாயிரு.” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான். அவன் போனபின் என் தந்தை என் அன்னையையும் தங்கையையும் கூட்டிக் கொண்டு போனார். அவர்கள் போனபின் மேன்மாடத்தின் மேல் என திருப்பிடத்திற் சென்று, நடந்தவைகளை யெல்லாம் நினைந்து பார்த்துத் துபரமும் மகிழ்ச்சியுங் கலந்த நிலைற் றிறிதுநேர மிருந்தேன் இவ்வீட்டிலிருப்பது எனக்குப் பாபாய்த் தோன்றியது. தனக்குச் சொந்தமல்லாத ஒரு வேற்றிடத்தில் தனக்கு ஆகாதவா கூட இருக்குமபடி நேர்வதைப் போல துண்பமாவது பிறிதில்லை. இன்றிரவும் நானேப் பகலும் எனக்கு ஓர் ஊழி காலம் போல் இருக்கும். நானே என் தமையனிருக்கும்பிடஞ் சென்றதும் தங்கட்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன்.

கடிதம், கடு

என் உள்ளக் கமலத்தில் ஓவாது அமர்திருக்குந்தெய்வமே,—முற் கடிதத்தில் யான் குறிப்பிட்ட படியே என் அருமைத் தமையன் தான் புதிதாய்க் குடிபோன இருப்பிடத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போம் பொருட்டி னேற்றும் மாலையில் வந்தான். கொடுஞ் சிறையில் அடை பட்டுக் கிடந்த ஒருவன் தான் அநிலிருந்து விடுதலை பெறங் காலம் இது தானென்று நிண்ணமாய்த் தெரிந்தபிறகு அதனைச் சொல்லுக்கு அடவ கா ஆவலோடும் நியுறவோடும் எதிர்பார்த்திருத்தல் போல, யானும் என் தமையன் வரும் மாலிப்பொழுதை எதிர் நோக்கியிருந்தேன். அவவிடத் தை விட்டு நீங்குதற்கு அமயம் வாய்த்ததை உன்னி இறைவனைத் தொழுது அவனுக்கு நன்றி சொல்லுத்தும் மகிழ்ச்சியின் இடையிடையே, ஒருகால் என் தமையன் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகக் கூடா வாறு ஏதேனும் இடையூறு நேர்தால் என் செய்வது என்னும் நியுறவுக் தோன்றி என்னை யிகவுந் துன்புறுத்தியது. இவ்வன்ம் யான் தவித்திக் கொண்டிருந்த பொழுதில், என் தமையன் வரவே, கப்புலனாகக் கட லினைக் கப்புலனெதிரே கண்டாற் போல என்னை மறந்த களிப்புடைய வன் ஆனேன். அந்த வீட்டிலிருந்து யான் என்னுடன் எடுத்துப் போக வேண்டியது ஒன்று மில்லாமையால் யான் புறப்படுவதற்குச் சித்தமாய் இருந்தேன். அன்பிற் சிறந்த என் மாமனார் காலமான பிறகு, எனது உணவையும் யானே மெத்தைமேல் யானிருந்த அறையில் ஆவியடுப்பிற் சமைத்து வந்தேன். எனக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களும் மற்றற யவும் என தமையனே அடிகடி கொணர்ந்து கொடுத்தவர்தான். அது வல்லாமலும், அந்தப் பாரசிகப் பெருமாட்டியார் என் கைச் செலவிற்காக, என் மாமனார் இறந்த மறுநாளே, இருநூறுரூபா என் தமையன் வழியாக எனக்கு அனுப்பியிருந்தார். ஆகவே, என்னுடைய புத்தகங்கள் சிலவும் என் ஆடை அணிகலன்கள் சிலவும் அடங்கிய ஒரு சிறுகைப் பெட்டியை மாதிரி கையில் எடுத்துக் கொண்டு கீழ் இறங்கி மாம நாத்தனாரிடம் அதனைத் திறந்து காட்டி விட்டுப் போவதற்கு விடை கேட் டேன். பெட்டியைத் திறந்து காட்டிய போது மட்டுமே அதனுள்ளேயிருந்த வற்றைக் கருத்தாய்ப் பார்த்த அவர்கள் தமக்கு உரியது ஏதும் அத்தனா இல்லாமையெனக் கண்டு மனம் நிறைந்தவர்களாய் என் மேல் அருவருப்போடு ஒன்றும் பேசாமற் சமயநகட்டுக்குட் போய்விட்டார்கள். 'வாய்ப் பேச்சுக் கூடப் பேசாமல் அவ்வளவு கொடுமை பாராட்டிச் சென்ற அவர்களது இல்லத்தில் நமக்கு என்ன வேலை!' என்று என் தமையன் குறிப்பிக்க, யான் அவ்வினா தெருவாயிலண்டை வந்தேன்; வெளியே சென்றிருந்த என்மைத்துனனும் அப்போது உள்ளே வந்தவன் நான் அவவிடத்தை

விட்டுச் செல்லவதைப் பற்றிச் சிறிது வருந்தினான். அவன் எங்களுடன் வருந்திப் பேசிய ஒஸ் கேட்டவுடனே உள்ளேயிருந்த மாமியும் நாத்துணரும் அவளை அதட்டிக் கூப்பிட்டார்கள். நாவகன் உடனே “போய் வருகின்றோம்” என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு வண்டியிலேறிப் புதிய வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இவ்வீடு இச்சென்னை மாகாணத்தில் குடிமக்கள்தோட்டத்திற்கு* மேலண்டை வாண்டியில் உள்ள சாலையில் அமைந்திருக்கின்றது. மேல் மாடம் உள்ளது. மிகப் பெரிதல்லாவிடினும் அழகிதாயிருக்கின்றது. மேல்மாடத்திலிருந்து பார்த்தால் குடிமக்கள் தோட்டத்திலுள்ள உள்ள மரஞ் செடி கொடிகளும் பிறவும் நன்றாகத் தெரிகின்றன. மீன்மாடத்தில் சுளியேயிருந்த பழக்கவழி உடவுணவகவும் இஃது ஏற்றதாயிருக்கின்றது. எனக்கு இன்னியடையாத வேண்டிய எல்லாவற்றையும் அனை அருமைத்தாயனாகச் செவ்வாயாக அமைக்கப்பட்டிருக்கன. எனக்கு மேலண்டியது ஏதேனும் இருந்தால் அக்கோ மாண் வாய்நிறந்து சொல்லும்முன் குறிப்பால் அறிந்துகொண்டு அதனை என அன்புருவான தாயன் உடனே வருவித்தது தருகின்றான். என் அன்பிற்கிறந்த மாமனாரோடு மாணிருந்தபோது அடைக பெருமகிழ்ச்சியைச் சென்ற ஒருநாட்களுக்கிடையில் இப்புகதுபோன மாண இருப்பவும் அதனை இப்போதுதான் பெறலானேன்.

இவ்வீட்டிலுள்ளவர்கள் எனதுபெண்களும், அவன் மனைவியும் அவருக்குப் பாட்டிமுறையில் உள்ள ஒருகிழியுந்தாம். இவர்களுக்கிடையில் நல்லவன், இனசொல்லும் அமைதியும் உடையவன் என்பனவற்றில் நிறைந்த அன்புடையவளாய் இருக்கின்றாள் எனதுமையன் மனைவியோ இன்னும் மக்கைப்பருவம் அடையாத ஒரு சிறுபெண். என் பெற்றோர்களை நான் விட்டுப்பிரிந்து என்மாமனாரிடம் பாவத்தருமுன் ஓர் ஆண்டிற்கு முன்னேதான் இவளை என்மையனுக்கு மணஞ்செய்து விட்டது கொண்டு வந்தார்கள் ஆனால், இவளை இவள் பெற்றோர்கள் அழகாகத் தமதுவீட்டிற்கு அழைத்துப்போய்விட்டமையாலும், இவளிடைய எங்களிடம் வந்திருந்த சிலநாட்களும் என் அனனை இவளை விட்டுக்கேலையில் வகிக்கொண்டிருந்ததல்லாமல் என்னோடு நன்றாய்ப் பழகியவற்றை இடங் கொடாமையாலும் யான் அப்போது இவளை நெருங்கிப் பழகுவதற்கு இசைவில்லாமற் போயிற்று. என்றாலும், அப்போதே இவளைப் பற்றி எனக்கு நல்லெண்ணமே இருந்தது. இப்போது இவளோடு நெருங்கிப் பழக அமயம் வாய்த்தது பற்றி மிக மகிழ்ச்சின்றேன். இவள் பெருஞ் செல்வரவீட்டிப் பிள்ளை. இவள் தந்தையார் அரசியலில் உயர்ந்த அலுவலில் இருந்தவர்; அவர் இரண்டு ஆண்டுகள்

நிக்ரு முன்னேதான் காலமாறும்; இவன் அன்னையார் திரம்ப அடக்கம் உள்ளவர், வெளியே அந்த அம்மையாரைப் பார்ப்பதே கிடைப்பது, கணவன் பிரிவாற்றாமையால் மனத்துயரத்திலேயே மக்கியிருக்கின்றார். இவன் ஒரே பெண் ஆகலால் இவளிடத்தில் மிகுந்த அன்புபாராட்டுகின்றார். இப்பெண்ணுடன் பிறக்க ஆண்டிப்போகர் மகனும் முதல்க வாகன்; இந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து மன ஆறுதல் பெற்று இவர்கள் பொருட்டாகவே உயர்வ வாழ்கின்றார். மூன்று நான்கு முறை இங்க அம்மையார் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோது என்னிப் பார்த்து ஒரு வகையில் மிக மகிழ்ச்சியாயினும், எனது நிலைமையாக மிக வருத்திக் கண்ணீர் உதிர்ந்தனா மகனாகப் பருவம் அடையப் முன் பெண் மக்க ளுக்கு மணஞ்செய்து பெருந்திமை என்பதனை கண்குணர்ந்தவர் இந்த அம்மையார் கட்டாயத்தினாலேயே தம் மகனாகத் தம் பன்னிரண்டாவது ஆண்டில் மணம் நடைபெறவாயிற்று. இல்லாபாடுதல் சித்தாறு வயதி லேயே இவன் கழுத்திற் குளியையக்கட்டியிருப்பார்கள. இவன் பெயர் தனகவல்லி; இவன் பெயரின் தன்மைக்குப் பொருத்தமாகவே இவ ளுடைய வடிவமானது பொன்னாற் செய்த 14க்கொட்டியால் அத்தனை அழகாக அமைந் திருக்கின்றது. இவ் தரையுடைய மல்ல இயல்புக்கு 1000 இவன் மீதுள்ளதாக அவனுக்கு இசைதது என்கது இவையன் அருளுக்கு யான் என்றி செலுத்துகின்றேன். இவன் இசை பாடவும் வீண வாசிக்கவும் சுற்றிக்கப்பட்டிருக்கிறான்; ஆயினும் அவ்விரண்டி லும் இன்னும் நன்றாய்த் 'தோச்சி' ஆன பரில்லை; நிறுபின்பாயாத லால் இன்னும் ஆண்டு முதிர்முதிர் அவருள் நன்கு தோச்சி பெறு வான் என்பதில் சியமில்லை ஆனால், இவளிடத்தில் என்னுக்குத் துற்றம் 'மெய்லே'தென்றுவனவும் சில உண்டி. கல்வி கரத்தில் இவ் ருக்கு மிகுந்த ஸ்ரீரூபம் இல்லை, வீட்டு வேலைகளும் ஒன்றுமே செய்யத் தெரிய வில்லை. ஓசநேரமும் இசைபாடுவதிலேயே கருத்தாயிருக்கின்றான் இசை யில் அவ்வளவு கருத்தாயிருப்பது குற்றமல்லாவிடினும், கல்வியையும் வீட்டுவேலையையும் உள்ளியாமையே குற்றமாக இருக்கின்றது. இதற் குக் காரணம் இவன் பெற்றோருக்கே. இவன் தந்தையார் பெருஞ் செல்வராயும் அரசியலில் உயர்ந்த அலுவல் பார்ப்பவராயும் இருந்தமை யால், தாம் அலுத்து வது வீட்டிற்கேந்த கோங்களில் இளிய இசை கேட்டு இன்புறும் பொருட்டு இவளை இசையிலேயே பயிற்றிவந்தாள். இவன் அன்னையோ தனக்கு இவன் ஒரே மகனாதல்பற்றி இவளிடத் தில் அளவுக்கு மிஞ்சிய அவா வைத்து இவளை வீட்டுவேலையிற் படிக்காமல் வளர்த்து விட்டார். மகச் சிறிய வேலை முதல் மகப்பெரிய வேலை வுரையில் எல்லாவற்றையுஞ் செய்தற்கு வேலைக்காரர் பலரை இவன் பெற்றோர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கமையால் இவன் வீட்டு வேலை

யிற் பழகுவதற்கு இடமில்லாமலே போயிற்று. நமது உடம்பு ஒர் இயந்திரம் போல்வதாய் இருத்தலின் இதன் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் அசைந்துகொண்டிருத்தல் வேண்டும்; அசையாத இயந்திரத்தின் உறுப்புகள் துருவேறிப் பழுதாய்ப் போவது போலப் பல வேலைகளினும் வருத்தி உழையாத ஒருவர் உடம்பின் உறுப்புகளும் இரத்த ஓட்டங் குறைத்து நரம்பு வலிவற்றுப் பழுதாய்ப் போகின்றன. உடம்பிற்கு உழைப்பு இல்லாமையால் இத்தப் பெண் உடம்பின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அளவு உணவு உண்பதில்லை; பிறர் கட்டாயத்திற் காகச் சிறிது கூட உண்பாளாயின் அன்றைக்கெல்லாம் வயிறு செரியாமல் வருந்துவன், சில நேரம் வாயாவெடுப்பன்; அதனால் இவள் உட்கொள்ளும் உணவு சிறு குழந்தையின் உணவினுஞ் சருங்கியது; செவ்வையான உடம்பின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உணவும் அது செரிப்பதற்கு வேண்டிய உடம்பின் உழைப்பும் இல்லாமையால் இவள் உடம்பில் இரத்த ஓட்டம் இருக்க வேண்டிய அளவுக்கு இல்லை; அதனால், பொன் போல் இருக்கத் தக்க இவளது உடம்பின் நிறம் சிறிது வெளிறிக் காணப்படுகின்றது; கன்னங்களிலுஞ் சிவந்த நிறம் இல்லை; உடம்பிற் சதை குறைவாய்ப் பஞ்சு போல் இருப்பதால் நிரண்டு உருண்ட கொழுமையில்லை. இயற்கையாகவே சிறுந்த அழகு வாய்க்கப்பெற்ற இவள் கல்வியும் உடம்புழைப்பும் உடையவளாய் நடந்து வருவளாயின் அச்செயற்கையால் அவ்வழகு மேன்மேற் பெருகிச் சுடர்விரி பசும் பொன் போல் விளங்கும். இவளைப் பெற்றோர்கள் தாம் செல்வத்திலுஞ் சிறந்த நிலையிலும் மேம்பட்டிருந்ததை நினைத்து, தம் மக்கள் எவற்றாரார் இல்லாமல் தாமாதுவே வீட்டுவேலைகளைச் செய்தல் இழி, வெனக்கருதி அவர்களை இம்நகம் வளர்த்து வைத்தது பெருந் தன், பத்திற்கே இடமாகின்றது.

நமது நாட்டிற் செல்வரவீட்டுப் பெண்பாலார் ஆண்பாலார் இருவரும் தமக்கு வேண்டிய வேலைகளைத் தாமே செய்தல் தாழ்வென நினைத்து வெறுமனே காலங்கழித்தலினாலன்றோ அவர்கள் கொடிய நோய்கள் பல்வதற்கு ஆளாகி ஆண்டு முதிரா முன்னரே கூற்று வனுக்கு இரையாகின்றனர்! செல்வர்களுக்கு வரும் நோய்கள், நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்திலவியுப் பாடுபடும் ஏழை எளியவர்கட்கு வருகின்றனவா? இல்லையே. செல்வ மகளிர்கள் கருககொண்ட காலங்களிற் படுந் துன்பமும், அக்கருவை உயிர்க்க மாட்டாது, நண்பகல் வெயிலிற்பட்ட புழுப்போல் துடிதுடித்து உயிர் மாளுங் கொடுமையும் உடம்பு வருந்த உழைக்கும் ஏழைப் பெண்பிள்ளைகளிடம் காணப் படுவதுண்டோ? சிறிதும் இல்லையே. ஒருகால் தெய்வச் செயலால், வருத்தி மகப் பெற்றாலும், அவர்கள் நீண்ட நாள் உடம்பு தேருது.

மருத்துவர் சொல்லும் மருத்துவ கையுமாய்த் துன்புற்று நாட் கழித்த
லும், அவர் ஈன்ற பிள்ளைகளும் அவர்களைப் போலவே நோய்ப்பட்டு
வருத்துதலும் எத்தனையோ வீடுகளில் நம் கண்ணெதிரே நடந்து வரு
கின்றன. தம்மைச் செல்வரென்றும் மேல்நிலையில் உள்ளவரென்றும்
இறுமாப்போடும் எண்ணி நடத்ததனால் அடையும் பயன் இதுதான்!
பிழையான எண்ணத்தினால் தாம் துன்புறுவதல்லாமலும், தம் வயிற்
றில் பிறக்கும் பிள்ளைகளும், தம் பிள்ளைகள் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளை
களும் இவ்வளவே கால்வழி கால்வழியாக நோய்வாய்ப்பட்டு கொத்து
மாயும்படி செய்வதால் செயல்படும் எவ்வளவு பேதைமை! எவ்வளவு
கொடுமை!! தாம் கெட்டாலும் தம் பிள்ளைகளையாவது சீர்திருத்தக்
கூடாதா? பிள்ளைகளைக் காலையில் எழுச் செய்து, காலைக் கடன்களை
முடித்துத் தலை முழுதிப், பூத்தொடுத்துச் சாந்த அரைத்து இறை
வன் திருவுருவ அடையாளங்களுக்குத் திருமுழுக்குச் செய்வித்து
அவற்றைச் சாத்தி, அகில் புகைத்துக் கர்ப்பூரங் காட்டி, இஷ்டமெனத்
தொழுது பாட்டுப் பாடி வணங்கும்படி ஏவுகல் வேண்டும்; இவ்வளங்
கடவுளுக்குச் செய்யும் வழிபாட்டை ஆண் பெண் பிள்ளைகள் இருவருஞ்
செய்கல் கட்டாயமாக வேண்டப்படும். இவ்வாறு செய்யாமல் செல்
வரவீட்டுப்பிள்ளைகள் காலையில் எட்டுமணி வரையில் தூங்கி எழுந்து
பல் கூட விளக்காமல் 'சாப்பி, ரொட்டி' என்று கூவுகின்றன. இத்
தீய வழக்கத்தைச் செல்வர்கள் அறவே ஒழித்து விடல் வேண்டும்.
கடவுளைத் தொழுதபின் பெண்மக்கள் சிறிது நேரமும் ஆண்மக்கள்
மிருத்த நேரமும் இருந்து கல்வி கற்றல் வேண்டும். பெண் பிள்ளை
கள் வீட்டிலிருப்பவர்களாயிருந்தால் காலையிற் கல்விகற்ற சிறிது நே
ரம் போகப் பிறகு சமையற் றொழிவிக்கு வேண்டிய எல்லா வேலை
களையும் திருத்தமாகவும் சீர்ததியாகவும் சிறமையாகவுஞ் செய்யக் கற்
றுக் கொள்ளல் முதன்மையாகும். உடம்பை நோய் அணுகாமற் பாது
காத்து வளர்ப்பதற்குச் செவ்வையான உணவே இன்றியமையாக கரு
வியாப் இருப்பதனால், நாவிற்கு 'இனிமையும் உடம்பிற்கு நலநூற்
தரும் பலவகை உணவுப் பொருள்களையும்' கூறுபாடு அறிந்து சமைத்து
வைத்தலைக் காட்டிலும் மேலான தொழில் பெண் மக்களுக்கு இல்லை.
ஏனென்றால், உடம்பு செவ்வையான நிலைமையிலிருந்தால் தான் எல்
லா நன்மைகளையும் அடையலாம்; ஆதலால், சமையற் றொழிவைத்
தாழ்வாக நினைத்து அதனை எவற்காரர் கையில் விட்டிருப்பது சிறி
தும் விரும்பத்தக்கதன்று. இதுரைப் பல தீவ்குதல் உண்டாவதை
பிழக்கத்திற் பலரும் பார்த்துக் கேட்டு மிருக்கலாம். மேலும், சனநீ
யற் றொழிவைச் செய்யுங்கால் அடிக்கடி நிமிர்ந்துக் குனிந்தும் நடந்
தும் உடம்பு பலவாறு அசைதலால் உடம்பிலுள்ள எல்லா உறுப்புக்

களும் செவ்வனே அசைந்து இரத்தம் நன்றாய் ஓடவும் நரம்புகள் வலிவேறவும் அவற்றால் நன்றாய்ப் பசியெடுக்கவும் மெண்டிமனவுக்த உண்ட உணவு செரிக்கவும் இடம் உண்டாகின்றது; அகன்மேலும், நெருப்பண்டையிலிருத்தலால் உடம்பு நன்றாய் வியர்க்க இரத்ததழி லுள்ள நச்சுப் பொருள்கள் உடனுக்குடன் வெளிப்பட ஆதாவம் தூய தாகின்றது; இவற்றோடு உணவுப் பண்டங்களைப் பதம் அறிந்து ஒன்று கலந்து இணைவைப்பட ஆக்கவேண்டி யிருத்தலால் அவ்வேலியி லுமுனைந்து நிற்கும் அறிவுக் கூர்மையாகின்றது. இவ்வனம் பலவகை யாலும் பெண்மக்களுக்குச் சிறுத்தாகக் காணப்படும் சமையற்றொழியை இசுழ்ந்து கைவிட்டிருத்தலுக்காட்டிலும் வேறுசீமை பெண்பிள்ளை களுக்கு யாது இருக்கின்றது? இனிச் சமையல்செய்து உணவெடுத்தா சிறிது களைப்பாறியபின், சிறிது தையல்வீலையிற் பழகி அதன்பின் அரிய பலதானுகளையும் வீணைமுதலான இசைக்கருவிகளை யுட்கு கருகக் கண்ணால் வேண்டும். இவ்வனம் செய்வது உடனே நரம்புப் பெண்பாலாரிற் பலரும் ஓய்வானநேரங்களில் அண்ணாவிட்டுப் பெண்பிள் ளைமேல் அழைத்து வைத்தாக் கொண்டு வீணை மனம் பிச்சுப் பேசுவதி லும் தாயாமாறியுதினும், பிறரைவம்புக்கு இழுப்பதிலும், தூக்குவதிலும், கால்களைப் போக்குகின்றனர்! செல்வர் வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளையும் எழை வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளையும் ஒப்பட்டுப் பாத்தால், எழைப்பெண் மணிகளை மக்கமேலானவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்; வயிற்றுக்கிலவான ம யால்வெளிப்பெண்கள் கெல்லுத குத்தியோ இலதைத்தோ மாவரைத்தோ விறதவிற்றோ பிறர்விட்ட ஊழியஞ்செய்தோ தமதுகாலத்தை ஒருநொய் யும் வீணை கழிப்பவிடாமல் தமக்குப்பிறர்க்கும் பயன்படும்படியான வ றிகளிகிற் செலவிடுகிறார்கள். இவ்விருவிறததவர் நிலைமைகளையும் எண்ணிப்பார்க்குத கால செல்வாவிட்டு மாடர்கள் செல்வத்தாற் பெற்றபயன் கிறிது ம இல்லம் பென்பது புலனாகின்றதன்றோ? செல்வத்தைப் பெற்று இவ்வனம் சீரழிவதைக் காட்டிலும், வறுமையிற் செம்மையாயிருத்தல் பெண்மடங்கு சிறந்ததாய்க் காணப்படுகின்றது.

என்பெருமானே, தாங்கள் எனக்கு அன்போடு எழுதிய கடிதங் கள் பலவற்றில், 'படித்தல், எழுதுதல் யாழ்த்துணைத்தல், முசுவான சில வேலைகளைத்தவிர வேறு விட்டுவேலை எதுவும் மெய்வருட்சச் செய்ய வேண்டாம்' என்று தாங்கள் எனக்குக் கற்பித்திருந்தது என்மனத்திற்கு இன்பியில்லை; தாங்கள் என்மேல்வையதத நிறைந்தஅன்பினால் அங் கனம் எழுதியதற்கு மகிழ்ந்தேனாயினும், மற்றைச் செல்வர்களைப் போல நீங்களும் இப்படிச் சொல்லுவது என் கருத்துக்கு இணங்க வில்லை; அதனாலேதான் செல்வமாதர்கள் தமது காலத்தை எவ்வனம் பயன்படுத்த வேண்டு மென்பதைப் பற்றி இவ்வளவு விரித்தெழுதி

என்கருத்தைத் தங்கட்குத் தெரியப்படுத்தலானேன். பான் கல்ல் கற் பதில் எவ்வளவு அக்கரையாய் இருந்தேகிறே. நூலவளவு அக்கரையாய் வீட்டுவோலகலாயுஞ் சுருகருப்போடு செய்துவகலாயும் காலவசென்றான் அருமைமாமனருக்கு) பெருவப்பததந்தது. சமைபல் வேட்டி மிக ரெத எல்லா வீட்டுவோலகலாயும் என்னுள் இயன்றவனையிற் றெவ்வளவ யாகச் செய்து வந்தபோதெல்லாம் என் மாமனா என்னைக் கண்ணி மகிழ்ச்சி 'இதுதான் பெண்மக்கட்கு அமுது' என்று கூறிய மொழிகள் என் க்கு அவ்வண்ணமையிற் கண்கு விளங்கச்செய்து மனக்கொள்கலை உண்டிபன ணின யானெழுதியபற்றில குற்றம் இருந்தால் அதனை அடுத்துக்கா டு என்னைக் கிருத்தம்படி தகவலை மன்றாடி கேட்டிடுக் காளான்குபிற் று

என் அருமைத்தமரான் மனலியைப்பற்றிச் சாலகல கரு டு வளவும் மழகிவி டேன் என் அண்ணன் இவ்வளவு கல் லிட்டுக் முழுதுந் கற் பித்துக்கொடுக்கும் படி என்னைக் கெட்டுக்கொண் டிருக்கிறான் இவ்வளவு எனவசாற்படி கேட்கவளாவிட என் னுக்கு அன்புடையவளாயும் இருக்கின்றமையால் இவ்வளவுதருகத் தராதா ளெரிதாகவேயிருக்கும். என் அருமைத் தகவலைத் தனது சான்றிதிக் காண்பதற்கில்லாவிடறு பிடுகதுவந்த எனக்கு இவ்வளவு கல் லிட்டுப் பெற்றது பெருவகல் பாரிருக்கின்றது ஜி இப்போது கல் லிட்டு வந்து கதவைத்தட்டுகிறான் திருமபவருக்குத் தகவலேன்.

என் ஆருயிர்ச் செல்வா பெருமானே, இப்போது உடையா ளுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது தவகள் அன்புடையதிருத்த கருதான இது ணன் வரைந்திருத்தவைகளைப் படித்ததப்பார்க்கது அளவு கழித்த அடைகதேன். என்னை சுன்ற அனலையினுக் கோடிருத்த பார்ப்பக் ஆதப்பாரதிகப் பெருமாட்டியாரையும், எனத்தனையினுக் கோடிருத்த சிறந்த அத்தப்பாரதிகப் பெருமானையும், அவர்கள் அருமைத் தமரான்க ளையும் தாங்கள் வாடிச்சந்திப்பிற் போயிருந்து பார்த்தது மிகவுறுந் தா டும் அளவளாவிப் பேசினனும் அறிந்து பேரின்பக்கடலிற் றிடுகதவளா னேன். அவர்களைப்பற்றித் தாங்கள் மிகவயர்ந்த எண்ணங் களான லானதும், எங்குள்ளுக்கண்டு பேசியதில் அவர்களின் அகமும் மனமும் மலர்ந்து இன்புறலானதும் தெரிந்து என் உள்ளங்கொண் டமகிழ்ச்சி யைஎழுத வலிவற்றவளாயிருக்கின்றேன். ஆனால், மற்றும் ஒருசெய்தி எனக்குத் துன்பத்தைத் தந்து உடனே ஆறுதலையும் உண்டாக்கினது அவர்களைத் தாங்கள் பார்த்தச் சென்றபொது சேதுராமன் என்னும் அரி தப் பார்ப்பண்பைபன் தவகளுடன் வரலானதும், தாங்கள் அவர்களிடற் றிடுது பேசித்திரும்பியதற்குள் அவன் தன்னைப்பற்றி அவர்கட்குத் தெரி யிக்கும்படித் தவகளை அடிக்கடி கேட்கலானதும், தாங்கள் அவனைப்பற்றிப் பின்னாற் றிடுதுநேரம் பொறுத்தது, தெரிவிக்கலாம் என்ற இருந்த

கற்குள் அவன் காளுதலே தண்ணீர்ப்பற்றி அவர்களிடம் தெரிவித்ததுகொண்டதும், அவ்வாறு அவன் இடையே ஊலியப்படுத்து அவர்களிடம் பழங்கஞ்செய்துகொள்ள முயன்றது அவ்விருவர்க்கும் அநுவருப்பை விளைத்ததும், அவனது செய்கை தங்கட்குச் சிறிது வருத்தத்தையும் பெருமைக்குறைச்சலையும் தந்ததும் எனக்குத் துன்பத்தைத்தந்தன; ஆனாலும், அவர்கள் அவனிடம் முகங்கொடுத்தபேராமல் தங்களிடமிடம் பேசினதும், தங்களை அப்பாசிக்கனவான் அருகண்புத்தாத தங்கனகாரில் அவனைப் பற்றித் தகமக்கு ஸ்லக்ஷணம் இல்லையென்று தெரிவித்ததும் எனக்கு எத்கிற்கு ஆறுதலைத்தந்தன இப்போதுதான் தாங்கள் அவன் உபயோகத்தில் ஐயுறுவனாகின்ற தலைப்பட்டோர்கள். விரைவில் அவனைத் தங்களிடம் வராமல் நீக்கிக் கொள்ளத் திறந்தும் உவப்பனை கேண். அது தற்க.

பம்பாய்க்குச் சென்றபின் அப்பாசக அமனமாரி மருத்துவனாக இன்னுங் கடிதம் வரவில்லை அதனால், அவர் ஏதைய குழிபிவற்ற தகவலல்லாமல் காமபகசூயபமான நிலைமையில் இருக்கின்றன என்று ஆறிகின்றன அந்தப் பாசகிடம் குமான சம்பந்தம் காலமாயிருக்க வேண்டிய எப்படியும் இன்னுஞ் சிந்தனைகளில் ஈட்டாமல் கடிதம் வரும், அப்போது எல்லாம் விரிவாகக் கொரியம் கடுக சூய தா ஸ்லக்ஷண முகித்கெசில் பபா என்று கம்புகிற வேண் இனத்தம் நாசுடன் நாளில் உபயோககருகட்கு எழுதுகிறேன்

கடிதம், க"

என்மனத்தத்திலு மலர்ந்திருக்கும் மனநகயத் தாமனாரயே, இன் னைக்காலையில் என்மனமன் மனைவியைப் பார்த்துமொருநாட்டு அவன் உற வினாக்கில் வந்தனர்; அவர்கள் வந்தபின் சிறிதுகேர்த்தில் அவன் அன்னை யும்வந்தனர். பார்க்கவந்தவர்கள் எல்லாரும் அபண் டனில்களே, என் னாரும் முப்பத்தைக்கிற்குநேரம் நாற்பதுபயிற்றுக்கூட்டி அவர்கள் வர லாரும் கணவரோடிருந்து வாடிவர்கள். கணகவல்லியின் அன்னையார் மட்டும் கணவனை இழந்தவா; ஆனாலும், என்னையோபால் சீலையில் கூடகத் தை வைத்திருக்கின்றா. நாங்கள் வந்தவர்களுக்குச்செய்யவேண்டும் உபகா ரக்களாகச் செவ்வையாகச்செய்து அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறா யில், வந்தவர்களில் ஓர் அம்மைபா வழுக்க மாகப் பேசும் பேச்சுகளில் விருந் தார் இல்லாதவராய், அவர்கள்கூட கேரத்தில் பான படித்துக்கொண்டிருந் து மேசைமேல் வைத்துவிட்டுவந்த புத்தகத்தை எதிரோபாதிநா "அம்மா, கோகிலம் அடுத்தபுத்தகம்" நாங்கள் வருந்திவந்து நீ அளவ ரொம்பக்கவனமாப் படித்துக்கொண்டிருக்காபே" என்வருகேட்டா.

அதற்கு நான் 'அது திருஞானசம்பந்தபூதாரசவாரிசு அருமையெச் செய்த தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் அருகிய திருமுறை' எனவென அதற்குஅந்தஅம்மையார் ஒன்றுஞ்சொல்லாமற் புருவத்தை மேல்குழித்தித் தலையைஅசைத்து வாயைக்குவித்த வலகையின் முன் விரல்களோடு மடக்கி வாய்க்கைவைத்ததா, அவா எதமெபசாமல் மெதுபோதிகெய்த அதனைக்கண்டு என்அம்மை வருந்தியது சிலளை 'சுருக்குமுல் எனகூடுதையார்இங்கனமே தேவாரத்திருவாசகங்களை புரவிவெரு மாணையும்சைசமயத்தையும் மற்றசகாதியாரையும் இழிவுபடுத்திப் போய்தலைசென் னான என்மனப்பன இன்னும்ஆரமல் இருக்கையிலே அதில் கூட்டி யிருப்புகோலைக காய்ச்சிறுமைத்த பான்மையாக இந்தஅம்மையாரு அதவையவ அருணாலெப்பற்றி யான்சொல்லிய சொற்கள் அருவருத தமை மெருத்துயரைவிளைத்தது. எங்கன்பார்ப்பன இனத்தவரில் உள்ள ஆண்பெண் என்னும் இருபாலார்க்கும இத்தப் பொல்லாதசாபக்கேடு இருப்பது இப்போதுதான் எனக்குநன்றாயத் தெரிந்தது. இகனைநினைக்க வினைக்க என்மன் னைந்து முகம்வேறுபட்டது. எனக்குண் டான வாட்டத்தைஅறிந்த கணகவல்லியின் அன்னையார் எனக்கு ஆறுதல் உண்டா ரும் பொருட்டுத்

"குழந்தே, அந்த நூலின் அருமை அந்த அம்மானுக்குத்தெரியாது பொதுவாக நம்இனத்தவர்கள் அந்தநூல்களுக்குத்திரிதர்களுக்குத்தான் உரியவைகள்; பிரமணனுக்கு கேதங்கள் மாத்திரத்தான்சொந்தம். அவர்கள் அவற்றைத்தவிர மற்றத் தமிழ்நூல்களைப் படிக்கப்பட்டாதென்னும் ஒரு

பொருத்த உம்பிக்கையுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அதற்காக நீ வருத் தப்படாமே. என்று எனக்கு ஆறுதல்வாய்ப்பேசினார்கள்.

இங்ஙனமே எந்தத் தை பேசியபோது அவரை மறுத்துச் சொல் லக் கூடாத நிலைமையில் அப்போதிருந்தேன். ஆனால், இப்போதும் நான் அப்படி வாயையுழடிக்கொண்டுருக்கக் கடமைப்பட்டவன் அல்லேன். என் னதை உணர்த்துபார்த்து, எம் மனத்தவர் கொண்ட அறிவில்லாத மயிற் றுகையை மாற்றவிரும்பிப் பார்க்கவந்ததுபோல பேசுவதைப் பார்க்கிலும், என் அத்தையோடு இதுனைப்பேசுதலே நலம் என்றெண்ணி: “அத்தே, காரியூக் தமிழ்தூய்ச்சனும் குத்திரக் கனர்த்துமட்டுதோம் உரியவை என் னு வந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு நம்மவர் சொல்லுகிறார்கள்?” என்று வினவினேன்.

அதற்கு அச்சையோர் "கம்முன்னோடுகளும் ஞானத்திற்சிறந்த நவீன
களும் எமஸ்கிருத பாவைஷயத்தான் விபசிணர்களென்றும், அதிலே
விட சகல சாஸ்விரகதிகளும் எழுந்நவைத்தார்கள் என்றும், கீழோர் பிபசும
உருட்டினவரான பாவைஷகளை அவர்கள் மேசவும்தில்லை அவற்றிற்கு மேச
மதுவான மயர் சுசாஸ்திரகதிகள் எழுந்நவைத்தவும் இல்லாமென்று மகம்
மவா ரொட்டிக் கோட்டிருக்கிறேன்; நாச்சரிஜன் படித்து நுகர்கின்
றேன்." என்றார்.

“அப்படியானால் அகத்தியமுனில் எதிர்ப்பற்றிக் கட்சிகள் இருந்து
பாதி” என்று வினவினேன்.

“அவர் குவிதளில் தலைமைபற்றலா என்று, அதுதவிராகா. அன்றை சகாஸ்திக்குச் சமயமாயா என்றும் சகாஸ்தி சகாஸ்திரதகனும் (வசந்த)வதாக அறிந்துருகுகின்றீர்கள்.” என்று அச்சுதப்பா மொழர்ந்து.

“அப்படியானால், அவ்வளவு தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அகத்திய முனிவர் ஸ்ரீராமாகிய சிவபெருமான் திருவருளினால் கம்பியுள்ள நாரியாகிய சீதா - ராவணையை அமைத்தீர்கள் என்று அவர் நாமே சொல்லியதாக நமக்கு மகாபுராணத்திற் சங்கராசங்கிதை உபதேசகாண்டம் முதலத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில் துலக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கையில், முன்னிருந்த மகருவிகள் தம்மைப் பேசவில்லை, அதில் தூய்மை கழுசவில்லை என்பது எப்படிப்பொருளும்?” என்று மகம்மீடர்.

“அப்படியா அம்மா! எனக்கு இந்த உணவை இதுவரையில் தெரி
யுதீ.” தமிழுக்கு முதல் பரமாசாரியர் அகஸ்தியமுனிவரார்!” என்ற
யான் சொல்லியதற்கும், யான் சொல்லியதைக்கேட்டு விஷ்டசொல்
லத்ததெரியாமல் வாப முடிக்கொண்டிருக்கும் அப்பெண்பாலார் நிலைமைக்
கும் மகிழ்ந்துகொண்டார் என் அத்தையார்.

இதற்குள் முதலில் என்னைக்கேட்ட பெண்பிள்ளை "எம்முன்னோர் களிப்பெரும்பாலார் தமிழ்ப்பேசுவாவது அகில்தூல்கள் எழுதலாகத் திரியப்படவில்லையென்று அர்த்தம்பண்ணக் கூடாது" என்று வினாவினாள்.

உடனே அதற்குநான் "திருவன் எவ்வருவதி திருக்குறள் என்பது ஒப்பு உயர்வில்லாத் தமிழ்வேதத்தை அருளிச்செய்யவில்லையா" எனவாய் மூண்டு தவம்இருந்த திருமூலமருவதி திருமந்திரம்என்னும் அரியஎரண மாஸ்திரத்தைத் தமிழிற் செய்தருளவில்லையா" இவ்விருவர்க்கும், சமஸ்கிருத விபாகரணஞ்செய்த பாணினிமுனிவர்க்கும் மிக முன்பினயிருந்த காலகாப்பிய மருவதி - லகக்ஷிவ மற்றிற் கப்பாணவதியிலும் காண முடியாததுட்பக்களெல்லாம் கண்டறியது சொல்லாப்பியம் என்னும் இவ்வகண மகோத்திரபைநமகதத் தந்தருளவில்லையா" இத்தத்தொல்காப்பிய மருவதி அகஸ்தியருக்குப்பிரதம சிவ்வாமொன்ற படியுநுல்களால் அழி கின்றோம். வான்கிசர் டார்க்கண்டி டார் முகலான வருகத கத்தொகளும் தலைச்சங்கதது இருந்த தமிழ், ஆராய்நாள் அச்சம், அவ்வளவாய் அக்காலத்திருந்த மருவியர்களாலும் ஆய்நிற்ப்பட்ட சான்றவர்கள் எண்ணிற் தனவாமென்றும் டாட் (செவ்வகலாசக அறிஞன்) எவ்வுக கிற்கட்டும். அவர்வ் துப்பர் வாகுதில் டா மாநாணவதில் வ அவரம் செய்தருளிப் மாணாக்கவாசகவாடிகள் இருபாய்மல்குத திருவாசகத்தையும், திருநாரசமப்குப்பெருநாணவ சுத்தர பூர்த்திசாய் வதும் அருளிச்செய்த தேவாரகலையும் பாதகதப் பாவசாட்டில் பதயியல் பனங்கரையும் பேரின்பஅனுபவம் உலையார் ன் தயிழைச் சுவாரஸி னுவையென்றும் அகில உயர்ந்ததூல்கள் இவ்வுலகமும் மொல்லம் மன துணிவார்களோர் சைவவேளாள் இனத்தல் திருஅவதாரம் செய்த அப்பாசுவாமிகளென்னும் திருநாவுக்கரசு அடிகளர் திருவாராமல் தருநாய தேவாரப்பதிகங்கோக்கேட்ட கல்ஸூக கரைபுமாறால், அவற்றைக்கேட்டு மெல்ல சம்உருகாதநம்பார்ப்பணச்சாநியாரின் மனத்தை என்னென்றுகூறுவேன்! திருநாவுக்கரசாரின் தெய்வத்தன்மையை உணர்த்தன்றோ திருநாவுக்கரசு பத்தமுர்த்தியும் அவரைவணங்கி 'அப்பேர' என்றழைத்தார்! அப்பூதியடிகள் என்னும் பிராமணமுனிவர் திருநாவுக்கரசு அடிகளிடத்தில் அளவுபடாத அன்புபுண்டொழுமி அவர் திருவடிகளைத் தொழுது அருள்பெற்ற உண்மைச் சரித்திரத்தை நம்மவர் அறியாதது அவர்தம் தீவினையே! மெய்கண்டதேவர் என்னும் சைவவேளாளக்குழந்தை வேதகமய்களாலும் கண்டறியப்படாத முடிந்த உண்மைகளையெல்லாம் கரைகளிட்டு தெளிவுபடுத்தி அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் என்னும் ஒப்புயர் வில்லா ஞானதூலினை நம்மவர் பெயரளவாகக்கூட அறியாதிருக்குக் கோடுமையை யான் வீனென்று எடுத்துரைப்பேன்! இத்தெய்வக்

குழந்தையின் அளவுபடா ஞானப்பெருமையினைத்தெரிந்தன்றோ, எல்லா வேதாசனங்களையும் சிக்கறுத்துணர்ந்த சகலாகமபண்டிதர் என்னும் பிராமண முனிவர் தமதறிவையும் ஒருபொருளாக எண்ணுது சென்று அக் குழந்தையின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிநது அப்பிள்ளைக்கு அடிமை யாகி அதனால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிவஞானபோதத்திற்கு உரையாகச் சிவஞானசித்தி என்னும் ஞானதூலை இயற்றியருளினார்! இன்னும் தில்லி சூபாய்யரம் பிரம்மணர்க்கும் தலைவராய் விளங்கிய உமாபதி சிவஞானருளிச்செய்த சிவப்பிரகாசம் முதலான ஞானசாஸ்திரங்களை நம்மவா ண்ணராதசீலினை பெரிது! பெரிது!! இதுவரையில் நான் எடுத்துச் சொல்லிய அருந்தமிழ்தூல்களுக்காயினும் அவற்றை அருளிய முனிவா கட்காயினும் ஒப்புயர்வுசொல்லத்தக்க சாஸ்திரங்களேனும் ஆசாரியர்க ளேனும் நமது சமஸ்கிருதத்திலும் இல்லை, வேறெந்தப்பாஷைகளிலும் இல்லைவென்று காலஞ்சென்ற என்மாமனாரவர்கள் ஆராய்ந்துசொல்லி பலமுறை கேட்டிருக்கின்றேன். ஆகையால், தமிழின் பெருமை அறி வாச அதனை இழிவாய்ப்பேசுவது நம்மினத்தவர் தம்மைத்தாமே இழிவ டிததுவதாய் முடிகின்றது.” என்ற அழுத்தமாய்க் கிளாச்சியோடு பிச்சினை

௧௩ தலைகாணவந்த இப்பெண்பிள்ளைகளில் எவரும் தமிழில் இவ வளவுபெருமையிருக்குமென்று சிறிதும் அறிந்தவர் அல்லர். இவர்க ளையைய அறியாமைக்காக நான் மிகவும் இரங்குகின்றேன் இவர்களை இவ்வளவு குருட்டுத்தனமான நிலைமையில் வைத்துக்கொண்டு தாமத குருடர்களாய்க் குருட்டுக்கொள்கைகளிற் பிடிவாதமாய் நிற்கும் எங்கள் சாதி ஆண்மக்களே இவ்வளவுக்குங் குற்றஞ்சாட்டப்படவேண்டியவர் ளாப் இருக்கிறார்கள், அதுநிற்க. யான் மேற்சொல்லியவாறு பேசியடை களைக்கேட்டு எல்லாருந் திகைத்திருக்கையில், என்னைக் கேள்விகேட்ட பண்பிள்ளை மறுபடியும் சிறிது காரமஉடையவளாய்,

“சீசொல்லிய தெல்லாஞ்சரிதான்; தமிழ்வேதம் என்றுசொல்லுந் திருத்தறியைச்செய்தவர் ஒருவள்ளுவப்பறையாரமே” என்று, யான்சொல் லிய மற்றவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டுத் திருவள்ளுவநாயனார் பிறப பைக்குறித்து இழிவுசொன்னான்.

“நல்லதுஅம்மா, அவர் யாருக்குப் பிறந்தவர்” அதைஅன்புக்கூர்ந்து சொல்லுங்கள்.” என்றேன்

அதற்கவன், “அவர்தகப்பனார் யாரோ ஒரு முனிவராம், அவர்தங் பெருபறைச்சியாம்.” என்றான்.

“ஆம், அவர்தந்தையார் யானிதத்தர் என்னும் ஒரு சிறந்தமுனிவர, அவர் ஒருபுலைச்சியைமணந்தது உண்மைதான். கீம்புல ஆணைகளையா முற்றத்துறந்த ஒருமுனிவரர் தன்னைவிரும்பும்படிசெய்தஅப்புலைச்சி மத்

தப்பெண்பிள்ளைகளைப் போன்றவளாய் இருப்பனா? ஆகவே அழகிலும் துணத்திலும் செய்கையிலும் நிகரற்றவளாய் எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளிடம் மேலானவளாய் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றே? மற்றைப்பெண்களாலிடத்துவகாணப்படாத சிறந்த இயல்புகள் அவளிடத்திற் காணப்பட்டமையாலன்றோ அருந்தவத்தோரான அம்முளிடம் அவளை இரு மணந்துகொண்டனர். அவ்வளவுசிறந்த அப்பெண்ணரசியை நம் பாராட்டின மகளிரினுஞ் சிறந்த தெய்வமகளாகச் சொல்லவேண்டுமெயலலாய். வேறுமயிறப்பற்றிப் புலசெய்யாகச் சொல்லுகல் பெருங்குற்றமாய் அதுபோகட்டும். அவள்வயிற்றிற் பிறக்கற்காகக் கிருவள்ளுன் னாழித்துப்பேசினால், மன்மடிக்தம் விலாசவிவரிற்றிற் பிறந்த பிரபு முனிவரையம் இழித்துப்பேசவேண்டுகூடும்; ஆகவே, அவ்வளவாய் உயர்வதக்களை வந்தகவரென்றும், பதினெண் பராணகத்தோடும் மாட்டாகத்தையும் இயற்றினரென்றும் பிறகு பாததப்பிற் அவ்வளவாய் மாக வணங்குவதென்? மேலும், நம் பாராட்டின அம்முளிடம் பிறந்த மற்றை தாயரான குடிகளும் நுவிபகடிகளினும் பிறப்பினர் என்பதை நம்மவர் மற்றையபேசுது என வணங்கிய பாராட்டு இருக்கின்றது.

“சேற்றிற் பிறந்த செவகமுடி போய்
பிரமந்தக கூத்திவயிற்றிற் பிறந்த வசட்டருட்,
வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த ததவிருட,
சத்தியர்க்குப் புலசெய்தோன் சேர்த்தபிற கபரட்டருட்
பராசர்க்கு மீனவாணச்சிவயிற்றிற் பிறந்த வியாசருட்” என்ற நம்முடைய சிறு பிரற்பைக்கூறும் கவிவரகவிலைசெய்து படித்தாலும், வண்ணமெயல்வாம் நன்றாய் அறிபவரே. இன்னும் சேர்த்தமல் என்னும் முயற்சி வர்க்குத் தாசுவியிற்றிற் பிறந்த கக்கியத என்பவர் இடற்றிய மகாபகவன் தெய்வத்தன்மையுள்ளவாக வற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இருக்குமெதத்தின் முதல மண்டிலத்திலும் என்பதாம்மண்டிலத்தினுஞ் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன அல்லவோ? இன்னும் இப்படியுள்ள நம்முன்கோள்களின் பிறப்பு வரலாறுகோ ஆராய்ப்புதக்காய் அவை அளவில்லாமல் இருக்கின்றன. இலையகோயெல்லாம் கடுகிலைமையோடு ஆழ்த்து நினைத்துப் பார்க்குங்கால் பிறப்பினால் ஒன்றும் இல்லை; அவ்வளவு அறிவினமேன்மை பாலும், அவர் செய்யும் அரும்பெருஞ்செய்கையாலும், அவர்க்குள்ள சுகை இரக்கம் முதலான உயர்குணங்களாலும் எல்லாச்சிறப்புகளும் உண்டாகின்றன என்று தெளிவாய் அறிகின்றோம். ஆகையால், அறிவினமும் உயர்குணச் செய்கையிலும் ஒப்பயர்வின்றி விளங்கிய திருவள்ளுவரையானாரைத் தெய்வமாக நினைத்து வழிபடவேண்டுமெயலலாய் இருக்க அவ்வளவு பிறப்பினால் இழிந்தவராக நினைக்கும் தீவினைக்கு நாம் உள்ளாகப்படாது

நம்முடைய வேத ஆகம புராண இதிகாசங்களிற் சொன்னவைகள் பெரும்பாலும் நம்மவர்க்குத்தான் பொருத்தமாகத்தோன்றும்; மற்ற நாட்டாரும் மற்றச்சாதியாரும் மற்றச்சமயத்தாரும் அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறளில் உள்ள உண்மைகளோ எல்லா நாட்டார்க்கும் எல்லாச்சாதியார்க்கும் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் பொருத்தமானவைகள்; அநிலுள்ளபொருள்களை எல்லாரும் கிறிஸ்துமஸ் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்; அதனால் பலகத்திலுள்ள எல்லாம்களையும் இம்மை மறுமைப்பயன்களைப் பெற்றுச் சிறப்பார்கள். எல்லாபாபங்களையேற்றும் இத்திருக்குறள் என்னுஞ் செங்கமழ்வேதத்திற்கு, நிகராதது எந்த மொழியிலும் எந்தநாட்டிலும் இல்லை. இப்படியப்பட்டிருந்தாலும் நமது ஸமஸ்கிருதபாவையில் இருந்தால் அதனைச் செய்து உபபயரை மறைத்து அது கூடவுமே அருளிச்செய்ததென்று நம்மக்கூறியவர்கள். பழைய தமிழ்ப்புலவர்கள் பொய்யுரைகூறாத புனிதர்களாதலால் அதனை ஆக்கிய திருவள்ளுவர் பெயரை மறையாமல்

‘அரம்பாருள் இன்பம்மீ டென் னும் அந்நான்கின்

நிறை வரிந்து செபிய தேவை—மறந்தேயும்

வாரைச் சொன்பாண் ஓர் பேதை அவன்வாப்செய்தான்

“கோன்றா அறிவுடையா” என்பது அவரைத் தெய்வமாகக்கொண்டிருந்தபொழுது தான் “புணங்கி வருகிறார்கள்” என்று தொடர்பாய் உபசரினான்.

யான் சொல்லிய இவைகள் எல்லாம் என் அத்தையார் மனத்திற்கு நிகவும் ஆசையாம் இருந்தமையால் அவர்மட்டும் அடங்கா மகிழ்ச்சிபடையவராயினார். மற்றப்பெண்பிள்ளைகளிற் சிலர் ‘அவற்றை மனநிலைண்டவராய் கொள்ளாதுவராயுங் காணப்பட்டனா. அவர்களில் என்னைக் கேள்வி கேட்டவன்மட்டும் யான் சொல்லியவைகளை முற்றம் மறந்துவிடாத விரும்பினராயினும், யான் பேசியவை அவைகளும் மறுக்கக்கூடாத நூற்பிரமாணங்களோடு அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒத்திருந்தமையால், உடனபாடு உடையவன்போற் சிறிதுநேரம் சுமர இரந்த பிறகு

“ஆமம்மா கோகிலம், நீ சொல்லியதைல்லாம் சரிதான். நீ இவ்வளவு விசேஷமாய்ப் படித்திருப்பதற்காக நான் ரொம்பச் சந்தேசப்பட்டிருக்கிறேன்.” என்று என்னைத் தனது பண்ணிக்கொள்வான்போல் மகிழ்ச்சிகூறி, மறுபடியும் “ஆனால் ஒன்று: அகஸ்தியர்முதலான மகருவிகளும், மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தர்முதலான மகாஞானிகளும் பிரமாணங்களையினும், அவர்களெல்லாம் சூத்திரதேவதையாகியசிவனைக்கொண்டாடினபடியால் அவர்கள் நம்மினத்தவர்களால் பூஜிக்கப்படாமல் ஒதுக்கி

வைக்கப்பட்டார்கள்; ஆனதால், அவர்களை மூன்று தேசவாசிகள் கம்பழிக்கப்பட்டார்கள் என்று சொன்னான்.

அதற்குமேல் நான் “சிவபெருமான் குத்திரட்டி சுவனம் என் றீர்க்கோள். அதன் கருத்து யாது” அதனை எனக்கு விளக்குங்கள்” என்று கேள்வி கேட்டேன்.

“சூத்திர தேவதை யன்றால் அடிமை வேலை செய்கும் தாழ்த்து நாலை
பார்க்கு மட்டுந்தான் அவன் தெய்வம் வணங்கு அடித்தம்” என்னான்.

[illegible]

அதற்கு நான் 'பென் லூம்' அல்ல, அந்நியர்களை மோசலிப்பதற்காக 'செய் பிரான்' குத்திரமேகை வைப்பது, அவர் பிராமணர்களால் வணங்கத்தக்கவர் அல்ல என்பதையும் நங்கள் சொல்லியது அனுபவத்திற்கு அகத்தாயில்லையே மெய்யுறுதல் நான் பெருந்தகராட்டினேன் சிவ பிரான் பிராமணர்களாலும் மகருவர்களாலும் மீதவர்களாலும் வணங்கத்தக்க முழுமுதற்கடவுள் என்பதை நாம் வெள்ளம்கூட, ரயமாக அகத்தகம் காண்பதான் அகவேண்டியிருக்கின்றது." என்று வலியுறுத்திப்பேசினான்.

“சிவன் பிராமணர்களாலும் மகருஷிகளாலும் வணங்கத்தக்கவர் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், அவர் முழுமுதற்கடவுள் என்றும் எல்லாத்தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்கவரென்றும் நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டேன். அவர் விஷ்ணுவிற்குத் தாழ்த்தவர் என்றும், அவர்க்கு மேற்பட்ட விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள் என்றும் எகக் கொள்வதே பிராமணர்களாகிய நமக்குக்கூட” என்று அவன் பின்னுபுடர்த்துக்கூறினான்.

“கல்லதம் மா, உன்னை மலபத் (ததரிந்து) கொள்ளவேண்டுமென்று அண்ணத்தோடு நீர்மேலாக தாயிருந்தால், விதா எனக்குத்தொரிந்தமட்டும் நீயுகின்றேன். நான் சொல்வதைக்கேட்டு நீங்கள் கிராபிக்கிறமதன் மல மண்டிச்சை இவ்வளவேயுண்டு நிறுத்திக்கொள்ளுகின்றேன்” என்று அவன் மலபடு கூறினான்.

“மேன் அச்சைப்பா” என்றா, நீ சொல்வதில் மிகப்பற்றிந்து இடம்து என்றும் இலுசையே. வாந்திரகையில் எழுதியிருப்பதைத்தானே உங்கதர்சொல்லுகிறீர்” என்று எனக்கு ஆறுதல்படக்கூறினார்.

அவருடையபுத்தர் என்மேலு வந்தாடின அங்க அம்மை “ஆமாம்” என்று சொல்லிவிட்டு நாம்கோபிக்கவேண்டியது என்ன இருக்கின்றது என்று சொல்லு” என்று தானும் ஆறுதல் சொல்லாவிடாற்றினான்.

“உன்மேல் நான் அப்படியானால் உங்களை நடக்காக்கின்றேன். உருத்தி அனுபவகளை ஒட்டி என் சாற்றறிவுக்கு எட்டாமலுண்டிட்டு உங்களை நான் அரம், மமமைச்சுற்றிலும் என்மென்ன காண்கின்றேன்”

“மமையொருக மனிக்ளையும், மனிக்ளையும் உங்களைப் பாரணக்கூடும், பிராணகரினுதாழ்ந்த மரங்கெழுமெழுமக உருபு, உருபு அரும, மண் தண்ணீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் எல்லாம் பஞ்சமககூடும், இப்பஞ்சமகங்களின் சேர்க்கைபாற்றோன்றிய பஞ்சகை”

“மண்டககூடும், இவற்றிற்கு இருப்பிடமான இந்த மண்ணுலகதககூடும், இந்த மண்ணுலகத்திற்கு மேலே விளங்கும் தூய”

“சுருதிமணமலங்கூடியும் அல்லாமல் இவற்றிற்கு மேலான மிகுந்தகூடும், தேவர்களினுமேற்பட்ட கடவுளையேனும் காண்கின்றோமா” இத்தனை உயிர்கூடியும் இத்தனை பண்டங்களையும் இத்தனை மன்கூடியும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையென்றாலும், அவரை நாடுகண்டதில்லை, மற்றவர்களை உண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள்முழுதும் வேத வேதாங்கங்களாக சரணாகண்டு படித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாகியில்லை. இத்தகைய காலமையில் நாம் இருக்கையில் ‘விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவன்

அவர்க்குத்தாழ்த்தவர்’ என்று சொல்வது எப்படி? உலகத்திற்கு ஒரு உயிரை இருக்கவேண்டி மல்லாமல், இரண்டு கடவுளும், அவ்விருவரில்

ஒருவர் உயர்ந்தவரும் மற்றவர் அடுத்தது + 47, 48 கலந்து ரிப் இருப்பார்கள் என்பதும் எப்படி? என்று கேட்டேன்.

இக்கேள்விகளுக்கு விடை - சொல்லத்தக்கது. 1. விழித்த அப்பெண்
யள்ளை சுற்றுப்பொறுத்துக் “கடவுளையேற்றி நடக்குத் தெரிபாவா”
பாலும் வேதங்கள் இரம்புரண்களில் அபுரணம் உண்டாகியது.
மற்றிச் சவீஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிற நடை நாராண பூதத்தி
ஒருவரே தசாவதாரங்கள் எடுத்து இரண்டாம் (தந்தை) தாயைத்
தன் முதலான இரண்டாம் அழித்தது ~ உதத்தை இரண்டாம் என்று
சொல்லியிருக்கின்ற தெய்வவாசல் சுவன் அப்படி நூலித்தாரா என்று
சொல்லவில்லை. அதனால், நாராணனைக் கவன்” என்று தீர்
பாது சிறிது அமைதிபாக்கப்படுகிறது.

[illegible][illegible]

விருப்பம் இல்லாதவர்களாய்த் தாமபித்த பொய்யமையே சாதிகளும் அகல்கரரம் உடையவர்களாய் இருப்பதுடன், தாம் நினைப்பதும் பேசு வதுஞ்செய்வதும் வேதாசுமபுராண இநிகாசங்களுக்கு முற்றும் மாறாய் இருந்தும் தாம் வைகிகர என்னும் சாஸ்திரிகளுர் ஸமாததாளொற்றும் இறு ரப்போடு கீணைஉரை யாடுவதும் என மனத்திறகு மிகுந்த தயரத்தை நினைவிககது இதைப் பெண்பிள்ளை வீணைப் பப்பேசுவதால் இவனோடு மீதாடாகப் பேசுவதற்கு பயனில்லை என்பதெண்ணிச் சிறிதுநேரம் சுமமா இருக்கேன கலவியிலும் உணமைதெரிவதிலும் நிரமிய ஆவ லுடைய அதைதயாரீர எண்ணிச் சுமமா இருக்கவி ரல்ல,

“குழந்தை பரமசிவ சிவ பிறப்பு இல்லாதவராயிறே ஆன தால், அம்ம அவதாரம் வந்தது ராகத் குற்றராகமா” என்று எனக்கு நேரத்தினை பாகுனலை தோக்கிப்பெச்சினா

அதனைப்பார்த்துணர்ந்து சிவவதா அவரொருடாகவேணும் துணை வந்தபேசுந் தாது உன் தீர்த்து, அததே இரத்த அமமா புதரன் நத்தகரல் தீர்த்து விஷ்ணுவாகத் திரு மேன்மைபாகசு மை யுதரரான ஆத த னைத்தபாசதால் கடவுளுக்குப் பிற த்ச சாந்தி துறந்த உண்பதலை அங்கிர நன்றாய உணரக்கூடும் மரபுகள் குற்றமான செயல்களுக்க கிபிட யயாணைவைத்த தயாரை மறைத்துவிடும் து அழகம்மாயிருக்கின்றது நாராயண பர மபுரம் பிறந்தருகத் திருஅடவாரம் எனப் சொல்லவிட்டால் அகதற னா து மீதமா’ மனிதர்களுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள வித்த க்குண தது’ கடவுளாய் மிகுரை மீதா மத்த ஆற தால் இவா னா ஆ மனிதர எனது நாம பிரிகத, மீதா’ என்ற நான னா ஆனகயி அந்த பெண்பிள்ளை,

வராவது அழிக்கமுடியாத இராவணன் கரீமோதனன் முத லான கொடியவர்களை லாம அந்த வி துணுபகவான இராமனுட ன் வந்தனனுமாக கோணரி வேலோடு அத்ததாமே அப்படிப்பட்ட ராசிர சவசல மறற மனிதர்களாற செட்டிக்கட்டுமா’ அவர்களவுடிக கருந்தி தான் பராக்கிரமத்தைக் கண்டுதான் அவரைக் கடவுளாக காம துன் து துதிக்கோம’ என்று மிககலிடாயமாகப் பேசுவதுபோற ன்ருள

வராவது தபாக்கிரமச்செயல் உடையவர்களை வல்லாம கடவுளாகச் சொல்லுகிறதென்றால் இராவணன் வலிமையை அ தகிய வாலி கரத்த வர் பாரச்சுனை முத ளானவர்களை, இராமலட்சுமணர்களை நாகபாசத் திறக்கி மடக்கமடையச்செய்த இரத்திரசித்தினையும், கிருஷ்ணனை அம லால் எய்து விழ்ச்செய்த வேட்டுவனையும், சண்டையில் வெற்றிபெற்றது விளங்கிய வீமரீசுனர்களையும், ஒரிரவீத் பரண்ட வரபடைமுழுது

பாரதத்திலும் விளக்கமாகக் காண்கின்றோமே! இராமகிருஷ்ணரால் முழுமுதற்கூடவுளாக வணங்கப்பட்ட சிவபெருமானே, அந்த இராம கிருஷ்ணரைத் தெய்வமாகப்பாலிக்கும் நம்மவர்வணங்காமற் பழிப்பதும் தெய்வத்தையே பழிப்பதாய் முடிகின்றதன்றோ? ஆகவே, நம்மவர் எம்முன்னோர்கள் செய்துவந்த சகலரோபாசனைக்கு முற்றும் மாறாக நடந்துகொண்டு, வேதாகமபுராணேதிகாசககளிற் கூறியபடி சகலாபாசனை செய்பவர்களை அவைதிகர் என்றும், அவற்றிற்கு முழுவினரோடாக நடக்குந்தம்மை மட்டும் வைதிகர் என்றுஞ் சொல்லிக்கொள்வது எவ்வளவு புதுமையாயிருக்கின்றது!" என்று கூறிமுடித்தேன்.

இவ்வுண்மைகளைக்கேட்டு இவற்றைச் சிறிதும் மறுத்துரைக்கமா! மாமல் அநதப்பெண்பிள்ளை வரபடங்கிசு சும்மா இருந்தான். அதனையா ஐவகளைக்கேட்டும், இதுவரையில் வாயாடிவந்த அவன் அடங்கிவிட்டு வதைப்பார்த்து மித்ரந்தமனககிளாச்சி உணுபவராக்கி, சிவபெருமானே முழுமுதற்கூடவுள் என்னும் உண்மையை இன்னும் அவாகட்டு வந்திருக்கிக்காட்டுவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு, "அருமைசு குழந்தே, இவ்வளவு சூக்ஷ்மமான உபதேச நூதனப் பொருள்களைத் தெரிவித்துப் பார்ப்பது என்று நான் ஆதற் குமுன நினைக்கவேயில்லை. இப்போது உன்னைச் சாக்காதலோ மாதாவாகிய அநுதச்சாஸ்திரியாவே பாரிசுக்கின் உறவினா. அகிலலோககாயகளுன சிவபெருமான் ஒருவரே உண்மையான ரம்பொருள என்று இப்போதுதான் நன்றும் உணர்ந்தேன் இன்னும் உன்னிடத்திற் சில சந்தேகங்கள் கேட்டிடு தெளியவேண்டியதிருக்கின்றது குழந்தைபாகிய உனக்கு இவ்வளவு சிரமம்காட்டுப்பதைப் பற்றி என்மனம் அநிகமாய வரு தினாலும், நல்லசமயங் கிடைத்திருக்கையில் அந்தச் சந்தேகத்தைக்கேட்டு நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்னுமா? ஆவல் என்னை முன்னாகத் தத்தள்ளுகின்றது. உனக்கு ஆயாசமாக இல்லாவிட்டால் இதற்கு விடைசொல்லவேண்டும் நம்மவர்கள் வேதத்தில் சிவனுக்கு இடமில்லையென்றும், சைவமகம் வேதத்திற்குப் புறம்பானது என்னும் ஆர்த்தத்தோடு அதனை வேதபாஷியம் என்றும் சொல்லியருளினார்களே 'அவை உண்மையா?' என்று கூறி வினவினார்.

இதைக்கேட்டதும் வரபாடியான அநதப்பெண்பிள்ளை இப்போது கண்கொருபிடி கிடைத்ததெனச் சிறிது மகிழ்தவளாய், "ஆமம்மா, நானக்கும் அது பெருநாட்சந்தேகம்; அது கோகிலத்தினாலேதான் நீக்கவேண்டும்." என்றாள்.

"ஏதோ ஏழையேன அநிகதமட்டிற் சொல்லுகிறேன்; சூற்றந் சிறைகள் இருந்தால் அத்தையாரும் நீங்களும் பொறுத்துக்கொள்ளுமுடிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முழுமுதற்கூடவுள் உபாசனையை விதித்து தெரித்துச்சொல்லுபதில் எஜர்வேதமே மற்ற மூன்றுவேதங்களிலுள்

சிறந்ததாய் விளங்குகின்றது. அங் வண்ண சிறந்த பசுவேதத்தின் கவியில்
புள்ள சதுசுதரீயம் என்னும் மந்திரமாகம்முற் றம் முழுமுதற்கு வளர
பெருமான் ஒருவரே பரம்பொருள் என்ற வலியுறுத்தி அவர்க
வணக்கத்துறுதலை நம் மலர்வண்ணரது பேசு சீவிலிணைத்து நாம் நன் செரி
பார் அம் மந்திரமாகத்தை நாமோறும் அகர்ப்பயனம் பண்ணிக்கொண்ட
யாகதாம் அதன் அர்த்தம் இன்னவெதன் மறியாமல் கிரியிப்பி யாகுள் பேசு
யதுபோற் கூறிக்கொள் றுகவாய நம்மவர் பெற்றயயன் சிவதுவதனை
கொளும்புரவமேயாம். அசு சதுசுதரீயத்தின் இருபுதெட்டி யவது மக
ரத்தின்கண் உள்ள “மேளாபாய ருதராயச நம் சர்வாச ந மகதேய
மே” சிவசீவாயச சிவக நாய” எனனுந் தற்கள் சிவகுரு
புனைத்திருக்கல் சிவ குழலாகவளம் அபிசகமுற் றி அந் து
வது மந்திரமான ‘பாசேருதர காயசநா’ அஃகா பாயசரீ
வந்தவா சநகமபா கிரிசகநாயசாக சி வனாச ந கரினமி
முதருளி ப்ருப்பவா, உருதர சர்வ பாயசுரின் பேசுபதில்
தூங்க துன்பத்தைச்செய்யாதது உன்ன கமது சிருமீ ரிபிரா
தோன்றி அமுபேசுந் லீரககியருகத்” என்று மய பூமிபுரு
வென்கரா பருதரேசன் எனபு உயர்கன் வெளிப்படை
இருக்கது உயமவசு சரிபாமற்போனமை என்னுள் கர்வ
வெததின் உள்ள வர்ஷசீப சுகிதைலி சீதையர் ஆருளாளர
இருத்தலாற் சிவன்வளம் “பாபமறீ” என்னும்பொருள்பட ச “சீவ
மாமலி” என்று சொல்லப் ப்ருப்பவது நம்மவர் உண்ணமராக அந்
திருகால் அபிப்பருபுனை பறம்படிக்குந் கொடுத்தினைகரு
ளவர்களா! இந்ருகவேகப் பதநம் ன்மலதகின் தூற்ற முப்பதசார
மிகரின் ஏழாவது பிசுபுலே “கேசரி” என்ற பாதரேண பங்கு
‘அரணுபங்கு’ என்று சிவபருமான் விஷபாணஞ்செய்து தேவர்கள்
முதலான வர்ஷா பாயசுரோபு காசகருளினமை சொல்லப்பட்டிரு
கின்றது. — இன்னுய அதன் ஐதரம் மனைவதிலே அவர் எல்லவர்களை
கோயில் கருதர ஆயிரம் மருத்துகளை எவதறிருப்பவர் (வைக்கிடரத
என்றும் எல்லா வகவகருதகு தலவர் என்றும், முதன் மண்டிலத்திலே
அவர் பாட்டுகளுகது வேன கிகளுகத் தலைர் என்றும் இன்னுடையது
மண்டிலத்திலே சாராபாண அவா பொன்வண்ணமுடையவன் எல்லா வயி
களுக்குத்தலைவா வலியாகக் கெல்லாம் வியவர் எல்லா உலககருக
தும் வீரகளுக்குத் தேவர்களுக்கும் முதல்பராயத் தெய்வத்தன்
னின்று நீக்கப்படாவுவர் என்றும் அவா பலவாறு புதங்கு துதிக்க
புதிருக்கின்றார், மற்றதேதிரங்குடிலாக அறப்பும் முழுமுதற்
வது இவ்வண்ணமுய் சிவபெருமான் ஒருவருக்கே மிகப்பழையதன்
இருக்குவேத்திலுமு தேவக்களிற் சிறந்த எசுவேதத்திலும் வெளி

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்

படையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க இவைகளுக்கும் மாறாகச் சிவபெருமான் செய்து நம்முக்குப்போற் பிறந்திருக்கும் மனிதர்களை நம்மனை வணங்க வருவது எவரிட்டசாபமோ, யாதுதிவியையோ அறியேன்! “மானவன் ஆகாயத்தைத் தோல்போற் சுருட்ட வல்லனாகாதும் சிவனையறியாத அறிவாலன்றித் துக்கநிலத்தி உண்டாகாது” என்று சுவேதாசுவர ரோபகிடதம் வலியுறுத்திச் சொல்லுவதால், சிவம் என்னஞ்சொல்லைக் கேட்டாலும் கசப்போடுபோதும் நம்மவர்க்குத் துக்கநிலத்தி எங்கே உண்டாகப்போகின்றது! அரசனைப்போன்ற மேம்பாடு அடைவ வேண்டிஞ்ஞர் அங் வரசனுடைய தயவைப் பெற்றாலன்றி அதனை அடை முடியுமோ? அல்லது, அவன் அதிகாரத்தின்கீழ் அலுவல் பார்த்துத் தாழ்ந்த ஊர்க்குநீச்செவகளை வேண்டிஞல் அவ்வரச்செல்வத்தைப் பெற முடியுமோ? அதுபோல் அழியாத பேரின்பச் செல்வத்தைப் பெற விரும்பினோர் அதனைத்தரவல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை நிபட்டால்மாகதிரம் அதனைப் பெறலாமேயல்லாமல் மந்திரமாக மனிதர்களுக்கும் அங்நனமே பிறந்திருக்கும் மற்றத்தேவர்களையும் அதனைக்காலம்வணங்கி வேண்டிஞலும் அவையவேமுடியுமா? என்ற கூறினேன்.

இவ்வண்ணவழி ஈட்ட அதனையார் மிகமகிழ்ந்து ‘கண்ணன், கோகிலா நம்பல் எதனையோவருவதர வேதம் ஒகிவருபவர்களுக்கும் தெரியாது இதைப் பிரஹ்ம ஜ்ஞானாகசியங்களையெல்லாம் நீ எப்படியும்மா அறிதாய்’ அந்தச்சாஷுத்திரஹ்மமே சிவபெருமான் என்று துப்போது நன்றாய் அறிந்து எங்கள் அஞ்ஞானம் நீங்கினோம்!” என்ற சொல்லி நிறைவ அன்பாமிர் அருகிருந்தனனைக கட்டியனைத்து முத்தம் இட்டா இவ்வுண்ண மகிளையெல்லாங் கேட்டுக் காணவந்த வேண்பின்போகன் “அதிக சிவத்தினுடைய பெருமை இப்படியா இருக்கின்றது! பாபஜன்! மாகிய நமக்கு இதவணயில் தெரியாமற்போயிற்றே! இன்றுதான் சுதனம் கோகிலத்தால் ஞானப்ரகாசத்தை அடைந்தோம்! இவ்வுரிக்கு உபபுத்திரனைச் செலுத்தப்போகின்றோம்! அம்மா குழந்தை, நீ சிர்க்காய்ச் சீர்த்து நம்மவர்களுக்குச்சாஸ்வதிபோல் விளங்கி இந்தச் சிவரானத்தை உபதேசித்தி நம்மவர்களைக் கடைத்தேற்றும்படி அந்தக்கைகாசபுதியை பிரார்த்திக்கின்றோம்” என்றுசொல்லி என்னைத்தொட்டி முத்தம் வைதவர்களாய் அன்பாற் கண்ணீர்சிகந்தினார்கள். என்றோம் வாழாயவா! பெண்பிள்ளையும் இதுவரையிற் சம்மாஇருந்தாலும் சிவபெருமானைப் பாவங்களைக்கேட்ட புண்ணியத்தால் மனத்திருத்தி “அம்மா கோகிலா என் உனக்கு அபசாரம் செய்தவன்வந்திப்பேன் சிவபெருமானை உண்மை தெரியாமல் இப்போகினை குற்றத்தைப்பொறுக்குமெனவேண்டி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய புருஷன் இவைகளை அறிமா:

லிருப்பதால் காழும் இந்த அஞ்ஞானக்கும் பியற்றிட்டுத் து ஐன்மத்தை விருதாவாக்கி வருகின்றேன். சிவஞானச்செவ்யமே, உனக்கு நான் மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன், ஆளுலும், இன்றைக்குத்தான் உண்மையைத் தெரிந்தேன்.” என்று உவ்ளபடியே மனங்கரைந்து பேசினார் இவர்கள் உண்மைகொரிந்து மனந்திருத்திச் சிவபக்தி அடைந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னைப் புகழ்ந்து பேசியதெல்லாம் என் உண்மையை உருகச் செய்தன! சிவபெருமான் திருவருட்டிறத்தகை நிறைந்து மனங்கொடுத்திருந்தேன். பிறகு, வேறு சிவவற்றைப் பேசிக்கொண்மருத்தேகாம். இதற்குட்டிப்பகல் மணிமுன்றாய்விட்டது. அவரவர்களைவர்களும் பிள்ளைகளும் அலுவலிலிருந்தும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தும் விந்துமணக்கெல்லாம் வீட்டிக்குத்திரும்புவார்கள் ஆகையால், அவர்கள் வருத்தமுண்டாமே விட்டுக்குச்செல்ல என்னை விட்டேக்கட்டார்கள். அங்கனமே, அவர்கள் செல்லுத்தறிவிடைகொடுத்தேன். அத்தையார்மட்டும் என்மிகுந்த இரண்டொன்ற இருக்கலிருப்பி இவகைதங்கிவிட்டார்கள்.

இப்போது இரவுபடுகின்றேன். அத்தையார், என் தமையன் என் தமையன்மனைவி எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்குகின்றார்கள். இன்றைப்பகலிற் சிவபெருமான் பெருமையோடும், அவனடியாரும் அவையுருளிச்செய்ததால் என்றும் அவர்நா மக்குத் தெரிவிக்கும் முறைபயனோயும் யான் எடுத்துப்பேசச் சமயம் வந்ததற்கும், அவைகளை எல்லாதேட்டு எவகற்பாப்பணக்குலகைப் பெண்பிள்ளை மனந்திருத்தி மகிழ்ந்து போகத்தும் என் உள்நா அடவ மகிழ்ச்சியால் போகுகிறேன். அத்தையார் என்னை மிகுந்த பங்குப் போதுமவனாயில் யான் எடுத்துச் சொல்லிய உண்மைகளைப் பிள்ளைமப்பின் னும்வியத்தேபேசி, என்னை உறையுண்டதும் தீமங்களி—த்தும் அவைகளைச் சொல்லிச் சொல்லல் மகிழ்ந்ததையால் என் துண்டான உளங்களிப்பு மெலுக்குமேல் அவையுடாமல் மிகுந்ததைச் சைவசமயத்தின் உண்மையை உணராதது அறிந்தேன் புகுண்டி மமுதும் தகைக்கு உ—னே எழுதித் தெரிவிக்க என் உளம் ஒபாதவியுத்தது. யான் இன்புறுவகால் தாங்களும் இன்புறுதலும், யான் தன்புறுவகால் தாங்களும் தன்புறுதலும் இயல்பாக இருத்தலால், யான் இன்புறுவதற்கு அடைந்த பெருக்களிப்பின்னை உயிரின் உள்ளிருந்து உலாவத்தகைத்துத் தெவியாலிட்டால் என் உயிர் அளமதிடேறுமோ! பெருமானே, இதேகாமாசற்றவானத்திலிவங்கும் முழுவிவாதங்கள் திருமுகத்தையப்போலவுட அலிலிருந்துவரும் குளிர்ந்த குளி தாங்கள் என்னைப்பார்த்துமகிழ்ந்து புனைரிப்புக்கொள்ளுங்காத்தோன்று உதங்கள் பற்களின் குளிப்போலவும்தேன் றுகின்றனவே! எமதியமே, இங்குரத்தின்கண் இவ்விரவுகாலத்திலிவல்லம் அரவம் அடங்கி எல்லாரும் அயர்ந்துறங்கும் இப்பொழுதில், நீமட்டுமேயான் அடையும் மகிழ்ச்சியைப் பக்கண்டு உன் மகிழ்ச்சியுறையு! இப்போது

என் ஆருயிர்க்காதவன் தனித்திருந்து உனது அமுதீஒனியில் உலவினான்
 அவனையும் நீ காண்பாய்! இப்போது ஒருவரையொருவர்காணப்பெறாத
 எம் இருவேமையும் நீ உயர இருந்து ஒருக்கோணத்தெய்வத்தன்மையு
 டையையாதலால் இப்போதே என்மகிழ்வினை அவர்க்குத்தொரிவிப்பாயா
 னால், நின் உதவியை என்றும் மறவேன்! ஆ! ஈடுதன்னை! தக்காளோகாக்கி
 எழுதும் இக்கடிதத்தில் நிலவைநோக்கிப்பேசிப் பிதற்றுகின்றேனே! பெ
 ருமானே, இன்னும் இரண்டுமூன்று நாட்களில் தக்கட்கு எழுதுவேன்.

கடிதம், கடு

இம்மீமக்கும் மறுமைக்கும் என்னுன்னுயிர்த்துணையாய் அமர்ந்த கா
தற்குப்பகமே, தங்கட்குத் திரும்பக்கூடும் எழுதுவதற்கு இரண்டுபெழுமை
கடந்தபோனதுபற்றி நீரம்பவருத்துகின்றேன். அந்தப்பாசிகப்பெரு
மான் பெருமாட்டியாரிடமிருந்து கடிதம்இன்றுவரும் காலாவரும்என்று
எதிர்நோக்கியபடியாயிருந்து பார்த்தகண்ணும் டுததுப்போயிற்று! அக்கடி
தம்வந்தபின் தங்கட்கு விடைஎழுதலாமென்றிருந்தேன். இதற்கிடை
யில் தங்கரிடமிருந்துவந்தகடிதத்தால், தங்கட்கும் அவர்களிடமிருந்து
கூடும் வரவில்லையென்பதறிந்து மிகவருந்தினேன். அவ்விருவரும்க
மைமற்றதுவிட்டார்களோஎன்று தாங்கள் யுறுவுகொள்வதுபோல் யா
ஹுகொள்ளக்கூடவில்லை. தாங்ள் அவ்விருவாரியற்கைகளையும் பல
நாட்பழகி அறியாமையால் தாங்கள்அங்கனம் கியப்படுவது இயல்புதான்.
ஆனால், யானோ அவர்களோடு அன்பால்நெருங்கிப் பலநாட்பழகியிருந்
ததால் அவ்வாறு அவர்களைப்பற்றிச் சிறிதும்நினைக்கக்கூடவில்லை. இந்
நானமாக அவர்களிடமிருந்து கடிதம்வராமல்காள்நீளநீள என்மனத்தைய
எழும் நிண்டு கொண்டிருந்தது இதனால், கேற்று எனக்குஉண்டான
துன்பம்அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. சென்றஇரவொரு மணிவரை
யில் எனக்குத்தூக்கம்பிடிக்கவில்லை. அதனோடு, இத்தக்காடியிலெயிறு
காலத்தின் வெப்பமும் புழுக்கமும் தாங்கவசடியுண்டாயி்லை. அதனால்
மேன்மாதத்தின் மேற்றளத்தின்மேலேறி, அதுவெறுநிறப்பானவெள்
யாதலால் அங்கேஉலவிக் கொண்டிருந்தேன். இப்போதுதான் உள்ளதலை, க
மகிழ்விக்கத்தக்கதொற்றம்ஒன்றும்இல்லை. வானத்திலுள்ளவொளியிலு
ளக்கும்இருள் சூழ்ந்திருந்தது. வானத்தின் ட் பலகோடிக்கணக்காட்க
காணப்பட்டவான்மீன்களும் எனக்குஆறுதலைக்கரவில்கூட. எங்குதான்
டானுமனப்புழக்க உடம்பின்புழுக்கத்தால், இருண்டஅவ்வானை
தூர்த்தன்உடம்பாகவும், துதிற்றோன்றும்மீன்களை அவனுடம்பற்றோ
ரிய வியர்வைத்துளிடனாவும் நினைத்தேன். கிழேதெருவி லுள்ள தூண்
விளக்குகளில் அவ்விளக்கேற்றும்வேலைக்காரன் நன்றையண்ணையவிட்டா
மல் மிச்சம்பிடித்துக்கொண்டுபோனமையாற்போலும் அவற்றிற் சில
அணைந்துபோயின, வேறுசிலஅணையுந்தறுவாயில் இருந்தன. ஊர்பாவற்
சேவகன் தூக்கமயக்கத்தால் மெல்லநடந்தபடியாய் இடையிடையே
சீழ்க்கைஅடித்துக்கொண்டுசெல்வதை அறிந்தேன்; இஃது எனக்குமு
வனையான அச்சத்தைத்தந்தது. இதுவுமல்லாமல், எதிரேயுள்ளகுடி
மக்கள்தோட்டத்தில் இராக்காலத்துப்பறவைகளான ஆகாச கூகை
தோட்டான்முதலியன இரைதேடிக்கூப்பிடும் ஒலியானது யான்வெருக
கொள்ளும்படிசெய்தது. ஆனால், இவ்விருளின்ஊடேஊடே மகையந்த
வெளியின்க்குக்கூண்டின்ஒளி அடுத்தடுத்துத்தோன்றியவாறுபச்சுமூன்று

செல்லையில் அஃது என்கருத்தைக்கவர்த்தது. நன்னிருட்டாலம்போல் தாங்குதற்கரியது என்பவ்ந்து உலிந்தகாலத்திலுங்கூடச் சுழன்று செல்லும் அவ்வினக்குக்கண்ணின் அழகியஒளிபோல் இறைவனருளால் இன்பமும் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் இடையிடையேசுழன்றுவந்து மக்களையி றாத்தளிர்க்கச்செய்யுமென எண்ணினேன். இருஞ்செறிந்த இராப்பொ டுதிலும்முயற்சியிருந்து இரைதேடிஇயங்கும் சிலபறவைகளைப்போல் மக்கள்சிலரும் தமக்குப் பெரிதுக்கண்டவந்தபரிமுதிலும் சுறுசுறுப்புடையாய் முயற்சிசெய்யவேண்டுமேயல்லாமல் மனத்தளர்த்து மடிந்திருத் தல் ஆகாதெனவும்உணர்ந்தேன். இப்படியெல்லாம் எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில், கீழே யான் படிக்கும்அறையிலுள்ள கடிதாரம் ஒருமணி அடித்தது. திறந்தவெளியில்உலவின்மையால் என்உடம்பின்வெட்கை யும்தணிந்தது. பல்வன்மறைந்து பதினைந்துநாழிகை ஆனமையால் வெளிவெப்பமும்ஆறியது. ஒருவகையானகுளிர்கூற்றும் வீசத்துவங் கியது. அப்போதெனக்கு அயர்வும் நல்லதூக்கமும்உந்தன. உடனே படிவழியால் கீழ்மாடத்திலுறங்கி என்மெத்தைமேற்போய்ப் படுத்துச லசுவையையாய்உறங்கினேன்.

நெடுநேரம் யான் நன்றாய் உறங்கியிருக்கவேண்டும். என்னென்றால், அச்சமும் மகிழ்ச்சியுங்கூற்த ஒருகணவுகண்டு யான் உண்விழித்தபோது மணிநின்றடித்தது. அங்குநம்யான்விழிப்பதற்குமுன்னே பின்வருமாறு ஂனவுகண்டேன். நீங்களும் யானும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருபெரும்பாட்டை யினுடேசெல்வதுதோல ஒருதோற்றம்உண்டாயிற்று. அப்பாட்டை யினிருபுறத்தும் பலவகையானமரங்கள்அடர்ந்து மேலே பத்திலிட டரற்போலிருந்தன; அதன்இருபக்கங்களிலும் மலைகளும் டாடுகளும் ஂணப்பட்டன. யான் தங்களோடு சேர்ந்து வழிநடக்கப்பெற்றமையால் மெய்ம்மறந்தகளிப்புடையேன்ஆகி, அருகிலுள்ள மரஞ் செடி செடிக்க ளோப்பற்றியும் வளைவனகயானபறவைகளைப்பற்றியும் தங்களைவினாவந் தாக்களும் என்மேற் பேரண்புடண்டு மகிழ்ந்துவிடைசொல்லப் பெரிதும் ஂனவனாலிட்கொண்டு தங்களோடுஉடன்செல்லக்கண்டேன். அப்போது ஂரலுக்காலமாயிருந்தது. கதிரவன் மேல்பால்வட்டத்தின் கீழ்இறங்கி மறைந்துபோய்விட்டான். மலைவெளிச்சம்வரவரசுருங்கி இருள்வந்து ஂடுவதுபோற்றேன்றிற்று. அப்பொழுதுதாங்கள் துணுக்குற்று “என் மணி, நாம்எந்தஇடத்திற்குப்போய்ச்சேர்வதென்று தெரியவில்லை. முன் ஂல் ஆராய்ந்துபார்க்கக்கூடாதபடி திடீரெனஉன்னை அழைத்துக்கொண் டி, ஆள்வழக்கம்இல்லாதஇப்பாசையில் யான் வரும்படிநேரிட்டனமக் ஂக மிகவும்அருந்துகின்றேன். என்னைப்பற்றியமட்டில் எனக்குஅச் சம்கிரிதும்இல்லை. மெல்லியஇயல்புவாய்ந்த இளமங்கையாகியஉன்னை இங்ுனம்அழைத்துவந்து உன்னைத்துன்பத்திற்கு உட்படுத்துவதைப்

பற்றியே என்னெஞ்சம் நினைத்துத்துடிக்கின்றது!" என்று கூறக்கேட்டு, யான் மிக்மனம்மைத்து "பெருமானே, என்பொருட்டுத்தாங்கள் இங்ஙனம் வருந்துவதாகாது. ஏழையேன்பொருட்டுச் செல்வப்பெருந்தகையாகியதாங்கள் இப்படியெல்லாம் வருந்துவதானையில், எனக்குத்தான் பத்தருவதாகச்சொல்வதை நான் அறியக்கூடவில்லை. தங்களுடைய இருக்கையில் எனக்குத் துன்பம் என்பது இன்னதென்றே புலப்படவில்லை. தங்களுடைய அன்பால் ஆனவளாவப்பெற்ற இவ்வன்பத்திலேயே என் உன்னம்பித்து நிிற்கின்றது" என்றேன். இவ்வாறு நான் சொல்லிமுடித்து ஒருவொழிப்பொழுதுதான் இருக்கும். எனது இடதுதனப்புறமாய்ப் பாட்டையின் ஓரத்திலிருந்த ஒருமாச்செறிவிலிருந்து எழுட்டுப்பேர் சமீதியில்வந்து நம்மை வழிமறித்தார்கள். அவர்களுடைய உடம்பின் தோற்றமானது மிகுந்த அசைத்திற்கு இடந்தராலிட்டாலும், அவர்களால் வாரும் கையில் தடிக்கம்புபிடித்தவராயும், இடுப்பினின்று நகட்டித் தொங்கவிட்டொருவரான உடையராயும் இருந்தமையாலும், ஆன்மதக்கமில்லா அக்காட்டுவழியில் அச்சேரத்தில்தவது வழிமறித்தமையாலும் அவர்கள் கோக்கம் இன்னதென்பது மன்னல் ஒளிபோல் சுருக்கென எனக்குப்பட்டது. அவர்களைக்கண்டதிலால் மெய்யும் மனமும் நடுங்கி அயர்வுற்றுத் தங்கள்மேற் சாய்ந்து தங்களை என்வாக்காற்றற்றி இறுக்கமாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு உணர்விழ்தேன். அங்ஙனம் யான் அறிவுமயங்கியபின் நடத்தது இன்னதென்று யான் அறியேன். திரும்பவும் யான் என் உணர்வுபெற்று விழித்துப்பார்க்கையில் யான் ஒருமலைக்குளையில் அடைபட்டிருக்கக்கண்டேன். இப்போது என் உயிர்ப் பற்றிய அச்சம் எனக்குச் சிறிதும் இல்லாமற்போயிற்று. ஆனால், என் பகர்த்திலிருந்த தங்களைக்காணாமல் 'ஓ என் பெருமானே!' என்று வீறிட்டு அலறினேன். அப்போது 'அழாதே, அலறாதே, அஞ்சாதே' என்னுஞ்சொற்கள் என் காதுவில்விழ், அச்சொற்களைக்கேட்டு வருவிலிழுவோனைச்சுடுதியில் ஒருவர் தாங்கினாற்போற் சிறிது ஆறுதல்பெற்று, அச்சொற்கள் வந்தமுகமாய்க்கொக்க, எனக்கு எதிரே சற்றளட்டி ஒருபக்கமாய்க் கண்ட உயர்ந்த ஒருவன் நின்றலை உணர்ந்தேன். உடனே, 'ஐயா, என் கணவன் எங்கே?' என் கணவன் எங்கே?' என்று பதறிக்கேட்டேன். அதற்கு அவன் 'உன் கணவன் இருக்கிறான். உன் மாமன் உனக்குக் கொடுத்த நாற்பதினாயிர ரூபாவும் நீ எனக்குக் கொடுத்தால்தான் நீ அவனைக்காணலாம்' என்றான். 'ஐயா, அத்தாற்பதினாயிர ரூபாவும் நான் உமக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன்; என்மேல் உள்ள என்னைக்கொணலாம் உமக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன். நான் ஒருகத்தைத்துணிவைய உமக்குத் கொண்டு இத்தப்பட்டுப்புடைவையையும் உமக்குத்தந்து விடுகிறேன். இன்னும் உமது வீட்டுவேலையெல்லாம் வேண்டுமானாலும் யான்செய்

கிதேன். எனக்கனவனைமட்டும் ஒன்றும்செய்யாமல் எனக்குக்கொடுத
துவிடும்' என்றேன். இச்சொற்களைக்கேட்டதும் அவன் அக்கேநில்
லாமல் மறைத்துபோனான். ஆனால்: யானோ தனியனாயிருந்து தந
களைக்காணமையால் ஆற்றமுடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதேன். என்
விழிகளிலிருந்து வழிந்தநீர் தலையணையனைத்துவிட்டது. விடியற்
காலையிற் குழிமக்கள்தோட்டத்தினின்று துயில்நீங்கிஎழுந்த பறவைக
கூட்டங்களின்ஒலியானது அந்தநிலைமையில் என்னைத் தூக்கத்தினின்
டும் எழுப்பிவிட்டது. அதனால், யான்கண்டது கனவேயல்லாமல் வேறு
அன்றுஎன ஒருவாறு ஆறதல்அடைந்தேன். என்றாலும், நெடுநேரம்
வாராயில் அக்கனவினடண்டாண்டான மனத்தயரம் என்னைவிட்டு
நீங்கவில்லை. என் தந்தையார்சொல்லிய கொடுஞ்சொற்களைக்கேட்டி
ருந்தது எனக்குச்சொன்ன எனக்கையின் மொழி. எனால் இக்கனவு
எனக்குத் தோன்றியதோ! அல்லது இது நனவின் கண்ணிகழும் நீட்ச்சி
யைமுன் அறிவிப்பதோ! என்றுபலவாறு எண்ணினெண்ணி என்உள்ளம்
தடுமாறிநடுங்கியது! இது நனவில் நடக்குமானால் ஏழையேன் இத்தனா
பத்தைத் தாங்குமாறெப்படி! என்று இறைவனைத் தொழுதுவருந்
தேன்.

இவ்வாறு யான் பிச்சையிலேயே வருத்திக்கொண்டு அமர்ந்திருந்
தையில் என்அருமைத்தமையன் என்னிடம்வந்து “என்ன கோகிலா,
வாட்டமாய் இருக்கின்றாயே! ஒ! நீ மிகவும் அழுதமாதிரியாய் உன்முயற்
பாணப்படுகின்றதே! ஏதேனும் துயரமானகனவுகண்டனையோ! இர
வில் நானும் ஒரு பொல்லாதகனவுகண்டேன். நீயும் நானும் அந்தப்பா
ரசிக்கனவானும் எங்கேயோசெல்ல அப்போதுதிருநாள் புதுந்து நம்
மை வேறுவேறாய்ப்பிடித்துக்கொண்டுபோய்ப் பாழானஇடங்களிற்
சிறைபாய்அடைத்துவைக்கக் கனவுகண்டு உன்பொருட்டும் அந்தப்பா
ரசிக்கனவான்பொருட்டும் யான் அப்போதுற்றதுன்பம் இவ்வளவுென்று
எடுத்துச்சொல்லமுடியாது! பறவைகளின் கூச்சலால் அங்குக்கத்தினின்
டும் எழுப்பப்பட்டேன். அதனாலேதான், உடனேஉன்னைப்பார்ப்ப
தற்கா விரைதவந்தேன். யாதுநேர்ந்தது?” என்றுகவலையோடு வின
வினான். எங்கள் இருவர்களும் ஏறக்குறைய ஒத்தநிலைமையில் நிகழ்ந்
தமைகண்டு எனக்கு மிகுந்தஅச்சமும் வியப்பும் உண்டாயின. யானும்
எனது கனவின்வரலாற்றை எடுத்துரைத்தேன். கனவுநிகழ்ச்சியை
நம்பாதஎன்தமையனும் யான் சொல்லியதைக்கேட்டு வியப்பும் அச்சமும்
அடைந்ததோடு, இது பின்வருவதை முன்னறிவிப்பதாய் இருக்கலா
மோவென்று டியுறவுகொண்டவனாய்ச் சிறிதுநேரம் சும்மாயிருந்து,
பிறகு என்னைத்தேற்றுவதற்காகக் “கோகிலா, அதுகிடக்கட்டும், நீ கண்
டதும் நான்உண்டதும் கனவேயல்லாமல் நனவன்று; ஆகையால், அதில்

நாம் நம்பிக்கைவைத்துவருந்தவது குழந்தைகள் இராஜாலத்தில் தம் நிழலைக்கண்டு பேய்என்று வெருள்வதையே ஒத்திருக்கின்றது. இனி, அதைப்பற்றிநினையாதே. இந்த வேளிற்காலத்து விடியற்காலம் எவ்வளவுஇனியதாய் இருக்கின்றது! நாம் எல்லாம் சிறிதநேரம் இங்கப்பூங்கா வினுட்போய் உலவியருந்ஹோம் வா. ” என்றுகூறி, என்னையும் தன்மனை வியையும் அவன்அன்னையையும் அழைத்துக்கொண்டு குடிமகன்மேலே டத்தினுட் சென்றான்.

உண்மைபாவே இன்றவாழ்நற்பொழுது மிவும்இனியதாய்த் தான் இருந்தது. மெல்லியதென்றறநாற்றுச் சில்லென்றுமேல்வீசியது. தம்விருப்பம்போல் அக்காவினுள்ளிருக்கும் பலதிறப்பறவைகள் மரக் கிளைகளிலும் செடியினிலும் கொடிகளிலும் தாவித்தாவிப்பறந்து வள்கின. அப்பறவைகளிற் சில பச்சையும் சிவப்புங்கலந்து பளபளப்பாய்த் திகழும்சிறகுடன் உடையனவாயும், வேறு சில நீலப்பட்டுப்போன்ற இறங்கைகள் உடையனவாயும், மற்ற சூசில மஞ்சள்நிறமுடையனவாயும், பின் னுஞ்சில தூயவெண்மையும் இன்னுஞ்சில சாம்பலநிறமும்உடையனவாயும் பார்க்கப்பார்க்க அழகாய்இருந்தன. அவற்றின் வடிவங்களும், ஈண்டுக் குறுகியும் அகன்றும் காணப்படும் அவற்றின் தோகைஅமைப்புகளும் படைப்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்தின. இத்தோட்டத்தின்கடுவே ஒருபெரும்பகுதியை வளைத்துஅடைத்து, அதற்குட்சிலகூண்டுங்ஞன் வைத்திருக்கும் பலவளப்புட்டாளைப்பார்ப்பதிலும், தம்எண்ணப் படியே வெளியேதிரியும் இறதப்பறவைத்தொகுதிகளைப் பார்ப்பதே எனதுள்ளத்திருப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

பகலவன் கீழ்கடல்வட்டத்தின்மேற் றேற்றியிருக்கவேண்டும். தோட்டத்தின் உள்ளுள்ள மரஞ் செடிகொடிகளின் மறைப்பால் இறங்கத்தில்கிற்கும் அவனது வட்டஒளிவடிவு எங்கள்கண்களுக்குப் புலனாகாவிட்டாலும், கீழ்பாற்கவிந்த வானிடம்எல்லாம் பொன்றிறம்பெற்ற தத்துலக்கினமையால் அத்தோற்றத்தைக்கண்டு களித்தோம். வரவரக் கதிரவன்ஒளி மரஞ் செடிகொடிகளின் பசியஇலைகளின்மேற் பட்டு மளிர்ந்தது. தென்றற்காற்று அவ்விலைகளின்மேல் வீசும்போது அவை கலகலவெண்ணும் ஓர் இனியஒலியைச்செய்தன. இவைகளைப்பார்க்க வந்தேக்கவும், சென்றஇரவுகண்டகனவிஞல் உண்டானதுயரம்என்னே விட்டுஅகன்றது. என்அகத்தே ஒருகிளர்ச்சி எழுந்தது. இத்தோற்றக் களை நாங்கள் வியந்துபெசிக்கொண்டு, ஆங்கிலர் இசைக்கருவிமுழங்கும் மண்டபத்தின் கீழ்ப்பாங்கருள்ள இலைக்கொடிமண்டபத்தினுட்கென்று, அங்கேஇடப்பட்டிருந்த உயரமணைகள்மேல் அமர்ந்தோம். தலைக்கு மேற் நேக்குமரச்சட்டங்கள்வைத்து அவற்றின்மேல்ஏற்றிவிட்ட அழகியபச்சிலைக்கொடியானது அம்மண்டபத்தின் சுற்றப்பரப்பு முழுதும்

பம்பிப்பட்டுத் தன்நெருக்கிய இலைகளால் ஞாயிற்றின் ஒளி உந்துபடியா வாறு மறைத்துக் குளிர்ந்த நிழலைத் தந்தது. இதே மரப்படி அமைத்து அவற்றின்மேல் வரிசைவரிசையாக வைத்திருக்கும் மண்டொட்டி-களில் வளர்க்கப்பட்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கான அழகிய பசுஞ்செடிகள் எம் கண்களைக் கவர்ந்தன. ஒவ்வொரு செடியின் வடிவமும் வியக்கத்தக்கதாயிருந்தது. அவற்றுட்கிலவற்றின்மேற் புத்திருக்கும் மலர்களிற் சிவப்பு புள்ளிகள் வாழ்ந்த மஞ்சள் நிறம் திகழ்ந்தது. சிலவற்றில் திரிக்குழாய் போல நீண்டு வாய் அகன்ற நீலப்பூக்கள் இருந்தன. ஆனால், இவற்றின் நிறத்திற்குத் தக்கபடி இவற்றில் நறுமணம் அமையாததமட்டும்தான் எனக்கு ஒரு தறையாய் தோன்றியது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள அழகிய நறுமணம் மிக்க பூஞ்செடிகட்கும், மணம் இன்றி அழகுமட்டும்தான் இவ்வயல்நாட்டுப் பூஞ்செடிகட்கும் உள்ளவேற்றுமை என்னுள்ளத்தில் வலிமைபெற்றுத் தோன்றியது. ஆயினும், அயல்நாட்டுப் பூஞ்செடிகட்குள்ள இக்குறையை நீக்குதற்கு அவற்றுள் ஒன்றான ரோஸ் என்னும் நிலத்தாமரைப் பூஞ்செடி ஒன்றிருக்கின்ற கண்ணே. ஆ! அதன் அழகும் மணமும் நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் அடங்கா இன்பத்தைத் தருகின்றன! நம் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சுவந்தீர்த்தாமரையின் அழகையும் மணத்தையும் மட்டுமே அவற்றிற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம் என்று நான் எண்ணுமையில், அங்குள்ளதோட்டக்காரன் அந்தொட்டிப் பந்தரம்ண்டபத்தின் வடபால் உள்ள அகன்ற ஒரு நீர்தொட்டியிலிருந்து நீர்முட்டை ஒரு தரவாளியைக் கையிற்றுக்கிக்கொண்டு, அதன்குழாய்வாயிற் சிறுசல்லடைவழியே பலத்திரங்களாய் நீர் சொரியுமாறு அங்குள்ளதொட்டிச் செடிகட்கு நீர்விட்டுக்கொண்டு வரக்கண்டோம். சண்டதும் அவளை நோக்கி 'யியா, இங்கே ரோசாச் செடி இருக்கிறதா?' என்று கேட்டேன். அவன் "அம்மா, இங்கே அழகான செடிகள் மட்டும்தான் இருக்கவேண்டும், அழகுக்காகச் செடிகள் வைச்சிருக்கும் இடத்தில் மணமுள்ள பூஞ்செடிகளும் கனிமுதலானது உள்ள செடிகளும் இருக்கப்படாது என்று வெள்ளைக்காரத்துரைகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் தோட்டம், வெள்ளைக்காரருக்காவே ரொம்பக் கருத்தாய்னவச்ச வளர்க்கிறார்கள். ஆனால், நான் இரத்தச் செடிகள் மறைவில் இரண்டு மூணு ரோசாச் செடிகள் வைச்சிருக்கிறேன்." என்றான். இவள் சொல்லிய சொற்களால் வெள்ளைக்காரத்துரைகளின் தன்மையையறிந்து வியப்படைந்தேன். அதன்பின், அவன் காட்டிய அந்த ரோசாச் செடிகள் அண்டையிற் போனோம். ஒரு செடியில் ஒரேகாம்பில் இரண்டு பெரும் பூக்கள் மலர்ந்து நறுமணம் பரப்பின; இரத்தம்போற் கருமை கலந்த சிவப்பும் இன்றித், தாமரைபோல் வெளிறின சிவப்பும்ன்றி நடுத்தாமாய் விளங்கிய அவற்றின் செம்மை நிறமும் மணமும் எங்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்தன. அவற்றை

[illegible]

அவ்வுபயகற்பியன் கரைஞ்சுதலில், இலைகளுக்கெதிராகச் சூன்யந்த
 லோத்சுதலில் வருவனையான பல்மரங்கள் மூங்கி ஒத்திட்டுநின்றன. பருத்தி
 களாகாணியப்போன்ற பசுவாகிய காங்கிலிமது, ஆம்புலாண பருத்தி
 அம்மரங்களிறு தும்பாகும்பாய்க் கொடாகுகின்ற. இக்களங்களுள் பல்பூக்கித்
 தண்ணீரில்விழ்தல் பழந்தன; பல கவரமேரகர்களிலவ்வுதல் காமந்தன்
 வம்பகணசுழமாயிடுநுதன அவற்றின் இரண்டு பூந்நன் மரங்களில் பித்தல்,
 அவற்றின் மெய்யநம்புபுற னன்னல்புன்று அங்கிருந்தகவத்தகரன்
 ஒருவனைச் செட்டிடாம். அவன் கூறிய மெய்ய உயரந் தெரங்கிலில் மயங்கிக்
 கதாத்தொழி நடு சனாமரம் அது கெட்ட நாண் மெற்றிற் பம், அலைவழை
 தும் பானமடாநனவு கூற்றான். நியவனவழைநாடிக் காங்கு
 லிளவ உணவுநீக்கலும் மருத்துக்கெனும் பரண்பரிமரனும் எல்லாவிட
 மாய்த்துத்தொன்று மெய்யுறும். கடவன்படைப்பில் பரணம் தத
 இராத, ஆனால், இக்காயின் பரண மக்களது நன்னைக் கவரவில்லையென்
 றுற்றது ஒருமுகவகவந்தாம்.

பின்பு அக்கழியின்கரைபண்ணை தண்ணீரின்மேல் ஒரு கிழிபை வைப்பாராதது, அதிவெதவெதக்காக அங்குநின்றகின்றவதன்று. உகட்டி உண், அக்கொட்டத்திற்தவருவோர் வலிபாட்டாக அநிலவழி அக்கழியிற்குந்நவருவதற்காக அிவெது அங்கத்திற்கின்றவதனான். தனமையான் உரைத்தான். அதன் மேல் அநிலவறநிருப்பினும் காவற்காரன் ஆனது. உம் 2. திரண்டனவாடனை மகாடுக்கிலெண்டமென்று கேட்டான். அக்கநாடு பட்டவருவத்குறித்த கால்களிலாவரும் அநிலவறித்தெண்ணிடாந். மன்கலென் அந்நன்றிவெயிருந்துவகாண்பு அப்படின்குறியுதுரான். அந்நிலத்து அதன் இருபுறத்து யகாய்களிலும்மாட்டி வந்ததான். யகலும் அந்நமனைவியும் அவனுக்குநதில் உட்கார்த்தோர். அத்தையார் அவனுக்குப்பன்னையுள்ள இடத்திலிருந்தார்கள். அவன் கிலைக்கவலித்தது தண்ணீரின்மேல் குறுக்கியொழிந்து. அதன் ஓட்டம் வகளுக்கது நின்றத மனக்கினர்ச்செயுத்தத்தது. அக்கழியின் குறுக்கி மேற்க்கந்ந

துள்ளபாலத்தின் கீழேவந்து, அதன்கண்கள் ஒன்றின் ஊடே ஊடே எங்கன்படரு செல்லும்போது எனக்குப் பின்னும் மகிழ்ச்சியிருந்தது. அக்கழியின் நடுவேயுள்ள திட்டில் பெரியதொரு கூண்டினுள்ளே அடைக்கப்பட்டிருந்த பலவகைப்பறவைகளும் கீச்சிடும் ஒலிகேட்டு அம்முகமாய்ப் பார்த்தோம். அத்திட்டில் பலவகைக் குரங்குகள் தறிகளில் சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்டு அவற்றைச் சூழுவருதலும் அவற்றின் மேல் ஏறியிருந்த லும் தோன்றின. இக்குரங்குகளையும் அப்பறவை இனங்களையும் தமது மணப்போக்கின்படியிட்டிருந்தால் அவை எவ்வளவு களிப்பாயும் சுருசுருப்பாயும் உலவும்! மக்கள் பார்க்கும் பொருட்டாக இவை இங்ஙனம் சிறைப்படுத்தப்பட்டு மனம் மடிந்திருக்கின்றனவேயென்று இரக்கமுற்றுப்பேசினோம். இவ்வாறு நாங்கள் அத்திட்டைச் சுற்றி வருகையில் அதன் சரிவில் தண்ணீர் ஓரமாய்நின்றன கொண்டிருந்த இரண்டு மூன்று கூழைக் கடாப்பறவைகள் எம்சுருததை இழுத்தன. அவற்றின் நீண்ட வலிய அலகுளும், கீழ் அலகின் கீழே நிகளமாய்த் தொங்கும் அவற்றின் தோற்றப்பைகளும் பார்க்கப்பார்க்கப் புதுமையாய் இருந்தன. இவ்வாறாக இவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே அப்படகில் மகிழ்ச்சியோடு சுற்றிவந்து ஏறின இடத்திற்கேர்ந்து கீழே இறங்கினோம்.

இதற்குட்பகலவனுங் கீழ்பால்வட்டத்தினின்று மேலெழுந்து விட்டான். அவனது கதிரோளியாது அங்குள்ள மரங்களின் ஊடே ஊடே புதுநுகாணப்படுவதாயிற்று. அப்போது ஏழுமணியிருக்கும். எல்லாரும் வீட்டுக்குச் செல்ல வந்தவழியே திரும்பி நடந்தோம். பலதுறைகளில் மென்று பலதொழிற்முயற்சிகளைச் செய்வோரும் தத்தம் அலுவல்மேற்போதலைப் பார்த்துக் கொண்டே வீடுவந்து சேர்ந்தோம். என் தமையன் பத்துமணிக்கெல்லாம் அலுவலுக்குப் போகவேண்டுமாதலால், நாங்கள் காலக்கடன்களை முடித்துச் சிவபெருமாற்கு வழிபாடியற்றிச் சமையற் றொழிலிற் புகுந்தோம். சென்ற ஒருதிக்களாக யான் விடாப்படியாய்ப் பழக்கிவருதலால், என் தமையன் மனைவிகள்கவல்லி வீட்டுவேலைகளைச் சுருசுருப்பாகவும் திறமாகவுஞ் செய்யக்கற்றுக்கொண்டான். சமையல் செய்வதிலும் தேர்ந்துவிட்டான். இப்போது அவன் முன்னையிலும் பார்க்க அழகாயிருக்கின்றான். அவன் உடம்பிற் சதையும் திரண்டிருண்டு அரைத்துப் பூசினற்போல் எங்கும் ஒருபடியாய் இறுகிவளர்ந்துவருகின்றது. இப்போது அவன் கன்னங்கள் வெளிறுமாறித் தாமரைப்பூவின் 'இதழ்போற் செம்மைநிறம் ஏறிப் பளபளப்பாய்த்திகழுகின்றன. எனக்கு இவளைப்பற்றிய கவலையும் நீங்கிற்று. தமிழ்மொழியைக்கற்பதிலும் இவளுக்கு இப்போது ஆவல் உண்டாயிருப்பதால், இனிமேல் என் தமையன் இவளுக்குத் தமிழ்நூல்களைச் செவ்வையாய்க் கற்பிக்கக்கூடும். எந்நேரமும் இவன் தெலுங்குப்பாட்டுகளைப்பாடும் பழக்கமும் ஒழிந்துவருகின்

றது. எண்ணெடுகூடச்சேர்ந்து தேவார நிருவாசகச் செந்தமிழ்த் தெத்
வப்பாடல்களை வீணையில் விருப்பத்தோடு பாடிவருகின்றான். இவன்
இங்ஊனம் நல்லமாலுதல் அடைந்து வருவதைப்பார்த்து என் தமையனும்
அவன் அன்னையும் மிகமகிழ்ந்துவருகிறார்கள்.

சமையல்முடிந்து என் தமையன் உணவுகொண்டு அலுவலுக்குத்
போயினான். நாங்களும் உணவுகொண்டோம். அத்தையார் சிறிது அயர்வு
தீரப் படுக்கச்சென்றார். கனகவல்லி 'நளவெண்பா' படிக்கடக்கார்த்தான்
யானும் அவளுக்குப் பாடங்கற்பிக்கும்பொருட்டுக் கீழ்மூடத்திலேயே
அவளோடுகூட இருந்தேன். யான் சொல்லிக்கொடுத்தவைகளாகக் கேட்
டுக்கொண்டு, அவன் படிக்கும்போது இடைக்கிடையே யான் கேற்றி
ரவு கண்டகனவின் தோற்றமும் இன்றுகாலையில் குழுமக்கள்தோட்டத்
தில் உலவிவருமையும் என்னையறியாமலே என்னுள்ளத்தில் கலந்து
வந்துதோன்றின. மணிபதிமொன்றேழுக்கால் ஆயிற்று. தபாற்ாரன்
வந்து கதவைத்தட்டினான். அவ்வொலிகேட்டதும் என்உள்ளம்தாவிச்
சுதித்தது. எனக்குமுன் கனகவல்லி ஓடிக்கதவைத்திறந்து இரண்டி
கடிதங்களை வாங்கிக்கொண்டுவந்து என்செயிற் கொடுத்தான். ஒன்று
எனக்கும் மற்றொன்று என் தமையனுக்குமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. அவ
விரண்டின் மேல்லிலாசுக்கையெழுத்தும் அந்தப்பாரசிகப்பெருமான
கையெழுத்தாய் இருந்தமையால் என் கடிதத்தைப்பிரித்துப்பார்க்க எனக்
குண்டான ஆவலும் மனத்தாடிப்பும் இவ்வளவென்று எழுதல் ஆயலாது.
ஆனாலும், கனகவல்லிக்கும் அவன் அன்னைக்கும் அந்தப்பாரசிகப்பெரு
மான் எழுதக் கடிதங்களில்உள்ளவை தெரியலாகாது என்பது என்
தமையன்கருத்து. எவ்வளவு நல்லவர்களும் இரக்கமுள்ளவர்களுமாயிருந்
தாலும் பூழக்கமாய் நடந்துவருவதற்கு மாறானதொன்றைக்கண்டால்
அவர்கள்மூடனே அதனிடத்து வெறுப்புக்கொள்வது இயற்கையாயிருந்
கின்றது. அதனால், அவர்களைத்தெரியாமல் வைப்பது எனக்கும் இசை
வாகவேயிருந்தது. அதனால், அவரவர்க்கு வருங்கடிதங்களில் உள்ள
செய்திகளை அவர்களே தெரிவித்தால் அல்லாமல், மற்றவர்கள் அயற்
றைப்பற்றிச் சிறிதும்கேட்கலாகாதென்று என் தமையன் உரையறுப்
பாய்த் திட்டம்பண்ணியிருந்தமையால், அக்கடிதங்கள் இரண்டையும்
பற்றிக் கனகவல்லி ஏதுமேகேட்கவில்லை. இந்த ஏற்பாட்டினால், வீண
னகேள்விகளும், அவற்றிற்கு விடைசொல்லவேண்டுமென்பமும் இவ்
வாடொழிந்தன. கனகவல்லி அவற்றைப்பற்றிக் கேளாவிட்டாலும்,
அவன் உள்ளத்தில் அவற்றைஅறிய ஆவலிருக்கும்என்பதனால் சுருக்க
மாக "அம்மா கனகவல்லி இந்தக்கடிதம் அண்ணாவுக்குவந்தது; இஃ
னனக்கு வந்தது. என்மாமனா அகத்தில் இருக்கையில் ஓர் அம்மா
எனக்கு நேசம்ஆனார்கள். அவர்கள் இப்போது ஊருக்குப்போய் இருக்

விவரவிண்ணொளவு, ஒருவர் மற்றொருவர் மனவடிவனை அறிதலில் வீணாய்மயம்சியும் வீணாவுமென கொள்ளத்தக்கதாதது. இத்த உயர்ந்த உணமை உணர்ந்து என் தமையன் செய்தவற்றையுமென வடிவனவோ சிறந்ததாயிருக்கின்றது. என் தமையன் தங்களைப்போல் ஆங்கிலமொழியில்லாதேர்ச்சிப்பெற்றதும், அத்தேர்ச்சியினால் ஆங்கிலமக்களிடத்தில் உள்ள இத்தகைய உயர்ந்தவழக்கொழுக்கங்களைப் பின்பற்றி நடப்பதும் எவ்வளவோ கவம்பாய்ப்பனவாயிருக்கின்றன! ஆங்கிலமக்களிடத்திலுள்ள இன்னொருவன் விழுமிய பழக்கவொழுக்கங்களைக் கடைப்பிடிப்பதும், அவர்களைவிடத்துள்ள சில குறைவான செயல்களையும் உண்ணவொழிகளையும் விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டு நடக்கும் மாராட்டவர் சிவப்பலரினடக்கொருவன் எவ்வளவு தங்கினதெனவதுமென வருந்தத்தகுந்தவாயிருக்கின்றது! அது நினைக்க.

பின்பு, கனாபலலக்க நானென்பாவிற் சுயம்வரகாண்டத்திற் சுவசெய்யுச்சொற்குப் பொருளெனக்கிச் சொல்லியவுடன், அவன் தன் பழம்பாடங்களைத் திருப்பிப்படிக்கும்படி கறவித்துவிட்டு, படிக்கப்படிக்கென் பாடகர்களாகப் பற்போவதுபோல் மேன்மெத்தைமேல்வறி என் படிக்கும்அவற்றில் லக்கினை. தலைமேல்வற்றிய ஒருபெருஞ்சுமையைக் கழுதுநக்கிவைக்க இடம்பெறதெனப்போல், யான் ஆறுதல்பெற்ற மனக்குவந்தகடிதத்தை விரைந்து பிரித்துப்பார்த்தேன். திருமகளுக்கலமகளும் ஓடடமயிற் பந்தால்ஒத்த அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியவரால் அடிகையதமிழில் அடிகையவழத்தில் மனமகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவானசெய்தி. இவ்வுதலில் அன்போடொருக்கத்தோடொருவருதப்பட்டுருந்தன. அக்கடிதத்தை ஒருமுறை படிப்பவருறை திருப்பித் திருப்பிப் படித்துக்களிப்பற்றேன். ஏனடியேனிடத்துத்—தாய்தந்தையர் அன்பைப்பூண்டு அவர் ஓராற் றுகளிடப்பட்ட எளியேனிடத்துத்—தாய் தந்தையரினும் மிக்க அன்புமெரிமையும் உடையாரான அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியையும் பெருமானையும் அனக்கு உற்றதானையும் உதவியுமாய்த்தந்தருளிய எல்லாம்வல்ல சுவபெருமானே உள்ளவருமெனதுருகிப் பலகால்வாழ்த்தினேன். என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, தங்களை யான் மண்துகொள்ளப் பெறுங்காலம் வரவந்த அணுகத்தலை இருக்கிறதென்பதை அக்கடிதத்தால் அறியப்பெற்றதும்கானே அத்தமண்கூடும் காளாய்த்தேன்றியது! தங்கன்பக்கத்தில் இருப்பதுபோலவே என்னை யான் நினைக்கின்றேன்! கண்பெற்றருருடனப்போலவும், பெருஞ்செல்வம்வாய்த்த வறியன்போலவும், கார்வரவருகண்ட மயில்போலவும் மழைபெற்ற வறள்நிலமாத்தர் போலவும் யான் ஆன்றதைக்குளியிய பெருங்களிப்பினை எனதுபுல்லிய சொற்களைக் கொண்டு எவ்வளவெழுதிக்காட்ட வல்லேன்! என் செல்வப்பெருந்தகைமையு, என்னையும் என் தமையனையும் உடனேபுறப்பட்டுப் பம்பாய்க்கு வரவேண்டுமென்றும், வந்தவுடன்கிழமைக்குள் நமது திருமணத்தைநடத்த

ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் அவ்வம்மையார் எழுதித்தெரிவிக்கிறார்கள். அவ்வம்மையார் கணவரின் தமையனார் இறந்துபோனார். அவர்க்குப் பின்னையில்லாமையால் அவருடைய பொருள்முழுதும் அவர் தம்பியாரும் என் தந்தையினும் மேலானவரும் ஆன அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்குச் சேரவேண்டிவதாயிற்று. இந் தவகையில் அவர்க்குப் பத்துலட்ச ரூபாசொத்து வருவதாக அப்பெருமாட்டியார் எழுதியிருப்பதைக்கண்டு யான் சொல்லுக்கு அடங்கா மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இப்படிப்பட்ட நல்லோர்கையிற பொருள்மிகுதியாய்ச் சேர்ந்தால் அஃது எல்லார்க்கும் பயன்படும். மற்றவரிடம் திரண்டபொருள் இருந்தால் யாருக்கு என்ன பயன்! அவர்களிடம் இருக்கும்பொருளும் நிலத்தினுள் எவர்க்கும் தெரியாமலிருக்கும் புதையலும் ஒன்றேயாம். நிலத்திலிருக்கும் புதையலாயினும் எப்போதேனும் ஒருகாற் பிறர்கையில் அகப்படும் என எண்ணுதற்கு இடமடண்டு; ஆனால், கையிறக்கம் உடையவர்கள் சைப்பொருளோ ஒருசாலத்தும் எவர்க்கும் பயன்படுவதில்லை ஆதலால், அந்தப் பாரசிகப்பெருமானுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைத் தந்தருளிய இறைவன் அருட்டிறத்தைவியந்த நாம் வாயாரவாழ்த்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்கு இவ்வனம் ஏராளமான செல்வம் வருவதைப்பற்றி அயருக்குத் தாயக்காரராயுள்ளவர்கள் பெருங்கலகம் செய்து, அச்சொத்தைத் தாம் கவர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு நிரம்பமுயற்சிசெய்தார்களாம். ஆனால், அவர்களை அமைதிப்படுத்தும்பொருட்டு அந் தப்பெருமானேசெய்த ஏற்பாடுகள் மிகவும் புகழ்ற்பாலனவாயிருக்கின்றன. கல்லியிலும் செய்கையிலும் உலகமுறைகளிலும் பெரிதும் சிறந்த தக்கோர் சிலரை நடுநிலையாளராகவைத்து அவர்களைக்கொண்டே அத்தாயத்தாரை எல்லாம் ஒருபொதுவிடத்தில் வருவித்துவைத்துக் கல்லிக்கும் கைத்தொழில்வளர்ச்சிக்கும் எழைகளியவர்கள் பிழைப்புக்கும் பயன்படும்பொருட்டிப் பலவகை அறங்களுக்கும் உதவிபுரிவதானால் தம் தமையனார்சொத்து அவ்வளவையும் அத்தாயத்தார்க்கே கொடுத்துவிடுவதாகவும், அல்லது அதற்கு உடன்படாவிட்டால் அச்சொத்துமுழுமையும் அப்பாரசிகப்பெருமான் தாமே பலவகை அறங்களுக்குக்கொடுக்க முன்வந்திருப்பதாகவும் உருக்கத்தோடு கூறினராம். அதன்மேல் நடுநிலையாளராய் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள், “தம் தமையனார் சொத்துமுழுமையும் இத்தக்கனவானே பெறுதற்குச் சட்டப்படி உரிமை உள்ளவர். இதில் சிறிதும் உரிமையில்லாத நீங்கள் வீணாகவழக்குத்தொடுப்பதிற்பயனில்லை. இப்போது இவர் சொல்லுகிறபடி நீங்கள் பலவகை அறங்களுக்கும் பயன்படுத்துவதானால், இச்சொத்தெல்லாம் அவற்றிற்குத் தருவதாகச்சொல்லுகிறார். அதற்கு நீங்கள் என்னசொல்லுகிறீர்கள்?” என்று தாயத்தாரைக்கேட்ட, அவர்களிற் சிலர் அறமேசெய்து அறியாமையின் சும்மா

இருந்தீர்களாம், மற்றச் சிலர் ஏழைகட்கு உணவுகொடுக்கும் ஓர் அந்தச் சாலைக்கும், ஒரு கல்விக்கழகத்திற்கும், ஆவிரைகளைக் காக்கும் ஒரு விதி திக்கும் இலட்சருபா உதவுப்படிசொல்ல, உடனே நம் பாரகிகப்பெரு மான் அவர்கள் அத்தொகையை அம்முன்றற்கும் பகுத்துக்கொடுத்து, அங்ஙனம் தம்மை அறஞ்செய்யும்படிவலிய அவர்கட்கும் தம் நன்றியை யும் வணக்கத்தையும் செலுத்தித், தாம் இன்னுஞ் செய்யவேண்டிய அறங் களையும் எடுத்துச்சொல்லும்படி வற்புறுத்திக்கேட்க, அத்தாயத்தார் அவர் தம் பெருந்தன்மையையும் செயற்கரியசெய்கையையும் பார்த்து வியந்து நெஞ்சம் இளகினவர்களாய் மனந் திருநதி, “இந்தப் பெருந்தகை யினிடத்திலேயே, அவ்வளவு பொருளும் இருக்கட்டும். எங்களுக்கு ஒரு காசளவும் வேண்டாம் நாங்கள் இவரது உயர்ந்ததன்மையை அறி யாமற் பிழைசெய்தோம்.” என்று மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டுசென் றார்களாம். கடுவின்னீரோர்களும் அவரது உயர்ந்த தன்மையையும் அதற் கேற்ற செயலையுட்கண்டு வியந்து வாழ்த்தினார்களாம். இவர்களை யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து ஓர் ஒழுங்குக்குக்கொண்டுவர இத்தனை நாட்கள் சென்றனவாகவும், அதனால் கடிதம் எழுதக் காஸ்தாழ்த்தத்தற்குப் பெரி தும் வருந்துவதாகவும் அந்த அம்மையாரவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இனி என்னை அழைத்துக்கொண்டு பம்பாய்க்கு வரவேண்டிய ஏற் பாட்டைப்பற்றித் தம் ஸ்வவராகிய அந்நப்பாரகிகப்பெருமான் என் தமையனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருப்பதைப்பற்றியும், அங்ஙனமே எல் லாம் விரிவாகஎழுதிய மற்றொருகடிதத்தை அவர் தங்கட்கு அனுப்பியிருப் பதைப்பற்றியும் அந்த அம்மையாரவர்கள் எனக்குத்தரிப்பிட்டிருத்தலால் அதனைக்கண்டு மகிழ்வற்றேன்.

இன்று சாயங்காலம் என் தமையன் அலுவலிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும், அவனுக்குவந்தகடிதத்தை அவன் கையிற்கொடுத்தேன். அவன் மேன்மெத்தைமேற்சென்று அதிலுள்ளவைகளைப் படித்தபின், என்னை அருகணுத்து அதில் உள்ளவைகையெல்லாம் எனக்கு மகிழ்வோடு எடுத்துச்சொல்லிக் “கோகிலா, நாம் எப்போது பம்பாய்க்குப் புறப்பட லாம்?” என்று என்னை வினாவினான். அதற்கு நான் நானும் மகிழ் வங்கலத்து தோன்றப்பெற்றேனாய்ச் சிறிதுசுமமாகிருந்து பிறகு “அண் ணை, நீ எப்போது அங்கேசெல்ல ஏற்பாடுசெய்கின்றாயோ அப்போது புறப்படலாம்.” என்றேன். “நல்லது, அத்தையார் இரண்டுகள் இங் கே தக்கியிருக்கலானதும் நன்மையாகத்தான் இருக்கிறது. கனகவல்லி யையும் பாட்டியையும் அத்தையாரோடு நாளைக்கு அவர்கள் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்று எண்ணுகிறேன். நாளைக்கி நாம் பம்பாய்க்குப் புறப்படுவோம். நான் இரண்டுவாரத்திற்கு விடுதிபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நீ மற்றவைகையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்து. ‘காற்றுள்ள

பொலித் தூதரிக் ககாணவாழ்ந்த பழமொழிப் பு ஸ்லா ம ஓத்தவரும்
பொலித் உணது காரியுததை முடிந்தவிட எண்ணுகிறேன் ஏனென்
றால் நம் தகதையா மிகவும் ககாடியவராய இருக்கினார் உனக்குப்
பாங்கும் எதேதோ செடுத்திய அவர் மகவும் பரப்பப்பாயிருக்கிற
மேன்று அறிந் திறேன் அடா இப்போது விடுகிலுலாபம் உன்
மாம பாசிப் கொடபவநம் நம் தாதைய நம் ஒன்றுமீசாவது எங்கேயே
கொள்வாய் துச சென்றிருக்கின ராகனாம் உவமேனோ துதராமன் எ
பவனிடமிருநத நம் தாதையாக்கி அடிக் பு கடி ம வருகன் நநாம்—
என்று அவன் துது நாயேன்,

“பேர” சேதராமனா என முதலில் முதல் அகலிபபர
பேரறிவு காணடது உணையா வருகனா து எனது பேரரசு
மொடு கூறினோ

"அகநானூறு பற்றி எழுதின கவிஞர்" எனும் பெயர்

[illegible][illegible][illegible]

தைப்பற்றியும், இப்போது அவன் அன்னையும் நமதந்தையும் ஒன்று சேர்ந்து வெளியே எந்தணர்க்கோ போயிருப்பதைப்பற்றியும் அவனே எடுத்துச்சொன்னான். அவர்கள் மிகவுமறைவாய்க் கூடிப்பேசுதலால், இவ்வளவுக்குமேல் அவர்கள் இன்னதுசெய்கிறார்கள் என்பது புலப்படவில்லையென்றும் கரவிலலாமற்சொன்னான். அவன் சொல்லியமட்டிலிருந்து, அவர்கள் நமக்குவதோ ஒரு பெருநகீடுகுசெய்ய முயன்றுவருகிறார்கள் என்பது தெரிகின்றது." என்றுசொன்னான்.

அச்செய்தியைக்கேட்டு என்மனம் மிகமருண்டிது. ஆனாலும், தீயோர்செய்யுந் தீமைகளை இறைவனே விலக்கவேண்டுமல்லாமல் ஆம் மாற்செய்யக்கூடியது ஒன்றும்இல்லாமையே அறிந்தும், பம்பாய்க்கு நாளைக்கழித்துப் புறப்பட வேண்டியிருப்பதை நினைந்தும் ஆறுதல்பெற்றுக்கிளர்ச்சியுற்றேன். பிறகு தங்களுக்கும் அநதப் பாரசிக்கனவாணாக்தம் எங்கள் இருகையைப்பற்றிக் கடிதங்கள்எழுத எந்தமையான் மேசையண்டை உட்கார்ந்தான். யானும் இக்கடிதத்தைத் தங்கட்கும் மற்றொருகடிதத்தை அந்தப்பாரசிகப் பெரு மாட்டியாருக்கும் எழுத என்மேசையண்டை உட்கார்ந்தேன். நாங்கள் புறப்படும்போது தந்தியும்அனுப்புவிோம். வாடிச்சந்திப்பில் யாங்கள் தங்களைக்காணும் பெரும்பேற்றைத் தாங்கள் ஏழையேன்மீது மனம்இரங்கித் தருதல்வேண்டும். தங்கள் திருமுகத்தை விரைவிற் காணலாம்என்னும் பேரவாவால் என்மனம் உள்நிறைந்து புடைத்திருக்கின்றது. பெற்றற்கும் பெரும்பேற்றைத்தந்தருளும் என் தெய்வமே, தங்களை வழியிலேகண்டு சென்றால்மட்டும் என்னுயிர் என்னுடம்பில்நிலைக்கும். தங்களுக்காகவன்றோ இந்தவழை உயிர்தாங்கியிருக்கின்றாள்! இல்லவீவிடில் இந்த உயிர்வாழ்க்கை எனக்குவதற்காக! எந்தவேலை எப்படியிருந்தாலும், அதனைச் சிறிதுகாலம் நிறுத்திவைத்து, எங்கள் கண்ணிவரும் நேரத்தில் தாங்கள் தவறாமல் வாடிச் சந்திப்பிவந்திருக்கும்படி தங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நாங்கா பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்தபிறகு நமது மணத்திற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகளைல்லாம் செய்வதுடனே தங்களைப் பம்பாய்க்கு வருவிப்பதாக எழுதியிருக்கிறார்கள். இனி, யான் பம்பாய் சேர்ந்தபிறகுதான் தங்கட்குக் கடிதம்எழுத இடம்பெறுவேன்.

கடிதம், கசு

என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, இன்னதென்று உரைக்கமுடியாத திகில்கிறைந்த ஈனவுகண்டு, அக்கனவிலின்றும் விழித்து எழாமல் அதிலேயே அகப்பட்டு வருத்திப் புலம்பும் ஒருத்தியைப்போல நீனைவு கலங்கிய நிலைமையில் இக்கடிதத்தைத் தங்கட்கு எழுதும் தீவினை உடைய ளானேன். சென்னையிலிருந்து ஒருவாரத்திற்குமுன் யான் எழுதிய கடிதத்தில் யான் கண்ட ஒருநடுக்கமான கனவைப்பற்றித் தங்கட்கு எழுதியிருந்தேன். அக்கனவிர் கண்டபடியே பெருமபாலும் எல்லாம் நடந்தது. யான் கனவர்கையி லகப்பட்டு நேற்று இரவுதான் அவர்களிடமிருந்து மீண்டு, இன்றைக்காலையில் பம்பாயிலுள்ள அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் வீட்டில் வந்துசேர்ந்தேன். அந்தப்பாரசிகப்பெருமானும் எந்தமையனும் அத்தக்கன்வரிடத்திலேதான் இன்னும் சிறையிலே இருக்கிறார்களென்றும் நடுக்கமான செய்தியை உடைந்தமனத்தோடும் எழுதுவகண்ணீரோடும் தங்களுக்கு எழுதுகின்றேன். அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் தம் அருமைக்கணவரைப்பிடிந்து ஊண் உறக்கமின்றி உயரலிடும் நிலையிலிருந்தவர் இன்றைக்காலையில் என்னைக்கண்டவுடனே தங்கணவரை உயிரோடிருப்பதைத்தெரிந்து போனவுயிர் மீண்டு வரப் பெற்றார்போல் துள்ளியெழுந்தது, என்னையினைத்ததுப் பலகால முததமட்டு, எனக்குவேண்டிய வசதிகளெல்லாம் செய்யும்படி தம் வவலாட்களுக்காகக் கற்பித்துவிட்டுத், தங்கணவரையும் எந்தமையனையும் மீட்டுக் கொண்டுவுரும் பொருட்டாகத், தம் உறவனரான ஆண்மக்கள் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு ஊர்க்காயற்சாவடிக்குப்போய், அவ்ருள்ள அதிகாரிகளோடு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவ்விருவரும் சிறையிருக்கும் இடந்தேடிப் புறப்படவேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்து கொண்டு, ஒருமணிநேரத்திற்குமுன்தான் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தார். உத்தமருதான் சிறிதுஉணவுகொண்டார். அவர் நெஞ்சமபதைக்கின்றது! ஓயாமல் பெருமூச்செறிக்கின்றார் கண்ணீர் ஆருயிர்ப்பெருக்குகின்றார்! எம்பெருமானுக்கு இதற்குள் யாதுநேர்ந்ததோ! என்கிறார். 'ஓயோ! இத்தகைய துயரத்தை என்வாழ்நாளில் இதற்குமுன் யான் கண்டதே இல்லை! 'இத்தனைதுன்பமும் இவாகட்கு என் ஒருத்தியால் நேர்ந்ததன்றோ!' எனண்ணிண்ணி என்நெஞ்சம் ஏங்கியது! அந்தஅம்மையார் தம் குழந்தைகளையெல்லாம் பார்த்துப்பார்த்துத் தவிக்கின்றார்! அக்குழந்தைகளிற் கைக்குழலியுட்கூட இங்கிகழ்ச்சிகள் ஒன்றும் அறியாதாயினும் வாடிவதங்கிப் போயிற்று! அறிவுநெரிந்த மற்றப்பிள்ளைகளும் பெரிய பெண்ணும் இடைக்கிடையே ஓ! வென்று அலறுகிறார்கள்! தம் தந்தையாரைநினைத்தும் தம் அன்னையின் துயரத்தைக்கண்டும் விம்மிவிம்மி

அழகியவர்கள்! என்செய்வேன் பாவியேன்! இரதப்பெருந்துயரான நிலைமையில் எல்லாஇரக்கமும்உடைய சிவபெருமானே எங்கட்கு உதவி புரிதல்வேண்டும். யானும் அவர்களோடு நீள மனம்வைத்து வருந்திய பிறகு, அவ்வருத்தத்தீர்ந்து என்னை அறியாமலே ஒரு பெருங்கிளர்ச்சி கொள்ளப்பெற்றேன். அந்நகரங் கிளர்ச்சிக்கொண்டதும் அந்த அம்மையா ரைநோக்கி “என்அம்மா, இவ்வளவுதயரம் அடையவேண்டாமென்று தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். கொடுக்கள்வர் கையிலு் அகப்பட்ட ஏழைச்சிறுமியாகிய என்னை அவரிடத்தினின்றும் தப்புவித் துக் காடுகளும்மலைகளுந்தாண்டித் தங்குமிடம் வந்துசேரும்படி உதவி புரிந்த பேரீரக்கமுடைய கடவுள் நம்மியா அவர்களையும் எந்தமைய னாயும் அவ்வனமேவிரைவில் மீளச்செய்து நம்மிடம்சேர்ப்பிப்பாரென் னும் நம்பிக்கை என்னுள்ளதில் சீரம்பவும்வலிவோறித் தோன்றுகின் றது. இன்றிரவே சேவகருடன் நாம்சென்று அவர்கள் சிறையில் அடைபட்டுக்கிடக்கும் இடந்தேடி இருவரையும் மீட்டுக்கொள்வதோடு அக்கொடுக்கள்வர்களையும் பிடித்துக்கொண்டுவந்து சிறையில் அடைக் கும்படி நம்இறைவன் உதவிபுரிவார். இந்தநேரத்தில் பெரியமனவலி வும் மனத்துணிவுநதான் வேண்டும் அன்பம்அருளுங் குடிகொண்ட தங்களிருவர்க்கும், எந்தமையனுக்கும் ஏதோர் இடிக்ஃஹும்நேரது. நம் லோரைக் கடவுள் கைவிடமாட்டார். அப்படிக் கைவிட்டால் கடவுள் ஒருவர்இருக்கிறார் என்னும்நம்பிக்கை உலகத்தில் இல்லாமலேபோயிருக் கும். தீமையே அரசாளும். ஆனால், அப்படியில்லை. தீமையின்வாழ் வைக்குறைக்கும் வழிவகைகள் நாளுக்குநாள் பெருகிவருகின்றன உற்றநேரத்தில் அன்புமிக்க நல்லோர்க்கு இறைவன் அருள்புரிந்துவரு கிறார் என்னும்நம்பிக்கை அறிவுவளர்ச்சியோடுகூடி வலுவடைந்து வரு கின்றது. அதற்கு ஒன்றுக்கும்பற்றாத ஏழையேன் இப்போது தப்பி வந்தமையே ஒருசான்று. ஆகையால், இன்னஞ் சில மணிகேரத்தில் நாம் புறப்படுதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்.” என் றேன். ஏழையேன்கூறிய புன்சொற்களைக்கேட்டு ஒருவாறு மனந்தே ரிய அழ்மையார் என்னையிணைத்து முத்தமிட்டு நாங்கள் இன்றுஇரவு புறப்படுவதற்குவேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்யப்போனர். பன்னி ரண்டு சேவகர்களும் தண்ணிறிவுமிக்க ஓர் அதிகாரியும் எங்களுடன் வரு தற்குத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அம்மையா ரும் யானும் அவர்களுடன்போய்த் திரும்பும்வரையில் பெண்ணுடுப்பு சளைக்கலாந்து ஆண்உடுப்பிலிருக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்கள். எங்களோடு அந்தஅம்மையார்க்கு நெருங்கியஉறவினரான வேறு ஆறு ஆண்மக்களுக்கூடவருவார்கள். யான் ஒருத்தியே அவர்களோடு சென் றுற்போதுமேனும், தம்கணுவரை மீட்டுக்கொண்டுவந்தாலன்றித் தாம்

உயிர்வாழ முடியாதென்று அந்த அம்மையார் ஒரேபடியாயிருத்தலாலும், அதன் முடிவை இன்றிரவே தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் ஆக்திரம் அவர்களுள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொண்டனமயாலும், என்னோடுகூட எனக்குத் துணையாய்வரத்தக்க பெண்பிள்ளை வேறுவரும் இன்மையாலும் அந்த அம்மையார் என்னுடன் புறப்படுவதற்கு உறுதிசெய்துவிட்டார்கள். எங்களுடன்வரும் சேவகர்களும் மற்றைய ஆண்மக்களும் சுகத்துப்பாக்கி தாங்கிப் படைக்கலம்பூண்டிருப்பார்கள். தூப்பாக்கிகளையும் படைக்கலங்களுக்கும் எடுத்துக் கையாள்வதில் அவர்கள் எல்லாரும் மக்கிறதிறமை வாய்ந்தவர்கள். அதனோடு, எவ்வகையான இடருக்கும் அஞ்சாமெஞ்சுவாய்ந்தவர்கள். ஆயினும், உண்மைக்குக்கட்டுப்பட்டு நன்னாமீயசெய்யும் கடப்பாடுடையவர்கள். என்மொருட்டு அந்தப்பாரசி கூனவாணுக்கும் எந்தமையனுக்கும் இந்த அம்மையார்க்கும் அவர்குடைய உட்கட்டும் இத்தனைதுன்பம் நேர்ந்தமையால், அவ்வருவரையும் மீட்டுகொண்டாலல்லவாம்' என்உயிர் இங்குநில்லாது. என்உயிரை ஒரு துரும்பாக நினைத்திருக்கின்றேன். அவர்களை மீட்டுக்கொண்டு வந்த தங்களை யுங்களும் நல்வினை உடையேனோ இல்லையோ! ஆயினும், தாங்கள் கவலைப்படாமலிருக்க வேண்டுகின்றேன். எல்லாம்வல்ல நம்மிடையுள்ள நமக்குத்தனையிருந்தால் மொல்லாதமனிதர் செய்யுமதிங்குகள் நம்மை அணுகமாட்டா; அஃக அவர்களையே திரும்பிச்சென்று பற்றிய நாங்கள் புறப்படுவதற்கு இன்னும் நான் துணி நேரங்கள் இருக்கின்றன. தாடி தம்மையார்ந்தது யாததில் ஊண்டறக்கமின்றி யிருந்தமையால் அந்த அம்மையார் இங்கே எங்கட்கு எதிர்பாராமல் நேர்ந்த இடர்களைத் தங்கட்குத் தெரியப்படுத்துவதற்குக் கூடாமற்போயிற்றென்றும், ஆதலால் அந்த அவ்வளவும் தங்கட்கு விரிவாய் நான் உடனே எழுதவேண்டுமென்றும் இப்போதுதான் தெரிவித்தாகன். எங்கட்கு நேர்ந்த இடர் இன்னும் முற்றுநீராமையால், அது தீர்ந்தபிறகு எல்லாம் விரிவாய் எழுதலாமென்று நினைத்தேன். ஆனால், அம்மையார்சொன்னதிலிருந்து இன்னும் நேரமிருப்பதால் முற்றும் தெரிவிக்கலாமென்றே துணிந்தேன். இன்றை இரவு நாங்கள் போகுமிடத்தில் நாங்கள் ஒருமிக்க மடியும்படி நேர்ந்தாலும், முன்நடந்தவைகள் தங்கட்குத்தெரியவேண்டுவது நலமென எண்ணினேன்: ஆகையால், எந்தமையனும் யாஹும் பம்பாயில்வந்து இறங்கின நேரம்முதல் நேர்ந்தவைகளை இங்கு எழுதுகின்றேன்.

வாடிச்சந்திப்பில் நாங்கள் எதிர்பார்த்தபடியே தாங்கள்வந்து தங்கள் நகுமுகத்தைக்காட்டி என்னைப் பெருவகளிப்பில் முழுகச்செய்தீர்கள். மீமபெருமானே, தங்களோடு சிறிதுபேசவேண்டுமென என்னுள்ளம் மிகவிழைந்தும், அதனை எந்தமையன் குற்றமாக நினைப்பானென்பதனை யான் செவ்வையாகத் தெரிந்திருந்தும் அப்போது எனக்கு உண்டான

சளிப்பும் * அதனோடு கலந்துதோன்றிய நாணமும் என்னாவை அசைய
வொட்டாமற் பூட்டிவிட்டன. தாங்கள் என்உடம்பின் நலத்தைப்பற்றி
வினவியும் அதற்குக்கூட விடைசொல்லமாட்டாமல் புன்சிரிப்போடு
இருந்துவிட்டேன். அப்போதென் நிலையறிந்த என் தமையன் தன
னோடுபேசும்படி தங்களைத்திருப்பிக்கொண்டான். தங்கள்வினாவிற்கு
யான் விடைகூறாததைப்பற்றித் தங்கள்உள்ளம் வருந்துமோ என்று
வருத்தமும்அச்சமும் ஊரேஊரே கொள்ளப்பெற்றேன். ஆயினும்,
தாங்கள் என் தமையனிடம் அன்புடன் அளவளாவிக்கொண்டு அருமை
யான சொற்களைப்பேச அச்சொற்களின் இனிமையையும் துட்பத்தை
யும் அறிந்து பெரிதும்இன்புற்றேன்; அச்சொற்களுக்கேற்றபடியே தங்
கள் அழகிய திருமுருகத்தில் அமைதியாகத்தோன்றிய அசைவகளையும்
குறிப்புசனையும் யான் இடையிடையே ஒருபக்கமாய்ப்பாத்தது, யான்
இவ்வுலகத்திலன்றி வானுலகத்தின்கண் இசையினிமை நெகிழ்வதொழு
கும் கந்தருவ ரொருவரைக்கண்டு மெய்மறந்திருப்பதாகவே நினைந்
தேன். யான் அச்சிறிதுநேரமும் அடைந்த இன்பநிலைமை சொல்லவும்
எட்டிலெழுதவும் இயலாது. அப்போது தங்களை என் ஆருயிர்க்கெப்ப
மாகவே நினைந்து மனத்தாற்றொழுதேன். பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில்
எங்கள்வண்டி புறப்படுவதற்கு மணிஅடிகப்பட்டது; அதனை அடுத்து
என்மையும் நகரத்தொடங்கியது. என் தமையனும் யானும் தங்களைத்
தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டோம். எனநினைவு தங்கள் முகமாயி
ருக்கக், கூடஇருந்தவாசுளுக்கு அஞ்சித் தங்களைப்பாராமல் என்முகத்தை
உட்புறமாய்த்திருப்பிக்கொண்டேன். ஆனாலும், தங்களைத் திரும்ப எப்
போதுகாணுவமோ என்று என் நெஞ்சம் துடிதுடித்தது. காதல் அன்
பின் வயப்பட்டவர்களுக்குப் பிரிவினும் மிக்கதுன்பந்தருவது வேறிஸீல.
தங்களைக் கண்ணதில் மகிழ்ச்சியும், பிரிவதில் துன்பமும், இனிப்போது
காண்போம் என்பதில் ஏக்கமும், இதுவரையில் நம்மை ஒருங்குகூட்டு
தற்குவேண்டும் உதவிகளையெல்லாம் வருவித்த நம்பெருமான் நம்மைத்
திரும்பவும் விரைவில் நிலைபெறச்சேர்த்தருளுவன் என்பதில் ஆறுதலும்
அடுத்தடுத்து அடைந்தபடியாய்ச்சென்றேன். கதிரவன் மேற்றசையிற்
சாய்ந்தமாலையொழுதில் எங்கள்வண்டி பம்பாய்க்குள்வந்தது. என்
தமையன் 'வண்டி பம்பாய்க்குள் வந்துவிட்டது, இன்னும் இரண்டொரு
மொடியில் நிலையிற்போய்ச்சேரும், நம் தாய்தந்தையரினும் மிக்க அந்தப்
பாரசிகப்பெருமானும் பெருமாட்டியும் நம்மை அழைத்துச்செல்லும்
பொருட்டுத் தங்குநிலைக்கு வந்திருப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன்' என
றான். யான்வெளியே தலையைட்டிப்பார்த்தேன். நிலவுவெளிச்சம்
இன்னும் ஊராதாளைகையால், அனறுவெளியே எங்கும் இருளாயிருந்
தாலும், வரிசைவரிசையாக வண்டி நிலையில் தூக்கப்பட்டிருக்கும் ஆவி

விளக்குகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முழுநிலாவைப்போல் ஒளி வீசின. வண்டிசிலையின் அகநாயர்ந்த அழகியஅமைப்பும், அதற்குள் எகெள்வண்டி விரைவாகவருகையில் இருபுறத்திலின்றி நேர்த்தியான வண்டித்தொடர்வரின் வரிசையும் இன்னதென்று கூறலாகாப் புதுமையும் வியப்புக்களந்த ஓர் உணர்வினை என்பால்எழுப்பிவிட்டன. இதனோடு, எமக்கு உயிர்போற்சிந்த அப்பாரசிகுப் பெருமாட்டியாரையும் பெருமானையும் காணுதற்கு ஓர் இமைப்பொழுதுதான் இடையே தடையாயிருக்கின்றதென என்னுள்ளம் பொருமல் மிகவிரைந்தது. வண்டி நிலையில்வந்து தங்கியது. வண்டியினுள்ளிருந்த பயணக்காரரெல்லாம் தத்தம்மூட்டைமுடிச்சுகளை எடுத்துக்கொண்டு சிலர் ஆத்திரத்தோடும், சிலர் சிறிதுஅமைதியோடும் இறங்கினார்கள். அவரவர்க்கு உரியவர்கள் முன்னமேவந்திருந்து பற்பலரை வரவேற்றார்கள். எந்தமையன் முதலிற் கீழ்திறங்கி எகுகள் சாமான்களை இறக்கிப் பின் என்னையும் இறக்கி விட்டான். இறங்கியபின், யாங்கள் மிகுந்தஆவலோடு அப்புறமும் இப்புறமும் லோக்குகையில், நாங்கள்வந்த வண்டியின் ஒருகோடியிலிருந்து எங்களைப்பார்த்துக்கொண்டே அப்பெருமான்பெருமாட்டியார் இருவரும் அவர்களின் மூத்தபெண்ணும் மற்றொருசிறுவனும் அவர்களின் வேலையாட்கள் இருவரும் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு மலர்ந்த முகத்தோடும் புன்சிரிப்போடும் எகுகளைநீட்டிக்காட்டிக்கொண்டே எகுகளிடம் கடுகவந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டதும் எந்தமையன் முற்சென்று அப்பாரசிகப்பெருமானிடம்சேர அவர் அவன்கையைப்பிடித்து மிக்கஅன்புடனாகுலுக்கி எகுகள்நலத்தைக் கேட்டபடியாய் என்அருகே வந்தார்; அவர் பச்சுத்தேவந்த அம்மையார் என்னை உடனேகட்டியனைத்து முத்த மட்டார்; அந்தப்பெருமானும் என்னை எடுத்துத் தம்கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு “கோகிலஅம்மா சுசுமா?” என்றுகேட்டார். நாங்கள் ஒரு வரையொருவர் அளவளாவி அப்போதடைந்தமகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையிலில்லை. அந்த மூத்தபெண்ணின் சுன்னங்ளைக்கிள்ளி முததமவைத்தேன். அச்சிறுவனையனைடுத்து என் இடுப்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டேன். இதற்குள் அவர்களுடன்வந்த எவலாட்கள் எங்கள் சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டார்கள். அந்தப்பெருமான் அந்தப்பையனை என்னிடத்தினின்றும்வாங்கித் தாம் தூக்கிக்கொண்டு முன்னடக்க நாங்கள் எல்லாம் அவர்பின்னே மெல்லவந்தது, சீட்டுக்கொடுக்குமிடத்தே அதனைச் செலுத்திவிட்டுப், புறம்பேவந்தோம். எங்களுக்காக, உயர்ந்த அழகிய குடிரைகள் பூட்டப்பட்ட இரண்டுநேர்த்தியான பெட்டிவண்டிகளை வந்துநின்றன.

நாங்கள் அந்தவண்டிகளில் இன்னும் ஏறவில்லை; வண்டிக்காரர் எங்கள் மூட்டைமுடிச்சுகளையும் பெட்டிகளையும் எடுத்துவண்டியின்மேல்

வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யான் சுற்றியுள்ள காட்சிகளைப்பார்த்து, அந்தஅம்மையாரிடம் அவற்றின் விவரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது, கரியகிறழுங் குள்ளவடிவும் கூடைக்கையும் உடைய ஒருவன் அந்தப்பக்கமாய்ச்சென்றவன் எகசுளோவிட்டுப் பத்தடிஅகன்று நின்ற எங்கள் பாரகிககனவாளைப்பார்த்து அவரிடம்வந்த சலாம்பண்ணி ஆங்கிலத்திற் சிலபேசினான். அவர் அவனுக்குச்சுருக் மாகச் சிலமொழி கூளோ முகங்கொடாமல் விடையாகச்செல்ல, அவன் அவற்றைக்கேட்டுக் கொண்டு விரைந்துபோய்விட்டான். அவன்போனவுடனே அப்பெரு மாட்டியார் என்னைநோக்கிக் “குழந்தாய், இவன் தான் நம் தெய்வநாயகத் தின்னண்பன் சேதுராமன்” என்று சிறிது அருவருப்போடு கூறினார்கள்.

அதனைக்கேட்டதும் என்மனம் திடுக்கிட்டது. அவனது அங்கங் கெட்ட வடிவத்தைப்பார்த்தவுடனே இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒருகவலரம் என்மனத்தேதோன்றிற்று. உடனே யான் அவ்வம்மை யாரவர்களைப்பார்த்து “அம்மா, சிகந்தராபாத்திலிருந்த இவன் இங்கே எப்போது வந்தான்? தங்கட்குத்தெரியுமா?” என்று உலையோடி வினவினேன்.

“குழந்தாய், நாங்கள் உன்னைவிட்டுப்போனது இங்கேவந்ததேசந்த ஒருவாரத்திலெல்லாம் இவனும இங்கேவந்த எகசுளோககண்டான். சிகந்தராபாத்தில் ஆறேழு மாதங்கள் வரையிலிருந்துமுயலாறும் அங்கேவதாம அலுவல்கிடைக்கவில்லையாம். அதன்மேல் அவன், தெய்வநாயகம் எகசுளோவிடம் தன்னை அனுப்பியதாகச்சொல்லி, எதேனும் ஓர்அலுவல பாரத துத்தரும்படி யோ அவர்களிடம் பலகால் உரிதுகேட்டான். அப்போது இங்கேவந்த குடும்பத்தினர்லை மகவுக்குலந்திருந்தமையால், இவனிடத்திற் சருத்தவையாமல் தீண்டும் ஒருமாதக்கழித்தப் பார்ப்போம் என்று யோ சொல்லிவிட்டார்கள். பிறகுஇங்கே குடும்பமக்சீர்ப்பட்டதும், தெய்வநாயகத்திற் எழுதியகடித்ததில் யோ இவனைப்பற்றிச் சிலகுறிப்புகள் தெரிவிக்கும்படி கேட்டிருந்தார்கள். அவரிடமிருந்து வந்தவிடையல் தமக்கும்அவனுக்கும் முன்னே சிலசாலம் நெருங்கியாட்பு இருந்தது உண்மையேயென்றாலும், பிறகு இவன் இயல்புகளும் சொற்களும் செயல்களும் கூர்ந்து பார்க்கப்பாக்க எதோ கள்ளம் உடையனாய்த் தம் மனத்திற்குப்படடமையால் அவனதுநேசத்தை வரகா நழுவிட்டதாகவும், இவையே நீ எழுதியகடித்ததிலும் இவனுடையாட்பு விலக்கத்தக் கதேயன்றி விரும்பத்தக்கதன்று என்று குறிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் தெரிவித்ததோடு, இவனை அவர் எங்களிடம்போகும்படி அழைப்பவில்லை யென்றும், இவன் சிகந்தராபாத்திலிருந்து பம்பாய்க்குவந்ததே தமக்குத் தெரியாதுதன்றும் வரந்திருந்தார். அதுமுதல் யோ இவனை எங்கள் வீட்டுக்குவடி இடங்கொடுப்பதில்லை, இவனுக்குவேலை எதற்குக்கிடைக்க

வில்லையென்றும் சொல்லிவிட்டார். என்றாலும், இவன்தானாகவே இடைக்கிடையே வருகின்றான். இவனுக்குச் சீனையிலே, முகங்கொடுத்துப்பேசாதிருக்கையிலும் இவன்வருவது எங்கட்குச் சிறிதும்பிடிக்கவில்லை. ஆனாலும், யோ அவர்கள் மிகுந்த இரகசம்உடையவர்களாதலால் இவனை முகங்கொடுத்துப் பேசமாட்டாமலிருக்கின்றார். இவன்வெதோர் அலுவலுமின்றி இங்குமங்குமாய் அலைந்துகொண்டிருப்பதைப்பார்த்தால், இவன் வெதோ ஒரு பொல்லாததோக்கம் உடையவனாய்க்காணப்படுகின்றான்.” என்று சொன்னார்கள். இதற்குள்எங்கள் சாமான் கனெல்லாம் வண்டிமேலேறி விட்டமையால், அந்தப்பெருமானவர்கள் என்னையும் அந்தஅம்மா அவர்களையும் மூத்தபெண்ணையும் ஒருவண்டியில் ஏற்றிவிட்டார்கள். தாமும், எந்தமையனும், சிறுபையனும் மறறொருவண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்கள். பிறகு வண்டிக்காரர் இருவருக்கும் தாம போய்ச்சேரவேண்டிய இடம் இன்னதென்று குறிப்பிட்டுச்சொல்லியபின் எங்கள்வண்டியை முன்னும் தம்வண்டியைப்பின்னுஞ் செலுத்தும்படி அப்பெருமான்கற்பித்தார். இவ்விருவரும் இடங் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியதுகொண்டு “இவ்விரண்டு வண்டிகளும் வாடகை வண்டிகளோ?” என்று அம்மைமாரைக்கேட்டேன். “ஆம் அம்மா, யோவின் தமையனா நீண்டகாலம் வெளியேசெல்லக்கூடாதபடி கீழ்ப்பிடிப்புநோயிலிருந்தமையாலும், தம்மைத்தவிர வெளியேசெல்லக்கூடிய வேறு ஆண்பிள்ளைகளில்லாமையாலும், தமக்குவேண்டியனவெல்லாம் ஏவற்காரர்கள் வெளியேபோய்ச் செய்துவந்தமையாலும் தமக்குப் பயன்படாமைகண்டு தம்மிடமிருந்த உயர்ந்தவண்டிகுதிரைகள் எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டனர். நாடகம் இங்கேவந்தபிறகும் பலவகையான குழப்பங்கள் நேர்ந்தமையால் நாடகமும் இன்னும் வண்டிகுதிரை வாங்கவில்லை. இன்னுஞ் சிலநாளில் அவற்றைவாங்குவதற்கு ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்கள்.” என்று கூறினார்கள். எங்கள்வண்டி எரிண்டும் விரைந்துசெல்லுவன ஆயின.

யான் வண்டியிலிருந்தபடியே சாலையின் இருபுறத்துமுள்ள காட்சிகளைநோக்கிக்கொண்டு சென்றேன். சீமைப்பண்டங்கள் உள்நாட்டுப்பண்டங்களெல்லாம் விற்கும் கடைவீதிகளின் ஊடே வண்டிகள்செல்லும்படி என்பொருட்டு அந்தக்கனவானவர்கள் கட்டளையிட்டிருந்தமையால், மிக அழகிய தெருக்களிலே எங்கள்வண்டிகள் சென்றன. தெருக்களின் இருபுறத்துமுள்ள அழகியமானிகைகள் ஒவ்வொன்றும் மூன்றடுக்கு நான்கடுக்குகள் உடையனவாய் உயர்ந்துகாணப்பட்டன. அக்கட்டிடங்களிலுள்ள விளக்கொளிகளும், அவற்றின்புறத்தே தெருக்களில்நீரை நிரையாக எரியும் ஆவிவிளக்குகளின் ஒளிகளும், அம்மானிகைகளின் மேன்மெத்தைமேல் உயர்ந்தசிவப்பு நீலம் பச்சைமுதலிய நிறம்மிளிரும் பட்டானடிகள் உடுத்து மின்னற்றொடி துண்டாற்போல் உலீவும்

மிகஅழகிய மாதர்களின் தோற்றமும், சிலமானிகைகளின் புறத்தே கண்ணாடிக்கதவுகள் மினுமினுவென்று தோன்ற அவற்றின் உள்ளே பலதிறப்பட்டாடைகளும் பளிங்குச்சாண்களும் பொன்வெள்ளியிற் செய்த கலங்களும் பல விலையுயர்ந்தமணிகளிற்செய்த ஆண்கலன்களும் உயரப் பலகைகளிற்றைத்த மென்பட்டின்மேன் மிகவும் நேர்த்தியாக வைக்கப் பட்டிருக்குங் காட்சியும், சிலகடைகளில் வெள்ளைக்காரர் பாரகிகரைப் போல் ஆண்வடிவிலும் பெண்வடிவிலும் செய்யப்பட்ட பதுமைகள் உயிருள்ளனபோல் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் எழிலும், ஹேமசிலவற்றில் உணவிந்காகவிற்றும் கொடிமுந்திரி மா செவ்வாழை அன்னதாழை சீமைஇலந்தை சீமைஅத்தி நாரத்தைமுதலான கணக்கிறந்த பசியபழவகைகள் வரிசைவரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் நேர்த்தியும், இன்னுஞ் சிலவற்றின்கட் பொன்மிஷுக்குப்புகிய உயாந்தஉயர்ந்த புத்தகவரிசைகள் வைத்திருக்கும் பான்மையும் பிறவும் என் ஒருநாவால்எடுத்துரைக்கவலாதன. தெருகளுக்கும் கட்டிடங்களுக்கும் விளக்குதலுண்களும் தூயவாய் ஒழுங்காய் அமைத்திருக்குநகிறம் பெரிதும் வியக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது. பம்பாய்நகரம் வானின்கண் உள்ள இந்நிலைநிலைதான் என்று முன்னே பலர் பலதாற் சொல்லக்கேட்டசொல்லம் முற்றிலும் உண்மையென்றே தெளிந்தேன்.

இப்போது வைகாசிமாதக்கடைசி. இந்தக் காலத்திற் சென்னைப் பக்கத்திற் கடுவேனிற் பருவமாயிருக்க, இங்கே மப்பும்மத்தாரமும் மழையுமாயிருக்கக் காண்கின்றேன். நாங்கள் வண்டித்தொடரிலிருந்து இறங்கும்போதே வானமெல்லாம் இருண்டு குளிரங்காற்றுவீசியது. இப்போது குதிரைவண்டியிற் செல்லையில் வானத்தின்கண் இடிமுழக்கமுமமின்னல் ஒளியும் இடையிடையே தோன்றலாயின. மழைத்துளிகளும் சீதறின. காற்று முமமுரமாய்வீசவே, மழைத்துளிலைகள் வண்டிக்குள் இருக்கும் எங்கள்மேற்பட்டன. அதனால், நாங்கள் சாளரக்கதவுகளை இழுத்துச்சூத்தவேண்டியதாயிற்று. வெளியேயுள்ள காட்சிகளை இப்போது நான் பார்க்கக் கூடாமைபற்றி மனம் வருந்தினேன். சென்ற பதினாந்துநிமிஷங்களாகச் சென்றதுபோலல்லாமல் இப்போது எங்கள் வண்டிகள் மிகவிரைந்து செல்லலாயின. குதிரைக் குளம்படிகளின் ஓசை முன்னையிலும் உரத்துத்தோன்றின. வண்டிக்காரர் இருவரும் குதிரைகளை அடுத்தடுத்துச் சாட்டையால் அடிக்கும் ஒலி எனக்கு அச்சத்தை உண்டொண்ணியது. வண்டித்தொடர்நிலைக்கும் நாங்கள் போய்ச்சேரவேண்டிய இருக்கைக்கும் அரைமணிநேர ஒட்டநதான் என்று முன்னே நாங்கள் கலந்துபேசுகையில் தெரிந்துகொண்டேன். ஆனால், இப்போது அரைமணிநேரத்திற்கு மேலாயிருக்குமென்று என் மனத்திற்பட்டது. அதைப்போலவே அந்தஅம்மையார்க்கும்பட்டது. “என்ன!

வண்டி வழிதப்பிப்போவதுபோற் காணப்படுகிறதே! இவ்வளவு விரைவாய் ஓடியும் வண்டி இன்னும் நம் இருப்பிடம்வந்து சேராமையையப்பாய் இருக்கின்றதே!” என்று அம்மையார் சிறிது பதைப்போடு கூறினாள். இச்சொற்கள் கூறிமுடிப்பதற்குள் பின்னேயரும் வண்டியிலிருந்து அந்தப்பாரசிக கணவான கூவுமஒலி கேட்டது. சிறிதநேரமாய் மழை சோவென்று பெய்து கொண்டிருந்தமையால் அவர் யாது சொல்லுகிறாரென்பது எங்கட்குப்புவப்படவில்லை. ஆனாலும், வண்டிக்காரர் வழிதப்பிச் செல்வதால், போகவேண்டியவழியில் அவற்றைத் திருப்பச்சொல்லுகிறாரென்று கருதினோம். மழை சிறிதலுந்தது. வண்டிகளோ கடுவேகமாய்ச்சென்றன. உடனே, நாங்கள் மிகவும் அஞ்சிச் சாளரக்கதவுகளைக் கீழ்திறக்கிவிட்டு வெளியேபார்க்க ஒரேஇருளாயிருந்தது. விளக்கு வெளிக்கீழ் எதுநகாணப்படவில்லை. அந்தப் பாரசிகப்பெருமான் வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லி அடுத்ததொருக்கூவும்ஒலி பின்னேயிருந்து கேட்டது. இப்போது அவர்கள்வண்டி எங்கன்வண்டிகளுக்குச் சிறிதுஎட்ட இருப்பதாக அறிந்து நிகல்கொண்டோம். “அம்மா சதாவதோ ஆபத்தாக இருக்கின்றதே!” நாம் பம்பாய்க்கு வெளியே காட்டுவழிபாய்ச் செல்வதாக வன்றோ புலப்படுகின்றது! நெடுநேரமாய் யா கூவுகிறார்கள்! இந்த வண்டிக்காரர் என் அபற்றைக்கேளாதவாகன்போல் மருவிரைவாய் ஓட்டிக்கொண்டுபோகிறானே!” என்றேன. அம்மையாரும் மிகஅஞ்சி நங்கினவர்களாய் “சதாவதோ இரண்டுகமாததான் இருக்கின்றது. ஆயினும் அஞ்சாதே!” நாமும் வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லிக் கூவுகோம்!” என்று சொல்லி டாக்டர்கூவிலா. அவர்எது மெல்லிய குரலால் ஈழக்கையடித்தாற்போல் இடைவெளிபை ஊடுருவச்சென்றது. அதே நேரத்தில் வேறு ஒரு ஈழக்கையால் எவ்வளவுக்குமுன்னே சற்றைதவிரலில் இருந்து வரக்கேட்டோம். உடனே வண்டிக்காரன் ஈழவாள், தைப்பிடித்திழுத்துக் குதிரைகளை நிறுத்தத்துவங்கினான். இதற்குப் பின்னே வந்த ஈழவன் வண்டியும் அருகில்வந்து நின்றது. அந்தப்பாரசிகப்பெருமான் வண்டிக்காரராமேல் மகவுஞ் சினைகொண்டவராகி, அவர்கள் வழிதப்பி வண்டியைக் கொண்டுவந்ததற்காக அவர்களை, அச்சுறுத்திப்பிசித, திரும்ப வண்டியை நேரத்திற்குள் திரும்பும்படிக்கட்டளையிட்டார். வண்டிக்காரர்கள் எதுமே விடைசொல்லவில்லை. இதற்குள் வேறி ரண்டு பெட்டிவண்டிகள் எங்களுக்கு எதிர்புறமாயிருந்து சிவிலிஸ்டில் வந்து எங்கள் வண்டிகளின் பக்கமாய் நின்றன. அவ்விரண்டிலிருந்து நீண்டவெலயரான எட்டுப்பெயர் இறங்கினர். அவர்களில் இருவர் கைகளில் இரண்டு சிறு கூணடுவளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. அவர்கள் எல்லாரும் தம்முக்கூடளிற் கரிமமையைக் குளமுத்தப்பூசி, முழுக்கிறப்பான, மேற்சட்டை சாற்சட்டை ஆணிந்திருந்தனர். இருவர் தம் கற்றெட்ட

யிற் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து நீண்ட கூர்க்கத்திகள் இரண்டை இழுத்துக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டார்கள்; மற்றிருவர் கைத்துப்பாக்கிகள் இரண்டைத் தம் கைகளில் ஏந்திப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். இவர்களைப்பார்த்தவுடனே இவர்கள் இன்னொரு, இவர்கள் நோக்கம் இன்னது என்னும் வகைகள் உடனே புலப்பட்டன. மக்களாய்ப்பிறந்தவர்களில் இத்தகைய கொடுந்தோற்றமும் கொலைசெய்யுநதீர்மானமும் உடையவர்களை இதற்குமுன் யான் எவ்நூறு கண்டதில்லாமையால், இவர்களைக் கண்டவுடனே என்னுயிரா என்னுடம்பவிட்டுப் போனதெனக் களைத்துப்பின்னே சாய்ந்துவிட்டேன். இத்தகையதொருநிகழ்ச்சியைக் கனவிலேகண்டு கைதால் அசையாமலும் நாவுடமலும் கட்டைபோற் திடசுகமும் ஒருத்திகளும், விழிப்புக்ிலையில் அங்கனமே இருநூறு எனக்கும்தொருவேற்றுமையுமே இல்லை ஆனாலும், என்னைக்கும்துடப்பது இன்னதென்னும் ஒர் உணர்வுமட்டும் எனக்கு அப்போதிருந்தது. யான் இந்த நிலைமையை அடைய, அந்தப் பாரசிக அன்னையார் அவர்களைக் கண்டதும் “ஓயோ!” என ஓர் ஒலம்மட்டுத் தம்மகனா அனைத்தபடியாய் பூச சிழ்ந்து உணர்வற்றுச்சொந்தவிட்டாள். அந்தப்பெரிய பெண் அன்னையைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்க்குப்பின்னே பதுங்கிக் கொண்டாள். வந்த அக்கனவர்கள் எல்லாரும் முதலில் எவ்நூறுகருத்தெரியாத ஒருமொழியிற்பேசினாள். ஆனால், அவர்களிற்சிலர் யானிருந்தவன்டியண்டைவர, ஒருவன் தன்னையிலிருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தை எவ்வளவுவரமேற்படும்படிபிடித்தான். அவர்களுள் ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்த்துத்தமிழில் “நல்ல காலமாய் இவர்கள் பூசச்சித்துக்கிடக்கிறார்கள்! அந்தவன்டியிலேயுள்ள பாரசிககாரணுகும் பராமண்ப்பைய ஹக்கும பூசுகிலே மயக்கமருந்து பிடித்து அவர் லேயும் நம்மவன்டி ஒன்றில் ஏற்றி விட்டேன். இவர்களுக்கும் மூக்கில் அந்தமருந்தைப்பிடிப்போமா!” என்று கேட்டான். அதற்குமற்றவன் “ஆமா! நம்மதுப்பாக்கிகளுக்கும் சுத்திகளுக்கும் வேலையில்லை! அந்தப்பாரசிக்காரன் முதலில் நம்மை எதிர்க்கப்பார்த்தான். ஆனால், துப்பாக்கியை நான் அவன் தலைக்குநேராய்ப் பிடிக்கவே, அவன்திகில்கொண்டு பின்வாங்கினான். இதற்குள் மயக்கமருந்தை அவன் மூக்கில் பிடித்து நீ அவனை மூர்ச்சைஅடையச் செய்துவிட்டாய். காரியம் எளிசாய் முடிந்தது.” என்று கூறிக்கொண்டே என்னைச்சட்டி “இந்த முண்டைச்சியைத்தான் நாம்கொண்டுபோக வேண்டியது.” என்று வசமொழிசொல்லிப், பிறகு “இந்தப்பாரசிக்காரியும் அவன்மகளும் மூக்குவேண்டாம் இவ்விருவரையும் அவர்கள் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிடுவோம். ஆனாலும், இவர்கள் நடுவிலே விழித்துக்கொள்ளாதபடி இவர்களுக்கும்களிலும் அந்தமருந்தைப்பிடி.” என்று உறுத்திச்சொன்னான். தமிழ்தெரியாத இந்த நாட்டில் இக்கனவரிற்பலர் வேறுமொழிகளைப்

பேசத், தமிழ்ப் பேசும் இவ்விருவர்மட்டும் வேறுயாராய்ருக்கலாம் என்னும் ஓர் ஆராய்ச்சிநிலைவு சோர்ந்துகிடந்த என்முனையில் அப்போது உண்டாவதாயிற்று. அந்நேரத்தில் ஒருவன் எதோஒன்றை என்முக்கிற பிடித்தான். பிடித்ததும் யான் உணர்வற்றவனானேன். அதற்குப்பின் நடந்தது இன்னதென்று யான் அறியேன்.

மறுபடி நான் மயக்கம்நீங்கி உணர்வுபெற்றுக் கண்விழித்ததும்பார்க்க ஒருமலைக் குகையினுள்ளே யான் இருக்கக்கண்டேன். என்னைத்தவிர வேறுயாரும் அங்கே காணப்படவில்லை. அந்தப் பாரசிககனவானையும் எந்தமையையுங் காணேன். முதலில் யான் கணவுதான் காண்கின்றேனென எண்ணினேன். பகலவன் வெளிச்சம் அக்குகையின் ஓர் இடுக்கின்வழியாய் நுழைந்து யான் இருந்த இடத்தின் இயல்பை எனக்கு விளங்கக் காட்டியது. என்னைக் சுற்றியுள்ள சுவர்களைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். அவைகள் எல்லாம் வல்யதற்பாறைகளினால் இயற்கையில் அமைந்தனவாயிருந்தன. இதனால் யான் காண்பது உண்வன்று, நனவே எனத்தெளிந்தேன். நேற்றிரவு மன்னல் வீச்சப்போல் அடுத்ததேதாத தோன்றிய திகிலான நிகழ்ச்சிகள் அவ்வளவும் ஒன்றன்பின் ஒன்றும் என்நிலைக்குவந்தன. தாய்ஹம் அருள்மிக்க அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் எப்படியானா! அவர்தம் மூதகபெண் எவ்வாறானா! யான் இங்கே எப்படிவந்தேன்! என்று எண்ணலானேன். நேற்றிரவு எவ்வளவாக வழுமிறித்தவர்கள் கள்வாறால் யான் என் காதிலும் கழுத்திலும் எசையிலும் இடுப்பிலுங் கால்லும் அணிந்திருந்த உயர்ந்த அணிகலன்களை யெல்லாம் அவர்கள் கவர்ந்து கொள்ளாதது ஏன்? அவர்கள் நோக்கம் யாது! அவர்கள் என்வண்டியின் அருகில் வந்தபோது யான் அளவாசியுணர்வோடிருந்தேன். ஆனபயால், அவர்களில் இருவர் அப்போது தமிழிற் பேசியசொற்கள் என்னினவுக்கு வந்தன. “இந்த முண்டைச்செய்ததான் நாம் கொண்டுபோக வேண்டியது!” “இந்தப்பாசிக்காரியும அவள் மகனும் நமக்குவேண்டாம்” என்று அப்போது அவர்கள் சொல்லிய சொற்போல் ஆராய்ந்த பார்க்கப் பார்க்க, “என்னைக் கனம்பெண் என்று அவர்கள் எப்படியறிந்தார்கள்? இஃது ஏதோ பெரிய இரண்டகமாக இருக்கின்றதே! ஒ! நாவகன் வண்டியில் ஏறும்போது அந்தச் சேதாரமன் என்டவன் பாரசிகப் பெருமூலுடன்வந்து பேசி விரைவில் அவரைவிட்டுச்சென்றான்! அவன் இந்தக் கள்வர்கூட்டத்திற் சோந்தவரையிருக்கலாமோ!” என்று பலவாறு எண்ணினேன். துயரமாவது துன்பமாவது அழவுக்குமிஞ்சிப் போய்விட்டால், மனகலக்கமாவது கண்ணீராவது வருவதில்லையென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எனது நிலமையும் அப்போது அப்படியாகவேயிருந்தது. யாதுவரிஹம் வருக! ஏழை எளிய எனக்கு இறைவனே துணை! என்னும் ஒருமனத்

துணிவு வரப்பெற்றேன். அதன்பின், 'இக்கே இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை. இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேயே போக வழியுண்டா? என்று பார்க்கலாம்' என்னும் நினைவு கொண்டு எழுந்தேன். யான் அப்போதிருந்த இடம் அக்குலகயின் ஒருபுறத்து டூலை, அகலநீர் ளத்திற் பததடி இடமுள்ளதாய் இருந்தது; இருபுறகதாச் சுவர்களும் மூலையாய்க் குவிந்து கூடிய இடத்தில் யான் எழுந்த நிற்க இயலாதபடி தலைக்குமேற் கூரைபோலிருந்த கற்பாறையும் சரிவாய் வரவரத்தாழ்ந்திருந்தது. அமரூலையிற் காணப்பட்ட சிறுபனவினுடைய தான் வெயில் வெளிச்சம் துழைந்து தோன்றிற்று. அம்மூலையில் இருந்து இருசுவர்களும் வரவர அகலும் பக்கத்தில் ஏறக துறைய அதற்குப் பத்தடி எதிரே காட்டுமரப்பலகையடைப்பும, அதில் ஓர் ஆள் உட்கார்ந்து துழையத்தக்க ஒருசிறுவாயிலும், அதற் கொருகதவும் இருந்தன. யான் அந்தவண்டைசென்று அதனைத்திறக்க, அஃது எளிதில் திறந்தது. அதனுடைய பார்ந்து அப்புறஞ் சென்றேன். சென்று மெல்லென எழுந்துநின்றேன், அவரும மங்கலான வெளிச்சம் இருந்தது. அவருள்ளமேற்கூரை உயரமாயிருந்தது. அவவிடம் அகன்று அகலநீர்களைத்தில் ஈரப்பது ம்பதடி அளவுள்ளதாய் நேரத்தியாய் இருந்தது. அவவிடம் மனிதர்களால் அமைக்கப்பட்டதன்று. மரங்களின் இயற்கையமைப்பினாலேயே அஃது அவ்வளவு அழகாய் அமைந்திருந்தது. அதன் மேற்கூரையும் இயற்கைக்கற்பாறையாகவேதான் இருந்தது. அக்கூரை வரவரச்சரிந்து கீழே நிலத்தில்கூறு கூடும இடத்தில் மற்முன் ஒருசிறு பட்டம் காணப்பட்டது. அஃது யாதென்றுசாண அதனருகே சென்றேன். அது மனிதனால் சமைக்கப்பட்ட கருவசற்கவாகள் இருபுறத்தும் எதிரிலும் உள்ளதாய் இருந்தது. எதிரேயுள்ள சுவரில் ஓர் ஆள் நின்றபடியாய்ச் செல்லத்தக்க ஒருவாயிலும், அதில் பருத்த இரட்டைக் கதவுகளும் இருக்க உண்டேன். உற்று நோக்க அஃதொரு சிறு மோயிலாய்த் தோன்றியது. அதனைக்கண்டதும் கடவுளையே நேரிற்கண்டாற்போல மனங்கிளர்ச்சி கொண்டு அதன்கிட்டச் சென்றுபாத்தேன். தூரண்கதவுகளும் நன்றாய் இதுகப் புட்டப்பட்டிருந்தன. அக்கோயிலின் உள்ள தண்ணீர் ஓயாமல் விழும் ஒலியேட்டது. அது கேட்டு வியப்புற்று உள்ளுள்ளதை நோக்க முயன்றேன். அக்கதவினிடையே காணப்பட்ட சாவ்தவதோலோ பித்திரோடே பார்வையைச் செலுத்தினேன். உள்ளே விளக்கொன்று எரிந்தது. அழகிய காளியம்மையின் கற்சிலைவடிவம் ஒன்று பிற்சுவரின் அருகே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதனைக்கண்டதும் மனங்கொந்து தொழுதேன். உள்ளே மற்றொரு வியப்பான நிகழ்ச்சியுக்காணப்பட்டது. அம்மையின் முடிமேல் தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாய் ஓயாமல் மேற்கூரையிலிருந்து வடிந்துகொண்டேயிருந்தது. அதனோடு, அம்மையின்

பின்புறத்தே தண்ணீர் குடத்தினின்று சாய்க்கப்பட்டாற்போல் 'ஓயாமல் மிகுதியாய்விழுந்து ஓடும் ஓசையுண்டே'யுடையது. அதற்குமேல் அக்கோயிலின் உள்ளே ஒன்றுங் காணக்கூடவில்லை. அதனால், அம்மையை வணங்கக் கொண்டு இப்புறம் திரும்பினேன். அதற்கு எதிரே ஒரு சிங்கத்தின் கற்சிலையடிவும், அதற்குமுன்னே அகன்ற ஒருவேள்விக்குண்டமும் இருந்தன. இவ்வடையாளங்களை யெல்லாம் கண்டபின் அவ்விடம் ஒரு கோயிலே எனவும், எங்களைச் சிறைபிடித்து வந்த கன்வர்கள் தமது களவுத் தொழில் நிகராகடைபெறல் வேண்டி வழிபடும் காளிகோட்டமே அதவெனவும், அதற்குள் யான் சிறையாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றேனெனவும் தெளிவாக அறிந்து கொண்டேன். அவ்விடம் முற்றஞ் சுற்றிப்பார்க்க எங்கும் அடைப்பாகவேயிருந்தது. அக்கோயிலின் எதிரே மீம்பதடி எட்டி இருபுறத்துமீலையும் வரவாக்குகிக்கோணமாகும் இடத்தில் மற்றும் ஒரு சிறுவாயில் இருந்தது. அதன்கீழே ஓர் ஆள் குனிந்துதான் செல்லல் வேண்டியது. அவ்வாயிலும் திணிந்த பலகைக் கட்டைகளால் சாத்திப்பட்டப்பட்டிருந்தது. அதனருகே சென்று 'எவரேனுமெவளியே இருந்தால் இந்நகையாழ்ச்சிறுபெண்மேல் இரக்கமனவந்து இக்கதவுகளைத் திறந்துவிடுங்கள்' என்று சொல்லி மன்றாடுக. குரலிற் பலகாற் கூவினேன். ஏதாவதொன்றில்லை. பின்னரும் பலகாற் கூப்பிட்டேன். ஏதோர் ஆரவரம்தில்லை. இரண்டொன்றை வண்டித்தொடரில் வந்தமையாலும், முத்தியிரவற் கன்வாற் பிடிபட்டு ஏதோர் உணவுமின்றித் திகிலால்மயங்கிக் கிடந்தமையாலும் மேலும்மேலும் கூவியெழுப்பதற்கு வலிவின்றிக் களைத்துப் பிறகு இரண்டுமணிநேரம்வரையிற் சும்மாரிருந்துவிட்டேன். அவ்விரண்டுமணிநேரஞ் சென்றபின் அம்முன்னவாயிற் தவறிற் றைந்த புட்டிணுள்ளே, ஒருபெருஞ்சாவி கரகரவென்று திரும்புடனொசை வந்தது. இப்போது கதவு திறக்கப்போகிறதென்று தெரிந்தேன். எத்தனையகொடியோரை எந்த இரக்கமுற்ற நிலையிற் காணப்போகிறோமோ என்று நேற்றிரவுபோல் திரும்பப் பெருந்திகில் கொண்டேன். கதவுகள் படவெனத்திறந்தன.

நீண்டு உயர்ந்து எலுமிச்சம்பழம்போன்ற நிறம்உடைய ஒரு பார்ப்பணக்கிழவர் கையிற் பூந்தட்டு ஏந்தியபடியாய் மெல்லநடந்து உந்துழையவும், அவர்க்குப்பின்னே சிறிதுஎட்டி இருபத்தைத்துவயதுள்ள ஒரு மாதர் வரவுங் கண்டேன். என்னெஞ்சம் ஒருவாறு பதைப்புநீக்கி அந்நிதியுற்றது. என்னைக்கண்டதும் அவர் திடுக்கும் வியப்பும் உற்றவராகி எண்க்குத்தெரியாத ஒருமொழியில் ஏதேதோ என்னைக்கேட்டார். எனக்குத் தமிழ்மொழிமட்டுந்தான் தெரியும், வேறுமொழி தெரியாதென்று தமிழிலேயே சொல்லிக்கையாலுங்குறிப்பித்தேன். அவர் தமிழ்தெரிந்தவர்போலத் தலையை அசைத்துக்கொண்டாரே யல்லாமல், வேறொன்று

றும் அம்போது என்னிடம்பேசவில்லை. ஆனால், அவர் தயக்குப்பி ன வந்த மாதரைப்பார்த்து ஏதேதோ சொல்ல, உடனே அவள் என்னைத்தன் பின்னேவரும்படி கைகாட்டி அழைத்தாள். அவள் முன்செல்ல யான் அவள் பின்னே செல்லலானேன். என்னைச்சிறையிட்ட குகைவாயிலின் முன்னே திறப்பானவெளியில்லை. அகவாயிலின் வெளியேயும் குதும் லானவழியே சென்றது. மேலுங்கிலும் இருபக்கத்தமெல்லாம் மலை களை. வழியானது பாம்புகொளிபோல வளைந்துவளைந்து சென்றது; சில இடங்களில் ஏறியும் வேறுசில இடங்களில் இறங்கியும் செல்லவேண்டியவ தாயிற்று; சில இடங்களில் தாழ்க் குளிகளையெல்ல வேண்டியவதாயிற்று. இவ்வாறாக ஒருமணிகேரம்வரையில் நடந்து கடைசியாக ஒரு திறந்த வெளியில் வந்துசேர்ந்தோம். கூடவந்த அப்பெண்பள்ளா எங்காலேக் கூடன்களை முடிக்குமபடி குறிப்பிட்டாள். அப்போது காலைமுடிமணி இருக்கும். இப்போது யான் வந்துசேர்ந்த இடத்தில் பெரியபெரிய ஆல மரங்களும் அரசமரங்களும் ஒங்கிவளர்ந்துருந்தன. இந்த அன்றம்வளியி டமும மலைமேற்றான் அமைந்திருந்தது. இவ்வேறுபுத்தள்ள முன் பக்கங்களிலும் மலைத்தொடர்கள் ஒங்கி வானத்தை அளாவின. இதன் ஒருபுறத்தின் ஓரமாயச சென்றுகொக்க கிடையும் பெரியபெரிய மலைத் தொடர்புகள் காணப்பட்டன. அதனால், மகவனவையும நிலத்திற்கு எவ்வளவு உயரத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்று அன்றால் அந்தக் கூடவில்லை. மக்களுறையும் நாடுகளையும் எங்குசெல்லும் வழிதிறை களும் எனக்குத் தெரியவில்லை. உத்தப்பகம்பாரததாலும் மலைகளும் மலங்காடுகளும் காணப்பட்டன. அவ்வளவுசமுடையான பசியகாடு களையும், உயர்ந்தமலைக்குயில்களையும், அங்கங்குக்காயடள்ள மலைத்தொட ர்புகளையும் இத்தகுமுன யான் எங்குமே பார்த்ததில்லை. வழிதிறைத்தொட ரு யாத இம்மலைத்தொடர்புகளினவெட்டி சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் யான் திரும்ப இவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று மசகளிருக்கும் நாங்குரகடையோ எவ்வாறுகாணப்போகிறேன்! என்பதைநீனைகாட்டி என்னைப்பின்னிற் றும் நீர் முதலமுத்தாய்த் துளித்தது. கூடவந்த அப்பெண்பள்ளா என் மேல் இரக்ககுறிப்புக்காட்டி என்னை அழுவேண்டாமென்று கை அசைத் தாள். அந்தப்பாசிக்கனவானையும் என் தமையனையும்பற்றிக் குறிப்பாட்டிக் கேட்டேன். அதற்கவள் ஏதும்விடைதெரிவியாமற் சுமமா இருந்துவிட டாள். அதன்மேல் யான் அவளோ ஒன்றுங்கொளாமல் அவளோவட்டு அப் பாற்சென்றேன். அவள் ஓர் ஆலமரத்தின் கீழ்விற் கறபாவை ஒன்றை மேலிருந்தாள். அவள் தன்னகயிற் கொண்டுநீந்த ஒருசிறு பிரப்பம்பெட் டியைத்திறந்து யான் தலைமுழுகியபின் உடுத்திக்கொள்வதற்காகச் சில புதியபட்டாடைகளை எடுத்துத் தாழ்த்திருந்த ஒருமரக்கோமேல் வைத் தான். எங்களிருவரத்தவிட வேறு ஆள் நடமாட்டம் அங்கேசிறிதுக

காணப்படவில்லை. எனதுநிலைமையை நினைந்து இடைக்கிடையே கெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, 'இவ்வயன் எவ்வழிவிடுகிறான் பார்க்கலாம்' என்னும் ஒருமனத்தோச்சியோடு யான்செல்ல அருகில் மேலிருந்து கீழ்விழுந்தோடும் ஒருநீர்வீழ்ச்சியைக்கண்டேன். அந்த நீர்வீழும்இடத்தில் இடுப்பளவு ஆழமுள்ள ஒருசிறுசுட்டையும், அஃதுஅங்கிருந்து அருவியாய் இறங்குமிடத்திற் கணைக்கால் முழங்கால்ஆழமுமே இருந்தது. அதில்இறங்கித் தலைமுழுகி எழுந்தபின் அந்தப்பெண்பிள்ளை யான் உடுத்துக்கொள்வதற்காக எடுத்துவைத்த பட்டாடைகளைக் கொண்டுவந்து நீட்டினான். 'பிறர்கருதியவற்றை யான் உடுக்கலாகாது, எனக்கு அவைவேண்டாம்' என்றேன். 'இல்லை உனக்குரிய பெட்டியைத்திறந்து அதிலிருந்துஎடுத்த உண்ணுடையஆடைகளை இவை' என்னுங் குறிப்புத்தோன்றக் கைகொடுத்து அசைத்தான் அதன்மேல், அவைகளை யான் உற்றுநோக்க அவைகள் சென்னையிலிருந்து யான் கொண்டுவந்தனவாகவே காணப்பட்டன அதன்மேல் அவற்றை உடுத்துக்கொண்டு ஈரப்படைவையடித்துவைத்து உலர்த்தி எடுத்துக்கொண்டேன். திரும்ப அவன் என்னை முன்வந்தவழியாகவே அழைத்துக்கொண்டுவந்து, யான் முன்னிருந்த காளிகோட்டத்தில் விட்டுப்போனான்.

யான் வெளியே செல்லுமாறு கதவைத்திறந்துவிட்ட அந்தப்பார்ப்பனக்கிழவர் அந்தக் காளிகோயிலத்திறந்து அம்மையின் திருவுருவத்திற்கு உயர்ந்ததிறமும் மணமும்வாய்ந்த மலர்களணிந்து அகிலபுகைத்து அம்மலைநாடுகளில்விலங்க பலவனகத் தீவியபழங்கரும் நெய்யடிசிலுமவைத்துப்புகுசிறுபுரிந்து சென்றதரியல்கரியிலிருந்து வடமொழிச் சீலோகங்களைக்கூறி அம்மையைவழுத்தினார். அப்போதுயான் ஆற்றாமையின்பெற்று, யானும் அந்தப்பாரசிவனவானும் எந்தமையனும் அடைந்ததுயரத்தை எடுத்துச்சொல்லி முறையிட்டு உண்மைத்து அழுத்தியாய்நின்றேன். அவர் வழுத்துலாகூறி முடிந்தபின் கர்ப்பூரவகொளுத்திக் காட்டியபின், எனக்குத்திருநீறுங்குங்குமருகொடுத்தார். அதன்பின் என்னைக் கோயிலுக்குவெளியே வரச்செய்து, ஒருபுறத்தே ஒருதேக்கிலையெவிரித்துப் பூசைக்குவைத்த பழங்கன்றிசிலவும் நெய்யடிசில் ஒருபகுதியும்வைத்து அவற்றை உண்ணும்படி எனக்குக்குறிப்பிட்டார். அம்மைக்குப்படைத்ததாக்கையினால் ஒருபுளியவகொட்டையளவுமட்டும் நெய்யடிசில் எடுத்துக்கொண்டு மிச்சத்தை உண்ணமாட்டேன் என்றேன். அஃது'வன்' என்று கைஅசைத்துக் கேட்டார். என்கூடவந்த ஆண்பாலார்திருவரும் என்னைப்போலவே சிறைசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை இன்னதென்று அறிந்தாலல்லாமல், யான் உணவு எடுக்கமாட்டேன், பட்டினிகிடந்து உயிரைத்துறப்பதற்கே தீர்மானித்திருக்கின்றேன் என்றுகுறிப்பிட்டேன். சிறிதுநேரம் சுமார் இருந்து

பிறகு “அம்மா, உன்னுடன் வந்தவர்களைச் சினுறப்படுத்தியிருந்தாலும், அவர்களுக்கு வேண்டிய செளகரியங்களெல்லாம் செய்திருக்கின்றோம். அதற்காக நீ கவலைப்பட வேண்டாம். நீ இவற்றை உணவாகக் கொள்” என்று செவ்வையான தமிழில் இனிமையாகப் பேசினார்.

இவருக்குத் தமிழ் தெரியாதென்றும், இவர் வடநாட்டுப் பார்ப்பா ரொன்றும் இதுவரையில் நினைத்து வந்த பான் இவர் நம் தாய்மொழியிற் பேசக்கேடவுடனே வழக்கிவழுவோனுக்கு ஒர் ஊனறகோல் கிடைத் தாற்போல் ஒருவகையான ஆறுதலும் உவகையும் கொள்ளப்பெற்றேன். இவருடைய முதுமைப்பருவமும் வடிவத்தின் அமைதியும் இனிமையான பேச்சும் இவர்பால் எனக்கு அன்பு வரச்செய்தன. அதனாற் சிறிது கிளர்ச் சியும் இவரிடத்திற் பற்றும்வைத்து இவருடன் நெருங்கியபழக்கம் உடையவன்போற் பேசலானேன்.

“பாட்டா, நீங்கள் யார்? இந்தமலைநாடும் இந்த இடமும் பம்பாய்க்கு எவ்வளவுதொலைவில் இருக்கின்றன? என்னையும் என்னுடன் வந்த மற்றிரண்டு ஆடவரையும் வழிமறித்துச் சிறையாகப்பிடித்து வந்தவர்கள் யார்? அவர்களுடையசெயலையும் உங்களுடையசெயலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இருளையும் ஒளியையும் இரும்பையும் பொன்னையும் ஒப்பா கக்காண்பதுபோல் இருக்கின்றதே! அப்படியிருக்க நீங்கள் அவர்களோடு தொடர்புடையவர்கள்போற் காணப்படுவது எனக்குப் பெரிதும் வியப் பாய் இருக்கின்றதே! என்னையும் மற்றிருவரையும் இங்கேகொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருப்பது எந்த நோக்கப்பற்றி? இவைகளை ஏழையேன் மீது மனமிரங்கித் தெரிவித்தருளுதல் வேண்டும்.” என்று அவ்வர வணங்கிக்கேட்டேன்.

அதற்கவர் “குழந்தே, நீ களைப்பாய் இருக்கிறாய், ஆகையால் நீ மூந்தி இவைகளை அருந்துவாயானால் பிறகு இவ்விவரங்களை உனக்குத் தெரிவிப்பேன்.” என்றார்.

“பாட்டா, இவ்விவரங்களைத் தெரியாமல், இந்த உணவெடுக்க என் மனம் சிறிதும் இன்சயாது. ஆதலால், அருள்கூர்ந்து இவற்றைத் தெரி வித்தல்வேண்டும். மேலும், என்னையும் மற்றிருவரையும் பிடித்துவந்த வர்கள் திருப்பவும் எங்களை எமது இருப்பிடத்திற் கொண்டோய்விட மனம் உடையவர்களா? இல்லையா?” என்று கெஞ்சிக்கேட்டேன்.

“குழந்தாய், சில ஏற்பாடுகளுக்கு இணங்கினால் உன்னையும் உன தமையனையும் அந்தப் பார்க்காரரையும் அவரவா இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பிவிடும் நோக்கமேயிருக்கின்றது. நல்லது, இந்த உணவைவச்சாப் பிடு. பிறகு எல்லாவிவரமும் தெரிவித்துவிட்டு அப்புறஞ்செல்வின! நேன். அதைப்பற்றி நீ ஐயுறவேண்டாம்.” என்று மிகுந்த அன்போடும் அருளோடுங்கூறினார்,

இவரது முகத்தைப்பார்த்தும்போதும், இவர்பேசுகையில் அவரது முகத்தில் உண்டாகும் இனியகுறிப்புகளை உற்றோர்க்கும்போதும் என் அண்ணையினுஞ்சிறந்த அந்தப் பாரதிகப்பெருமாட்டியாரின் நினைவேவந்தது. அந்தப் பெருமாட்டியாரின் முகஅமைப்பும் சாயலுங் குறிப்பும் இவர்பெருமுகத்திலும் அப்படியே காணப்பட்டன. அதனால், இவரிடத்தில் வரவர எணக்கு அன்புமிகலாயிற்று. எங்கட்கு வந்த இவர் இவரால் தீரும என்னும் ஒரு நம்பிக்கையும் என்னுள்ளத்தில் தோன்றிற்று. ஆகவே, இவரது சொல்பேசுத்தட்டாமற் சிறிது உணவெடுக்க என்மனம் இப்போதினசைத்தது. அவரு அவர்வைத்த ஒருசெம்பின் மண்ணீரால் கையைக் கழுவிக்கொண்டு அப்பழங்களிற்சிலவும் அந்நெய்யழகிலிற் சிறிதும் எடுத்து அயின்றேன். அவை உன்னபடியே மிகஇனியனவாயிருந்தாலும், என்உள்ளமெல்லாம் அவர் கூறப்போகும் விவரங்களைத் தெரிவித்திலும், அந்தப் பாரதிகப்பெருமானும் யானும் விடுதலைபெற்றத திருமப எம திருப்பிடஞ்சேர்போம் என்னும் நம்பிக்கையிலும் அழுந்திநின்றன. அதனால் அத்தீஞ்சுவைப்பண்டங்ளின் சுவை வேறுபாடுகளை யான் கூறத் தரியவில்லை. பிறகு, தீவிய மலையருவிநீரைக்குடித்துவிட்டு “வாய புசிக் கைகழுவுதற்கு இடம்ஈது?” எனக்கேட்டேன். அவர் அக்கோயிலின் உள்ளே என்னை அவைசெய்துச்சென்ற, அம்மையின் திருவுருவத்திற்குப்பின்னே மேற்கூரைபோற் கவிந்துசார்ந்திருக்கும் மலைப்பாறைப் பிளவு ஒன்றிலிருந்து குமுதுமுனென்று ஏராளமான நீர் ஓயாமற் பெருகிக் கீழ்வீழும் இடத்தில் என்னைவிட்டார். அந்தநீர் வீழும்இடத்தில் நிக் தாறு அடி குறுகாள்வு உள்ள வட்டமான ஒரு சிறுகுட்டையிருந்தது. அதிலவந்து விழுமார் நிறுந்து அம்மலைப் பாறைவின் கீழே மற்றொரு பிளவினூடே ஒருசிறு காலாய்ச் செல்லக்கண்டேன். அடுத்து எங்கே எவ வளவு தொலைவிற்கென்கின்றதென்பது தெரியாமையால், வாழ் புசிக் கைகழுவிப்பின் அந்தநீர்க்காலினைச்சுட்டிக் காட்டிப் “பாட்டா, இந்த அருவிக்கால் இந்தமலைப்பிளவினூடே எவ்வளவு தொலைவுபோய் முடி கின்றது?” என்று கேட்டேன்.

அவர் “அம்மா, ஈசுவரனது அற்புதசிருஷ்டியால் மேலே யிருந்து விழும் இவ்வருவிநீரும், இந்தச்சிற்றருவிக்காலும் இங்கே அமைந்திருக்கின்றன. இதன் தண்ணீர் இந்தமலைப்பிளப்பின்வழியாய் எங்கே எவ வளவு தொலைவிற்போய் எப்படி முடிகிறதென்பது இங்கே எவர்க்கும் தெரியாது. நாகுகள் இங்கேவருகிறதற்குமுன்னே இந்தஅமைப்பு இப்படியேதான் இருக்கின்றது. விழுந்தோடும் இந்தநீர் எந்தக்காலத்திலும் குறைகிறதில்லை இந்தக்காளிகாதேவி கோயிலும் இந்த இடத்தில் முன்னதாகவே இருக்கின்றது.” என்றார்.

இதற்குள் அவரும்யானும் அந்தக்கோயிலுக்கு வெளியேவந்து ஆம் மையின் திருவுருவத்திற்கு நேரேயுள்ள வேள்விக்குண்டத்தண்டை உட்காந்தோம். அப்போது கால பத்துமணியிருக்கும். மேற்கூரையா யுள்ள பாதையின் ஒர் இடுக்கிலிருந்து வெயில் வெளிச்சம் ஒருசரிவாய்க் காணப்பட்டதேயல்லாமல், எவ்வளவு அதனுடிக் கோக்கினாலும் அதற்கு வெளியே மேலுள்ளவானம் ஒருசிறிதும் புலப்படவில்லை. அம்மையின் திருவுருவத்திற்குப் பின்னேயிருந்து குளிர்ந்த ஈரக்காற்றும் மெலி லெனவந்துகொண்டே யிருந்தது. யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுந் கள்வரார் பற்றப்பட்டு இவ்வளவு துன்பத்தை அடையாதபடி, யான் துயரமற்ற நிலையில் இவ்விடத்திற்கு வந்திருந்தேனெனல் இதுதான்னேயே எந்நாளும் இருந்து காலக்கழிகக் மனம் விரும்பியிருப்பேன். யாங்கள் அவகே இருந்தவுடனே அந்தக்கிழவனார் பின் வருமாறு பேசலானார்:

“அம்மா குழந்தே, நாங்கள் இந்த இடத்திற்கு வந்த பதினெட்டுப் பத்தொன்பது வருஷம் ஆகிறது. இவ்வேருவதற்குமுன் நாங்கள் தெற்கே தமிழ்நாட்டில் இருந்தவாகளே. வறுமையினாலும் உறவினராலும் அடைந்த துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் நாங்கள் இந்த இடத்திற்கு வரவேந்தது. இந்தமலைநாடு பம்பாய்க்கு இருபது மூப்பதுமைல் தூரத்திலுள்ளது. இதில் யசித்துவந்தவன் ஒருபெரிய கொள்ளைகூட்டத்திற்குத் தலைவன். அவன் அஞ்சாநெஞ்சமும் துண்ணறிவும் உள்ளவன். அவன் இந்நகர் கொள்ளைகூட்டத்தில் இல்லாமல், டேவநல்லோர் சேர்கையில் இருந்திருப்பானெனல் ஒருதேசத்திற்கு அரசராய் வரத்தக்க யோக்தையுள்ளவன். எழை எளியவாசனிடத்து இரக்கம் மிகுந்து அவர்களுக்குச் தன்னால் ஆன உதவியெல்லாம் செய்துவந்தவன் வியாபாரம் உத்தியோகம் முதலான தொழில்களைச் செய்து பணம்சம்பாதிக்கிறவர்களைப்போல் வெளிக்குக்காட்டி, எழை எளியவர்களின் பொருளைப் பகற்கொள்ளையிட்டுப் பணஞ்சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு இரக்கமன்றிச் சுகமாய்க்காலவகழிற்கும் பிரபுகள் வீட்டுகளில் துழைந்து இரவிற் கொள்ளையிடுவதுதான் அவனுக்குவழக்கம். இந்தப் பிரதேசம்முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரியவரையில் அவன் போகாத இடமில்லை. அவனையும் அவனைச் சேர்ந்த கூட்டத்தாரையுங் கண்டுபிடித்துச் சிறையிடுவதற்காக ராஜாங்கத்தார் எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும், அதுமுடியவில்லை. அவ்வளவு தந்திரமும் எப்படிப்பட்ட ஆபத்தையும் விலக்கிச் செல்லும் சக்தியும் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன. எனக்கு ஒரே ஒருமகன் உண்டு. அவனுக்கும் அந்தக்கன்வந்தலைவனுக்கும் சென்னப்பட்டணத்தில் நேசம், உண்டாயிற்று. எங்கள் பரிதாபமான நிலைமையைத்தெரிந்து என்மகனையும் என்முனைவியையும் என்னையும் இந்த இடத்திற்கு அழைத்துவந்து எங்களுக்குத் தொருதுன்பமும் கவலையும் இல்லாதபடி எங்களைப் பதி

னைந்து வருஷங்கள்வரையிற் பாதுகாத்துவந்தான். மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னேதான் அவன் காலமானான். காலமானாலும் எங்கள் பிழைப்பிற்கு வேண்டியசொத்து வைத்துவிட்டுப் போனான்! அவனுடைய உதாரத்துவத்திற்கும் இரக்ககுணத்திற்கும் நாங்கள் எவ்வாறுகைம்மாறு செலுத்தப்போகின்றோம்! அதுநிற்கட்டும். நீ ஒரு பிராமணப் பெண்ணாமே? சிறுவயதிலேயே அமங்கலியாய்ப் போய்விட்டாயாமே? மறுபடியும் நீ ஒருகுத்திரப்பையனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்குத்தான் பம்பாய்க்கு வந்தாயாமே?" என்று தமது வரலாறு கூறியபின், யான் திடுக்கிடும்படியாக இந்தக்கேள்விகளைக் கேட்டார்.

அவைகளைக்கேட்ட நான் சிறிதுநேரம் மனக்கலக்கம் உற்றுப் "பாட்டா, நீங்கள் என்னைக் கேட்டவைகளெல்லாம் உண்மைதான். யான் சிறுகுழந்தையாயிருக்கும்போது என்னை நூற்பத்தைந்து வயதுள்ள ஒருவருக்கு மணம்முடித்தார்கள்; மணம்முடித்த அந்த ஆண்டிலேயே கணவனாக ஏற்படுத்தப்பட்டவர் இறந்துபோனார்; 'அவரை இரண்டொரு முறைதான் நான் பார்த்ததாச' சிறிதுநினைவிருக்கின்றது. மனைவியானவன் கணவனைப்பார்த்து அன்புபாராட்டத்தக்க நிலைமையில் இல்லாமை யாலும், அப்போது அவர் என் தந்தையைவிட வயதில்மூத்தவராயும் வடிவத்தில் பெருத்தவராயும் விகாரமாய் இருந்தமையாலும் சிறு குழந்தையாயிருந்த என் கண்களால் அவரைப்பார்த்த இரண்டொருமுறையும் அச்சவகொண்டோடினேன். அக்காலத்தில் யான் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எங்களுக்கு அடுத்த அகத்திலுள்ள ஒருமுதலிப்பையனும் என்னோடுகூடப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப்பையனுக்கும் எனக்கும் சிறுபருவம் முதலே மிகுந்த அன்பானநேசம் உண்டாயிற்று. அந்தப்பையன் வளர்ந்து ஏறக்குறைய எனக்குமேல், மூன்று நான்குவயது மூத்தவராயிருக்கின்றார். அவருக்கும் எனக்கும் உடனடான நேசத்தைப்பார்த்து என் பெற்றோர்கள் என்னை என்மாமனார் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். என்மாமனார் இரக்கமும் உயர்ந்தஅறிவும் கல்வியும் உடையவராகையால் எனக்கு என் தமையனுக்கும் வேண்டியவளவு சொத்துஎழுதிவைத்து, என்னை நான்காதலித்த இளைஞருக்கே மணஞ் செய்துகொடுக்கும்படி என் தமையனிடமும், என் தமையனோடு இந்த மலைகளினிடையே சிறையிடப்பட்டிருக்கும் பாரசிக்கனவானிடமுஞ் சொல்லி இறந்துபோனார்!" என்று எல்லாம் எடுத்துவிரிவாகச் சொன்னேன்.

"குழந்தாய், உன்னுடைய நிலைமையைத் தெரிந்து மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். நம்மவர்கள் பிழையான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு தாமும் அவ்வேற்பாட்டில் அகப்பட்டவர்களும் சொல்லவொண்ணாததுன்பம் உறுகிறார்கள். பார்ப்பாரச் சாதியிற்பிரந்த நம்மவர்களுக்

குப் பொதுவாக இரக்கமும் அன்பும் பின்வருவதை முன் ஆராயத்தக்க அறிவும் இல்லை. அந்தநேரத்தில் தமக்கு ஏது லாபமோ அதை முன்பின் ஆராயாமற் செய்துவிடுவார்கள். தமது லாபத்திற்காகப் பிறரை எவ்வளவு துன்பத்திற்கும் உள்ளாக்குவார்கள்! அறக்கொடியார்கள்! நானும் என் குடும்பத்தாரும் ஈம்மவரார் பட்ட துன்பத்திற்கு அளவில்லை! நீ புனர் விவாகம் செய்துகொள்வதைப்பற்றி எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. வேத உபநிஷத் காலங்களிற் பெண்பாலாரில் எத்தனையோபெயர் புனர்விவாகம் செய்திருக்கிறார்கள். அது சான்றோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனாலும், நீ நம்முடைய சாதியைவிட்டுத் தாழ்ந்ககுத்திரசாதி பில் ஒருவனைக் கல்யாணம் செய்வதுதான் என்மனத்திற்குப் பிடிக்க வில்லை.” என்றார்.

“ஐயோ! இவர் சாதியேற்றுமைபார்க்கின்றாரே! இவருடைய தன்மைகளெல்லாம் உயர்ந்தவைகளாயிருந்தும், இவருக்குச் சாதிப்பற்றுமிட்டும் விலகவில்லையே! இவருக்கு எப்படி விடைசொல்வது! நான் சொல்லும்விடையால் இவரான்மேல் வருத்தங்கொண்டு என்னைப் பணகப்பாராளுல், யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்விடத்தைவிட்டுத் தப்பிச் செல்வதற்கு ஒருசிறுவழியும் இல்லாமற்போமே” எனச் செய்வேன் தெய்வமே!” என்று சிறிதுநேரம் அச்சமும் மனக்கலகமுடிகொண்டு வாய்பேசாதிருந்தேன்.

எனது முகவாட்டத்தைப் பார்த்து அவர்திரும்பவும் “குழந்தாய், நான் சொன்னதற்காக நீ மனவருத்தப்படாதே. உன்மனசிலிருப்பதைத் தெரியமாட்ச்சொல்.” என்றார்.

“பாட்டா, எனமனத்திலுள்ளதைத் திறந்து சொல்வதற்காகத் தாங்கள் வருந்தாதிருக்கும்படி தங்களை மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நானே ஸ்ரீமழைச்சிறுமி, ஏன்றும் அறியாதவன், யான் சொல்வது பிழையாயிருந்தாலும் அதனைத் தாங்கள் பொறுத்தருளல் வேண்டும். தாங்கள் சொல்வதிலிருந்தே நம் பார்ப்பனக் குலத்திலுள்ளவர்களிற பெருமபாலார் மிக்கொடியாரும், இரக்கமும் அன்பும் ஆராய்ச்சிஅறிவும் இல்லாதவரும், தீமது நலத்தையே பார்ப்பவரும் ஆவரென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இவ்வளவு இழிந்தஇயல்புகள் உளளவர்களை மேற்குலத்தவரென்றும், மெல்லியதன்மையும் இரக்கமும் அன்பும் உதவியும் ஆராய்ச்சியறிவும் பொதுவனோக்கமும் உடைய மடறையோரைக் கீழ்க்குலத்தவரென்றும் நாம் சொல்லிக்கொள்வது எனக்குவிளங்கவில்லை. ஆதலால், மற்றைக் குலத்தில் உயர்ந்த இயல்புகள் எல்லாம் அமைந்த ஒருவரைச், சிறுபருவம்முதலே என்னால் அன்புபாராட்டப்பட்ட ஓர்இளைஞரை நான் மணந்து கொள்வதில் ஏதுவ் குற்றம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்ற வில்லையோ” என்றேன்.

‘அம்மா, நீசொல்வது உண்மையாய் இருந்தாலும், பார்ப்பார்த்துலம் எனனும் பெயர் வாயந்தவர்கள் அந்தக் குலத்தினுள்ளேயே மணஞ் செய்து கொள்வது வழக்கமாய் வந்துவிட்டது. ஆயினும், நான் ஒன்ற சொல்லுகிறேன். எனக்கு ஒரேஒருமகன் இருக்கின்றான். அவன் அழகிலும் நல்ல துணத்திலும் சிறந்தவன். அவனுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. அவன் பலவருஷங்களாய்த் தனக்கு இசைந்த ஒரு பெண்ணைத் தேடிவருகின்றான். உன்னைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டது முதல் அவன் உன்னையே மணஞ்செய்து கொள்ள வேண்டுமென்னும் விருப்பவகொண்டு, அதற்கேற்றசமயம் பார்த்திருந்தான். நீ பம்பாய்க்கு வருவதைக் கேள்விப்பட்டு இவடே உன்னைக்கொண்டுவருந்தகான வற்பாடுகொல்லாம் முன்னமேசெய்திருந்தான். மற்று நீ இங்கே கொண்டுவரப்பட்ட வகைகள் எல்லாம் நீயே அறிந்திருக்கின்றாய்.’ என்றார்.

“ஆம், நன்றாய் அறிவேன். கத்தியூர் தப்பாக்கியுங்கொண்டு கொலைகஞ்சாத வன்னெஞ்சுக்கள்வர்களால் யானும் என்னைச் சேர்ந்த வர்களும் வலந்து கொண்டுவரப்பட்டேம் மெல்லிய நெஞ்சமுடைய ஒருபெண்ணை மணந்துகொள்வதற்கு இதுதானாவழி? உங்களமகன் கொடியதொரு கள்வர்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவராகவன்றோ காணப்படுகின்றார்! இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்செயலுங் கொடுத்தன்மையும் உடைய ஒருவரை ஏழிப்பெண்ணாகிய நான்மணந்த கொள்வது எப்படி? மணம் என்பது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததன்றோ? அதனைச் செய்துகொண்டு சண்டைதும்மனைவியுமாய் வாழ்விரும்புவோர் ஒருவர் உள்ளத்தை மற்றவர் அறிந்த உயர்ந்த தாதல்அன்பால் இருவர் உயிரும் ஒர்உயிராய்ப் பிணைக்கப்பட்ட பின்னன்றோ மணஞ்செய்து வாழமுயலவேண்டும்? மேலும், என்னை மணஞ்செய்துகொள்ளவிரும்பினவர் என்னைமட்டுமன்றோ இவடே கொண்டுவந்திருக்கவேண்டும்? என் தமையனையும் அவ்வுடனிருந்த வேறொருபாரசிகடனவானையும் ஏன் இங்கே கொண்டுவந்து சிறையில் அடைக்க வேண்டும்? இவர்களுடைய செய்கைகளை நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்க்கையில், முதலில் எங்களைப்பிடித்துவந்தபோது ஒரு நோக்கமும், ஏழிச் சிறுமியாகிய என்னைப்பார்த்தபிறகு கூட்டுருநோக்கமுங் கொண்டவர்களாகவன்றோ காணப்படுகின்றனர்? ஏதொருவல்லுமில்லாத ஒருபேதைப்பெண் தமதுகையிற் சிக்கிக்கொண்டமையால் அவளைத் தாம்விரும்பியபடியெல்லாம் செய்துகொள்ளலாமென்னும் தீய எண்ணமே அவர்மனத்திற் குடிக்கொண்டிருக்கின்றதென அறிகின்றேன். தாதா, உங்களுடைய அமைதியான வடிவத்தையும் இனிய குணத்தையும் உயர்ந்தஅறிவையும் நான் எண்ணிப்பார்க்கப்பார்க்க இப்படிப்பட்ட தகவக்குக் கொடியகள்வர் ஒருவர் மகனாய்ப்பிறந்ததும், அவருடைய நோக்கப்படியெல்லாம் தாங்கள் இசைந்த நடப்பதும் எனக்குப்

பெரியதொருவியப்பாய் இருக்கின்றது. யான் வலிவற்றவெழுப்பெண்ணாய் இப்போது கொடியகன்வர்கையிற் சிக்கிக் கொண்டாலும், அவர்கள் எண்ணப்படுகடப்பேன் என்று கனவிலும்நீனைக்க வேண்டாம். என்னுடைய உயிரும் உடலும் நீனையும் அன்பும் எல்லாம் ஒருவருக்கு முன்னமே கொடுக்கப்பட்டன; இனித் திரும்ப அவற்றை மற்றொருவர்க்குக் கொடுக்கப்போவது கனவிலும் இல்லை. தங்கள் மகனுடைய தயலோக் கங்களுக்கு இசையாமல் தாங்கள் என்னையும் என்னுடன் உந்தவர் போய் இக்கொஞ்சிறையினின்றும் விடுவித்து எங்கோ எங்கள் இருட்டிடம் போடவிடுவீர்களாலு, தங்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் பெரும் புண்ணியமாகும் ஏழையேனும் என்னைச்சேருதவாளும தாங்கள் செய்தானறியை எழுமையும் மறவோம்!'. என்று உற்புதத்தையும் அஞ்சாமலும் மன்றாடியும் சொன்னேன்.

யான் சொல்லியவையுளைக் கேட்டுச் சிறிதுதேரம் ஆழ்ந்தநீனைவிட்டு ருந்த அப்பார்ப்பனப்பெரியவர் பிறகு “குழந்தாய், உன்னுடைய துண்ணறிவை நான் மிகுதியும் பாராட்டுகின்றேன். நான் முன்னமே மெதாலித்தபடி எங்களுடைய வருமையும் உறவீனாகளாற்பட்டதன்பழமே நாவர்கள் கள்வர்களுடன் நேசுகொள்வதற்குக் காரணமாய் இருந்தன. என்மகன் நீசொல்லுகிறபடி அவ்வளவு கெட்டவன் அல்லன். ஏனென்றால், எங்களை இவகே கொண்டுவந்த என்வந்தலைவன் கெட்டவனும் கொலைகாரனும்அல்லன். தன்னுயிரை ஆபத்து வருவதாயிருந்தால் மட்டும் தனது துப்பாக்கியையும் கத்தியையும் உபயோகிப்பான். மற்றவர்களைக்காரரான உததியோகஸ்தர்களும் வியாபாரர்களும் சேர்த்து வைக்கும் பணத்தைக் கவர்ந்து எழுபெரியவர்களுக்கும் பயன்படுத்துக ள்வனே தான் என்ற அவன் தன்னைப்பற்றி என்னிடம் பலகாற்றோஸ் லியிருப்பதோடு, அவன் ஒவ்வொரு நகரங்களிற் போய் ஒவ்வொரு பெயர் வைத்துக்கொண்டு சிலநாட்களோ சிலமாதங்களோ தங்கியிருந்து அங்குள்ள கல்விச்சாலைகளுக்கும் அறச்சாலைகளுக்கும் மடங்களுக்கும் ஏராளமாகப் பொருளுதவிசெய்து தான் சொல்லியதைச் செய்கையிலும் நாட்டிவந்திருக்கின்றான். அவன் தானசெய்யுங் களவுத்தொழிலால் எவர்க்கும் உயிர்ச்சேதம் உண்டாகாமல் அதனை நடத்தும் பொருட்டுப் பல மயக்குவித்தைகள் கற்றிருந்தான், அவனுக்கு அற்புதமான பலபச்சிலை மருந்துகளும்மெரியும். இந்தமலைநாட்டிலுள்ள சிலபச்சிலைகளின் சக்தியை என்னென்பேன். ஒருபச்சிலையை ஒருவர் மூக்கிற பிடித்தால் அவர் நெடுநேரம் உணர்வியுநதுகிடப்பர். ஒருநால் தன்னைக்காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு ஒருவரைச்சுட்டாலும், அல்லாதவர் காலகையை வெட்டினாலும் சிலபச்சிலைச்சாமுகளால் அவருடைகாயங்களை இரண்டு மூன்று நாட்களுள் ஆற்றி அவர்களைருப்பிடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து

துவிடுவான். பிரபுக்கள் சிலரிடம் நேசம்புரிபவன் போற்போய்ச்சேர்ந்து அவர்களை உணர்வோடுகூடிய ஒருவகையான தூக்கத்தில் போகச்செய்து தான்வேண்டிய பொருளை அவர்களே தாப்பெற்று வருவான். யாரே னும் அவனைப்பிடிக்கவந்தால் அவர்களைத்திரும்பி உறுத்துப் பார்ப்பானா னால் அவர்கள் உடனே மயங்கிக் கீழ்விழுந்துவிடுவார்கள். பணக்காரரில் இவனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டதெத் திகில் கொள்ளாதவர்கள் இல்லை. துரைத்தன அதிகாரிகளும் எவ்வளவோமுயன்றும் இவனைப் பிடிக்க மாட்டாமல் வருந்தினர். இப்படிப்பட்ட யோகசக்திகள் உள்ள அவன் இந்தத் திருட்டுதொழிலைக் கைக்கொண்டு நடக்கலானது எனக்கே ஒருபெருவியப்பா த்தானிருந்தது. இப்படிப்பட்டவனிடம் பழகிவந்த மையாலும், ஏற்கெனவே என்மகன் நல்லதன்மைகள் பொருந்தினவ னாய் இருந்தமையாலும் இவனும் அவனுக்குத் தெரிந்தவிதமாகையோ யெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு அவனைப்போலவே நடந்து வருகின்றான். என்மகனை இந்தத் தொழிலிலிருந்து விடுவித்து எங்கேனும் ஓரிடத்திற் போயிருந்து யோக்கையதாகக் காலங்கழிக்க முயன்றுவந்தேன், பயன் படவில்லை. ஒருதொழிலிற் பழகிவிட்டால் அதிலிருந்து மீள்வது அரு மையாகவேயிருக்கின்றது. ஆனாலும், நேற்றுஉன்னைப் பார்த்ததுமுதல் அவனுக்கு மனம் வேறுவழியில் திரும்பியிருக்கின்றது. உன்னைக் கல் யாணம்செய்து கொண்டால் தான் இந்தக் களவுத்தொழிலையும் கள்வக் கூட்டத்தையும் அறவேதொலைத்துவிட்டு, நாடுகாங்களுள் எங்கேனும் போயிருந்து யோக்கையதாயிருந்து உயிர்வாழலாம் என்று தன் உள்ளத் தைத்திறந்து உண்மையாய் உறுதிசொன்னான். முதலில் உங்களைக் கொண்டுவந்த நோக்கம் வேறுதான். உன்மாமரூரால் உனக்கு நாற்பதி னாயிரரூபாசொத்தும், உன் தமையனுக்கு நாற்பதினாயிரரூபா சொத்தும். கிடைத்தனவாம். அந்தச் சொத்து முழுமையும் உங்கனிடமிருந்து கவர்ந்து தான்பாதியும், தன்னை இதில் ஏவிய வெளியார் மூன்றுபேர்க்குப் பாதி யும் பகுத்தக் கொள்வதாக என்மகன் எண்ணியிருந்தான். —” என்று சொல்லையில்,

யான் “உங்களை இவ்வாறு செய்யும்படி ஏவியவர்கள் யார்?” என்று மிகவும் பரபரப்போடு வினாவினேன்.

“அவர்கள் இன்றொரென்பது எனக்குத்தெரியாது, என்மகனுக்கும் அவர்களைப்பற்றிய விவரம் ஒன்றும் தெரியாது. சொத்தை உங்களிட மிருந்து கவர்ந்துகொள்ளுதற்குவேண்டிய அளவுமட்டும் என்மகனும் அவர்களும் சலந்து பேசிக்கொண்டதாகத் தெரிகின்றேன். நீ என்மகனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வதானால் உங்கள்சொத்துகளை நீங்களேவைத் துக்கொள்ளவும், நாம் எல்லாம் நேசமாய்ப் பம்பாய்நகரத்திலேயேபோயி ருந்த உயிர்வாழவும் அவன் உண்மையாகவே விரும்பியிருக்கின்றான்.”

ஆகையால், நாகன் உன்னிலேயே நல்வழிக்குத்திரும்பி மச்சமுள்ள வாழ்காணாயும் புண்ணியமார்க்கத்தில் பயன்படுத்தவேண்டியிருக்கின்ற ம.ச. ஆகையால், தயவுபண்ணி "உன் மனசைத்திருப்பி என்மகனை விவாசம் செய்வதற்கு இசைக்கால், என்களை மெய்லாம் நல்வழியில் திருப்பியும் புண்ணியம் உண்டாகும்" என்ற உருக்கத்தோடு கூறினாள்.

கெட்ட எண்ணமில்லாமல் கல்யாணியில் தன் மகளைக் கிருப்பதற்கு
விரும்பி உருக்கத்தோடு இவர் உண்டாயாகப்பெய்தினான் யான் (இவர்) சி
தில் எனக்குச் சின்னம் உண்டாகவில்லை. இயா கொண்ட எண்ணத்தை வி
பழமாற்றுவதென்று எனக்குமொன்று மபுலப்பவில்லை. ஆனால்
சிறிதிலேயே யான் அவ்வொன்றுமே எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். மத
“தாதா, என் பயிராபு மகளை நான் அன்னப்பயில் மலரம் ஒரு நற்கு
கொடுத்தேன். இது மலரம் நுண்ணு மணப்பதற்கு எனக்கு
அணுபயிதான் இவையாகும். உன்னது என்னொருமாதிரி அல்லா அன்
நிலையெது சிலை மாதிரிச் சிறப்பாழகம் மாகும். இது நற்குமாதிரி சிலை
இவையாக ஒரு நரை மணப்பதற் பப்பாழகம் கிருந்தேன். மீத மமளாகும்
ஆதலால், யான் தவறாம்களை என்னிலையோ அல்லா என்னையாக
மணக்கக் களவிலும் வினாடியான். என்னாய், என்னையே என்னையே
செங்குமர்களை மீதுகிருந்த வினாடியே செய்த என்னிலையாகும் கிருந்தேன்,
அனுப்பிவிடுவோகொளும். மகளை மகளுக்குத் தவறாம அழகிய மமள
னைத்தேன் மணப்பரியமாய்வினாடியே மணப்பாழகம் என மருக்குகளுக்க
சொத்தமுறும் மமள உருக்கக்கு எழுங்கும் கொடுத்தேன். இது மமள
ருக்குத் தவறாம்களை என்னிலையோ அல்லா என்னையே மணப்ப
பணிக் கொடுத்தேன்

“அம்மா, நீ சொல்லுது என் மனசிற்கு. மாபுருதகமகதக் சீனை உ
விஸ்ஸை. ஒரு பைண்ட் தான் விருமியகணவனை விசாகப்பெயர் செய்துவிட்டான்
யது இது. சதங்குலம் ஒன்றை - மூர்த்தன் என்று நினைக்கின்றேன். அந்த
சாதிக்குள், ஒரே குலத்திலிருந்து, மீதாதிதீர்ப்பொருதகமபாத்தது. விசாகப்பெயர்
முடிக்கவேண்டிய சாயி நப்தான். ஒரு பைண்ட் தான் விருமியகணவனை
விவாகஞ்செய்துவிடுகானது முடியாதது. ஆகலால், அவன் தனாநி நப
பததை ஒருபுறத்தில் வைத்துவிட்டுத் தனமுற்றோர்கள் கூற்றுகதர
டார் த்து நியமித்தமபுறையினையே கலப்பாணமெய்துவிடுகான் னக் கூடாமப்
பட்டிருக்கின்றான்.” என்றான்.

“பாட்டா, சாதிக்கவாடுபாடு (சாதிக்காததிரை மதவாண பங்குணகத
கட்டுப்பாடு வலததாட்டுகாண்டு வலழப்பணகலா அலர்களின் லுருப்
பத்திற்கு மாருணலர்களுடன் பிலைததலட்டு அலர்களா வாழ்லாந்முழு
தம் பெருந்தன் பத்திற்கு ஆலாக்குதல மதயலத்திற்கு அலக்குமா” இல்த
இல்தியலாட்டில்தலர லேது அலலலாடுகளில் ஂலுதம் இப்படிப்பட்ட கட்டு

பொருள் இருப்பதாகத்தெரியவில்லையே, அந்த அயல்பாட்டவர்களில் ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் தாந்தாம் அன்பாராட்டியவர்களை மண்ண்தொண்டு இம்மையிற் பெறவேண்டிய எல்லாநலங்களையும் பெற்று இனிது வாழ்கின்றார்களென்று கேள்விப்படுகின்றேன். ஒருபெண் தனக்கு இவ் சமீபத ஒருவனை மணப்பதனாலும், ஓர் ஆண் தனக்குப் பொருந் தாத ஒருத்தியை மணப்பதனாலும் உலகத்தில் அளவிறந்ததுன்பங்களும் வழிபாட்களும் நேர்கின்றன. இவ்வாறாவது கருக்கப்பட்ட இவ்வாண் பெண்ணேசர்க்கையைய மனிதாசன் ததம் நன்மையைக்கோரி இயற்கைக்கு மாறாக மாற்றினால் அதனால் பல பெருநீமைகள் விளையாது ஒழியுமா? கூடவுள்ள அன்புமையிருக்கிறாரென்றால், அவ்வளவு தெய்வத்தனைய லாபந்த அளவு ஒருவன்மேல் ஒருவர்க்கு இயற்கையாகத்தோன்று அவ்விரு வரும் அதனாலுடைய பொருநதப் பெறுதலைத் தடுக்க எவ்வாறும் ஆகுமோ? இரு வர் தமக்குள் மிகுந்த அன்பைப்பெறுதலுடையதென்றும், பெண் பாத இடைபுறங்கள் தோன்றினாலும், தமது அன்பு பழுதுறாமல் அதனைய டையியார் தமது ஆவியையும் துறக்கவேயன்றோ காண்கின்றோம்? மக் களிலுடைய கீழ்ப்பட்டனவாக எண்ணப்படும் விலங்கினங்களுள்ளும் ஆண் பெண் ஆவன தத்தமக்கு இவ் சந்தவற்றோடு கூடிப் பயன்றோ களிகளின் தன் இவ்வாறு உலகஇயற்கையின் காரணப்படும் இவ்வாண் பெண் சேர்க் கையின் துணுக்கத்தை ஆராய்ந்துபாராமலும், ஆராய்ந்துபார்த்து அதற் கேற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி வற்புறுத்தாமலும் அதுசெய்தாற்குற் றம் இது செய்பாற்றாற்றம் என்னும் நீதிநூல்களையுட்கு முன்னோற்றிற் கற்றவர்களாய் இருக்கோரும் எழுதிவைத்து மாண்டார்கள! அவர்கள் எழு திவைத்த நீதிநூல்களால் ஏதேனும் நன்மைவிளைந்ததா? எத்தனையோ ஆயிர்கணக்கான ஆண்டுகளாய் நீதிநூல்கள் எழுதப்பட்டும் கற்கப்பட்டும் வந்தும் அவற்றால் விலக்கப்பட்டதற்றவகள் இல்லாமற்போய்விட்டன வா? ஒரு சிறிதும் இல்லையே அதை நீதிநூல்களால் இதுவரையில் ஏதே னும் நம்பாட்டிற்கு நன்மைவிளைந்ததுண்டாவென்றால் அதுவும் இல்லை. அவற்றால் நன்மைவிளையாவிடினும் தீமையாவது விளையாவிட்டால் அதனை ஒரு நன்மையாகக்கருகலாம், அப்படியும் இல்லையோ நீதிநூல்க ளைப்படிப்பவர்கள் அவற்றால் விலக்கப்பட்ட தற்றவகளைத் தாம் செய்து கொண்டே, பிறரிடம்மட்டும் அவற்றைச் சொல்லப்பட்ட தற்றவகளைக் கண்டுபிடிக்கமுயன்ற புறக்கறித்திரிகின்றார்கள். பிறரைக் குற்றஞ் சொல்லுவதற்குமட்டும் தாங்கற்ற நீதிநூல்களைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள. இவ்வாறு புறங்குறித்திரிதலாற் பல பெருநீமைகளைச் செய் கின்றனர், பலகலமையையும் பொல்லாக்கையும் வளர்க்கின்றனர். நீதிநூற் படிப்பால்விளைந்த பயன் இவ்வளவுதான். மக்கள் வாழ்க்கையிற் குற்றங் கள் விளைதற்குரியகாரணங்கள் எவ்வெனவென்று துட்பமாய் ஆராய்ந்து

பார்த்து, அக்துற்றங்கள் வராமல் இருக்கத்தக்க ஏற்பாடுகளை வகுத்து வற்புறுத்தும் தூல்களை நீதிநூல்களாகும். அத்தகைய தூல்களால் வினையும் பயன், குற்றங்களை மட்டும் எடுத்துச் சொல்லி விவக்கும் நீதிநூல்களால் என்னவும் வினையமாட்டாது. நீதிநூல்களை ஒருங்கிழுக்கிய ஆசிரியர்கள் அவற்றை எழுதாமல் இருந்திருப்பார்களானால் நம் காட்டுக்கு எவ்வளவு வளவோன்மையைச் சூழ்ந்திருப்பார்கள்! அது கிடக்கட்டும். சாதிக கடம்பாடு குலங்கோத்திரம் முதலிய கட்டுப்பாடுகளைச் செய்தவர்கள் ஆண்டு பெண்மக்களின் மனத்தையுங் கட்டுப்படுத்தக் கற்றிருந்தால் அவர்களது எண்ணம்போல அவர்களை நடக்கச் செய்யலாமே! பிறாமனங்களைக் கட்டுப்படுத்தத்தக்க வழிவகைகள் தெரியாதவரையில் மறற்க கட்டுப்பாடுகள் யாது பயனைச் செய்யும்? சாதிகுலங்கோத்திரம் முதலிய கட்டுப்பாடுகளால் நம்மவர்களுக்கப்பட்டு அறிவும் இன்பமும் இல்லாதவர்களாய், வரவரப் பலவகைத்துன்பங்களால் குன்றிப் பிறருக்கு அடிமைகளாய் மாடு போல் உழைத்து மாய்கின்றனர்! இக்கட்டுப்பாடுகள் இல்லாத ஆங்கிலேயர் அறிவும் இன்பமும் ஈளுக்கு நாள் வளரப்பெறா நம்மை மயலலாம், ஆள்வதோடு, இந்நலவுகம் முழுமைக்குமே தலைவர்களாய் இருக்கின்றனர்! ஆதலால் பாட்டா, என் உயிரையும் பொருளையும் இழந்தாலும் யான் ஒருவரேமேல்வைத்த காதலன்பை மாற்றி இனி மற் றொருவரை மணக்க இசையேன்!" என்ற மிகுந்த மனத்தனைவோடு தனகுதலையின்றிப் பேசினேன்.

என்னுடைய சொற்களைக் கேட்டு வியப்புடைப்பவராய் அவற்றை மறக்கமாட்டாமல் வாய்மூடிச் சிறிதுநேரம் சுமமா இருந்த அமழியவர "அம்மா, நீ மிகுந்த மேதாவியாய் இருக்கின்றாய்; உன்னுடைய நுண் ணறிவுக்காக நான் மனம் மகிழ்கின்றேன். உன்னுடைய அறிவில்கூடும் கல்லிக் கீந்தககபடி நீ ஒரு மணமகனை நாடியது நியாயந்தான். ஆகவே, குலங்கோத்திரங்களைக் கடந்தும், பெற்றோர் சுற்றத்தாரும் உன் மாடுபெருமலும் ஒருபெண் தன் மனத்திற்குப் பிடித்த ஒருவனை நாடிச் செல்லுதல் வியப்பிசாரதோஷமாய் முடியுமே என்றுதான் நான் பாப்பாடுகிறேன்." என்று சிறிது பணிவான சொற்களோடு கூறினார்.

"பாட்டா, ஒருபெண் தன் உயிரினும் மேலாக ஒருவனைக் காதலித்திருக்க, அவன் பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும் அவளுடைய கருத்தையும் உடன்பாட்டையும் என்னவன் தெரிந்துகொள்ள முயலாவிட, அவன் மனம்பற்றாத வேறொருவனுக்குப் பிணைத்துவிடுவதுதான் அச்சிறு பெண்ணை வியப்பிசாரதோஷத்திற்கு உள்ளாக்குவதாய் முடிகின்றது. அவன்மனம் வேறொருவனை நாடியிருக்க, அவளைச் சேர்ந்தவர்களை அவளைப் பிறன் ஒருவனுக்கு அடிமையாக்கி அவளது கற்பொழுக்கத்தைக் குலைக்கிறார்கள். அத்தப்பாவும் அவன் உறவினர்க்கேயல்லாமல் அவளுக்கு

தச சிறிதும்வராது. மீமலிருந்து எல்லார்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் அப் பன் அவள் உள்ளத்தின்பாங்கை நன்கு அறிவளுகையால், அவாவர்பாவ புண்ணியப்பயன்களைத் தினையனவுமபிசகாமல அனந்தபார்த்து அவளுக சும் நடுவுதவருத நன்மையேசெய்வாரென்பது நிண்ணம், மனிதர் மனிதரைக் கைவிட்டாலும், மனிதரைக் கடவுள் கைவிடாரென்பதே எள்து நமக்கை." என்று ஊக்கதமீதாழிம உருக்கதமீதாழிம சொன்னேன்.

“அம்மா, நீ செவ்வகெல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கின்றது. இனி எனக்குப் பேச வாயில்லை. என் மகன் செய்து கட்டாயத்திலும், உன் னைக் கொண்டாவது என்மகனை கல்வழிப்படுத்தவாரென்றும் எண்ணத் திடுக்கிடும் இவ்வளவுதூரம் அனமீறியாதாடினான். மகர் உத்தமயாகிய உன்னுடைய மனநிலைமனையக கெடுப்பது வபருமபாவமாகும் ஆளு லும், என்மகன் மீமலவந்த வானுசையால் இவ்வளவு பேசலானேன். நான் இப்போது எடுகளிருட்டதத ந்துப்போம் என்மகன்கு மீமலையு புத்தி மதிகள்சொல்லுகிறேன். அவன் பிறப்பகல் இவ்மீகவது உன் மீறும் மீமலாபிசகமீமலமென்று மொண்ணான். அவன் கெட்டவன் இல்லம், தீவருசெய்யமாட்டான். ஆதலால் தாராளமாய் அஞ்சாமல் அஹைகுசம சால்மீமலையு மீமலையெல்லாம் சற்றுநயமாகவே விரி வாய் எடுத்தபபிசகாம உன்னையு, உன்னைசமசாந்தயாகளாயும் இந் தாருந்து விதிமீமலையேயும முயற்சாகியும் பண்ணுகிறேன் ஆகவே மெதாருபயதற்கும் இடமில்லை. ஆதலால், நீ இரகே நீர்ப் பயமாப் இரு. மறுமடியும் சரபபரம மீமல என் அகத்தகுகாரியம் வந்த, இராப்பொ புதிற்று உவகுத தீணையப் படுத்தகுகொன் மீமலம்.” என்று.

“அருமைப்பாட்டா, தகை மீபரையிற்பாத தகைவா ன்றியுடன் வண்டுகுதின்றன். தகை மகனார் மல்லவாயிருந்தாலும், அபா மிக்க மகைய சிலருடைய தூண்டிதால் என்னோ இரகே மகாண்டிவந்திருப் தால், அவா தகைபுதமீமலையகிசுட்டு எவகமே விதிமீமலையவா மரன்று மீதானவல்லி. ஆதலால், தாரகமீ, எளியேககாமீது அன் பும இரகமீமலையு தது அவாபுதகுததமீதாயாமல் எவகமே இவ்விததி னின்மம் விதிமீமலையுதவிவீர்களாறும், தகைகளுக்குப் பபரும்புண் ணையமாகும்” என்று அவரை மன்றி மகிசுட்டீடன்.

“தழைநாட், நானோ வயசானமனிதன். இந்த மலைப்பிழைதததை வட்டு அகன்று பம்பாய்க்காவது மற்ற நாமகரகங்களுக்காவது போய்ச் செரும்புழிதுற சிறிதும் எனக்குத்தொரியாது. யானும் என்ருமீமபத தாரும் இரகேவந்தபிறகு இந்தஇடத்தைவிட்டு வேறு எந்தஇடத்திற்கும் யான் செல்லவில்லை. இந்தமலைக்கு அருகாமையில் வேறொருமலைத் தொடர் இருக்கின்றது; அம்மலைத்தொடர் தரு சிறுஉட்டமாய்ச் சூழ

அதன்மேலிலே அகலங்களைத்திறர் கால்மைல் அனவுள்ள ஒரு சிறுகாழ் அதன் அடியாரத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. அங்காட்டிலேதான் எவர்களுக்கும்வசதியான ஓர் இலகுகுடிசையிருக்கின்றது. அதற்கு இவ்விருந்து மேடுபன்னம் இல்லாமற் சமமாயப்போதும் ஒரு சிறுதடிப்பாளை இருக்கின்றது. அதன்வழியாக அவ்விடத்திற்குவசிக்கலாகும், அங்கிருந்து இவ்வேகவது பரமேசுவரிக் கு இரணங்கால புலைய மசைவதத்தலிற், வேறு இந்தப்பிரதேசத்தின தன்மைகளாகக், இங்கே என் மகனோடு சோந்தவர்கள் இருக்கும்புடனாகவது, அவர்கள் நடந்ததற்குரியகாலமாகவது எனக்குத்தெரியமாட்டா,” என்று உணவமத்தான் நக கூறினா.

“அப்படியானால், பாட்டா, தக்கா மகனோடுசேர்ந்தவர்கள் இன்னொருபுறம், அவர்கள் இத்தனை பெயர் மன்னபுறம் தக்காட்குச் சிறிதும் தெரியாமோ?” எனது வினாவின்னை

“அம்மா, அப்படியன்று; வெள்ளிக் குடிமத்தேறும் மாலே பத்து மணிக்கு இங்கே எசுவரிக் கு விசேஷபுலைய நடுக்குற. அன்றிரவுகாலை என்மகனோடு சோந்தவர்கள் எல்லாவுமே இவ்விடத்திற் பார்க்கலாமென் மகனோடு இந்தப்பிரதேசத்திலே மந்திரகாலமாய் இருப்பவர்கள் எப்போதெல்லா திருநாடகங்கள் அயாசன் குடும்பத்தோடுமேயாவா, ஆனால், இடையிடையே வேறுசிலா புகிதா உருவது போலக் கமாய் இருக்கின்றார்கள். அவ்வனம் வந்துமே நின்றவர்கள் தாமம் நிரூபித்த காழிலைசெய்ய வந்தவர்களுக்கும் தெரியவில்லை, இந்தத்திருநாடகங்களை உடனடி மசைவதத்தலிற் பார்க்கலாகவே காணப்படுகின்றனா புலைய நடுக்குற யாவும் என் மகனும் எவகன இருப்பிடத்திற்குப் போய்விட்டது உறுக்கம். ஆனால், என் மகனோடு சோந்தவர்கள் மட்டும் அன்றிரவுமுழுதும் இந்தக்கோட்டிலேயே இருந்துபோவார்களா. அவர்கள் வதுகனாக இரவுமுழுதும் இங்கே தங்குகின்றார்களென்பது எனக்குத்தெரியாது. அசைப்பற்றி என்மகனைப் பல்லா யான்கேட்டும் ‘எவகன் இரண்டாய்களில், அப்பா, தாய் தலையிட வேண்டாம்’ எனக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்வானெனத் தவிர அதன் உண்மையைத் தெரிவிப்பதில்லை. ஆதலால், அறிவுள்ளதூயநாய், என் மகனோடு விவகரத்தக்க நிலைமையில் இல்லாதருங்கிறேன். இந்த புடத்தைமட்டும்விட்டு வெளியேவர உங்களுக்கு யுகாட்டிலேதான், குகையின் மவளியே வந்தான் அடுக்கடுக்காயிருக்கும் மலைகளின் ஊடும், இப்பிரதேசம் எவகுமுள்ள நடுவகாடுகளின் ஊடும், அயற்றிலந்நைந்த புல்குரடி சிறுத்தை ஒளய் மலைப்பாடி முதலான கொடிய பிராணிகளின் ஊடும் நீங்கள் வழிநோக்குவதென்பது சிறிதுமழுடியுமா. இவ்வுள்ளவர்கள் வெளியேசெல்வதும், வெளிப்பிரதேசங்களிலுள்ளவர் இங்கேவருவதும் எளிதில் இயலா மயிலேதான், இந்தத்திருடர்கள் அரசாங்கத்

தின ராற் பிடிபடாமல் சுகமாகக் காலக்கழிக்கின்றனர். ஒருகால் நீங்கள் இந்தக்குகைகளைத் தப்பி வெளியேசென்றாலும் இந்த மலைநாடும்கூட அலைந்துதிரியும் இந்தத்திருடர்கள் மறுபடியும் உங்களைப் பிடித்துக் காண்டு வருவார்களென்பது நிச்சயம். ஆகையால், இவர்களைக் கொண்டே நயமாக இவ்விடத்தைவிட்டுப்போக முயல்வதுதான் நலம்.” என்றார்.

இவர் சொல்லியவைகளைக் கேட்டு யான் அச்சமும் கடுக்கமும் காண்டாலும், இவர் எகுகளுக்கு நன்மைசெய்யும் எண்ணமுடையவராயிருப்பதைத்தெரிந்த மகிழ்ச்சியும் அடைந்தேன். பிறகு யான் ஒன்றம் பேசாதிருக்க அவர் சாயங்காலம் திரும்பவருவதாகச்சொல்லிவிட்டு, அககுகையின்புறக்கீத மெல்லச்சென்று சுதவை இழுத்துச்சாத்திக் தாழிட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார். அவர்போனதும், அவருக்கும் எனக்கும் நட்பேசசின் யுகைகளொலலாம் ஒன்றன்பன் ஒன்றாக என்நிலைவிறமோன்றி என்உள்ளத்திற் பல்வேறு க்கழ்ச்சிகளைப்பிறப்பித்தன. பொதுவாக அப்பெரியவலைப்பற்றிய உல்லண்ணம் என்னை இடையிடையே ஆரதல் பெறச்செய்தது. ஆனாலும், அந்தப் பாரசிகப்பெருமாளும் என்சுமையனும் என்பொருட்டு இத்தனைய மெருந்துன்பத்தின் அகப்பட்டிருப்பதும், வலழப் பெண்பாலாகிய யான கா மக்கொண்ட பொல்லாத ஒரு கன்வன்சையிற் சிக்கியிருப்பதும், இவ்விடத்தைவிட்டு மீள்வதற்கு, வந்தொருவறியும் காணாமலிருப்பதும் நினைக்க நினைக்க என் மெருசை ஆருத்தயரத்திற்கு ஆளாக்கியது. இப்போது இக்கவுகவினுள்ளிருக்குக காளிகோயிலின் எயிற்கதவு துட்டப்படவில்லை அதனால், யான் உச்சென்ற அம்மையின் திருவருவத்தின் இரண்டு திருவடிகளிலும் வீழ்ந்து கண்ணீர் ஆறுப்பபெருககி என் குலறகளைச்சொல்லி அழுவினேன். “எல்லா உயிர்களையும் வருந்தாது மற்றுக் காத்தவருந் இரக்கமுள்ளதாயே. வந்தொரு குற்றமுள்ளசெய்யாத ஏழையேனேயும், வலடிசுட்டினுக்குத் துணையம உகலியும் ஆன என்சுமையனையும் பாரசிகப்பெருமனையும் இந்தப் பொல்லாதகன்வன்சையில் ஒப்பித்துவிட்டு, அருட்கடலாகிய நீ ஏதும் அறியாதவன்போற் சுடமாஇருத்தல் நன்றோ! பெற்றபிள்ளையைத் தாழிய பாதுகாவாற் கைவிட்டுக் கொலைஞன்சையில் ஒப்பித்தால், அம்பெருமாட்டி, அப்பிள்ளைபிழைக்குமாறு எவ்வனம்! கொடிய இடங்கள் வச்செய்யும் வழிபாட்டையும் ஏற்று அவர்க்கு உதவியாய் நீயும் இவகிருத்தல் சாலுமோ! தான் பெற்றபிள்ளைசுளுட் கொடுமையுள்ள சிறுவர் அமைதியான மற்றசிறுவர்களை அடித்தாலும் வைதாலும் தாயானவர் அதனைக்கண்டு மனம்பொருமல் அக்கெட்டபிள்ளைகளை ஒறுக்கின்றனனே! உலகத்தின்கண்உள்ள சிற்றறிவுடைய தாட்குள்ள இரக்கமும் கவலையுடைய எல்லா உலகத்திற்குத் தாயான உன்னிடத்து, இல்லாம்பற்

போனால் இனி இப்பாழலகம் நிலைக்குமோ!" என்றெல்லாம் பல்வாறு புலம்பி அழுதேன். இவ்வாறு வடந்தழுதபின் என்மனம் ஒருவாறு அமைதியுற்றது. அம்மைக்குப்பின்புறத்தே ஓவாதுவீழும் அருவி யோசை எனக்கு இரங்கி என்னோடு கூடி அழுதுதுபோற் றேன் நின்று. பிறகு அம்மையை வலம்வந்துவணங்கிப், பின்னே சென்று அவ்வருவி நீர் தேங்குஞ் சிறுகுட்டத்தில் என்முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு அதே லோ ரத்தில் உட்கார்ந்து, அவ்வருவியீர் மேற்கூரை யாடள்ள பாலறையின்பினது லிருந்து இறங்குதலையும், இறங்கியநீர் கீழுள்ள குட்டத்தில் நிரம்பி அபு ஸ்யையுள்ள மற்றொருபிளவினுடிக் செல்லுதலையும் உறறமோக்கிக் கொண் டிருந்தேன். 'இவ்வளவு நெருக்கமான இத்த மலைகளினிடையேயிருந்து இவ்வளவு நீர் வலையாறுவருகின்றது! வந்துவழியும் நீர் அவ்வளவு ம ற்கிரும்பவவாறு செல்கின்றது' என்று வியப்புடன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். 'தண்ணீர் நடைந்து ஓடும் இவ்வருவிக்கால் இம் மலைகளைக் கடத்துசெல்வதற்கு ஒரு வழியாயிருந்தால் எவையோனே இம் மொல்லாத இடத்தைவிட்டு மீண்டுமெவது எளிதாயிருக்கும்!' இம் வருவிக்கால் ஆழம் உள்ளதாயும், மெதுவாகத்தான் மலைகளின் மேம்பாழக் கீழ் இறங்குவதாயும் இருந்தால் யான் இதன்வழியே எவ்வாறு செல்லக் கூடும்! மேலும் போகட்டோக இது செல்லுமவழி குறுகலாயும் நெருக்க லாயும் இருந்தால் யான் இதனைவிட்டுச் செல்வது சிறிதும் இயலாமை!" என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இப்பொ ஞ்ன பல்நினைவுகளில் என்மனம் அழுந்திநின்றமையால் நீரோம்போனது எனக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது இக்குகையாயில்ன் கதவினுள்ள புட்டில் சாவி கரகாவென்று திரும்பும்ஒசை கேட்டது. உடனே யான் துடுக்கிட்டெழுந்து அச்சமுநிதி லுலுக்கொண்டு, உள்ளிடி லுலாச்சுக்கொடுக்க டுபோயில் காற்றிலடந்து கோயிலின் வெளியேவந்து அதன் பின்புறம் மீடல் அயர்ந்து உட்கார்ந்தேன். இதற்குள் முன்வாயில்ன் கதவி டு ரொனத்திற்க்க உயர்ந்துநீண்ட ஓர் ஆண்மடன் உள்ளவந்தனன். இப் போது என்உயிர் உடம்பிலுள்ளதோ அதன வெளியேயுள்ளதோ அறி யேன், ஆன் கண்கள் நிரந்தபடியே இம்மையாமல்நின்றன, அவனைப்பாரி த படியே சோர்ந்து மேற்படிமேற் சாய்ந்துவிட்டேன். அவன் தனது கைபில் ஒரு சிறு பிரப்பங்குடை கொண்டு வந்தான். மொண்டுவந்த கூடையை என்அருகில் வைத்து, அதன் மேன்முகடியைத்திறந்து உள் ளிருந்த ஒரு புட்டிலையெடுத்த, அதனுள்ளிருந்த நீரை என் முகத்திற் றெளித்தான்; அது பணிநீர். அதன்பின் என்னை அணைதெதெடுத்துத் தன் றொடைமேற் சாத்திக்கொள்ளக் கையாட்டினான். உடனே என்நிலை எனக்குவந்தது; 'என்னைதெதாடவேண்டாம்' என்று கைக்குறிக்காட்டி னேன். அதற்கு இவ்வாறு அவன் என்னை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு

சுமமா சூத்பிடுக்க, யான ஒருவாறு மனவனமகிபெற்று 'எழுந்த
நீயிரந்த உடனானதன

என கணக்களிப்பதற்கே நிருந்த அய்வாணமகனது லடிவம் அஞ்சு
 கக்கசாஸிலை அவன் முகமும்படி உடம்பின் அமைப்பும் அழகு
 மி ஒருசுவாகவேயிருந்தன எனநருபாத கெய்வநாயகம், தக்கன் அம
 கிருதய எனதமையனபுகிறகம் அவனை அடுத்தட்டிபாக்கசொல்லலா
 தகூன முகத்திலும் உடம்பிலும் சனாததநிருந்தது உறுப்பின் அப
 கோர்ட்டென்றதுமகது அடைபாராமான சாமனராததின் மென்மை
 யும் கவிபால உர்த்தைந்த ஒளிவீசும் உயர்ந்தஅறிவுசக அடையா
 மாள் ஒரு பேராறாயும் தீரமீததலும், உயர்ந்த உயர்ந்த சக்திமோ
 மென்றத மையு பறைய பாரத மடும்நீர்முந காணப்பட்டன
 லி ன்றானவ அவனது துண்டி வந்தகாக்கலேனாடு வனென்
 ன அடுத்த அவனதுவச லான ரகமுநிரந்த தோன்றியிலை, அ
 ரத்த உயர்ந்த கவி ரிய திலுடைய மபாறமீது உயர்ந்த லானநீர்
 காலம் துண்டிர்ந்த தாராததநுதி துண்டிர்ந்த அவனதுவ
 வத்தனமுநக உயர்ந்த காமலுடையதாததான மசா வுடையனாடு அ
 னகமேரு மனமேற மகம் சகம் அநகயுடையதாததான அ
 லகச ஒ ஆற ன்மை துண்டி கமித்தம் துண்டி அவனதுவடி
 மெரு து ஒருபணமகன உயர்ந்தசகையே வசு நந்தது அத்தனை
 யான துண்டி துண்டி முகமேருகான - உயர்ந்தநந்தி வு ஒருவாறுதனை
 க் எனநருதி உயர்வு துண்டி வந்தசகையே உயர்ந்தபாரமு
 எனனைதமகாட ண்டாமேரு மான கையுமாத ஆயர் அபழிய
 ன் திருந்தமையு எனகது மீதமும் மருதனை வசு தக்கன் யான
 ரு வையா துண்டி மகம் நந்த துண்டி பாராதது வு அபா ப்னயந
 மாடு சகையான

[illegible]

வீழ்த்து என் உயிரை மாய்த்துவிடுவதற்கே தீர்மானித்திருக்கின்றேன். உனது கூந்தலில் உள்ள ஒருசிறுமயிருக்கும் கூடத் தீங்குசெய்ய என் மனம்துணியாது. நான் இதற்குமுன் பிழைபடநீதவைகளை எல்லாம், என் தெய்வமேபோலவாய், நீயே மன்னித்தல் வேண்டும். உனது சொல்லில் எனதுவாழ்வு இருக்கிறது. நீ காலால் ஏவியவற்றை யான் தலைபாற் செய்வேன்.” என்று பூணிலோமும் உருக்கத்தோடும் பேசினான்.

இவனுக்கு எவ்வளம் விடைகூறுவதென்று தெரியாமற் சிறிதூரே திகைப்புற்றமயங்கி யிருந்தேன். தான் சொல்லியவைகளுக்குத் தக்கவிடை கூறினாலன்றித் தான் எண்ணிவிட்டுப் போவதில்லை யென்றும், அன்னந்தண்ணீரும் அருந்துவதில்லையென்றும் உறுதிமொழி புகன்றான். பிறகு யான் ஒருவாறு மனத்திட்பங் கொண்டு, யான் தனது கூடகு உரியவளாய் இருப்பதையும், தங்கனையல்லாமல் வேறொருவரை மணக்கக் கனவிலும் இசையே நென்பதையும் வற்புறுத்திப்பேசி, அவன் தந்தைபாரிடம் யான்முன் சொல்லியவைகளையெல்லாம் திரும்பவும் எடுத்துச் சொன்னேன். யான் தீர்மானத்தோடும் பேசியவைகளாக கேட்டு அவன்முகம் வாட்டம் அடைந்தது. சோர்வுடன் பெருமூச்சு எறிந்து வாய்பேசாமல் தலைகுனிந்தபடியாய் நெடுநேரம் கன்னத்தின் மேற் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு என்னெதிரில் உட்கார்ந்திருந்தான். இவனை இந்தநிலைமையிற் பார்ப்பது எனக்கு இரக்கமாகவேயிருந்தது. அதனால், திரும்பவும்பின்வருமாறு கூறினேன்.

“ஐயா, என முச்சிறுமியாகிய என் பொருட்டு நீங்கள் இவ்வளவு வருந்துதலிற் பயனில்லை. மணவாழ்க்கையென்பது காதலனுங் காதலியும ஒருவரோடொருவர் இயற்கையிலேயே அளவுக்கடங்கா அன்புடைய ராய்க் கூடிவாழப்பெறுவதாகும். அவலிருவரில் ஒருவர்க்கு அன்பில்லை யானாலுந் அது பிணவாழ்க்கையே யாகுமல்லாமல் மணவாழ்க்கையாக மாட்டாது. இயற்கையே ஒருவருள்ளத்தில் உண்டாகாத அன்பைப் பாலடையிலைவத்துப் புகட்டுவதுபோற் செயற்கையாகப் புகட்டமுடியுமோ? ஆதலால், தங்கள் என்னை வேறுவகையில் அன்புபாராடுவதை விடுத்துத், தங்கள் புதல்வியாகவாவது தங்கையாகவாவது என்பால் அன்புசெலுத்துவீர்களானால், யானுந் தங்களைத் தந்தையாகவோ தமையாகவோ நினைத்து அன்புபாராட்டிச், ‘சிறுதரும்பும் பல்லுக குந்த உதவும்’ என்றபடி எனியேனும் தங்கட்கு என்றோற் செய்யக்கூடிய உதவி யெல்லாம் செய்வேன். என்னோடுகூடக் கொண்டுவந்து நீங்கள் சிறைப் படுத்தியிருக்கும் பாரகிப்பெருமான் நிரம்ப உயர்ந்த தன்மையும் மிகப் பெரியசெல்வமும் வாய்ந்தவர். அவரைக்கொண்டு தங்கட்கு அழகீற் சிறந்த நல்ல ஒருபெண்ணை மணஞ்செய்துவைக்கவும், வேண்டும் அளவு உங்கட்குப் பொருள்வருவானாய் உண்டுபண்ணுவது கூடும். ஆனதால்,

தாங்கள் எளிமேன்மையுடன் அன்புறகு அடையாளமாக எங்களை யெல்லாம் இவ்விடத்தினின்றும் விடுதலைசெய்து, தாங்களும் இப்போது செய்துவருகின்றொழியை அறவே நீக்கி எங்களுடன்வந்து எங்களுடையருக்க வேண்டுகிறேன்.”

“மென்மணி, அன்பைக் கரைத்துப் புசுட்டமுடியாதென்றும், அது தன்னியற்கையாகத் தோன்றவேண்டுமென்றும் நீ சொல்லியது உண்மையே. உன்னிடத்தில் எனக்கு அன்பு உண்டாகும்படி புட்டிநூல் ஒருவருமில்லை. ஆகவே இயற்கையாகவே எனக்குத் தோன்றியது. ஆதலால், என்னையடி அன்பிற்கு இசைந்துதான் நீ நடக்கவேண்டும். என்னேமுன்பின் அறியாததனாலும், கொள்ளைக்கள்வரால் இங்கேகொண்டுவந்ததனாலும் நீ என்மேல் அச்சங் கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த அச்சம் நீங்கக்கூட நீ என்மேல் அன்புபாராட்டுவாய். ஆதலால், இப்போது நீ ஒன்றாக தீர்மானமாகச் சொல்ல வேண்டாம். இன்னும் நாலேந்துநாள் போனபிறகு உனது தீர்மானத்தைத் தெரிவிக்கலாம். இங்கே உனக்கு வேண்டும் செளகரியங்களுக்கெல்லாம் நாங்களே தெரிந்து செய்துவருகின்றோம். இன்னும் ஏதேனும் ஆகவேண்டியது இருந்தால் தெரிவி.” என்று கேட்டான்.

“எனக்காக என்னுடன் வந்தவர்களைச் சிறைப்படுத்திவருத்துவது நன்றாகுமோ? ஆதலால் அவர்களுடையேனும் மனமிரங்கி விடுவித்து விடுவீர்களாயின் ஒருவாறு ஆறுதலடைவேன்.” என்றேன்.

“மென்மணி, அவர்களை இப்போது விடுதலைசெய்தால், அவர்கள் உடனே உண்ணாபதற்காகவும் எங்களைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைப்பதற்காகவும் அரசாங்கத்தார்க்கு அறிவித்து அவர்களை அடைக்கிறதற்கு தடுமுயற்சியெய்வார்கள். ஆதலால், நாம் இருதரத்தாரும் ஒருவகையான ஒர் ஏற்பாட்டிலே ஒருமையுறையில் அவர்களை இங்கேதான் வைத்திருக்கவேண்டும். அதற்காக, நீ மனம்வருந்தாமல் என்னைமன்னித்தல்வேண்டும். நிரம்பவும் நானாய்ந்தபகல் ஐங்கேவருகிறேன். என்பெற்றோர்கள் இன்னுஞ்சிறிதுநேரத்தில் இங்கே வருவார்கள்.” என்று சொல்லியபின் எழுந்து, அம்மையைவணங்கிக்கொண்டு, குறையின் முன்வாயிற் சுவை இழுத்துச்சாத்திப் புட்டிக்கொண்டுபோயினான். தலைலிருந்த ஒரு பெருஞ்சுமையை இறக்கிவைத்தவன்போல உடனே யான் பெரியதோர் ஆறுதல்பெற்றேன். பேசிச்சொன்ற இவனால் ஏதொருநீவரும் நேராமல் ஏழையேனைப்பாதுகாத அம்மையின் அருளைவாழ்த்திப் பலகால் அவள் திருவருவதின் அடியில்வீழ்ந்துவணங்கினேன். இவன் தந்தையார் சொல்லியபடியே இவன் நல்லவனாயிருத்தலபற்றிச் சிறிது மனநிறைவு கொண்டேறியினும், புத்தகையநல்லியல்புள்ளவன் கொடியவர்களுடன்கூடிப் பலர்க்குத் தீங்கிழைத்து வருவதைநீனைக்க என்மனம் அச்ச

மும் வருத்தமுங் கொண்டது. இவ்வினத்திருத்தி இவ்வுலக யாங்கள் விரிதலைபெறுவதுடன், இவ்வினையும் இவன் பெற்றோரையும் கூடக் கொண்டு சென்று, இவர்களை நன்னிலையில் வைத்தற்கு என்னுள்ளம் பெரிதாவ விரும்பியது. ஆனால், இவ்வினத்திருத்தக்கக வழியொன்றும் புலனாகவில்லை. ஆகவே, மனக்கலக்கத்தோடும் பலவாறு நினைந்தகொண்டிருக்கையில், மறுபடியும் குழைவாயிறகதவிற் சாவிற்கும்பும்கொண்டேனே; இரண்டொரு நாடியிற் கதவுநிறக்க அப்பார்ப்பணப்பெரியோரும் அவசியின்னே அவரைப்போலவே முதியோளான அவாதம் மனைவியாரும் உள்ளே வந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டதும் எழுந்தருளினேன். எனக்குள்ள வருத்தத்தாற் புண்கிரிப்புகொண்டிலேன். அவர்களிருவரும் சிங்கச்சிலையண்டையுடைய உட்காரநது, என்னையுந் தமக்கு அருகில் இருக்கும்படி கற்பித்தனா. இந்தப்பெரியவரைப்போலவே இவாதம் மனைவியாரின் உடையமும் பார்க்கப்பார்க்க மகிழ்ச்சி தரத்தக்கதாயிருந்தது. இரண்டைக்காலத்தில் இந்த அம்மையா நகரத்தாற் அழகுடையவரா யிருந்திருக்கவேண்டும். பொன்னிறமாயிருந்தாலும் இப்போது தோலுடையவரது தோலுடையதாயிருப்பதால் அவ்வழகு சிறிது சிறிது மாறிப்போயிற்று. ஆனாலும், முகத்தில் உள்ள ஒருவகையான களையும் மலர்ச்சியும் முதுமையும் இந்த அம்மையாரின் நல்லவையிருந்த இவர்களுக்குப் பிறந்த மகன் தியனாவது பொருந்தாது. ஆதலால், இவர்கள் மகன் கன்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்ததற்குக் கொடியவறுமையும் ஊழ்வினையுந்தாம் காரணமாயிருக்கவேண்டுமென்பது என்மனத்திற்பட்டது. இவர்களைப் பார்க்கப் பார்க்க இவர்கள் மகன் நல்லவழியில் திரும்பும்படி அருள்புரிதல் வேண்டுமென அம்மையா இரந்து கேட்டேன். குறிப்பிட்ட இடத்தில் அமர்ந்தவுடன் அப்பெரியவர் என்னை நேரக்கிக்

“குழந்தாய், இவள்தான் என அகத்திக்காரி; உன்னைப்பார்ப்பதற்காகவும், உனக்குத் துணையிருப்பதற்காகவும் அழைத்து வந்தேன்.” என்றா.

இவ்வுள்ள அநதமுதிய அம்மையா “அருமைக்குழந்தை, உன்னைப்பார்த்தால் என் பெரித்திப்பினளோபோ லிருக்கின்றது. என்மகன் உயிரோடிருந்தால், உன் அவவளவு ஒருபேரித்திப்பினள இருக்கவேண்டும். உன்னைப்பார்த்தால் என்மகளுடைய நினைவே எனக்குவருகின்றது!—” என்று கூறுகையில் அந்தப்பெரியோள் கண்களில் நீர்த்தாம்பிற்று.

அதைப்பார்த்ததும் அந்தப்பெரியவர் “இந்தக்குழந்தைக்கு உன்மகனாவ நேர்ந்த இடையூறுபோதாதா! நீயும் ஏன் இப்போது உன் அழகையையக்காட்டி இவ்வினத் துன்பப்படுத்தவேண்டும்!” என்று சொல்லி அந்த அம்மையாரை அமர்த்திவிட்டு எனக்குத் துணைச் சொன்னார்.

அதன்பின் அந்தஅம்மையார் “நம்மபையன் செய்ததும் நன்மையாயிற்று, அவன் கொண்டுவந்ததளுவன்றோ நாம் இந்தக்குழந்தையைக் காணலாயிற்று!” என்று மகிழ்வோடு கூறினார்.

இந்நேரத்தில் என்னை வெளியே அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காகச் சாலையில்வந்த பெண்பிள்ளை குகையினுள்ளேவந்தான். அந்தப்பெரியவர் பகற்பொழுது போவதற்குமுன் என்னை வெளியே போய்வரும்படி கூறியிருந்தமையால் யான் அவனைப் பிள்ளைப்பெருந்தாய் காலையிற் சென்ற இடத்திற்கேபோய் மாலைக்கடன்களை முடித்துத் திரும்பினேன். இதற்குள்ளாக அந்தப் பெரியவர் சாயங்கால புனலுக்காக அம்மைக்குத் திருமுழுக்குச்செய்துத்துப் பலநிறப்புக்கள் அணிந்து அழகாக ஒப்பனைசெய்து வந்திருந்தார். யான் வந்தவுடன் அகிலப் புகைத்துக் கர்ப்பூரங் கொளுத்திவழிபாடுசெய்தார். இப்போது என்னைப்பற்றிய அளவில் ஒருவாறு அச்சம் நீங்கியதாயினும், அந்தப் பாசிக்கனவானும் எந்தமையனும் சிறையில் அடைபட்டுக்கிடந்தலை நினைக்கநினைக்க என்உள்ளம் புழு வெனத்தடித்து ஆற்றொணுத்துயரம் எய்திற்று. அதனால், இப்போது அம்மையை வேண்டிக் கொள்ளுகலும் விட்டுக் கண்ணீர் வடித்தபடியாய் நின்றேன். புசனை முடிந்தபின் அப்பெரியோர் இருவரும் எனக்கும் பலவகையான ஆறுதல் மொழிகளைச் சொல்லி, இறைவிக்குப்படைத்த பாற்சோறும் பழங்கனும் உண்ணும்படி வற்புறுத்தினார். வேண்டா விருப்பாய்ச் சிறிதெடுத்து அயின்றேன். மாலை ஐழெட்டு நாழிகையாயிற்று. மசங்கல் மாலைப்பொழுதிலேயே அப்பெரியவர் குகையாயிற் கூதனவச் சாத்தித்தாழிட்டார். அவர் அதனைச்சாத்தியருறிப்பைச் சிறிது நேரத்திலெல்லாம் தெரிந்துகொண்டேன். பகல்முழுதும் வெளிவாது தத்தம் இருப்பிடங்களில் ஒடுங்குககிடந்த கொடியகாட்டுவிலக்குகள் எல்லாம் இரைதேடும்பொருட்டு வெளிப்பட்டுப் பலவகை இரைச்சலிட, அவ்வோசை குகையினுள்ளிருக்கும் எகன்களில் வீழ்ந்து எனக்குப் பெரியதோர் அச்சத்தினைவிளைவித்தது. இவ்வளவு திகிலான இந்தமலை நாட்டைவிட்டு அகலும்வகை எப்படி என்னும் ஏக்கம் எனக்குவரவர மிகுவதாயிற்று. எனனுடனிருந்த முதியோரிருவரும் பற்பலவற்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கிருந்த மனவருத்தத்தால் அவர்கள் பேசியவைகளிற் பெரும்பாலும் என்மனம்பதியவில்லை. இடையிடையே அவர்கள் பேசியவற்றிற்கெதிராக எனக்கு ஒருபெரிய நியப்பாட்டினை விளைவித்த தெனறாலும் அப்போது எனக்கு இருந்த மனநிலையானது அவர்கள் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் ஒருதொடர்பு படுத்திப்பார்க்கவும், அவர்களை நன்றாய்க்கேட்டு என் நியப்பாட்டை விலக்கிக்கொள்ளவும் இடந்தராதாயிற்று. முற்றிலும் என்னுடைய

துயர் நினைவுகளாலேயே என்மனம் கவரப்பட்டிருந்தது. இவ்விடத்தை விட்டுத் தப்பிப்போவதற்கும், என்னவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிப்பதற்கும் வழிவகைகள் உண்டோவென எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தும், இறைவியை மன்றாடியும் ஒன்றும் எனக்குத் தெளிவாய்ப்புலப்படவில்லை. ஆனால், இங்கிணைவினுடே ஒன்றமட்டும் அடுத்தடுத்துத் தோன்றிற்று. இறைவிக்குப் பின்புறத்தே விழுந்தோடும் அருவிக்கால் தப்பிப் போவதற்கு வழிகாட்டுமோ என்பதே அதாவாம். ஆனாலும், அது முடியாத பிழைஎண்ணம் என்று நினைத்தேன். பிறகு, ௧௬ம் அருமைமிக்க கணவனொரைக் கள்வர்கையிற் பறிகொடுத்த அந்தப் பாரசிக அன்னையாரும் அவர்மக்களும் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்களோ என்பதை நினைக்க என்உள்ளம் அனலிற்பட்ட மெழுகாய் உருகிப்போயிற்று. பம்பாய்போய்ச் சேர்ந்தபின் தெரிவிப்பதாகத் தவகளிடம் நேரே சொல்லி வந்தமையின், யாக்கள் பட்டஅல்லல்களைக் குறித்துப் பாரசிக அம்மை யார் தங்குக்கு அறிவித்தனரோ இல்லையோ எனவும், தங்குக்கு இவைகள் அறிவிக்கப் படாமலிருந்தால் தாங்கள் எங்களைப்பற்றி எவ்வாறு நினைந்து எவ்வனம் வருந்தாவீர்களோ எனவும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைந்து பெரும்புயலில் அடிப்பட்டு நடுக்கடலில் வழிமாறித் தத்தளிக்கும் மீகாமனைப்போற் கலங்கினேன்! இவ்வாறாக அன்றிரவுமுழுதும் உறக்கமின்றி நிலத்தேகிடந்து புரண்டேன். விடியற்காலையில் மூன் னாளிற்போலவே வந்த பெண்பிள்ளையோ மென்சென்று காலுக்கடன் களை முடிததுவந்தேன். அந்தப்பெரியவரும் பெரியம்மையும் சம் இல்லத் திருச்சென்றார்கள்; யான் வெளியேபோய்த திரும்புதற்குள் அப்பெரியவர்தம்மட்டும் பூசைக்குவேண்டும் பொருள்களோடு அவருவந்திருந்து கத னைத்திறந்து வைத்திருந்தார். பிறகு பூசைசுடைபெற்றது. யான் சிறிது உணவுக்கொண்டேன். அதன்பின் அப்பெரியவர் தமதில்லத்திற்குப் போகப், பிற்பகலில் அவர்தம்மகன் என்னிடம் வந்து மூன்றாளிற் போலவே தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி தாழ்மையோடுவேண்டினான். யான் அதனைமுற்றும் மறுக்கவே பின்னும் வாடாததோடு போயினான். மாலையிற் பெரியவரும் பெரியம்மையும் எனக்குத்துணையாகவந்து படுத்துக்கொண்டார்கள். இப்படியாகவே நாலைந்து நாட்கள் சென்றன. நாட்செல்லச்செல்ல என்மனத்துயரமும் ஆராய்ப்பெருகியவரலாயிற்று.

இச்சிறையினின்று என்னையும் என்னவர்களையும் விடுவித்துக் கொள்ள வழிகாணுமற் கள்வர்கையில் உணவுவாங்கியுண்டு காலங்கழிப்பதோ! இதனைவிட்டுப் போவதென்று அல்லது உயிரைத்துறப்பதென்று' என, உறுதிசெய்தேனாய், இத்தாம்காட் காலையில் அப்பெரியவரைநோக்கிப் “பாட்டர், என்னை விடுதலைசெய்விக்க வழியில்லையாயின் அதனை முடிவாகத்தெரிவித்துவிடுங்கள்” என்று கேட்டேன்.

அதற்கவர் உண்மையான மனத்துயரத்தோடும் “அருமைக்குழம் தாய், யானும் என் அகத்துக்காரியும் கடந்த நாலாட்களாய்ப் பேசி உன்னையும் உன்னவர்களையும் அவர்களிருப்பிடம் அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று என்மகனிடம் உற்புறத்தியும் அவன் அதற்கு இணங்குகிற வழியாயில்லை. உன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளக் கூடாவிட்டாலும் உன்னை வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டாவது இருக்கவேண்டுமென்னும் நீனைவுடையவனும் இருக்கின்றான். உன்னுடையநீனவே அவனுக்குப் பித்தாக ஏறிவிட்டது! உன்னுடன் வருதவர்களையாவது விடுதலை செய்யும்படி நான் கோட்டதற்கு முதலில் இணங்கிப்போனவன், அடுத்த நாளில்வந்து அதற்கும் இணங்காமற் பேசினான். யாரோ இரண்டுபோலாவாளிதராய் வருகிருப்பவர்கள் பேசவைக்கோட்டு அவர்களை விடுவிப்பதற்கு ‘இணங்காமல் மனம் கலைக்கப்பட்டிருக்கிறான்! என்செய்யலாம்’ என்று எப்படி முடியுமோ! அருமைசு சிறு குழந்தையாகிய உனது துயராக கண்டு என்னுற் பொறுப்புமுடியவில்லை! ஆகலால், என்னால் ஆகவேண்டுமது ஏதாயிருந்தாலும் யான் அகனைச் செய்யத்தடையில்லை. என்னால் ஆகாததற்கு யான் என் செய்யேன்!” என்று மனம்மைந்து கூறினா.

இவருடைய சொற்களைக் கோட்டின் இவ்விடத்தைவிட்டு அகலலாம் என்று யான் கொண்டிருந்த ஒருசிறுநம்பிக்கையும் என்னை விட்டாகுறது. இனி இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவதற்குப் பெருமுயற்சிசெய்யவேண்டுமென்றும், அம்முயற்சி கைகூடாதாயின் உயிரைத்துறப்பதே செயற்பாலதென்றும் முடிவுட்டினைன். “நதாம்நாட் காலையில் அப்பெரியவர் மேற்கூறியவாறு என்னுடன் பேசிவிட்டததம் தூல்லம் நோக்கிச் சென்றபின் யான் அம்மையைத் தொழுதுகொண்டு பின்புறத்தேயுள்ள, அருவிநீர்வீழும் குட்டத்தில் இறங்கினேன். முதலில் அஃது இடுப்பளவுஅழகம் உள்ளதாயிருந்தது. பின்னர் அசன் நடுவிற் செல்லத்தண்ணீர் என் கழுத்தளவுக்குவந்தது. அதனால் துணுக்குற்றத் திரும்பிக் கரைஏறினேன். ஏறிச் சிறிதுநேசக் அக கரையின்மீது ஆழ்ந்த நீனைவோடும் மனக்கலையோடும் இருந்தேன். இப்போது என் உள்ளத்தில் ஒன்றுதட்டுப்பட்டது. ‘ஆழம் மிகுதியாயுள்ள இடங்களில் அமிழ்ந்திப்போகாதபடி யான் மிதப்பதற்கு ஏது செய்யலாமென்று எண்ணிப்பார்க்க ஒரு பெறுங்குடத்தை முதலிற் கட்டிக்கொண்டால் நீரில் அமிழாமல் மிதக்கலாம்’ என்று ஒரு நீனைவுபிறந்தது அதற்காக அம்மையைத் தொழுதேன். அம்மைக்குத் தண்ணீர் முகந்துவிடும் ஒருசெப்புக்குடம் அக்கோயிலின் ஒருபுலையில் இருந்தது. அதனை எடுத்துக்கொண்டுவந்து அம்மையின் எதிரேவைத்து ‘அன்னாய், ஏழைக்கிரவகும் ஏந்தியூய், இவருள்ள இக்கொடியுள்ளவர்களையில நீன்றும் பேதைச்சிறுமியாகிய, யான் தப்பிப்போவதற்கு நீ திருவுளம் இடுகவேண்டும். உனது திருந்

குடமாகிய இதனை அடியேற்குத்தகநுளல் வேண்டும் என்று சொல்லக் குறை யிரத்தேன். அப்போது தலைக குமேலென்ன ஒருபல்ல இனிகாந முற்கந் தெறித்தது. அதனை அடமயின் விடையா ததணந்த, அவன்வடிவத்தினை வலம்பநது வண்டகி அககுடததனை எடுத்தக கொண்டு பின்னேயுள்ள குடத்தின் கரையிற்பசன்று, எனது ஆண்டில் ஒருசிறு துண்டைக்கிழித்து, அககுடத்தின் கழுத்தைச்சுற்றி அந் துணியின்மடுவில் முடிபோட்டேன். அதன்பின் எனது ஆண்டை என்னுடமெடுவதும் நன்றாய் இறுகச்சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு, அககுடத்தைக் கவிழ்த்து அதனவாயை எனது பின்னடி மூலகன்மேல் வைத்து அதன் கழுத்துந்கட்டிய துண்டின் இரு தரதையும அககுடின் கீழ்விட்டு என்மார்பன்மேல் இழுத்துப் பட்டையாயவைத்து முடிந் தேன். இவ்வாறு செய்தபின் 'இனிவெவார்புறம் அமலாயிற் திருவுளத்திற்கே ஒப்பிதம்' என்று நனைத்துத் தணியவாயிம் அககுட்டத்தி னுள் இறங்கினேன். இறங்கி அதற்குமவிரமசால் முன்மேலாயவே தண்ணீர் கழுத்தண்டையகது. இப்போது நான்கிறிதம் அஞ்சவல்லே. இன்னும் முன்நடந்து, அக்குட்டம் நிரம்பித் தண்ணீர் குழகரடி மூலப் பிளவினுடு செல்லுமவாயி ண்டைவந்தேன். இப்போ தென்கால்கள் நிலத்திற்படவல்லே. என்முதுகின்மேற் கட்டியகுடம் என்னைத் தூக்கிகொண்டது. அடவீடத்தின் ஆயு மனககு நீலககவல்லையாதலால், அந்நீரோட்டத்தில் யான் இப்போது எனவிர்ப்பப்படி நடந்து செல்லக கூடாமல் அதனல் விரைந்து இழுக்கப்பட்டேன். என்முதுகிற கட்டிய குடம் என்னை மிதக்கவைத்தபடியாயிருக்க, யான் அந்நீரோட்டம்சென்றபழியே விரைந்து இழுக்கப்படுக சென்றேன். கழிநல்ல என்கால் தளிற்சிறிதுந் தட்டுப்படாமையால் யான் செல்லும் இந்நீரோட்டம் மிகவும் ஆழமானதென்று கண்டேன். எனதலைக குமேல் இரண்டு மூன்று உயரத்திலும் மலைப்பாறை, யான் செல்லும் நிரோட்டத்தின் இரண்டு பக்கத்திலும் மலை. சிலஇடத்தில் அந்நீரோட்டம் மூன்றடியகமும், வேறுசிலஇடத்தில் நான்கடியகமும் இருந்தன. அதற்கு மொழுகமாயிருந்து அரககாற்று விறுவிறுவென்று வீசயது. இக்காற்று இல்லையானால் யான் மூச்சு அடைபட்டு அங்கேயே இறங்குமோயிருப்பேன். நீரோட்டமானது என்னை மிகுவுமரவாய இருத்தகசென்றது. யான் குடத்தின் உதவியால் எதொருவருத்தமும்ஆனறி மிதந்து சென்றேன். நீரின்விரைவை நோக்கநோக்க அது உரவரச்சரித்து செல்லும் பாதையி னாமே செல்லுகின்றதென அறிந்தேன். 'இவ்வளவு விரைவாயசெல்லும் இஃது எங்கே செங்குத்தானமலையின் ஓரத்திற்கென்று வழிகின் மதேச' எனவும், 'தவனம் வழியுமானால் யான் இந்நீரோட்டத்தாற்கீழ் இழுக்கப்பட்டுவீழ்த்து சாவது திண்ணம்' எனவும் உணர்ந்து திகில்

கொண்டேன். ஆனாலும், இப்போது என்னைச் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், மனந்தேறி 'இறைவி விட்டபடிவிட்டும்' என்று என்னைக் கைவிட்டநினைவோடு சென்றேன். ஆனாலும், இடையிடையே என்கால்களைக் கீழ்இறக்கி நிலம் தென்படுகிறதா என்று பார்த்தேன் ஒருசிறிதுத் தென்படவில்லை. இந்நீரோட்டம் மலையினாடுசெல்வதால், ஒரேயிருளாயிருந்தது. இவ்வாறு நெடுநேரம் இந்நீரிற் சென்றேன். ஏறக்குறைய எழுட்டமேணிகேரம் யான் தண்ணீரில் இருந்தமையாலும், அம்மலையருவிநீர் மிகவுங் குளிர்ந்திருந்தமையாலும் என்உடம்பிற் குளிரும் லிறைப்பும் உண்டாயின. 'அந்தப்பாரசிகனவானும்' எந்தமையனும் இருக்கும் நிலமையை அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரிடம் சென்று தெரிவித்தபின் உயிர்போகுமாயின் அஃது எனக்கொரு பேர் ஆவதலாயிருக்கும். அதுவரையில் எம்பெருமாட்டி என்னை உயிரோடு வைப்பையோ' என்று இறைவியை நினைந்து உருகிஅழுதேன். பின்னுஞ்சிறிது நேரஞ்செல்ல, மறுபடியும் என்கால்களைக் கீழே இறக்கி இறக்கித்தடவினேன்; இப்போது உருண்டைக்கற்கள் என்காலிற்றட்டின. உடனே ஒருபெருங்கிளர்ச்சி அடைந்தேன். இப்போது வரவர அந்நீரோட்டம் அகன்று காட்டியது; சிறிது வெளிச்சமும்வந்தது; அதன் பிற்புறத்தள்ளமலைகளும் என்கண்கட்குப் புலமாயின; இப்போது பதினேந்தடி அகலமுள்ளதாய் அந்நீரோட்டம் தோன்றிற்று; அஃது அகல அகல ஆழம் குறைந்தது; இப்போதென் கால்கள் அடிநிலத்தோவன; தண்ணீர் கழுத்தளவாகின்றது; அதில் யான் இப்போது சிறிதுநடந்து செல்வவம் முயன்றேன். பின்னும் அரைமணிகேரமாயிற்று; இப்போது வெளிச்சம் நன்றாய்த் தோன்றியது. இவ்வருவிக்கால் இம்மலைப்பிளவை விட்டுப் புறம்போகும் மலையாய் என் எதிரேதோன்றிற்று. இப்போது அருவிநீர் என்இடுப்பளவுதான் இருந்தது. திரண்டகற்களும் சிறு சிறு பாறைகளும் அடியிற் கிடந்தமையால் யான் அவற்றின்மேல் நடந்து செல்வது வருத்தமாகவே யிருந்தது. மேலும் தண்ணீர் விசையாக இழுத்துச் சென்றமையால், அவ்விசைக்குத்தக்கபடி யான் அத்திரட்சிக்கற்களின்மேல் நடந்து செல்வது இயலாதாயிற்று. அதனால், யூன் மறுபடியும் எனது குடத்தின் உதவியால் மிதந்தபடியாகவே சென்றேன். ஆயினும், கீழ்நிலை காலுக்குத் தென்படுகிறதா என்பதை இடைக்கிடையே காலால் தடவிப்பார்த்துக்கொண்டே சென்றேன். இப்போது மலையாபிவண்டைவந்தேன். என் தலைக்குமேல் பத்துப்பதினேந்தடியுமாம் மேற்கூரை வளைவாய் உயர்ந்திருந்தது. அவ்விடத்தில் நீரோட்டத்தின் அகலமும் ஏறக்குறைய இருபதடி அகலந்தான் இருக்கும். அவ்விடத்தில் மலைக்காலவெளிச்சம் நன்றாய்ப் பட்டதனால், அவ்வருவிக்கால் செல்லும் அம்மலைக்கணவாயின் அழகும் அதனுடு செல்லும் அருவியின்

ஒட்டமும் எனக்கொரு வகையான வியப்பினையும் மகிழ்ச்சியினையும் விளைவித்தன. அக் கணவாயண்டைவந்தபின் தண்ணீர் தொடையளவே யிருந்தமையால் இனி யான் மிதந்துசெல்லக்கடாநாயிற்று. ஆகவே, மெல்லமெல்ல நடந்து கணவாயின் புறத்தேவந்தேன். புறத்தே அவ வருவி முப்பதடிக்குமேல் அகலமாய்விரிந்து, சிறிது சரிவான ஓரிடை வெளியிற் சென்றது. அவ்விலைவெளியின் கீழுள்ளகிலமும் முழுக் கற்பாறையேயாகும். இங்கே தண்ணீர் முழங்கால் அளவுதான் இருந்தது! கீழ்நிலத்தில் உருண்டைக்கற்களாவது சிறுபாறைகளாவது இல்லாமையால் இவ்விடத்தில்நடப்பது முன்போல் எனக்கு அவ்வளவுநுரத்தமாயில்லை. ஆனாலும், இந்தஇடத்தில் தண்ணீர்ஒட்டம் மிகவிரைவாய்நுந் தமையால், நடைதள்ளாடி நின்றறின்று சென்றேன். இருபுறத்தும் செங்குத்தானமலைகள் வான்அளவிததோன்றின. தலைக்குமேல் நிறப் பாய் மாலுக்காலத்து வான் சாம்பல்திறமாய்த் தோன்றிற்று. எனக்கு எதிரில் நீரோட்டமும் அதுசெல்லும் மலைக்கணவாயும் வரவர அகன்ற கொண்டே போயின. இக்கணவாய் எட்டஎட்ட வளைவாய்ச்சென்றமை யால் எனக்குஎதிரே செங்குத்தான மலைச்சுவரையானி வேறொன்றையு ம் யான் காணக்கூடவில்லை. இருபுறத்தமுள்ள அம்மலைச்சுவர்களில் ஓரங்களின்வேர்களும் சிற்சில செடிசுருந் வளர்ந்துதொங்கின. கதிரவன் மறைந்துசெல்லும் மேற்றிசையிதுவென்றும் என்னால் தீர்மானிக்கக் கூடவில்லை. வரவர வெளிச்சமோ குறைகிறது. நீரோட்டத்தவலிபு எறுவதற்குக் கரையோ அகப்படவில்லை. இன்னுஞ் சிறிதுநேரத் தில் எண்ணிலைம எவ்வாறாய்முடியுமோ என்பதைநினைக்க எனமனம் மருண்டு கலங்கியது. உடம்புமுழுதும் குளிர் மிகுதியால் உதறியது. தண்ணீர் முழங்காலுக்குமேற் சிறிதேயிருநதாலும், அது மிகுவிசையோடும ஓடுவதால் ஓரிடத்திற் சிறிதுநேரமாயினும் யான் நிற்கக்கூடவில்லை. இவ்வாறு பெருந்துன்பத்தோடும் மனத்திகிலோடும் இறைவனையன்றி எதொரு துணையுமின்றித் தண்ணத்தளியேனாய் அம் மலைக்கணவாயி னிடையே சென்ற எனது இடரானநிலையை யானே விரித்துச்சொல் பதைவிட என்னுயிரினைய தாங்களே அனைநனைத்துப்பார்த்தால் கண்டு விளங்கும். இவ்நகனமாகப் பின்னும் ஒருமணிநேரம் அம் மலைக்கண வாயின்ஊடே தண்ணீரில் நடந்துசென்றேன்; இனி நடக்கமுடியாமற் சால் ஒய்ந்துபோகும் நேரமும் உடம்பு உளைத்துவுழும் நேரமும் வந்தது. அந்நேரத்தில் இறைவனருளால் இந்நீரோட்டத்தின் இருபுறத்தும் தண்ணீர்மட்டத்திற் குமேல் இரண்டு மூன்றடி உயர்ந்த மலைப்பாறை செங்குத் தான மலைச்சுவரின்அடியிற் கரையாகச்சென்றது. அந்தக் கரையைக் கண்டதும் என்னுயிர் எனக்குவந்தது. நெடுவழி என்னைத்துக்கிவந்த செப்புக்குடத்தை இப்போது யான் தூக்கி இடுப்பில் இடுக்கிவந்த

[illegible]

இருந்தது. தன்னந்தனிமையாய்ச் செல்வதும், போகப்போக இதை தொண்டுபோய்விடும் இடத்தின் தன்மை தெரியாமையும், இவ்வாறு எவ்வளவு நாழிகை அல்லது எத்தனை நாள் இம்மலைப்பக்கங்களில் அலைந்து திரியவேண்டுமோ என்னும் நினைவும், இம்மலைநாடுக்குள் திரியும் அக கள்வர்கள் எவ்வளவு தாம் வைத்தசிறையிற் காணாமையால் உடனேதேடி வந்து என்னைத்திரும்பவும் பிடித்துக்கொண்டுபோய் விடுவார்களோ என்னும் அச்சமும், தவிர வேறுஎனக்கு அச்சத்தை உண்டிபண்ணத்தக்க கொடிய விலவருகளாவது நச்சுஉயிர்களாவது இதுவரையில் பாதி வந்த வழியிற் காணப்படவில்லை.

இவ்வாறு பலதலையாய்க் கலங்கிய உள்ளத்தோடு, ஆற்றாமை நினைந்தபடியாய் அவ்வாழியேசென்றேன். இப்போது பசுமையளித்த மூற்றிலும் மலுறந்துபோய்விட்டது. ஆற்ற, பாதிமது, சளித்த நீர் வானிற் குளிர்ந்த பேரொளிவீசியது. யான்கென் லும் அகப்பட்டவராம் நிலவின் வெளிச்சமபடுகலால் மண்ணையால் சீதான்றியது. பாள போகும்வழியிற் செளிவாய்தம்தாருதது. பாள இப்போதுமேலும் மலைச்சுவையாய்க்கரையின் பக்கத்திலேசுலும் அருவிபாய்ந்து, அகலமாய்க்காணப்பட்டதோடு, சுவையின்பிடி வர, அசசுந்த ஆடக நிற்கென்றது. யான் நடக்குநகரையோ மேலேறி ஏற, அககுழாய் உயர்ந்துகொண்டேபோயது. கரை உயர்ந்துபோகால் ஏறிகடையது இப்போதுஎனக்கு வருத்தமாயிருந்தது. என்ரு லும் நீர்மலையுற அகல வாங்கிக்கொண்டு நடந்தேன். என்பக்கத்திலுள்ள சுகுடி, கிழை மலை சுவர் போகப்போகக் குறுகியது. கடைசியாக யான் மலை மூலையுற செங்குத்தான மலைச்சுவரின் உச்சியும் ஒரேமட்டமாயிருந்தது. இடத்தில் வந்துசேர்ந்தேன். வந்துசேர்ந்ததின் அங்கு அந்தக்கலையின் ஆரம்ப சீன்ற ஒரு மிகப்பெரிய ஆலமரத்தினமேலேயார் பந்திக்காண்ட இடையே நோக்கினேன். என்னைச் சுமந்துகொண்டவந்த அருவியா ன் பாள நன்றவிடத்திற்கு ஒரு பனைமரையர ஆடிதில் எறிக் குறைபு துறைய அகலமுள்ளதாய்ச் செங்குத்தான ஒரு மலைச்சுவரின்மேற் பிடியழிந்தது வழிந்ததீர் அககிருந்து இன்னும் ஒருபனைமரையர ஆடிதிற்காணப்பட்ட மட்டமான ஒருபெரிய மைதானமெளியில் வீழ்ந்த பரம்பையாட்க்கண்டேன். மேலிருந்து அது வழிந்துவிடும் இடத்தில் ஒருபெரும்பள்ள மாண நீர்நிலை அமைந்திருக்கவேண்டுமென எண்ணினேன் ஏன்என்றால், அங்கே அவ்வருவிநீர் விழுகலால் ஒவெண்ணும் ஒரு பேரிசைச்சல் ஒயாது அப்பக்கமெவரும் பரவிகொண்டிருந்தது. இத்தீர்தீர் கொப்புர நுரையுமாய் வெள்ளைவெள்ளென்று அலையலையாய் மிகுந்திரைவாய் போய்க்கொண்டிருந்தது. இவ்வனம் வந்துவிடும் இவ்வருவிநீரின் பக்கத்தே யான் ஏறிவந்தகரையேயில்லாமற் செங்குத்தான வெட்ககலையே

இருந்திருக்குமாயின், யான் அவ்வருவிநீரோடுகூடவே வந்து இங்கே நிழ்விழுந்து இதற்குள் மாய்ந்துபோயிருக்கவேண்டுமே! என்றநினைந்து நிகில்கொண்டேன், என்னைப்போல் இவ்வழியில் தப்பித்தவறிவரும் ஏழைமக்களையும் பிறையிர்களையும் காக்கும்பொருட்டாகவோ எல்லா அரசுமும்வாய்ந்த இறைவன் செங்குத்தான இம்மலையடிவாரங்களிலும் இவ்வருவிநீருக்குக் கரையை அமைத்துவைத்தான்! என்றெண்ணி நெய் படைப்பின் றிறத்தை வாழ்த்தினேன்.

நல்லாவெளிச்சம் முன்னையிலும் விளக்கம்மிதந்து திகழ்ந்து; வானம் மாசுமறுவின்றித் தெளிந்த நீலநிறமுடையதாய் வெண்மையான அந்நிலா வெளியோடு மாறுபட்டுத்தோன்றியது. யான் இப்போது வந்துசேர்ந்த இடத்திலிருந்து நாற்புறமும் பார்க்கக்கூடியவாய் இருந்தன. என்னைக் கொண்டுவந்த அருவிநீர் மேற்குமுகமாய் ஓடிற்ற. யானும் மேற்கு, மேற்கிப்படியாய் நின்றேன். அவ்வருவிகுத் தென்னண்டையற காடுகளால்மூடப்பட்ட மலைத்தொடர் யான் அளாவித் தோன்றியது. எனக்கு அடப்புறத்தேயிருந்த அம் மலைக்காடுகளிலிருந்து பேரடைப்புலியன் உறுமும்ஒலியும், மற்றுஞ்சில விலங்கினங்களின் ஒசையுங் கேட்டன. எனக்கு வலக்கைப்புறத்திலோ மட்டமானவெளியும் சிறிதுசிறிது யாந் கலையேடுகளும், சிறிதுசிறிது ஆழ்ந்த மலைப்பள்ளங்களும் இருந்தன. ஆகாங்குப் பெரிப்பெரிய மரங்கள் இருந்தனவேயல்லாமல் காடுகள் ஆல்லை. யானிருந்தபக்கத்திற் காட்டுவிலங்குகளின் இனரச்சுல் சிறிது ஆல்லை. அதனால், யான் இத்தப்பக்கத்துக்கரையில் எறிவருமபடி அறிவுசந்த இறைவியின் அருளுககு ஏழையேன் எங்குளனகாரமாறு செலுத்த வல்லேன்! இடகளைப்பக்கத்துக்கரையிலேறி அத்தப்பக்கமாய்ச் சென்றிருப்பேனானால் அக்காட்டில் அகப்பட்டு மறவிலங்குகளுக்கே இடையா யிருப்பேன். ஆகையாற் 'சுடவனைநம்பினோர் கைவிடப்பட்டார்' என்றும் பழமொழியின் உண்மை என்னுள்ளதில் அழுந்திப்பதந்தது. எனக்குப்பின்னாலும் மலைகள் அடுக்கடுக்காய் யான் அளாவித் தோன்றின. யானிருந்தபக்கத்தில் எனக்கெதிரே மேற்கில்மட்டும் எனக்குத்தடையாய் மலைகளாவாந்ந்து உயர்ந்திலை. அதனாலும், பம்பாய்நகரமானது மேற்குக் கடற்கரைஓரமாய் இருப்பதொன்றாலும், அம்முகமாகவே யான செல்லல்வேண்டுமென உறுதிசெய்தேன். இப்போதெனக்கு மீளவும் பசியுங்களைப்பும் வந்தமையால், யான் குடத்திற்கொண்டுவந்த லொவ்வைக்கனியையருந்திக், குடத்திலெடுத்துவந்த அருவிநீரும் சிறிதுபருகினேன். இராப்பொழுதிற்கு இவ்விடத்திலேயே படுத்திருந்து காலைவெழுந்து செல்லலாமா என்று முதலில்கனைத்தேன். அடுத்தாற்போல் அதுகூடாதென்று எண்ணினேன். என்னைக்காணமையால் அக்கள்வர்கள் விடியற்காலையிலேயே இப்பக்கமெல்லாம்வந்து என்னைத் தோடி

பிடிக்க முயல்வார்கள். ஆதலால், உடனே இவ்விடத்தைவிட்டுச் சிறிதுநாள் தாழாமல் செல்லவேண்டுமென்று அச்சத்தால் உத்தப்பட்டு எழுந்தேன். இல்லாவிட்டால், இதற்குமுன் என்வாழ்நாளில் 'இத்தகைய யருத்தங்களை' யடைந்திராத என்னுடம்பிற்கு நேர்ந்தகளைப்பும் உண்புப்புமானவையென்றே அக்கேயேபடுத்த உறவுகச்செய்திருக்கும். எழுந்து என்மனம் போனவாறு மேற்குத்திகளினையே குறியாகவெத்துக்கொண்டு நடந்து சென்றேன். மேடுபின்னங்களில் ஏறியும் இறங்கியும் சென்றேன். இன்றிரவு நிலாவெளிச்சம் எனக்குச்செய்த பேருதவி என்றும் என்வாழ்நாளில் மறக்கற்பாலதன்று. அங்ஙனம் அக் குறிஞ்சிநிலத்தில் அந்நேரத்தில் யான் எவ்வளவுநிலையாய் நடக்கக்கூடுமோ அவ்வளவுநிலையாய் நடந்தேன். மதியமோ வரவர மேற்றிசையிற் சாய்ந்துபோக, அகன்றிலவுவெளிச்சமும் வரவர குறைந்துவந்தது. எனக்கே ஆற்றப் பொறுத இன்புருகளைப்பும் வந்துசேர்ந்தன இப்போது நிலாவொளிமுற்றும் மறைந்துபோயிற்று. எங்கும் வெருகுகொள்ளத்தக்க பேர் இருள்பரவிற்று. என்காலடிகள் இனி நடக்கமுடியாதென்றும்படி எரிவெடுத்தன. எங்கும் கரியமைககுழம்பைக் கவராததுவிட்டாற்போல இரூன்திணிந்திருத்தலால் எனக்கு வழிதுறையொன்றும் புலப்படவில்லை. என்னுடம்பின் அயர்வோ தாக்கமுடியாமல் அவ்விடத்தே ஒருமிட்ட மான பாறைமேற் சேர்ந்து படுத்துவிட்டேன். இந்நேரத்தில் ஒரு மலைப்பாம்பு என்னைஎடுத்து விழுங்கினாலும், அவ்வொதாரு வேகனைப் புலியடித்தாலுந் தெரியாது. அவ்வளவு துணையற்றநிலைமையில் இறைவியையே நம்பிக்கிடந்தேன்.

சிறிதுநேரம் அவ்விடத்தில் நான் நன்றாய் உறங்கியிருக்கவேண்டும். அவ்வுறக்கங்காலயுத்தறுவாயில் ஒரு கணவுண்டேன். முழுமதியைச்சுழக்காணப்படும் ஓர் ஒளிவட்டத்தைப்போன்ற தென்னு அக கனவின்கண் என்எதிரே தோன்றக்கண்டேன். அவ்வட்டத்தை யான் கண்இமைமாமல் நோக்க அதன்நடுவில் ஒரு பெரியவர் உருவம்தோன்றியது. முதலில் அது மங்கலாயிருந்தது. அதனை நான் உறுதது நோக்க நோக்க அஃது ஒளிமிருந்து துலக்கமாய்க்காணப்பட்டது. இப்போது அவ்வுருவத்தின் திருமுகத்தை அமைதியாய்ப்பார்க்க அஃது இறந்துபோன என் மாமனாறு முகமாய்ப்புலப்பட்டது. அவரைக்கண்டதும் எனக்கு ஜெர்னெனாத துழர்மிகக் கண்ணீர் ஆரம்ப்பெருகிற்று. "அன்பும் அறிவும் இரக்கமும் ஓர் உருவெடுத்தாலொத்த மாமா, தாங்கள் இறந்துபோனதாக்கவன்றோ நினைத்தேன்" இத்தோ தாங்கள் உயிரோடிருக்கிறீர்களே! தெய்வத்தன்மைவாய்க் பெருமானே, இத்தனைநாளாகத் தாங்கள் எளியோனையிட்டு எங்கே சென்றிருந்தீர்கள்?" என்றுசொல்லி அவர் திருவடிகளைப் பிடித்தி என் கண்களில் ஒற்றமுயன்றேன். ஆனால், அவை என் கை

சனங்கு அகப்படவில்லை. பிடிக்கப்பட்டிருக்க முயன்றும் அவையகப்படாமல் இடைவெளியில் நிற்கக்கண்டு வியப்புற்று அவரது திருமுகத்தைப் பார்த்து, அவர் எண்ணப்பார்த்துப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு “குழந்தாய், நான் இரத்தபோகவில்லை. எனது பழையஉடம்பு முழுதாய்ப்போனபடியால், அதனைவிட்டு வேறொருசிறந்த உடம்புபெற்று வேறோர் உயர்ந்த உலகத்திலிருக்கின்றேன். நீ உன்னால் நீக்கிக்கொள்ளமுடியாத இடமான விஸமயி லிருந்தும் போது உனக்கு நான் உதவிசெய்யவருவேன் என்று உன்னிடம் சொல்லிச்சென்றபடி இப்போது விவரவந்தேன். யான் இங்கே வருதற்கு இனசக்தி என்னை யழைத்ததென்கொண்டு என்னுடன் வந்திருக்கும் இத்தெய்வப்பெருமானை வணங்கு” என்று தனக்குமேற் சுட்டினா. அவர்சுட்டிய இடத்தைநோக்கச் சொல்லுக்கடங் ரப்போழுகும், பிப்பொளியும்வாய்ந்த ஒரு தேவடியும் எவ் கண்டிக்குப் புல்லுயிரறு அதனை இன்னதென்று வாழ்த்தும் உலகயறியாப் பேரையேன் நெஞ்சம் நெஞ்சுநெஞ்சுருக்க சைகையே தலைமேற்குவித்தத் “பாலியேவா சண்கு” குப்புலனான அருட் டிலே, (சேவரீலா எவ்வளவு வாய்த்ததேன்! எவ்வளவு வணங்குமேன்!) என்று அழுதாரைத்தேன். அடுத்து என்மேற் புன்சிரிப்பற்று என்தலைமேற் றன்னைகடோ ட்டடியது. அதன்பின் யான் அதனை மறுபடியும் மிக்குபார்க்க் அடுத்து என்சன்களுக்குப் புலப்படாதாயிற்று. இவர்கள் அதேசுவடியிலுள்ள கீழ்க்நின்ற என்மாமனார் “அருமைக்குப்புந்தாய், நீ மிகவும் பொல்லாததூதனில் இப்போது இருக்கின்றாய். இனி, ஒரு மொடியுப்பாழுதும் இங்கிராதே, எழுந்து என்னுடன் வா!” என்று சொல்லித் திரும்பி என்முன்னே நடக்கனர். அவர் சொல்லிய சொற்களாக்கேட்டு என் நெஞ்சமபதைத்தது எழுந்தேன். அவா பிறகேசென்றேன். யான்செல்லும் வழியெல்லாம் ஒரே ஒளியாய்நுந்தது. ஓர் ஆன்மட்டும் செல்லத்தக்க மலையேநாகரானினும், காடுகளினும், நீழ்நோக்கினும் கிடுகிடு பன்னமாயிருக்கும் இடங்களின் விளிம்புகளினும் சிறிதும் அச்சமின்றி அவவுருவத்தைப் பின்பற்றிப்போயினேன். இப்போது யான் நிவந்தின்மேற் சென்றாலும் என்அடியின் நிவந்திப்பாவுவதுபோற் காணப்படவில்லை. என் அடிசனாக்காவது, நான் உடம்புக்காவது சிறிதும் வருத்தந்தோன்றவில்லை. அதனால், யான் கணவரையே லிருக்கிறேனே அல்லது கணவரையேற்றான் இருக்கின்றேனே, இன்னதுதானென்று உறுதிப்படுத்தக்கூடவில்லை. இவ்வாறாக நடந்துசெல்லுகையிற் கிழக்குவெளுத்தது. காக்கை சரைந்தது. பல்வகைப்பறவைகளும் அரகமிக்ஞமாய்ப் பறக்கலாயின. உடனே எனக்குமுற்சென்ற என்மாமனார் திருவருவத்தைக் காண்கிலேன். சிறிதுநேரத்தில் பல்லவன் கிழக்குத்திக்கிற் சென்றதழல்வடிவாய்த் தனதனவென்று தோன்றினான். யான் ஒருபக்கத்து மலைத்தொடரின்கீழ் புகைவண்டிசெல்லுகின்றேன்.

கடிதம், கள்

என் இன்னுயிர்க்தெய்வமாய், என்னிரு கண்மணியாய்த்திகழும்
என் இன்பப்பெருமானே, நான் குடைகளுக்குமுன் யான் எழுதியகடிதம்
பெற்றிருப்பீர்களென்று நம்புகின்றேன். அக்கடிதத்தை மிகவும்விரை
வாய் எழுதித் தபாற்சாலைக்கு அனுப்பியபின் ஒரு மணிநேரத்திலெவ்
சாம் வண்டிக்குப்பறப்பட்டோம். யான் முற்றடித்ததில் தெரிவித்திருந்த
படியே பன்னிரண்டு சேவகர்களும் நுண்ணறிவுவாய்த்த ஓர் அதிகாரியும்
எங்களிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். அந்தப் பாரசிகஅம்மையார்க்கு நெருந்
கிய உறவினரான ஆறு ஆண்பாலாருட்கூட வந்துசேர்ந்தனர். எங்கள்
கிறும்பிலரும்வரையில் அந்த அம்மையார் தம் குழந்தைகளையெல்லாம்
என்கு பாதுகாக்கும்படி அக்ருபூங்ககனோடு நெருங்கிப்பழகியவவர்களா
கள் சிலரையும் உறவினரான பெண்பாலார் சிலரையும் திட்டப்படுத்தி
னார். தம்பெரிய பெண்பிள்ளையை அருகழைத்து அந்ன மனத்தைய
தேறுதலாய் வைத்துக்கொள்ளத்தக்க மொழிகளைச்சொன்னார். யானும்
அப்பெண்ணுக்குப் பலவகையானதேறுதல் சொன்னதோடு, நான்கு
களில் நியாவைக் கூட்டாயம் அழைத்துவருவதைப்பற்றியும் வற்புறுத்தி
சொல்லி அமைதியாயிருக்கும்படி வேண்டிச்சொல்லி முத்தமிட்டேன்.
யான் அன்றிரவெல்லாம் மலையிலுங்காட்டிலும் அலைந்து வந்தமையால்,
மறபடியும் இன்றைக்கும் அவவழியில் நீள நடந்துசெல்வது இயலாமை
யாயிருக்கும் என்றும், மெல்லிய அழகையுடைய அப்பாரசிக அன்னையா
ரார் கரமுரடான அவவழியில்நடப்பது கூடாமையாயிருக்குமென்றும்
யான் சொல்லவே, அவ்வம்மையார்க்கு உறவினரான ஆடவராவறவரும்
எங்களைச் தூக்கிச்செல்வதற்கு இசைந்து இரண்டு துணித்தொட்டில்
கள் ஒழுங்குபடுத்தி எடுத்துக்கொண்டார்கள். எங்கள் இருபத்தொரு
பெயர்க்கும் ஒருவரத்திற்கு சேவண்டியஅளவு இலேசான உணவுப்பண
பங்களும் தொகுத்தெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஆண்பாலாரிற் சேவகர்
களும் அதிகாரியும்மட்டும் கைத்துப்பாக்கிகளும் கத்திகளும் இடுப்பிலந்
தொடையிலும்வைத்துக் கட்டிக்கொண்டார்கள். மற்றஅறவரும் முனை
யிற்குரியவேல் உள்ள நீண்டகுத்துக்கோல்களைப் பிடித்துக்கொண்டா
கள் என்னை மிதப்பித்துக்கொண்டுவந்த அம்மையின் திருக்குடத்தை
இப்போதும் எனக்குத்துணையாக எடுத்துக்கொண்டேன். பாரசிக அன்
னையாரும் ஒருசால் தண்ணீரிற் செல்லவேண்டி நேரந்தால் அதற்கு
உதவியாக ஒரு சரைக்குடுக்கையுங்கூட எடுத்துக்கொண்டோம். பிறகு
யானும் அம்மையாரும் காற்சட்டை மேற்சட்டையிட்டுத் தலையிற் குல்லர்
வைத்துக்கொண்டோம். எங்களுக்குள்ள பெரியதுன்பத்தின் இடையில்
யான்கள் இருவரும் ஆண்கோலம்பூண்டு ஆண்மக்களுடன் நிற்கவருவது

எங்களுக்கு ஊடே ஊடே நன்கயினையும் நாணத்தினையும் விட வித்தது. என்செய்யலாம்! ஊழ்வினையின்வலி மிகப்பெரிது! அம்மையார்க்கு உறுவீனான ஆண்பாலார் அறுவர்மட்டும் எங்கள் ஆண்கோலத்தைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புக் கொண்டார்கள். சேவர்களும் அதிகாரியும் அங்கு ந புன்சிரிப்புக் கொண்டனர். “பெருமாட்டிமார் இருவர்க்கும் இவ்வாறு உடுப்பு அழகாகவேயிருக்கின்றது” என்று அமைதியோடு சொன்னார்கள். இன்னுஞ் சிலசிலவற்றை ஏற்பாடுகளும் செய்தானபின் எல்லாரும் புலி வண்டிநிலக்குப் போய்ச்சேர்ந்தோம். அன்றைக்காலையில் என்னை வண்டியில் ஏற்றிவந்த வண்டிக்காவல் வெள்ளைசகாரரும் மற்றிரண்டுசேவர்களும் எங்களுடன் கலந்து பேசியபின், எங்களை யெல்லாம் யான் வண்டியிலேற்றப்பட்ட மலைப்பக்கத்திற் கொண்டுவோம். இறக்கவேண்டுமென்பது தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டது. பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில் யான்கள் எல்லாரும் வண்டியில் ஏறி, வண்டி புறப்பட்டு, இரவுப் பத்துமணிக்கு யான்கள் இறங்கவேண்டிய மலைப்பக்கத்தில் எங்களைக் கொண்டுவந்தது. இறக்கிப்போயிற்று.

இப்போது யானத்தின்கண் நிலவின்ஒளி விரிந்து விழுள்ள அமலைநாட்டிலுள்ள யெல்லாம் தெளிவெனக் காட்டிற்று. ஆனவழக்கம் இன்றித் தன்னுள்ளையாயுள்ள அப்பக்கங்களில் யான் ஒன்றியாய் வந்ததைப்பற்றி அன்றையார் மிகவும் வருந்தக்கூறிப் பிடுகு உயிர்முடிதது. யான் வந்தமைக்காகக் கடவுட்டு நன்றிசெலுத்தினார். மற்ற ஆடவர் எல்லாரும் யான் அம்மலைநாட்டிற் தனித்துவந்ததைப் பின்பிப்பேசுவீர், தனர். அம்மலைநாட்டில் எங்கே ஒரு துணையிற் சிறையாய்க்கிடக்கும் நம்மவர் இருவரையும் தேடிக்கண்டு பிடிப்பதற்குப் பகற்பொழுதியில் இரவுக்குத்தே செல்லவேண்டுமெனத் தாய்ருக்க, இரவுப்பொழுதிற் சென்றது உடனென்று தங்கள் நிலைக்கூடும் யான் அம்மலைநாட்டினிடையே நடந்துவந்தது இரவுப்பொழுதேயானதால் அப்பொழுதியில் அங்கே சென்றால் யான் வந்தவழியின் அடையாளத்தை யான் கண்டு கொள்ளக்கூடும் ஒளிமிகுந்த பசுங்காலத்திலானால் யான் அவ்வழியின் அடையாளத்தைக்கண்டு செல்லுதல் இயலாது. அன்றிரவு யான் வந்தவழியின் அடையாளம் இப்போது எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. அன்றிரவு என்மாமனார் எனக்குமுன்னே வழிகாட்டிச் செல்ல, அன்றிரவுப் பன்னேனேதான்றிய வளிக்கும் இப்போது எனக்கும் நிலவொளிக்கும் வேற்றுமை மிகுதியாயில்லை. ஆதலால், யான் முன்னே வழிகாட்டிச் செல்லுதலுக்கினேன். அம்மையார் என்றேருந் பந்ததேவாலானார். நாங்குந் நடப்பதைக்கண்டு எங்கள் உறவினரான ஆடவர் அப்புவரும் எங்கே இப்போதே தொடர்பில் தூக்கிக்கொள்வதாக வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். ‘எல்லாந் நடக்கக் கூடியவரையில் நடப்போம், நடக்கமுடியாத

இடங்களில்மட்டும் அவ்வாறு உதவிசெய்தாற்போதும்' என்று யான் சொல்கையில், அம்மையார் 'குழந்தையாகிய நீ நேற்றிரவுமுழுதும் அலைச் சுவற்றதனால், நீ தொட்டிலிலிருந்தபடியே வழிகாட்டிச் செல்லலாமே' என்றார்கள். ஆயினும், ஏறுமணங்கமழும் அல்லிமலர் அனைய அவ்வன் னையார் இதற்குமுன் நடந்தறியாத அவ்வல்லித்தலில் நடந்துவர, யான் மட்டும் தொட்டிலேறிச் செல்வது என்மனத்திற்கு இசையாமையாற் 'நிதிது' என்றமேனும் யான் நடந்துவருதற்கு விடைதால்வேண்டும்' என யான் கெஞ்சிக் கேட்டதன்மேல் அவர்கள் சும்மா இருந்தார்கள். இவ் வாறாக இரண்டுமணநேரம்வரையில் யாங்கள் நடந்துசென்றோம். ஆட வர்கள் எங்களினும் விரைந்துநடக்கக்கூடியவர்களாகையால், எங்களு ன்வந்த வலிமையும் ஆண்மையும்மிக்க ஆட்களெல்லாரும் எங்களுடன் மமல்லெனநடப்பது தமக்குப் பெருவருத்தமாயிருக்கிறதென்று தெரி லுத்து எங்களைத் தொட்டிலில் ஏறிக்கொள்ளும்படி உறுதுறுத்திவேண்டி ழார்கள். எங்கட்கும் இனிநடப்பது வருத்தமாய்த்தோன்றவே யாங்களும் அதற்கு இசைத்தோம். உடனே இரட்டுததுணியிறசெய்த இரண்டு மதாட்டில்கூடா எடுத்து இரண்டு குந்தக்கோல்களிற் சேர்த்து எங்கள் ஆட்களில் இருவர் ஒருருந்தக்கோலின் இருமுனைகளைத் தம் தோள் களின்மேற்றாக்கிக் கொண்டார்; மற்றிருவர் மற்றொன்றை அங்கனமே தூக்கிக்கொண்டார்கள். அம்மையார் ஒருதொட்டிலிலும், யான் மற்றொரு தொட்டிலிலுமாக ஏறிக்கொண்டோம். எனது தொட்டிலைச் சுமந்தவர்கள் எல்லார்களும்முன்னே செல்ல யான் அதிலிருந்தபடியே வழிகாட்டிக்கொண்டு போனேன். இவ்வாறு வழிநடந்து நிலவொளி மேற்றிசையில் மறையும்முன்னமே, என்னைத்தூக்கிவந்த அருவிநீர் டிசங்குந்தான மலைப்பாறைமேலவழிந்து கீழே ஒருபெரும்பள்ளத்தாக் கிய விழும் அவவிடத்தினகண் மேல்உயரத்தில் உள்ள ஆலமரத்தினடி யில் வந்துசேரத்தோம். எல்லாரும் வழிவந்தவருத்தமும் அயர்வும் நீங்க அதன் கீழுள்ள மட்டமானபாறையில் அமர்ந்தோம். என்னைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்த அருவியோடத்தன எல்லார்க்குங் குறித்துக் காட்டி, யான் அகலவிட்டுவறிய பாறைக்கரை இன்னுஞ் சிறிது தொலைவிலுள்ளதெ னக் கூறினேன். இப்போது நிலவொளி மறைந்துபோயிற்று. எங் ளுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தேயுள்ள மலைக்காடுகளிலிருந்துவந்த வலிய மறவிலவ குகளின் ஓசையைக் கேட்டு எல்லாரும் "அந்தப் பக்கமாப் செல்லாமல் துந்தக் கலாயில் இருந்த அம்மா ஏறிவந்தது தெய்வச்செயலே யாகும்." என்று அவரவார்களாய் மொழியில் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் பேசிய மகராட்டியும் பாரசிகம் என்னும் இருமொழியும் என் அம்மை யார்க்கு நன்றாய்த் தெரியுமாதலால் அவர்கள் அவற்றைத் தமிழில் எனக் குச் சொல்லித் தாமும் கடவுளின பேரருளை நினைந்து வியந்துவாழ்த்தி

ஹர்கள்? இப்போது எங்கும் பேரிருளாய் இருந்தமையால், யாங்கள் கொண்டுவந்த கைவினக்குகளை ஏற்றிவைத்தோம். அதற்குமேல், என்னை அடைத்து வைத்திருந்த குகைக்கு நாங்கள் எல்லாரும் செல்ல வேண்டிய வழியைப்பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கலானோம்.

சேவகர்களுக்குத் தலைமையாய் வந்த அதிகாரி “இந்த அம்மாவாக நீரோட்டத்தின் வழியாக நாம்சென்று அந்தக் குகையை அடைதல் முடியாது. மலைச்சரிவில் மிகுவினாவாய் ஒடிவரும் அந்நீரோட்டத்தின் வழியே மிதந்துவருதல் எளிது; ஆனால், அந்நீரோட்டத்திற்கு எதிர்முகமாய் அதனுடைய நீளச் செல்வது என்னவும் முடியாது. முழுவதும் அளவு கழுத்தளவு நீருள்ள பாறுகளில் எதிர்த்துச்செல்வதே பெரிதும் வருத்தமானதென்றால், தலைக்குமேல் நிலைகொள்ளாமல் நீர்முகந்து, இரண்டிருகுறுகலான மலச்சந்துகளினுடைய சரிவில் மிகுவினாவாய் ஒடிவரும் அதனாகண்டு திர்த்தனை பெயரும்—அகிலம் பெண்பாலார் இருவரோடு, அந்நனை எதிர்ப்புறுத்துச் செல்வது கனவிலும் முடியாது ஆகையால், விடியும்மட்டும் நாம் இவ்விடத்திலேயே ஆளப்பாற்றியிருந்து, விடியும்காலையில் அகதலாகக்குடி செல்லுமாபுழிதொந்த, அதன்பின் நாம் எல்லாம் அங்கே செல்லல்வேண்டும்.” என்று அறிவிப்பாடு கூறினார்.

அவர்கொல்லியவைகளை என் அமையபா தாழ்மில்லினக்கவையான் “இந்த அருவியோட்டம் நம் கண்களுக்குப் புலப்படும்பவரையில் இருக்கச் செங்குத்தான மலையுச்சியின் ஓரமாய்ச் சென்று, பிறகு அங்கு நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத இடத்திலிருந்து மேன்மேலாக உயரத்திற்போய நாம் அகதலுக்கு வழிகண்டு கொள்ளல் வேண்டும், அகதலையிலே யான் இருக்க வேரையில் நாடி யாறும் காலையிலே வெளியே சென்று காலையிலாக் கடற்கரை முடித்துவந்த ஓர் அழகிய இடம் உண்டி. அவ்விடத்தைத் தெரிவித்து, அதில் என்னைக் கொண்டுபோய்விட்டால், பிறகு அங்கிருந்து யான் அகதலுக்கு நேரேவழிகாட்டக்கூடும். மேலும், விடியும்பொழுதானால் வெள்ளிக்கிழமையால்கயால், நாளை இரவில் இருபுள்ள கள்வொல்லாரும் அகதலையில் ஒருகாதுசேர்வர். நாளைக்கு அவ்விடஞ்சென்றால் அவர்களின் வாரையும் ஒருமிக்கப் பிடித்துச் செள்ளாராம். நாளைத்தவறினால் திரும்பி அடுத்த வெள்ளிக்கிழமைவரையில் நாம் இங்கே காக்கவேண்டும். அகதல்கள்வர்கள் இம்மலையாட்டிற் பள்ளி கையில் இருப்பதால் அவர்களைத் தனித்தனியே கண்டுபிடிப்பது ஒருவகையினும் முடியாது. மேலும், நாம் இப்பக்கங்களில் வந்திருப்பது அவர்கள் தெரிவார்களானால், நாம் சேவகர்களின் கிண்கிணத்திருத்தற்குத்தக்க வீரருகெல்லாம் செய்வதோடு, நம்மையெல்லாம் பிடித்துச் செறியிடவோ அன்றி நம்மையெல்லாம் ஒருங்கே கொன்றுவிடவோ முயல்வார்கள். ஆகையால், விடிந்தவுடன் நாம் மிகவுகந்ததாய் முயன்று வழிகண்டு கொள்ளல்வேண்டும்.” என்றேன்.

அவ்வதிகாரியும் மற்றவர்களும் யான் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இருவர் விழித்திருக்க மற்றையோரெல்லாம் விடியும் மட்டும் உறங்குவது நலமென்று தீர்மானித்தார்கள். அக்குறக்குச் செல்லும் வழியைத் தெரிந்து நாளோக்கு எம்மவரை எப்படிச் சிறைமீட்பதென்னும் நினைவைக்குழுப் பல எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றி வடிக்கொண்டிருந்தமையால் யானும் அம்மையாரும் உறங்க இயலா மதன்பது கண்டு, விடியும்மட்டும் நாங்கள் இருவருமே விழித்திருப்பதாகக் கூறினோம். ஆகவே, ஆடவர்கள் எல்லாரும் அங்கே நன்றாய்ப்படுத்து உறங்கினார்கள். விரித்த நெதிரியாத இம்மலைநாட்டிலுள்ள அவ்விடத்திலிருந்து, உபாஸ்ஸாத களவாட்டையிறக்கிய எம்மவரை எவ்வாறு மீட்கப்போகின்றோம் என்னுடைய வசுகந்தால் யாங்கள் மனவருத்தம் அடைவது, பிறகு ஒருவரைப்போருவர் தேற்றுவதுமா? அவ்விருவரும் மிச்சமுடையிருந்தது. ஒள்ளள்ளவம் யாங்கள் கண்டபுடலில்லை. கீழ்க்குமெவருத்தவுட்கண் அவ்வதிகாரியுந் தாழும், மேலாகுகளில் துரிந்து கண்வர்கள் பதுகும் மறைவடக்களைத் தெரிவதில் எல்லவாரான ஒருசேவகருமாக வந்த கண்டு வரும்பொருட்டுப் புறப்பட்டார்கள். யாங்களும் மற்றஆடவர்களும் கீழேயோடும் அருல் சுட்புலனாதுமவனாயில் அவர்களோடு கூடவே விசன்று அங்கேரிடத்திலிருக்கவேண்டுமென்றும், அவ்விருவரும் வழிதெரிந்து மீண்டான் எல்லாருமாய் ஒன்றுசேர்ந்து செல்லவேண்டுமென்றும் முடிவுசெய்தார்கள். ஆகவே, அம்மலைமேல் சூரமாகவே அவ்வருவிநீரைப் பார்த்தபடியாகக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றோம். சிறிது நேரத்திலெல்லாம் அவ்வருவிநீர் கீழேயுள்ள மலைக்கணவாய் வாயில்லிருந்து வரும் இடத்திற் சூராகில் மேல்மலைமேல் வந்தசேர்ந்தோம். இனி அவ்வருவிநீர் வரும் இடம் சிறிது அடல்படலில்லை. அவ்வதிகாரி உடனே நமது சட்டைப்பையிலிருந்து ஒருகடிதமும் எழுதுகோலும் எடுத்து, யான் சொல்லிய அடையாளப்படி அம்மலைநாட்டின்கண் என்னை அடைததுவைத்த நுகை யிருக்கவேண்டும் இடத்தைப் பல கோடுகள் இழுத்து ஒருகோணத்தில் அதனை நிலைப்படுத்திக் குறித்துக்கொண்டோம். இம்மலைநாடாகிய ஒரு வட்டத்துக்கு அவ்வருவிநீர் வரும் மலைக்கணவாய் வாயில் ஒரு மையமாக அக்கடிதத்திற் குறித்துவைக்கப்பட்டது. அம்மையத்திலிருந்து யாங்கள் இப்போது நிற்கும் வடபுறம் அவ்வட்டத்தின் ஒருபாதியாகவும், அப்பாதியில் யாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கி இப்போது வந்துசேர்ந்த இடம்வரையில் அப்பாதிவட்டத்தில் ஓர் அரைப்பாகமாகவும் குறித்துக்கழித்து, அதன் மற்றை அரைப்பாகமே யான் சொல்லிய குகையிருக்கவேண்டுமடமாக அவர் உறுதிசெய்து, பிறகு யாமிப்போதிருக்கும் மையத்திலிருந்து பலகோடுகள் இழுத்து, அங்கனம் கடிதத்திற் குறித்தபடியே அவ்விடத்தைக் கண்டுவரத் தீர்மானித்

தார். அவர் குறித்த கோட்டுக் கணக்கும், அதற்குத்தக்கபடி அவர்செய்த திசைவரையறையும், அவர் வரைந்துகாட்டிய அம் மலைப்பாங்கின் நில அடையாளங்களும் துண்ணறிவோடும் செய்யப்பட்டமையால், அவர் அவ்விடத்தைக் கட்டாயம் உண்டுமீள்வாரென்பது எனக்கு உறுதியாய் பட்டது. அதன்பின், நாம் அணிந்திருந்த படைகலவகளைக் கிறிது உணவுப்பண்டங்களும் ஓடுத்துக்கொண்டு அடையாளாராயும் அவர் அதற்குத் தெடுத்தசேவகரும் எக்களைவிட்டுப் போயிடுவார்கள்.

நாங்கள் இப்போதுருந்த பக்கத்தில் அரசு ஆல் மூலநிறை தேசம், மலைமுதலான பெரிய பெரியமரங்கள் இடைக்கிடையே வளர்ந்திருக்கின்றன. கட்டிடவலைவுப்பால் அடியிலிருந்து எழுந்த ஒருபாதிமீறர் கூவித்து வளர்ந்திருந்த ஒருமலைப்பாறையின் கீழே மிடுவோ நாங்கடி அகல் முள்ளதாய் வர வர அவ்வகலம் குறுகி இருபுறத்தும் முப்பத்தி நீளம் வசல்லும் ஒருசுளை இருக்கது. அதன்கண் உள்ளார் ஓடாமல் சுமந்த ஒருமுனைபிற் சிறு உழிந்துகொண்டேயிருக்கது. போன இருபுறமாய் பழிகண்டு மீறும்வலையில், நாங்கல் அக்களையையண்டையில ஓங்கிய வளர்ந்த ஒருபாலைமரத்தின அடியில் இருக்க ஏற்பாதிசெய்தோம். எங்களுக்கு, உணவெடுப்பதிற்குட மனம்செல்லாமையால், போனவர் இருவரும் உழி தெரிந்து மீளவேண்டுமே என்னுங்கவலையால் நுறைவியை நீனைத்தபடியாய் இன்றியமையாத காலக் கடன்உளை முடித்துக்கொண்டு, எசுயிற் கொணர்ந்த சிலசிறுறுண்டுகளைமட்டும் அருங்கினோம். மற்ற ஆடவர்கள் எங்கட்குச் சிறிது எட்டிருந்த ஓர் அரசமரத்தடியில் சமையல் செய்து வாராயினர். இரவுமுற்றும் யாங்கள் விழித்திருந்தபடியாலும், உழியுந்த அயர்வாலும், இப்போது யாங்கள் செய்யவேண்டியது எதும இன்னமையாலும் மூன்று நான்கு மணநேரம் அம்மையாரும் யாழும் அங்கேசுநர் ஓர் உறங்கிவிட்டோம். உச்சிப்பொழுதில், அமமையாருடன் வந்த அது யாரில் ஒருவர்வந்து எங்களை எழுப்பிச் சிறிது உணவுகொள்ளும்படி எங்களை வற்புறுத்தவே, அவர்கள் சொல்ல மடக்கமாட்டாமற் சிறிது உண்டோம்.

காலையிற் சென்றவர்கள் இன்னும் மீளவில்லை. பகலவன் மேற்றி ஸைச்சரியில் மெல்ல மெல்ல இறங்கத்துவங்கிவிட்டான். பிற்பகல் மணி மூன்றுமாயிற்று, நான்குமாயிற்று. போனவர் இன்னும் மீண்டுவந்திலர். சாங்ககாலத்து நிழல்போல எங்கள் மனக்கவலையும் மனத்தயரமும் நீள வாயின! 'இவ்வளவு கோமாகியும் சென்றவர்மீளாமை என்ன!' என்று யாங்களும் ஒருவரைப்பொருவர் அடிக்கடி உசாவலானோம்; எங்களுடன் வந்த ஆடவர் எல்லாரும் உசாவலாயினர். மணியிந்துமாயிற்று, ஆறாமாயிற்று. மாலேக்காலமும் அணுகியது. பகலவனும் மறைந்துபோயினான். நிலவுவெளிச்சமும் வந்துவிட்டது. போனவர் இருவரே யாதலால்

பொல்லாத கள்வர்கூட்டத்திற்குள் அகப்பட்டிக் கொண்டனரோ! அல்லது இன்னும் வழிதெரியாமற் றான் அலைகின்றனரோ!” என்று பலவாறெண்ணி பெண்ணிக் கவலையடையலானோம். மாலமணி எட்டுஇருக்கும். இந்தியாவின் மேற்கரையோரமாயிருக்கும் அப்பக்கங்களில் இப்போது மழைகாலத்துவக்கமாதலால், லானத்தின்சட் கரியமாசிகள இடைக்கிடையேதோன்றி நிலவொளியை மறைத்தன. இரண்டுமூன்று நாட்களாய் மழைபெய்யாதிருந்தது எங்கள் நல்லகாலந்தான்! மறுபடியும் மாசிலவிகி நிலவொளி இப்போது பளிச்சென்று எறித்தது. தொலைவில் இருவருவருவதுபோல் காணப்பட்டது. எங்கள் எல்லார்க்கும் பெரிய தோர் ஆறுதல்பிறந்தது. கண்களுக்குத் தென்பட்ட அவ்விருவரவடிவத்தை யாங்கள் எல்லாம் உற்று நோக்கியவாராய் இருந்தோம். இறைவனருநாற் போனவர்கள் இருவரும் மீண்டுவதெனத். வந்தவுடனே ‘கடவுளருளால் வழிகண்டுபிடித்தோம்!’ என்று மகிழ்ச்சியோடுகூறினர். நாள்முழுதும் திரிந்து களைப்புற்று வந்தமை நோக்கிச், சமையல் செய்து வைத்திருந்த உணவை அவர்கள் அருந்தும்படி பரிமாறினார்கள். அவர்கள் அந்நேயுண்டு இளைப்பாறியபின், அவ்வாசிகாரி பின்வருமாறு எங்களை நோக்கிச்சொல்வாரானார்.

“நான் குறித்துக் கொண்ட கொட்டிக் கணக்குப்படியே இங்கிருந்த பதுக்கப்பட்ட மலைப்பகுதியில் யாழ்ப் என்னுடைய வந்த இவருமாக சென்றோம். பல மலைப்பக்கங்களிலும், மலைக்காடுகளிலும், மலைப்பள்ளங்களிலும், நாள்முழுதும் அலைந்து திரிந்தோம். அங்குசைக்குச்செல்லுபவழிபைச் சிறிதுந் தெரிந்ததொள்ளக்கூடவில்லை. மலைக் காலம்வரையிலிருந்தும் கேட்கச்சென்றாலும் இன்னதென்று புலப்படாமையால் அடையாளத்தே காடு சென்றவழியிலேயே மீண்டு வருதற்கு எண்ணமுற்று திரும்பினோம். சிறிதுந் யாழோசிலர் பேசுகருவல்லல் எங்கள் செவியில் மெல்லப்பட்டது. அவ்வொலி வரும்புதமாய் நாங்கள் உற்றுநோக்கி, தொலைவில் எங்களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தே இடதுபுறத்திலிருந்து வவதுபுறமாய் இருவர் மட்டமான இரண்டு குதிரைகளின்மேல் மெல்லச் செல்லுகண்டோம். அவ்விருவரும் அக்கள்வர் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவாறாயிருக்கலாமென்று யுற்று, அவர்களை அணுகிச்சென்று பார்க்கும்பொருட்டு, அவர்கள் கண்ணிற்படாதபடி நிரம்பக்குறியாய் அவர்கள் சென்றவழியே அவர்களைப்பின்பற்றிப் போயினோம். இடையிடையே மலைப்பாறைகளும், பள்ளங்களும், புதல்களும், அடர்ந்தமரங்களும் இருந்தமையால், யாங்கள் அவர்கள் கண்ணிற்படாதபடி செல்வது எளிதாயிருந்தது. இன்னும் அவர்கட்கும் எங்கட்கும் இடையிலே முந்துறு நாணுறு அடி இருக்குமாறு யாங்கள் மறைத்து செல்லாநிற்க, முடிவாக அவர்கள் ஒருசிறகுன்றின்மேலேறி நின்று நாற்புறமும் நோக்கினார்கள். அவர்கள் அ

நான் சுற்றிலும் நோக்கிய பார்வையிலிருந்து அவர்கள் தாம் செல்லும் இடத்தைப் பிறர் எவரும் பாராமலிருக்கின்றார்களா என்று தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களென்று அறிந்தோம். அவ்வாறு நோக்கிய பின் அவர்கள் அச்சிறுகுன்றின் அப்பக்கத்தே இறங்கி மறைந்துபோனார்கள். இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை யாதலால் இக்கனவர்களெல்லாரும் ஒன்றுசேரும் பொருட்டிப் போகிறார்கள் போலும்! இன்னுஞ்சிலரும் இனிவரக்கூடும். ஆதலால், அக்குன்றின் அருகே சென்று பார்ப்பது நல்லது என்று எண்ணிட்டுக்கொண்டு, அதற்கிடையில் செல்லாமலிருந்தோம். இப்போது யாங்களிருந்த இடத்திலும் பதங்கித்தான் இருந்தோம். இவ்வனமிருந்தது நல்லகாலமாயிற்று. பின்னுஞ்சிறிது நேரத்தில் பின்னும் இரண்டுபேர் வேறொருமுகமாயிருந்துவந்து அச்சிறுகுன்றின்மேலேறி, முற்சென்றவர்களைப்போலவே சுற்றிலும் நோக்கியபின் அப்பக்கத்தே இறங்கி மறைந்து போனார்கள். இப்போதும், யாங்களிருந்த இடத்தைவிட்டு நான்கு பெயரவிலலை பின்னுஞ்சிறிது நேரஞ் சென்றபின் பின்னும் இரண்டுபேர் அங்கனமே குடியேறமேலேறி அக்குன்றினிடத்தேவந்து மறைந்தார்கள். அதற்குப்பின், வேறிருவர் அங்கனமே துதிவரமேல் இவர்களுவரச் சிறுவயதினரான ஒருவரும் அவர்மீதம் வயதில்முத்த மற்றொருவரும் தம்முடைய கைகள் முதுகின் புறத்தே சேர்ந்துக் கட்டப்பட்டபடியாய் அவவிருவர்க்கும் பக்கத்தே கீழே நடந்து சென்றார்கள்!—” என்று சொல்கையில் யாழும் அம்மையாரும் உடலும் தறிக்க கண்ணீர்சிந்தி “அவர்கள் தாம் எங்கனவர்களாக இருக்கவேண்டும்! அக்கொடியவர்களின் அவவிருவருக்கும் எதோம்பால்லாக இருப்பவற்றைக் காகக் காணி கோயிலுக்கு நடத்திச்செல்கின்றார்கள்! ஆகையால், அவர்கள் செல்லும் இடத்திற்கு நாம் உடனே புறப்படவேண்டும்!” என்று அம்மையார் கூறியானும் அதற்கு இவ்வசந்து சொன்னான்.

பிறகு அவ்வகிகாரி எங்களைப்பார்த்து “அம்மைமீர், இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நாம் அங்கேபோவோம். அந்தக்களவர் எட்டுப்பேரும், கடைசியாக அவர்களுடன் மற்றிருவரும் ஒன்று மறைந்தபின், இந்த அம்மையார் சொல்லியது என்னினைவுக்கு வந்தமையால், இந்தப் பத்துப்பேரைத்தவிர வேறு எவரும் இனி அவ் துவாரங்கள் எழுத்துணிந்து, யாங்கள் அச்சிறுகுன்றின்மேலேறி அதன் அப்பக்கத்தே இறங்கினோம். கீழே பசும்புல் வளர்ந்த ஒருசிறுபள்ளத்தாக்கும், அதனருகே இப்போதுள்ளதாய் முன்னமே எங்கட்குத் தொலைவிற்கு காணப்பட்ட ஒரு பெரியபுளையும், அதனினின்று வழிந்து அப்பள்ளத்தாக்கில் ஓடியும் ஒருசிறுநறலியும் காணப்பட்டன. அப்பள்ளத்தாக்கின் கண்ணே எட்டுக்குதிரைகள் புல்மேய்க்குது கொண்டு நின்றன. அக் குதிரைகளைப்பார்த்ததும், அக்களவர்கள் அவைகளை அங்கே விடுத்து அங்குள்ள ஓரிடத்திற்குள் நுழைந்திருக்கவேண்டு

மென்றும், அந்நகர் காளிகாதேவிகோயிலும் அதற்குச்செல்லும் வழியும் அவ்விடத்திற்குள் இருக்கவேண்டு மென்றும் முடிவுசட்டிக்கொண்டு இக்கேதிரும்பினோம். இன்னும் இரண்டு மூன்றாமணி நேரத்தில் அவ்விடத்திற்குச்செல்லும் சுருங்கமான குறுக்குவழியும் தெரிந்து வந்திருக்கின்றோம். ஆகையால், எல்லாரும் உடனே புறப்படக்கடவோம்.” என்று எங்கள் உயிர் தளிக்கக்கூறினார்.

ஆவரெல்லாரும் வேண்டியபொழுது உடனே கையாளத்தக்க வகையாய்த் தாங்களும் கொண்டுவந்த வைத்துப்பாக்கி கத்தி ஏற்கோல் முதலியவற்றையெல்லாம் செவ்வையாக அணிந்துகொண்டனர். விளாவியிருக்கும்பொழுட்டு எங்கள் ஆட்களில் நாவல் எங்களிருவரையுந் தொட்டிலிற் றாக்கிக்கொண்டார்கள். அவ்வதிகாரி கூறியபடியே இரண்டு மூன்றாமணி நேரத்தில் அச்சிறுநூற்றின் அண்டையில் வந்துசேர்ந்தோம். நிலவொளி பட்டப்பகற்போல் வீசியது. இப்போதும் நிலவொளிக் குறுகியசெய்த உதவிக்காக இறைவனை மனங்குதுழந்து தொழுதோம். உடனே அக்குன்றினமே வேறி அப்பக்கத்தேயுள்ள பள்ளத்தாக்கை நோக்கினோம். கீழே எட்டுகருதிரைகளிற் சிலர் நின்றசொண்டும் சில படுத்துக்கொண்டும் இருந்தன. அந்நேர ஆட்கள்நடமாட்டம் உண்டா வென உண்ணிக்குப்பார்த்தோம். எந்தார் அரவமும்இல்லை. அதன்மேல் எல்லாருமாய்க் கீழ்இறங்கி அப்பள்ளத்தாக்கிற் போய்க் கணவர்களை வாயினையுக்கேடொழுகோம். உள்ளே என்மனமும் அம்மையாள்மனமுந் துழித்துக்கொண்டன. பேச மாவும் எழவில்லை. புன்னாள்மயம் நான்காள் உயரமுள்ள மலைப்பாறைகள் அம்மலையடிவாரத்தில் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. கீழே எங்கும் மென்புல் அடர்ந்து வளர்ந்திருத்தலால், முற் சென்ற கணவரின் அடிச்சுவடுகள் தென்படவில்லை. நிலவொளியிருந்தாலும், இராப்பொழுது ஆதலால் காலடிபட்டு மென்புற்கள் சாய்ந்திருப்பதுங்காணக்கூடவில்லை. ஆகவே, அங்கிருந்த ஒவ்வொருபுலப்பாறையினையுந் சுற்றிச்சுற்றிப்பார்த்தோம். எங்கும்வழிபுலப்படவில்லை. உடைசயாக அவ்வதிகாரியின் கூர்யகண்கள், ஒருபாறையின் ஒருபக்கம் நிலத்திற்குமேற் சிறிதுவளைவாய் மேற்கவிரிநிறுத்தலாக கண்டுபிடித்தன. ஒருவர் அதன் கீழ்க் குளிர்ந்ததான் போசலாம். உடனே அவர் அதன் கீழ்க்கனிந்து போய்ப்பார்த்தது மீன வெளியேவந்த “இரண்டுபேர் புக கத்தெபகதத்தே உள்ளவராய் நன்றபடியே செல்வத்தக்க வழிஒன்று மாயினுடே செல்கின்றது.” என்று மகிழ்வோடுகூறினார். உள்ளே சென்றால் குளையினுள்ளிருக்கும் கணவர்க்குந் தமக்குக் கம்பிப்போந்தால் குமர்தலால், அவ்விடத்திற்குப் பெண்பாலார் இருவரையும் அழைத்துச் செல்லுதல் ஆதாதென்ற சேவகர்களும் அதிகாரியும் சொல்லினார்கள். தக்கணவனார் உயிர் இடராணவியை விருக்கும்போது தாம் இங்கிருக்க

இயல்புதென்றும், தாம் இப்போது ஆண்கோலம் பூண்டிருந்தலால், தம் காதலரையும் எந்தமையனாரையும் மீட்கும்பொருட்டுத் தாமும் கத்தி யெடுத்துச் சண்டைசெய்ய வேண்டுமென்றும் அப்பாரசிக அண்ணையார் மொழியவே, என்பொருட்டுச் சிறைபிலகப்பட்ட அவ்விருவரையும் மீட்கும்பொருட்டு யானும் ஒரு பெருங்கிளர்ச்சியுடையேனாய்க் கத்தி யெடுத்துச் சண்டைசெய்ய உறுதிமொழிபுகன்றேன். யாங்கள் இருவே முங்கூறிய சொற்களைக்கேட்டு ஆடவரெல்லாரும் புண்சிரிப்புக் கொண் டனர். ஆயினும், யாங்கள் சிறிதும் பின்வாங்கவில்லை. அவர்களோடு உடன்செல்லுவதற்கு விடாப்பிடியாய்நின்றோம். அவர்கள் எங்களை எவ வனவோதடுத்தும் யாங்கள் கேளாமையால், அவர்கள் எங்கையுங் கூட்டிப் போக இசைந்து, எங்களை யாங்கள் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டாக இரண்டு நீண்ட கூர்ங்கத்திகளையும் எங்களைக்கையிற் கொடுத்தார்கள்.

முதலில் அவ்வதிகாரியும் முன்னே அவரோடு கூடச்சென்ற சேவ கரும் அப்பாறைக் கீழ்வாயிலின் கீழ்இறங்கிச் சென்றார்கள். அவர்கட்குப் பின்னே இவ்விரண்டு பெயராக எல்லாச்சேவகர்களும் எங்கள் ஆட்களில் கால்வரும் அதனுள்ளிறங்கிச் சென்றார்கள்; அவர்கட்குப் பின்னே அந் மையாரும் யானும் அதனுள் இறங்கினோம்; எங்கட்குப் பின்னே எங்கள் ஆட்களில் எஞ்சிய இருவர்வந்தனர். யான் அக்குகையிலிருந்தபோது காலே மாலை யான் வெளியே சென்றவழியாய் இது காணப்படவில்லை. ஆனாலும், அந்தவழி பகற்காலத்தும் இருளாயிருந்தமையால், இப்போது அங்குமே இருளாய்த்தோன்றும் இந்தவழிக்கும் அதற்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய்த் தென்படவில்லை. அந்தவழி நீரம்ப லைந்தவழிகாந்து சென்றது, இந்தவழி சிற்சில இடங்களிற்றவிரப் பெரும்பாலும் நேராகவே சென்றது. சிறிது வழிநடந்ததும் முன்னே சென்ற அதிகாரி எல்லார்க் குங்கடையிலவந்த எங்கள் ஆட்கள் இருவரைநோக்கிக் கண்ணாடிவளக் கைஎற்றிப் பிடித்து வரும்படி கற்பித்தார். இப்போது எங்கட்குப் பின்னே யிருந்து தோன்றிய விளக்குவெளிச்சம் முன்னே செல்லும் எங்கட்கு வழியை நன்குகாட்டியது. ஒருகால் எங்கட்கு எதிர்முகமாப் பகன்வர் எவரேனும்வந்தாலும், பின்னே பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் எங்கள் விளக்குவெளிச்சத்தை அவர்கள் காணல்முடியாது. மலையினுடு செல்லும் இவ்வழியே போகையில் இடையிடையே இரண்டிடங்களில் இரண்டு வேறுவழிகள் காணப்பட்டன. அவ்விடங்களில் வந்தவுடன் நேரேசெல்வதா, பக்கத்தே திரும்பிச்செல்வதா என்று மலைத்துநின்றோம். ஆனால் அவ்வதிகாரி ஆறு நினைந்துபார்த்து, “நேராகச்செல்லும் இவ்வழிதான் அக் காளிகோட்டத்திற்குச் செல்லும் வழியாயிருக்கவேண்டும். இடையே காணப்படும் இவ்வழிகள் இவ்விடத்தைக்கடந்து வெளியே செல்வனவா

யிருக்கவேண்டும். எவரோனும் தம்மைப் பிடிக்கவந்தாற் பல முகமாய்ப் பிரிந்தோடுவதற்கு ஏற்ற பலவழிகள் இம்மலைக்குகைக்கு இயற்கையாக அமைந்திருத்தலாற்றான், அக்கள்வர்கள் இவ்விடத்தின்கண்டள்ள குகை பில் ஒன்றுகூடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அக்குகையிலுள்ளே அவர்களிருக்கும்போது அவர்களைப் பிடித்தாற்றான் பிடித்த படி. அக்குகைக்கு வெளியேவந்தால் அவர்களைப் பிடிக்கமுடியாது; இங்கே காணப்படும் பலவழியாய் ஒழிப்போவார்கள்!” என்றார். இவர்கடைசியாகச் சொல்லியசொல் முடிந்தவுடனே, எங்கட்கு எதிர்முகமாயிருந்து இருவர் பேசிக்கொண்டுவரும் ஒலி எங்கள்எல்லார்க்குங் கேட்டது. உடனே, அவ்வதிகாரி மிக மெல்லியசூரலில் “இரண்டுபேர்மட்டும் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பெரும்பாலும் இவர்கள் இங்கிருந்து பிரியும் இக்கிளைவழியில் திரும்பினாலும் திரும்புவர். ஆதலால், நாம் எல்லாரும் பின்னோக்கிச்சென்று இவ்வழிக்குச் சிறிது எட்டிருந்து, இவர்கள் அக்கிளைவழியில் திரும்பினால் பின்பற்றிச்சென்று அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்வோம் இவ்வழியே நேரேவருவார்களானாலும் எதிர்த்துப் பிடித்துக்கொள்வோம். இவ்வழியிற்பிடித்தால் இவர்கள் கூச்சலிட்டிக் குகையிலுள்ளிருப்பவர்களை மெல்லாம் ஒட்டிவிடுவார்கள். கிளைவழியில் இவர்கள் போம்படி நேருமாபின், இவர்களைப்பிடிப்பது அந்தக் கலவரத்திற்கு இடஞ்செய்யாது.” என்று கூறி எவர்களைமும் பின்தாங்கிச் சென்றார். அக்கிளைவழிக்குச் சிறிது எட்டவந்து எல்லாருமாய் கின்றோம். இப்போது விளக்குமெளிச்சம் சிறிதுநீங்கியதாயிற்று தடித்த துணியிட்டு மறைத்துக்கொண்டோம். சிறிது நேரத்திலெல்லாம் எதிரே பேசிக்கொண்டு வருவோர் யாங்கன்கண்ட கிளைவழி ஒன்றில் திரும்பும் அவரவம் கேட்டது.

குரல்ஒலியால் ஆண்டில் முதிர்ந்தவராய்க்காணப்பட்ட ஒருவர் தம் முடக்கவரும் மற்றொருவரைகோக்கி “அப்பா குமாரசாமி, உன்னிடம் புதிதாய்வந்திருக்கும் அந்தப் பார்ப்பாரப்பையர் இருவரும் கம்மிட்டம்உள்ள என்வர்களைவிடக் கொடியவர்களாயிருக்கிறார்களே! ஐயோ! அந்தப் பாசிக்காரனும் அவனோடுபிடிபட்ட பார்ப்பாரப் பையனும் எவ்வளவு நல்லவர்கள்! தம்மை விடுதலைசெய்து விடுவதற்காக லட்சநாயக்கு வாக்குறுதிச்சீட்டு அந்தப் பாசிக்காரன் எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறானே! அவ்வளவோடு அவர்களைவிட்டுவிடாமல். அவர்கள் இருவரையும் இப்போது கொன்றுவிடும்படி அந்தக் கள்ளப்பயல்களையெல்லாம் தூண்டிவிட்டிருக்கிறார்களே! அதுமாத்திரமா! கமக்கும் அந்தக் கள்ளப்பயல்களுக்கும் பகையையும் விளைத்துவருகிறார்களே! அவர்களோடு பகைத்துக்கொண்டு நாம் இந்த மலைப்பிரதேசத்தில் எப்படி உயிரோடிருப்பது!” என்று வருத்தத்தோடு கூறினார்.

அஞ்சுரலொலியைக் கேட்டவுடன் எனக்கும் என் அம்மைபார்த்து உயிர் உடம்பைவிட்டுப் போனதுபோலாயிற்று. அந்தப் பாரதிகப்பெருமானையும் என் தமையனையும் கொல்லுங்கொலைக்கஞ்சா அந்தக் கொடுஞ்சுவர் இதற்குள் கொன்றுவிட்டார்களோ! என்ற எங்கள் உடல்மயக்கம் யது. யான் அம்மையாரைப் பிடித்துக்கொண்டேன்; இல்லையேல் அவர்களைத் தா விழ்த்திருப்பார். யாங்கள் பேசக்கேட்ட டெரியவர் இந்தக் குகைக் காளிகோட்டத்தில் எனக்கு ஆயதல்சொன்ன புகழ்மேயல்லாமல் பிறர்அல்லர். இதற்குள் அப்பெரியவர்கூட வந்தவன் அவர்க்கு விளையுமாறு கேட்டது அவ்வருவரும் கிரோஷியிற்செல்லாமல் நீங்கலாயினரென்பது தோன்றிற்று.

“அப்பா, அந்தப் பார்ப்பாரப்பயல்கள்மேல்கூட நமக்கு நன்மையாய் முடியும் என்று நினைத்தேன்! அவர்களுடைய தூண்டிதலால் யான் கொண்டுவந்த தேவமாதாபோன்ற அந்தப் பார்ப்பாரப்பெண்ணை யான உய்யாணம் செய்துகொள்ளலாம் என்றும், யாங்குதருணம் உடைய அந்தப் பார்ப்பாரப்பயல்களிடமிருந்து பத்தாயிரரூபாய் வரையில் அந்தப் பயல்களுக்கு வாங்கிக்கொடுத்துவிட்டு, நம்மோடுசேர்ந்த கள்ளப் பயல்களுக்கும் நமக்குப் பொருளுதவிபுரிந்தபின் அவர்களை விடுதலாசெய்து, நாமெல்லாம் இந்நகரத்திலேவிட்டு நல்லவழியிற்செல்லலாமென்று நனைத்தேன். இந்நகரத்தை அந்தப் பார்ப்பாரப்பயல்களுக்கு நான் கொல்லத்தரிவிக்க, அதற்கு அவர்கள் உடன்படுவதுபோற் பாசாநகராகட்டும், பிறகு எனக்குத் தெரியாமல் இரண்டுகமாய் நம்ம கள்ளப்பயல்களுடன் வந்த வேறு வேறு சூழ்ச்சிகளெல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். நான் காளிகோடியிலிருந்து கொண்டுவந்து வைத்திருந்த அந்தப் பணம் எப்படிப் போய் மாபிழையாய் விட்டானே! அவள் காளுமற்போன அந்நகரக்கே என்சுயிர் அரைவாரப் போய்விட்டது! அப்பா, அவளை அந்நகருகையிலே வைத்தப் பூட்டிக் கொண்டு வந்தபின் அவள் எப்படி வெளியே போகக்கூடும்! அவள் தப்பிப் போவதற்கு வழியில்லையே!” என்று கேட்டான்.

இப்போது இவருடன் பேசுகிறவன் அந்தப் புகழ்மேயல்களோடும் மற்ற பிறர் அல்லர் என்பதனைத் தாங்கள் அறிந்துகொள்வீர்கள்.

உடனே அந்தப்பெரியவர் “குமாரசாமி, உனக்குஞ்சுகமால் நான் ஏதும்செய்யவில்லை. உழைவினைவசத்தால் நீ இந்தக் கள்ளக்கூட்டத்திற் சேர்ந்துகொள்ளும்படி நேர்ந்ததோதும் நான் அதற்கு உடன்பட்டிருந்தேன். உன்பொருட்டு அந்தப்பெண்ணை எவ்வளவோ மனத்தைக் கவராதப்பார்த்தேன். அவள் கற்பிலும் கல்வியிலுஞ்சிறந்த உத்தமியாதலால் உன்னை விவாகம்செய்துகொள்ள இணங்கவில்லை. அதன்மேல் அவளையும் அவளைச்சேர்ந்தவர்களையும் கிடுதலாசெய்துவிட்டு அவர்களுதலியால் நாமும் கல்வழியில்திரும்புலாம் என்று பலகால் உன்னிடம் சொன்

னேன். நீயோ ஒருகால் என் பேச்சுக்கு இணங்குவதும், மற்றொருகால் அதனை மறுப்பதுமாக இருந்தாய். ஆனாலும், நானோ அந்தப்பெண் குகையையவிட்டுப்போகாமல் எவ்வளவோ குறிப்பாய்த்தான் காத்தவந்தேன். ஆகையால், என்மேற் குற்றமில்லை.” என்றார்.

“அப்படியானால், அந்தக் குகைக்கதவின் சாவி அந்தப் பார்ப்பாரப் பயல்கள் கையிலாவது, கள்ளப்பயல்தன் கையிலாவது அகப்பட்டிருக்கக் கூடுமோ?” என்று அவர்களை வினவினான்.

“நமதுவீட்டில் நான் மிகவும் மறைவாய்வைத்திருந்த அந்தச்சாவி எவரையாவது அகப்பட்டிருக்கமுடியாது. அவன் தப்பிப்போனது ஏதோ கெய்வச்செயலாய் இருக்கின்றது. நம் அறிவுக்குக் தென்படாததைப் பற்றி நாம் வீணேபலவாராக எண்ணுவதற் பயனில்லை. அது நீற்கட்டம். சிறந்த இரண்டையிரட்டோ இந்தஇரவு மடிக்கக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்களே. அதைநிறத்த முடியாதா?” என்று அப்பெரியவர் உருக்கத்தோடுவ கேட்டார்.

“என்ன அவர்கள் கலந்துபெரியபோது, அந்தப் பார்ப்பார் இருவரும் தமக்கு ஓர் இலட்சம் ரூபா எழுதிவாங்கிக்கொண்டால், நமக்கு ஒரு லட்ச ரூபா எழுதிவாங்கிக்கொண்டு அவர்களை விடுதலைசெய்துவிடலாம் என்று சொன்னேன். முதலில் அதற்கு இவ்வளவு அப்பேய்கள் இரண்டும் பிறகு ‘அப்படி எழுதிவாங்கிக்கொண்டபின் அவர்களிருவரையும் மடித்து விட வேண்டுமேயல்லாமல், விடுதலைசெய்தல பிசகு; அவர்களை விட்டு விட்டால் நம் எல்லாரையும் அரசாங்கத்தாரிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிட மார்கள்’ என்று சொல்லின. அந்தப் பார்க்கணவான் சொல்லுதற்கு வருத்தவராகக் காணப்படுகின்றனா; அவருடனிருப்பவனும் அவர்சொற்படிநடக்கும் சிறந்த குணமுடையவனாயிருக்கிறான். ஆதலால், வீணே அவர்களைக்கொண்டு பாவசுதைத்தேடாமல் விடுதலைசெய்வதே நல்லது என்று நான் வற்புறுத்தப்பிச்சினேன். அவர்கள் என் பேச்சைக்கேளாமல்தாம் விரும்பியபடியேதான் செய்யவேண்டுமென்று முடிவாகக்கூறினார்கள். நம்மைச்சேர்ந்த கள்ளர்களும் அவவிருவர்கருத்துக்கு இணங்கிச் ‘சொல்லவே, எனக்கு மனநாளாமல் ‘நீங்கள் எப்படியாவது செய்து கொள்ளுங்கள், இனிநான் இவர்களுக்கமுடியாது.’ என்று சொல்லவிட்டிருக்கிறேன். அவவிருவரிடமும் லட்ச ரூபாய்க்கு எழுதி வாங்கிக்கொண்டு அவர்களைக் கொன்றுவிடுவார்கள்!” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

அந்தப்பெரியவர் “அவவிருவரையுங்காக்க வேறு வழியில்லையா?” என்று வினவினார்.

“இப்போது நான் கையிற்கத்தியோடு அவர்கள்நடுவிலே சடுதியிற் போய்விழுந்து அவர்களைச் சின்னபின்னமாக வெட்டிக்கொன்றால், அவ்

விருவனையும் மீட்கலாம். அப்பா, விடைகொடுக்கிறார்களா? என்று ஆண்மையோடு கேட்டான்.

“யோ, மடனே, நீ ஒருவன்தானே இருக்கின்றாய். தன்னாடு எங்களுக்கு வேறு துணையில்லையே. அதனைக் கள்வாடும் ஒருவர், ஒன்று சேர்ந்து உனைக் கொன்றுவிடுவார்களாளுல், எங்கள் பிள்ளைகளும் உனக்குத் துணைகிடைத்தால்—” என்று அப்பெரியவாட சாஸனப்பின்னும் பேசுவதற்குள், அவ்வநிகாரி மன்னல்லச்சுப்போல அவ்விருவரும் முன்சென்று “இதோ! நான் துணை இருக்கின்றேன்! வா!” என்று தமக்குரிய மகாராட்டிரமொழியிற் கூறினார்.

அவ்விருவரும் அங்கிலாப் பழியில்லாத் தாமிரநீடுபுகைகால் எல்பாரசிகஅம்மையா அந்தஅங்காரியின்கிட்சென்று, அவர்கள் பிள்ளைகளை யெல்லாம் மகாராட்டிரத்தில் மொழிம்பயந்தது அவா மருகது சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அவ்வனன் தன்னிடம் பாய்ந்துவந்த அவ்வநிகாரியை மீளாகக் “நீ எனக்கு நண்பனா? பகைவனா?” என்று அந்தப் பெரியவா மகன் கேட்டான்.

“நான் உனக்கு நண்பன்!” என்று அவ்வநிகாரி சொல்ல, மடனே அப்பெரியவர் மகனும் அவற்குப்பின்னே அவ்வநிகாரியும் அங்கிலாப் பழியைவிட்டு நேர்வழியே காற்றினூடே கங்குலம்சென்றார்கள். நாளை என் அம்மையாரும் ஒரு கிளர்ச்சியால் உதட்டிட்டு அவ்விருவரையும் பின் பற்றி ஒடினோம். மற்ற ஆடவர்களுள்வாரும் எங்கட்குப் பின்னே விரைகதாவந்தார்களாயினும், நாடகன் அவர்களுையாவது அவர்கள் விடுத்தவரும் விளக்கினுதவியையாவது திரும்பிப்பாராமை, எல்லாத் திற்பாயு கிறதோ இல்லையோ என்னும்படி அத்தனை விவரவாய்மென்றோம். அவ்வழிமுற்றும் இருளாயிருந்தாலும் முன்னே லசலப்பா அவ்வநிகாரி நன்குதெரிந்து செல்வதால் நாடகன் அவாருட்குப்பின்னே வருதலின்றிச் சென்றோம். நாடகன் இவ்வனம் பின்னையநவது முன்விரை தேதும் அப்பெரியவர்மகனுக்குத்தெரியாது. சிறிது காலத்தினால் எல்லாம் குகைவாயிற் கதவண்டை அப்பெரியவர் மகனும் அநிகாரியும் மென்றார்கள். அக்கதவு தாழிடாமல் வறிதே சாத்தப்பட்டிருக்கையால் அது சமதியிற் பமெனத்திறக்கப்பட்டது. அது நிறைகவுடன் உள்ளேயிருக்க விளக்கினொளியால் அங்கேயிருந்து எங்கட்குத்தெரிந்த கொடுகதாட்டியின் தீதினை என்னென்பேன்! அப்பாரசிகப்பெருமான் காலங்கையுங் கயிறுகளால் இறுக்கப்பட்டபட்டு அம்மையின் நிருவுருவத்திற்கு நேரே கோயிலுக்கு வெளியிலுள்ள சிககத்தின்பக்கத்தே நின்றான்; எந்தமையனும் அவ்வனமே காலங்கையுங் கட்டப்பட்டு அவர்க்குப்பின்னே நிறுத்

தப்பட்டிருந்தான். அவர்கட்கு எதிரிலே வலியுடம்பு உள்ளவனான ஒரு வன் கூரிய பாபனப்பான வெட்டிவான் ஒன்று பிடித்திருந்தான்; அவனுக்குப் பக்கத்திலும் பின்னேயும் பலர் கொடுத்தோற்றமுடையாராய் நின்றனர். அவர்களுள் இருவர் அந்தச்சிக்கலுடையவான கற்சிலைய அப்புறம் நகர்த்தும்பொருட்டுக் குனிந்திருந்தனர். இக்கொடுத்தோற்றம் எங்கள் கண்களிற்பட்டது ஒருநொடிப்பொழுதுதான் இருக்கும். இதற்குள்ளாக அப்பெரியவர் மகன் அங்குமின்ற அக்கள்வர் கூட்டத்தின்மேற்பாந்தான். அவ்வதிகாரி வாயிலிலின்றபடியே தமது கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துப்பிடித்தது தெரிந்தது, அதனையடுத்து இரண்டு வெடி முழக்கங்கேட்டது. இதற்குள் யாவகன் அக்குகையாயிலில் உத்தேறினோம். அடுத்தநொடியில் அப்பாரசிகப்பெருமானிடமும் என் தமையனிடமும் யாங்கன் பாந்தடைந்தோம். அமமையாரும் யானும் அலிராவுர் கால்னகங்கட்குகோ யாங்கன் இப்போதுவைத்திருந்த கத்தியினால் அறுதெறிந்தோம். இவையெல்லாம் நடந்தேறியது ஒன்று அவ்வது இரண்டு இமைப்பொழுதுதான் இருக்கும். அவர்கள் கட்டையறுத்துவிட்டபின் அககன்யாரிநந்த பக்கமாய்த்திரும்பினோம், அப்பொருள்களின் பேரணமையை என்னென்போம்! இதற்குள் அவன் களையர் சுவலாரவெட்டி வீழ்த்திவிட்டான். எங்கள் பாரசிகப்பெருமானை வெட்டிவதற்குக் கத்தி எந்திரின்றவன் அவ்வதிகாரியார் சுடப்பட்டி வீழ்த்துகிடந்தான். இப்போது எங்கள் கண்கட்கெதிரே அவ்வதிகாரி மூன்றுபெயருடனும் அப்பெரியவர் மகன் மூன்றுபெயருடனும் எதிர்த்துக் கத்திகுள்சுழற்றிக் கடும்போர் புரிநிலைக்கண்டோம். எங்கள் வாழ்நாளின்பாராத அக்கொடியதோற்றம் எங்களுக்குத் திகிலையும் மயக்கதையும்வளைத்தது. கட்டையப்பட்டதும் எங்கள் பாரசிகப்பெருமான் எங்களைகையிலிருந்த கத்தியைப்பிடுங்கிக்கொண்டு எதிர்த்துச்சண்டையிடும் அக்கள்வர்கள்மேற்பாந்தார் பின்னும் இருவர் வெட்டுண்டு கீழ்வீழ்ந்தனர். இந்நேரத்தில் இருவர் அந்தப்பெரியவர் மகனுடன் மல்லாடக்கண்டோம் அவ்வதிகாரி ஒருவனைக் கீழ்வீழ்த்தி அவன் மார்பின்மேல் மண்டியிட்டிருந்து அவனது கையிலிருந்த கத்தியைப்பிடுங்கவும், அந்தப்பாரசிகப்பெருமான் மற்றொருவனோடு கத்திசுழற்றுவகண்டு திகிலுற்றோம். இதற்குள் எந்தமையன் அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்கு உதவியாய்ச்செல்லக் கத்தியைக்கையிலெடுக்கையில் எங்கட்குப் பின்னேவந்த எங்கள் ஆட்கள் பதினெட்டுப்பேரும் உள்ளேவந்து துழைந்து, எங்கட்கு எதிரியான கள்வர்கள் நால்வரையும் பிடித்துக்கொள்ளவே, எங்கள் பாரசிகப்பெருமானும், அவ்வதிகாரியும், பெரியவர்மகனும் மீண்டனர். உடனே, எங்கள் சேவகர்கள் தாம்கொண்டுவந்த இருப்புவிவங்குகளை எஞ்சிய அக்கள்வர் ராவ்லையிலும் பூட்டினார்கள்.

இதற்குள் அந்தப்பெரியவர் மகனின் தோளிலும் முதுகிலும் உதிகள்நீறி இரத்தம் மிகுதியாய் ஒழுகினமையால், அவற்றைச் செவகிற் சிலர் துணியிட்டுக் கட்டலானார்கள். அவ்வதிகாரி தடித்தகம்பனிப்புப்பு அணிந்திருந்தமையாற் கன்கரின் கத்தியெட்டுக்கு அவர்தப்பிக்கொண்டார். ஆனாலும், அவருட்புகள் பெரும்பாலும் கீறலுற்றக் கூழிந்தன; அவரதுகையிலுஞ் சிறிதுதூயம்பட்டது. அதனையும் அவருடன் உபதாரர் கட்டினார். எங்கள் பாரசிகப்பெருமானுக்கும் மாப்பில் ஒருகேழல் அதனோ, அம்மையாரும் யானும் என் தமையனும் தணியாத்கட்டிப்புரிசுரித்தோம் இவ்வளவு நடந்ததும் ஏழுட்டுமிஷந்தான் எனருக்கும். இதற்குள் ஆறு பெயர் சின்னபின்னமாய்ச் சிதைக்கப்பட்டு மாய்க்கார்கள்! நான்துபெயர் விலங்கிடப்பட்டார்கள்! எம்மவர் இருவரும் விடுதலைபெற்றார்கள்! பழைய நாள் இரவில் அடுத்தடுத்துத்தோன்றும் மின்னல்விசகப்போல், நனைத்த நீரும்அரிய விரையோடு இவ்வளவும் அகதுணைவிரைவில் நடந்தேறின்! சமதியில்வந்த கடுப்புற்றாற்று மரங்களை யுட்கட்டிடங்களையும் பெயர்த்தெறி சல்லுட்டில் அமையாமல், கடல்நீரையுட வலக்கிக் கொகரளிக்கா செய்தல்போலச், சமதியில்மூண்ட இப்பெரும்போர் அறுவரை மடித்தமல்லாமற், பெண்பாலாராகிய எங்களிருவருள்ளகளை யுடவலக்கிப் பலவேறு உணர்வுகளால் அசையச்செய்தது. எதிர்பாராமல்வந்த அப்பெரும்புயல் வந்தவாறே தான் விரைவில் ஒங்கதுபோக அக்கடல்நீர் அமைதிபெற்றாற்போல எங்கள்உள்ளமும் ஒருகாறு அமைதியுற்றது. என்றாலும், அவரு வெட்டுண்டு பிணமாக்கிடப்பட்டவரையும், அவருடையிலிருந்தபெருகிக் கீழேபரம்பும் இரத்தத்தினையும், அந்நட்புடையவர் மகனுடம்பிற்பட்ட வெட்டுக்காயங்களையும் பாரககப்பாக்க எங்கள் மனம் திகிலடைந்தது. பாரசிகப்பெருமானையும் என் தமையனையும் பழுவும் அம்மையாரும்வந்து சுட்டறுத்துவிடுகையில், அவர்கள் எங்கோ இன்னொரு வரன்றி தெரியக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், யாங்கள் ஆரணுப்பில் இருந்ததோன்று; மின்னொளி பாடிந்தாற்போல் அந்தப் பெரியவர்களும் அவ்வதிகாரியும் அக்கள்வரிடையிற் பாயந்து அவர்களை மயலாது அவர்களிற்பலரை வெட்டிலீழ்த்தினமை ஒன்று; தம்உயர் போராத்தறுவாயில் தெய்வச்செயலாய் இருவர் சமதியிலவந்து அக்கள்வராடு போரிபற்ற இருவர் தம்மைக்கட்டறுத்துவிட அதனற் பாரசிகப்பெருமானுக்கும் என் தமையனுக்குத்தோன்றிய திகைப்பொன்று; இம்மூன்று காரணங்களாலும், சுட்டறுத்தவுடனே பாரசிகப்பெருமானு எஞ்சிய கையருடன் போர்புரியப்புகுந்தமையாலும், என் தமையன் தன் கருந்தெய்வோம் இக்கொடிய நிகழ்ச்சியில் இழுப்புண்ணக் கடைசியில் தாழ்வு கதீதியெடுத்துச்சண்டையிட முயன்றமையாலும் அவர்கள் எங்கோ தப்பாந்து கொள்ளாதற்கும், யாங்கள் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளாதற்கும்

இயலவில்லை. ஆனால், இப்போது யாங்கள் அப்பாரசிகப்பெருமாலுடைய காயத்தைக்கட்டிப் பரிகாரம்செய்ததும், அம்மையார் அவர் காலடியில்வீழ்ந்து தேம்பித்தேம்பி அழுதார்; யானும் அதனைக்கண்டு பொறுக்க முடியாமல் அழுதேன். அம்மையின் கோயில்வாயிலில் ஏற்றப்பட்டிருந்த சரவிக்ஞகரின் ஒளி எங்கள் முகத்தின்மேற்படவே, எங்களை உற்றுக் கொக்கி மிகவும்வியப்படைந்தவராய் முதலிற் தம் மனைவியான ஒரு தையாற்றாக்கி எடுத்து, மற்றொருகையால் என் இடதுகையைப்பிடித்துக்கொண்டு “ஆ! கமலா, குயந்தே கோகிலா, இதைன்றோ ஆணவேஷம்! நீங்கப்படி இதைப்பொல்லாத எடுத்துக்கு வந்தீங்கா?” என்று எங்கள் பாரசிசுப்பெருமான் எங்களிடுவரையும்நோக்கி வினவினார்.

அதற்கு யான் ஒன்றுஞ்சொல்லமாட்டாமற் பின்னும் அழு, அம்மையார் தங்கணவனானோர்க்கு “என்பெருமானே, குழந்தை கோகிலம் தெய்வத்தினுதலியால் இயலிடத்தினின்றும் தப்பிவந்து எங்களை இங்கே அழைத்துவந்தாள்!” என்ற ஒருவாறு தமதமனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு கூறினார். இச்சொற்களக்கேட்டு எந்தமையன் என்னகையப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டான். யாங்கள் இங்கிலையிலிருக்க, எங்களுக்கு எதிர்ப்பகததே சண்டைநடந்த இடத்தில் அந்தப் பெரியவர் மகன் காயப்பட்டாக கிடைத்து உணர்வீழ்ந்துகிடத்தலின் அவளுக்கு எங்களுடன்கூட ஆடவர் சொல்லாரும் பரிகாரஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். இப்போது என் அம்மையார்க்கு உறவனரான ஆட்கள்அறையும் தமதுநிலை தரக்குவரப்பெற்றவர்களாய், எங்கள் பாரசிசுப்பெருமானிடம் வந்து வணங்கினர். இந்நேரத்தில் அப்பெரியவர் குகையினுள் மெல்ல நுழைந்தோடுமவந்து தம் மகன் காயத்தால் இரத்தஞ்சோர உணர்வீழ்ந்துகிடப்பதைக்கண்டு ஆற்றப்பெற்ற தயரம்மிககவராய் “அப்பா, குமாரசாமி தள்ளாத எங்களைக் கைவிட்டாயோ!” என்று அங்கிருந்தவர் எல்லாரும் மனங்கவராய் அழுதார். ‘குமாரசாமி’ என்னும் பெயரையும், பூப்பெரியவர் குரலொலியினையுங் கேட்டதும் என் அம்மையார் திடுக்கிட்டு அவரிருந்தமுகமாய்த் திரும்பிநோக்கினார். இதற்குமுன் கிளைவழியில்கின்ற அப்பெரியவர் தம்மகனுடன் பேசியதைக்கேட்டபோதும் அம்மையார் இதனைக் கிடுக்கிட்டார். சிந்தியில் அம்மையார் தமது பாரசிசுமொழியற்ற சிலவற்றைத் தங்கணவனார்க்குச் சொல்ல, அவரும் அன்னையாரும் அப்பெரியவரிடஞ் சென்றனர்; யானும் எந்தமையனும் அவாபிறகே ஓசனமேனும். அப்பெரியவர் கீழேகிடக்குந் தம்மகன்மீற்த் குனிந்து வருந்த, எங்கள் சேவகரெல்லாரும் அவவிருவரையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றனர்; அவுதிநாரி காயககளில்ஒழுதும் இரத்தத்தை நிறுத்தல்வேண்டி அவற்றைத் தூண்களாக்கடிக குளிர்ந்தநீராவலிட்டு நனைத்துக்கொண்டேயிருந்தார். யாங்கள் அவர்களிடஞ் சென்றதும், பாரசிசுப்பெருமான்

எங்கள் ஆட்களிடமிருந்த ஒரு விளக்கைவாங்கி, அதன் ஒளி அப்பெரியவர் முகத்திலும், அவர்தம் மகனார் முகத்திலும் படும்படிபடித்தார். அவ்விருவர் முகங்களையும் நோக்கவே, என் அம்மையார் உடலும்பதற் அப்பெரியவர் பக்கத்திற்போய்க ஈழேசுந்தி அவரது கைப்பாட்டித்த “அப்பா!” என்று நடுங்கிய குரலித்கூறிப் பின்னா, அவரது மகனாரைக் கூட்டி “இவன் நம்ம அண்ணா குமாரசாம்பா” என்று அழகுபடிவினவினார்.

அச்சொற்களைக் கேட்டதும் அப்பெரியவர் நிரூபித்த தயமைமார்முகத்தை உற்றுநோக்கி “ஈயோ! கமலாம்பா! என் அருமைக் குழந்தை! இத்தனை வருஷங்கள் புக காணாமற் போய் இப்போது இங்கு எப்படி இருக்கிறீர்களோ அதிலுடங்கார்!” இவன் உண்குமைமான் குமாரசாம்பால்லவா!” என்று சொல்லையில் அவர் கமலாம்பாதுதனை ஆற்றமுடியாதவராய் மேற்கொண்டு பேசமாட்டாமல் உள்ளம் கைநடுங்கி அழுகார். இங்கித்ச்சிசையைப் பார்த்ததும் என்னொன்று விளங்காமல் விவரித்ததைப்பும் அடைந்தேனாடினும், அவ்விருவரது உணர்வுகளை மனது சிறிதுந் தாங்காமல் யானுந் கண்ணீர்செறிவேண. எந்தகமலாம்பா பாசிப்பெருமானும் ஏதம்பொமல் மரமேயால் அந்சவற் குந்நாறைய அதிகாரியும் சேவகரும் எவகன் ஆட்களும் கமலகொன்றும் விவரிக்காமல் யாவ் தாம் ஒருவரைமயாரு பாபாது “சகலனை” என்று கமலகதாம்வினவுந் குறிப்புடையவராய் வியப்புற் பின்றனா. இவருந் துணனறிவும் மனத்திட்பமும் வாங்கவரான அவவநிகாரி எவகன் நிலைமையைப் பார்த்து இரக்க முடையவராய் அந்தப்பாபுவரைமேற்கி “உட்கன் மகனுக்கு அபாயம்இல்லை. இரத்தம் நன்னுமோயவிட்டது நிகமான சிகிச்சைசெய்தற் பிடித்துக்கொள்வாரா. இப்போது நீங்கள் இங்கே வருந்திக்கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை. மேற்கொண்டு ஆலேவணமுவைதீப் பார்க்கவேண்டும். உங்கன்மகனை நான்ககாலிலுடையபாபவைத்தியசர்லக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்.” என்று சொன்னார் அச்சொற்களைக்கேட்டு அவரும் அம்மைபாருமயாகளும் மனநடுங்கிநேறும். அந்தப் பெரியவரின்மகனார் இன்னும் உணர்வற்ற நிலைமையிலேயேயிடந்தார். விடிந்தவுடன் மயகந்தெளியுமென்றும், அவர் ஆறங்கநாட்டாரென்றும் ஆடவர் எல்லாருந் கூறினா.

● சிறிதுமுன் நடந்த சண்டையில் உயிரோடு பிடிபட்டவர் நான், கன்வரேயாகைபால், இறந்துபட்ட மற்ற அறுவரில் நால்வர் கன்வராகவும் மற்றிரண்டுபேர் வேறு ஆட்களாகவும் இருக்கவேண்டுமென உணர்ந்தேன். இத்தனை துன்பங்களுக்குக் காரணராயிருந்து, இப்போது இரத்தப்பட்ட அவ்விருவர் யாராயிருக்கலாமென்று யான் அப்பெரியவரைக் கேட்டேன். அவர் தாமும் அவர்களை இத்தற்குமுன் பார்க்க நேரவில்லை

யென்று கூறினார். அதன்மேல், ஒருவிளக்கைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டுபோய் அவ்விருவரையும் உடமடப்பார்க்குமபடி எந்தமையினை வேண்டினான். வெடமிண்டு கிடக்கும் அப்பிணங்களிரண்டையும் போய்ப்பார்க்க அச்சமும் அருவருப்பும் உற்று முதலில் அவன் பின்வாங்கினாலும், பின்னர் என்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அவன் அவர்களிடம் செல்லவே, யானும் அவன் பற்சென்று அவ்விருவாபகூத்தும் சிந்தேன். என்சமையன் டிடித்த விளக்கினொளி அவ்விருவர்க்குளினும் பட்டது. 'ஓயோ! இப்போதும் என் கண்ணெதிரே தென்பட்ட அவ்விண்ணு முகமே' ஓயோ! பார்த்ததும் என்னைமறந்து "ஓயோ! ஓயோ!" என்று அவ்விண்ணன். எந்தமையன் "ஓ! அப்பா! இதைன்ன பொல்லாதகாலம்!" என்று இவ்வந்த கூவினான். உடனே அபதப்பாரசிகப்பெருநாளும் பெருமாட்டியாரும் எம்மண்டைவந்து நோக்கினார்கள். அவர்களும் அவ்விண்ணு முகங்களையும் பார்த்ததும் "ஓயோ! இதைன்ன கொடுமை!" என்று சொல்லிப் பெருவியப்புற்றது நிகழ்த்துந்நராகள. யானே கண்ணாவிட்டு "அப்பா! அப்பா!" என்றுகதறினேன். இப்போது அப்பெரியவரும் என்பககத்தேவந்து அவ்விருவரையும் பார்த்தார். ஆனால், அவர்கொன்றும் புலப்படவில்லை அதன்மேல் அவர் என்னை வியப்பு-னோக்கி "அம்மா, நீ ஏன் இவ்வப்பாவிப் பயலுக்காக இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு அழுகின்றாய்? உண்மையான ஏனியாமற சொல்லு!" என்றகேட்டார். யான் என்கண்ணைரத் துடைத்துக் கொண்டு "பாட்டா, இவர் என்னைப் பெற்ற தப்பினா! இதோ அவாபகத்திற்கிடப்பவன்ருள் இவ்வளவு துயரத்திற்குத் துன்பத்திற்குத் துயரணமான சேதராமன் என்பவன்; இவனைப்பற்றித்தான் பேசுதலேன் முதலில் நுந்தியப்பட்டுவந்தேன். இவனாலேதான் என் தலைதமடிந்தார்!" என்று அழுதுகொண்டே சொன்னேன். என்சொந்தலுக்கேட்ட அப்பெரியவர் "யமுற்றவராய்" என்ன குழந்தாய், இவ்வப்பாதகன் உன்தகப்பனா! ஓ! ஓ! நான்நம்பமாட்டேன். இவ்ந்தக் கொடியவனுக்கு இவ்வளவு உயர்குணமும் அழகும்வாய்ந்த நீ பிள்ளையாப்பிற்நதிருவகமுடியாது. நீ ஏதோ ஆன்மாருட்டததால் இவனை உனதந்தையாக நினைத்துவருகுகிறாய்" என்றார். இதற்குள் எந்தமையன் "இல்லை, இல்லை, இவர் எவ்வளவுதப்பினாராம்!" என்று உறுத்திச் சொன்னான். அகன்மேல், அவர் என்னையும் எந்தமையனையும் உற்றுப் பார்த்துப் பின்னும் வியப்புடையவராய் "ஆம், உனக்கு இவ்வளவுதமையமாய் இருக்கலாம். உககள் இருவர்முடிமும் ஒரேஅசசில் வார்க்கப்பட்டனபோல் அவ்வளவு ஒத்திருக்கின்றன! ஆனால், உககளிருவாக்கும் இவ்ந்தக் கொடியவன் தந்தை என்பதை நான் எப்படி நம்புவேன்!" என்று சொல்லிப், பிறகு அந்தப் பாரசிகமும்மையானோர்க்கி "கமலா, இவர்கள் இருவரும் உன்மக்களோப்போற் காணப்படுகின்றார்களே!" என்றார். அந்த

[illegible]

எங்கள் பார்சிகப்பெருமான த. ஆக்டோபர் 19, 1911-ல்
கூடாத எந்தநகைப்பாடுகளையும் பிழிந்ததிலிருந்து உதவி
ஆனந்தத்தினை ஏழ்வுருவாகியுள்ள கட்டிடம் பிழிந்ததிலிருந்து
காக மிகவும் துயரம் அடைய வேண்டாம் என்று அங்குள்ள பிழிந்த
சிக அன்னையாரும் பெருமாவும் என்னும் என்னுள்ள பிழிந்த
மொழிகள் பலவற்றைச் சொன்னார்கள் அங்குள்ள பிழிந்த
சேவகர்களும் உழிவோடு பிழிந்தப்பட்ட காளா நாவை வைக்கிட்டு, இரண்டு
துபேன கள்ளவரலாறுகளையும், எங்கள் ஆக்டோபர் 19, 1911-ல்
சொன்ன இம்மலைகளுக்குப் பிழிந்தவந்த வரலாறுகளையும் பிழிந்த
எழுதிக்கொண்டார்கள்; அவற்றோடு தொடரப்பட்ட மட உழிந்தவர்களையும்
மொழிந்தவையும் கேட்டுக் குறித்த கருவிகளைப் பிழிந்த, அங்குள்ள

கள் விருப்பப்படி இறந்துபோன கன்வர்களை அடக்கஞ் செய்யவேண்டிய உகைகளும் தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டன. இப்போது விடியும் நேரமாயிற்று. அப்பெரியவரின் மகன் இப்போது கண்விழித்தார். விழித்ததும், அருந்துதற்குத் தண்ணீர்வேண்டுமென்று கைக்குறிகாட்டினார். உடனே யான் கோயிலின் உட்சென்று அம்மைதிருவருவத்திற்குப் பின்னேயுள்ள அருவிநீர்க்குட்டத்திலிருந்து தண்ணீர் முகந்துவதேன். அம்மையா! இப்போது தமக்குத் தமையனானவரென்று தெரிந்த அவர்க்குத் தாமே அதனைப் 'பருக்கக்கொடுத்தார். அவ்வளவு கொடுக்கையில் அவர் அம்மையாரது முகத்தை உற்றுப்பார்த்து வியப்புற்றார் என்பது அவரது முகத்தில் நெரிந்தது. ஆனாலும், அவரால் பேசக்கூடவில்லை. தமது மார்பிலுள்ள வெட்டுக்காயத்தைத் தொட்டுக்காட்டி மறுபடியுக்கண்களை மூடிக்கொண்டார். பக்கத்தில் நின்ற அதிகாரி அவரதுநரம்பை ஆராய்ந்து பார்த்துச் "சிறிதுந் காலநதாழாமல் இவரைப்பம்பாய் மருத்துவச்சாலையுக்குக் கொண்டு போகவேண்டும். இவரது உயிர்க்கு ஏதும் இடரில்லை யென்றாலும், கத்தியின்முனைகுத்தி இவரதுநெஞ்சப்பை சிறிது பழுதா பட்டிருக்கின்றது. அதனை விரைவில் சீர்திருத்தவேண்டும்" என்று மகாராட்டிராத்திற் சொன்னார். அதனைக்கேட்டதும் தம் மனைவியாரை அழைத்து வருதற்பொருட்டு அப்பெரியவர் அக்குகையைவிட்டுச் சென்றார். சேவகர்களும் எவர்கள் ஆட்களும் ஒருங்குசேர்ந்து, இறந்துபோன கன்வர்களையும் சேதாரமானையும் உடம்புமுழுதும் துணிசுற்றி 'இறுக்கிக் கட்டி, இரத்தக்கறைபடாத ஒட்டித்தில் வரிசையாகக் கிடத்திவைத்து, இரத்தம்பட்ட இடங்களை யெல்லாவும் சமூலித் துப்புரவுசெய்தார்கள். அவ் அதிகாரி தம் சேவகரில் நால்வரைப் பிடிபட்டகன்வன் ஒருவனோடுமே போக்கி இறந்துபோன கன்வரின் மனைவிமககளையும் பிடிபட்ட கன்வரின் மனைவிமககளையும் வீரையில் அழைத்துவரும்படி ஏவினார்.

பேரப் ஒருமணிநேரத்திலெல்லாம் அநகப்பெரியவர் தம் மனைவியா றோடும் குகையினுள்உந்நார். உந்துழைந்ததும் அப்பாரசிக அம்மையா றுடிச்சென்று ஆண்டில் முதிய அநதப்பாட்டியைக் கட்டிச்சொண்டு 'அம்மா' என்று அவரை, அநதப்பாட்டியும் அவரைக் கட்டிக்கொண்டு 'கண்மணி கமலா' என்று அவரை இவ்விருவரது ஆற்றமையுங்கண்டு என் னெஞ்சம் நெகரு நெக்கு உருகியது. பின்னர் அவ்விருவரும் குமாரபாமி என்னும் அப்பெரியவர் மகனண்டையிற் போய் அழ, உடனே அவர்கள் விழித்து 'அழாதே' என்னுங்குறிப்புத்தோன்றக் கைமயர்த்தி மறுபடியுங் கண்களைமூடிக்கொண்டார். அப்பெரியவரும் எவர்கள் பாரசிகப்பெரு மாளும் யாங்களும் அவ்விருவரையுந்தூக்கித் தேற்றினோம். அவர்கள் தேறுதல்எய்தி அமைதியுற்றபின் அப்பெரியவர் தம் மனைவியாரை

கோகீழ் “பொல்லாத இக்கன்வரோடு சேர்ந்து சேதரா மஹா ஓடுக தான்!” என்று துயரத்தோடு கூறினார்.

அதுகேட்டதும் அகத்தப்பாட்டி மறுபடியும் மனக்கலங்கி “‘மேல’ தன் தாய்தந்தையரை அறியாமல் நம்மடம் வளர்த்து வந்த அயலாரா மாண்டான்” என்று வருத்தி அவன்கிடங்க ஓடச்சுற்றிப்போய் அவனைப் பார்த்து நைந்தழுதார். • அழுது ஓங்கியதன், அவன்பக்கத்திலே நகை கண்டையாரைப்பார்த்துத் திகிலடைந்து “ஓ! பு! இமதன்ன கொடுமை, சேதராமன் பக்கத்தில் சேதராமன் தலைகாட்டி மாணிகிடங்க நாறே!” ஐயோ! என்முத்தமகாகுதி எப்படியாகுமே!” என்று அறிஞர்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும் யான் அடைந்த சிவந்தருத்தன்ம கிற்தும் ஓர் அளவிலே அப்பெரியவர் சொல்லியபடியே எல்லாம் ஒருபெருஞ்சிக்காய்த்தான் தோன்றின. எண்க்குணம் மீற வந்தாரா நிகைப்புற்று நின்றேன். இசைத்து அகத்தப்பாட்டி அம்மாமா தம் சாயெனத்தொந்த அப்பாட்டியை நோக்கி “அம்மா, புது சேதராமன் குடி ஓரல்லர். இங்கே, இந்தக் கோகிலாம்பாளாகுடி அமேலாந்தம் கட்டி மணியத்திற்கும் அவர் தட்ப்புறா. நீ வந்தோடிய நல்லாப எண்ண வந்தாய்!” என்று மொழிந்தார்.

சிறிதுநேரம் அகத்தப்பாட்டி தனது துயரத்தையும் மறந்து ஆழ்ச்சி வினைவிலிருந்தார்; பிறகு எம்மருவரை மயங்கப்பாடசார் பாடகன் “பாட்டி, நாடகத் தாம் இவர்பிள்ளைகள்” என்று அம்மையாரை சாந்தமா உறுதிப்படுத்திக் கூறினோம்.

அப்பாட்டி தம்மையே தாம் கொஞ்சகாண்ட ஒரு குழிப்புண்ட வராய் “இல்லை இல்லை சேதராமன தான் இவருடைய மன் நீங்கள் இருவரும் இதோ உள்ள என்னுளையங்கள் நம்வாம்பாள் பிள்ளைகள்” என்று எங்களை நோக்கிச் சொல்லிப், பன்னாத்தம்மகளைப் பாடசார் “என் எண்மணி, கமலா, இப்பிருவரும் உள் ஈடைய உண்ணையான பிள்ளைகள்!” என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

“அம்மா, இவர்கள் இருவரையும் என்மகனென்று மேலாசுவதான் எண்ணியிருக்கின்றேன். ஆனாலும் இவர்களை மாணை வையிற்றிற் பிள்ளைகளாகப் பெறுமகல்வினை செய்தேன் அல்லேன்!” என்று கம அன்னையின் நினைவுச்சகிய உணர்ச்சியைத் திரிந்தது யார்போல வலிப்புத் திருண்போலவே புன்னார்.

அதற்கு அகத்தப்பாட்டி புன்சிரிப்புக்கொண்டு சற்றிலும் கொங்கினா. சிறிதுவிலகின்ற அகத்தப்பாட்டிக்குப் பெருமானைப் பாடத்தம் ஒருபுது வினைவுதோன்றப்பெற்றுத் தம் மகன்பகதாய்த்திருமப் “அம்மா கமலம், ததோநிற்கும் அவர் அகத்தப்பாட்டிகளார்போல் தோன்றாதே” என்று பழைய ஒருநினைவைக்குறித்துக் கேட்பார்போல் வினவினார்.

“அம்மா, அதேபார்க்கார்தாம்! அவர்தாம் என் அருமைக்கணவனா!” என்று உறத்திச சொல்லித் தம் அன்னை சொல்லியதற்கு இணங்குக் கொள்ளாள்.

“அது சரிதான். நீ அப்போது பெற்ற இரண்டு பிள்ளைகளோப் பற்றி மறந்துபோனாயோ?” என்று அந்தப்பாட்டி கேட்டாள்.

“இல்லை, அம்மா; ஆனால், அவ்விரண்டு குழந்தைகளும் அப்போதே சிலநாட் செலிவ் இரந்து போனதாகவன்மீது பேச்சு வந்தது.” என்று என் பாரதிக அம்மைப்பா கூறினாள்.

“குழந்தைய, நான்செய்ய முற்றததை நீ பொறுப்பேண்டும். இரட்சியம் வெளிப்படாதிருக்குப்பொருட்டு அப்போது அப்படி ஒருபேச்சு வாச்செய்தேன். நீ முதலில் பெற்றது ஓர் ஆணகுழந்தை; அந்தநாளில் உன் தகைய பெற்றதம் ஓர் ஆண்குழந்தை. உன்குழந்தைய உன் தகைய உ அரியாமல் அபரிடங் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்து, அவன் குழந்தையை ஓர் எழுப்பார்ப்பாத்தியிடங் கொடுத்தது உளாத்தவருத்தேன். அந்த பாப்பாசாவிடமும் பிறகு எத்களிடமும் வளராத அந்தச் சேதநாமல் சாவு இடோ மாணங்கிடத்தும் இத்தச்சேதநாமன்! பன்னாறு ஆண்டுகாலநாடுகடித்து நீ ஒருபெண்குழந்தை பெற்றபோது, உன் தகைய அத்தகாசிய ஒரு பெண்ணினோம்பற்றாள் அவளுக்குத் தெரியாமல் உனக்கு பெண்குழந்தையையும் அபரிடம்கொப்பித்தது, அவள் பெற்ற பெண்ணினோபை மூன்சொன்ன எழுப்பார்ப்பாத்தியிடங் கொடுத்த உளாத்தது உத்தேன். ஆனால், அப்பெண்ணுந் தை மூன்றாம் மாதத்தில் இறந்து போயிற்று. “பெற்றகுழந்தை” இரண்டும் உனக்குகை குழந்தைகளாகவும் அல்லாமல், அவன்கணவனா இடோகிடகடும் என மூன்று மருமகனாகவும் வளர்ப்பாட்டுவதன். அக்குழந்தைநாடுகடும் பத்துப் பன்னிரண்டெய்தாகிடு போது உன் தகைய ஒரு பெண்குழந்தைபெற்றாள் என்றும், அக்குழந்தைக்கு இப்போது யயதுஎட்டு என்றும் கேள்விப்பாட்டுடன்.” என்று அந்தப்பாட்டி கூறினாள்.

“என் தகைய குழந்தைகளை அவருக்குத் தெரியாமல் எப்படி அகற்றிடுப்’ வன் அபற்றிடுப்’ என்குழந்தைகளையே ஒருவரிடங் கொடுத்து வாரச்செய்யாமல் என தகையிடம் சேர்ப்பித்தது என்? அம்மா, அவ் உணவை உலோ எனக்கு விளக்கிச்சொல்லவேண்டும்.” என்று என் அபமைமார் தமையாகக்கேட்டாள்.

“நான் அப்போது பட்டதூன்பம் உனக்குத் தெரியாது. நன்றாய் வாழ்ந்த நமது குடும்பத்திற்குக் கொடியவறுமை வந்தது. உனக்கு அப்போது பன்னிரண்டு யயது, உன் தகையகைக்குக் கிட்டத்தட்டப் பதினாறு குடியது. நீங்கள் இருவரும் மங்கைப்பருவம் அடையுமுன் உங்களை மரமரதவழக்கப்படி தகையாப்போக்குக் கல்யாணம்பெய்து கொடுக்க

[illegible]

உறுதியாக அமர சூழ சமர சூழ
மரவி மர நெக்கு எப்படி மரவி மரவி மரவி மரவி
மரவி மரவி மரவி மரவி மரவி மரவி மரவி மரவி

மரபுடைய அகத்தொடர்பு அச்சமாதரவாக ந
வாத துண்பமம் உது ிடுவென 2 டு, 56 ம 30 67 1800
தற்புள்ள கொள ருப்போட விட்டதானை வகி லா வ டி ம வ
லோபாகிய ராச அருடந்ததுண்பதன்கள பழ ரா லு ம ர னுதன
மமருடக உயிருநதாலும், மருவப்பருவ உருநத நுரு
ணணணணணணணணண உருகநா நீலை மகசா, ரா உ ரு நகர
மகாபுரர நமமபராபராபரளின ககரை (சுரப பகாரம
மகவலை னெனுவியெரத்தின ஹமகாண உருகநா
நுருகதம னாபுரதமருமகர பலவிட்டகநா ற மரணமசுர
மயமால உருத மகன்களக கலயாணம மசா தும ராணமர
அப்போது னெனிடமிருநத ககர பண கலோபய மமசு பகரு

ஆயிரநூலாநான் செல்வநிற்கக்கூடுமென்று தெரிவித்தேன். அவர்கள் இடைந்து உடனே உந்தமங்கையாகக் கட்டிக்கொண்டார்கள். கப்பாணம் முடிந்தபின் உந்தமங்கை மடகைப்பருவம் அடைந்தபிறகு கல்பாணம் செய்யப்பட்ட உண்மை எல்லார்க்கும் தெரிந்துவிட்டது! உன்பட்டம் பனதமங்கை அம்மையிடக் கொழுமையாய்நுத்தி, உன்னை அப்போது பார்த்தும் மெய்ப்பாஸார்சிவர் உன்னை யோழுவோடு கருகியபீர்க்குதலையும் அறிக்மென். அசனாள், உந்தமங்கை கல்பாணம் நடந்தபோது அகத்தருள்னை அழகுதம்பி பாறாபடி திட்டம் பண்ணினேன். கல்பாணம் நடந்தபிறகு உன்னை அவர்கள் அகத்தகத்து அழகுதம்பி பாறாமல் அம்மையாருககாக்கிவைத்தாந்மேன். என்ரு சொல்லுபபோது.

“ஆம், அம்மா! அதனால்தான், இங்கே பப்பா என் தமகனாக வந்தான் என்பதை அறியாதது போலவே! நான் உன்னோடு நகரின் எஞ்சிய ஆண்டுகளிலுட்கூட இவ்வாறு பார்த்ததேயில்லை! உன்னையும் என் தமகனாய்ப்பு மற் கொல்லாந் தபு காண் விட்டேன்! நிகர்து சற்றேறத்தகுறையப் பதினேழு தினமெங்கு நுநகரக் ஆபவிட்டது! யான், இக்கரண வில அம்மாவார்த்த முழுது பழுது பட்டு வேராகப் பழுப்பதை அடைந்த என் தமகனாய் இரண்டாருமுறை நான் காண திடுக்கிற் அவ்வாறு நின்றேன் என்று நான் தெரிந்துகொள்ள வல்லாமா போனோன்! ஆனாலும், அவன் என்னைக் கண்டபோது என்னை இன்னும், போனதென்கிறதென்னாகக் கண்டதால் பிச்சி இல்லம், பார்த்தாரை படைத்து ஒரு பார்த்து வந்ததை மனைவியார் இருப்பதெனும் என்றே நினைக்கின்றேன் அங்கு நகரக் கும்ப நாண் கேட்டவையாகத் திருநதையம் தக்கவிடை சொல்லவில்லை” என்று என் அன்னையாருமாற்றந்தார்.

“...ண்ணம்மா! நல்லம், நான் பட்டதுள் பட்டான் என்னை வந்து வந்தது
 னால், அதுவரை அடக்கமுடியாமல் உங்களுக்குச் சொன்னேன். நம்மவீட்
 தில் ஆண்பாலார் எப்பருமில்லாருமால், நான் உன்னையவந்துக் கருத்
 தாய்ப் பாதுகாத்துவந்தேன். நம்ம உறவினரெல்லாருஞ்சேர்ந்தா நம்மை
 புறம், உன் தமக்கை அவன் உணவன் அவர்கள் விட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லா
 ரையும் சாதிவையிட்டு விட்டுவிட வந்துவிட்டார்கள்! இதுவும் நாமக்கொரு
 நன்மைமாகுத்தான் முடிந்தது. அசுரனும், உன் தமக்கைகணவன் நன்
 டெயல் வருத்தமாய் நம்மவீட்டிற்கு வருவதில்லை; அவனைச் சோதனவர்க
 ளும் வருவதில்லை; உன் தமக்கையையும் நம்மவீட்டிற்கு அனுப்புவ
 தில்லை. நான்மட்டும் வேண்டியபேரது உன் தமக்கையைப் போய்ப்
 பார்த்துவந்தேன். இப்படி நடந்தவருகையில் திடீரென்று நீ காப்பயநி
 யானாய். அதைக்கண்டதும் நான் விடவிருந்தவன்போல் ஆனேன். உன்

னைப்பார்த்தே நான் எல்லாத்தன்பங்களையும் பொறுத்தவந்தேன்! கனியில் உன்னாலும் தன்பம்வந்தே! என்று நினைத்தநினைத்து ஆரத்தாயரத்திற்கு ஆளாகினேன். அப்போது உனக்கு நான் எவ்வளவோ புத்திமதிகள்தொன்னேன். நீயும் எனக்கு உண்மைபச்சொல்லிவிட்டாய். நீ கர்ப்பவதியாயிருப்பதை நம்மவர் தெரியாமல் மறைத்துவைக்க நான் பட்டபாடு சசனே ஆறிவான்! நல்லவேளையாய், யார் செய்தபுண்ணியமோ உனதமக்கையம் அதேகாலத்திற் சூல்கொண்டான். அவன் பத்து மாதமுங்கழித்தது ஓர் ஆண்மகவு ஈன்றான். அப்போது அவள்கணவன் ஊரிலில்லை. அவனைச்சேர்ந்த பெண்பாலாரில் பெருங்கியஉறவினரும் நாலுந்துநாட் கழித்துத்தான் உதவிக்குவந்தார். அதனால் மருத்துவச்சரையும் நானுந்தான் உன் தமக்கையின் பிரசவத்துக்கு அறையில் உதவி யாயிருந்தோம். அவள் குழந்தைபெற்ற மூன்றாம்நாள் நீ நம்மலீட்டில் மகா செளந்தரியமுடைய ஓர் ஆண்துழந்தையைப் பெற்றாய். உடனே மருத்துவச்சரியும் நானுமாய்க்கவந்த உண்துழந்தையை உனதமக்கையிடம் சேர்ப்பிக்கத் தீர்மானஞ்செய்தோம். அப்போது சசன் எங்களுந் துப்பன் ஹமோர் உதவிசெய்திருந்தார். உன் தமக்கை பிள்ளைபெற்ற பெருவருந் தத்தால் சன்னிகண்டு நாலுந்துநாள் தன் மணர்வு தளக்கு இல்லாமலே யிருந்தான். அதனால் உன்பிள்ளையை அவன் -மூர், அவன் பிள்ளையை ஓர்வழிப் பார்ப்பாத்தியிடமுந் தோர்த்தபாது எனக்கும் மருத்துவச்சரிக்கும் எளிதாயிருந்தது. நீபெற்ற அந்த ஆண்பிள்ளை சொல்லுக்கு அங்கு காத அழகுடையதாயிருந்தமையால், அவைப் புறத்தியான் ஒருத்தியை கொடுக்க என்மனன் துணிபவல்லோ உன் தமக்கையின் பிள்ளைபோகற் பாய் அழகில்லாமல் இருந்ததனால் அனாத் புறத்தியாளி கொடுக்க மனம் வந்தது; அப்படிக்கொடுத்ததாலும், அந்தத்தியை நயன் செவ்வையாக வளரும் பொருட்டு நான் பட்ட தன்பம் கவலனை அறிவார். பிறகு உன் தமக்கை சன்னிதீந்து குழந்தையைப் பார்த்ததில் அவ்வளவு அழகாய் குழந்தையைத் தான் பெற்றதைக்குறித்து அளவிந்த மகிழ்ச்சி அவுடனே அதனைக் கண் ணுச்சுருத்துமாய் வளர்த்தவந்தான். அவன் கணவனும் தன்குழந்தையின் மெண்ணிய அதனி -கது அளவில்லாத ஆவச வைத்து வளர்த்துவந்தான். அவ்வளவோடு எல்லாம் இரகசியமாகவே நடந்தபோயிற்று. உன் தகப்பனும் தமையனும் இல்லாமல் யான் ஒரு மையால் துன்பப்பட்டாலும், பிறகு ஒருவருவதம்வரையில் உன்னைப் பற்றிய மட்டில் கவலைக்கு இடமில்லாமல் இருந்தேன் ஆனால், அவ்வொரு வருஷம் போனதும் மறுபடியும் நீ கர்ப்பவதியானாய்! மறுபடியும் எனக் கீண்டான அச்சமுங் கவலையுந் தன்பமும் இப்போது நினைத்தாலும் நான் உயிர்போய்விடும்போல்தோன்றுகிறது! உன்னைக் கடிந்துகொள்ளவும் எனக்கு மனம்வரவில்லை. நான் முதலிற் சொல்லிய புத்தி மதிதான்

கடந்து கடந்ததற்காக நீ உன்னையே மிகவும் கொந்தகொண்டு என்முதத்
தைவறிட்டுப் பார்ப்பதற்கே நீ நாணமுற்றாய் என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டேன். மனவருத்தத்தால் உன்னையே நீ மாய்த்துக் கொண்டால்
என் செய்வது! என்று எண்ணிப்பார்த்துக் கடைசியாக நானே உனக்கு
ஆறுதல் சொல்லுவானேன். என்கண்மணியாகிய உனக்கு ஒன்று
பேரிந்தால் நான் எப்படி உயிரோடிருப்பேன்! என்று எண்ணிக் கலங்கி
னேன். ஏழைகளாகிய நம்முடைய முகத்தைக் கடவுள் மறுபடியும் இரக்
கசுதோடு பார்த்தார். நீ சூல்கொண்ட அந்த மாதத்திலேயே மறுபடியும்
உன் தாமக்காக சூல்கொண்டாள். அதைக்கண்டு போனவுயிர் மீண்டுவந்
தவிராப்போல் ஆனேன். பத்தமாதமுட்கழித்து நீ முதலில் ஒருபெண்
குழந்தை ஈன்றாய்; அது பெருந்நிலை எனக்கு உண்டாக்கியது. அன்
னந்தன்னைரும் இல்லாமற் கடவுளை வேண்டினேன். நீ மகவு என்ற
இரண்டாமாள் உன் தமக்கையும் ஒருபெண் மகவு ஈன்றாள். ஆனால்,
இந்தமுறை பின்னும் ஓர் இடைவெளி போகிறது. உன் தமக்கை கணவ
னும் வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களும் இச்சமயத்தில் வீட்டிலேயே யிருந்தா
கள் இதற்கென்ன செய்வதென்று நான் வருத்தப்படுகையில் எனக்குப்
பெருதவியாய் இருந்த மருகதுவச்சி ஒரு மயக்கமருந்தை என்னகயிற
கொடுத்தாள். அதை என்மனசாட்சிக்கு மாறாக உன் தமக்கைக்கும் அவள்
வீட்டிலுள்ளார் அனைவர்க்கும் கஷ்டயாத்திலும் சாப்பாட்டிலுங்கலந்து
கொடுத்துவிட்டேன்! உன் தமக்கை பிள்ளைபெற்ற அதேஇரவில் எல்லா
ரும் மயக்கம் அடைந்து நன்றாய்த் தூங்கினார்கள். உடனே, நீ பெற்ற
அழகே ஒருவடிவெடுத்தாற்போன்ற அந்தப் பெண்குழந்தையை உன்
தமக்கையிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பித்த, அவள்பெற்ற அழகற்ற
பெண்பிள்ளையை முன்சொன்ன ஏழைப் பார்ப்பாத்தியிடமே கொடுத்து
வளர்த்துவந்தேன். ஆனால், அக்குழந்தை மாந்தத்தால் மூன்றாம்மாதம்
இறந்துபோயிற்று! இப்படியாக இரண்டாம்முறையும் நமது இரகசியம்
வெளிப்படாதபடி அருள்செய்த ஈசனுக்கு அல்லும்பகலும் என்வணக்கத்
தைச் செலுத்துக்கொண்டு, இனிமேல் இப்படிப்பட்ட துன்பத்திற்கு நீ
புட்பு செய்யலாகாதென்று நான் உன்னைக் கெஞ்சிக்கேட்டுவந்தேன்.
பிறகு மூன்றாமாதம் ஆனதும், ஒருநாள் விடியற்காலையில் நான் கண்
விழித்துப்பார்க்க, ஐயோ! மகனே! உன்னை நான் காணவில்லை! இப்படி
யும் என்னைவிட்டு நீ அகலலாமா!” என்று சொல்லி அப்பாட்டி அந்த ய
ரத்தால் விம்மிவிம்மி அழுதாள்.]

அதைக்கண்டு என் அன்னை அப்பாட்டியைத்தேற்றி. “அம்மா, இப்
போது எல்லாவற்றையும் என் ஒளியாமற் சொல்வதிற் குற்றமில்லை.
வியாபாரத்தின் பொருட்டுப் பம்பாயிலிருந்து சென்னைக்குவந்த என் கண
வனார் அப்போது நம்மவீட்டுக்குப் பக்கத்துமானிசையிற் குடியிருந்தார்.

அப்போது அவரும் சிறுவயதினர். ஒருநாள் விடியற்காலையில் தலைமுழுவிலும் மேல்மாடியிற் சென்று எண்கூத்தலை நாம் புலத்திக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவரும் தமது மேன்மாடிமேல் தனியே உலவிக் கொண்டிருந்தார். அவர் என்னையும் யான் அவரையும் பார்த்தோம். அம்முதற் பார்வையிலேயே யான் அவரையினறியும் அவர் என்னையினறியும் உயிர்வாழமுடியாதென உணர்ந்தோம். எம்மிருவர்க்குள்ளும் உண்டான அன்பின்பெருக்கை என்னால் எடுத்துக்காட்டமுடியாது; எம்மைப்போல் அன்பாற் கட்டுப்பட்டவர்களுக்கே அதன்நன்மை புலப்படும். பிராமணரல்லாத மற்றச்சாதியில் அன்பான ஒருவரை மணஞ்செய்து கொண்டால் என்ன? என்ற உன்னை யான் கேட்டபோதெல்லாம் 'பிராமணனாகிய நாம் கல்யாணம் இல்லாமற் சும்மா இருந்தாலும் இருக்காமோம் ஒழிய மற்றச்சாதியாரோடு என்னளவும் கலக்கலாகாது' என்று ஒரேகட்டாய் மறுத்தாவிட்டாய். நாளை என்னை நாம் அன்பும் பதியும் பெற்ற ஒருவற்கு யான் உரியவனேயல்லாமல், உனக்கும் நம் உறவினர்க்கும் உரியவன் அல்லேன் என்னும் உணர்ச்சிகொள்ளப்பெற்றேன். ஒரு பெண் தன் அன்பிற் குதுசலத்தை ஒரு காதலனைத் தானேதெரிந்தெடுக்கும் அறிவினைத் தெய்வத்தினருனாற் பெற்றாயின், ஈதொன்றில்லாமை மாறுபாடுக்கும் தன் பெற்றோர்க்காது உறவினர்க்காவது கீழ்ப்படிந்து டைக்கக் கடமைப்பட்டவன் அல்லன் எனினும் நினைவும் என் உள்ளத்திலே விழுந்த தோன்றியது. என் அன்பை பககவந்த காதலனையல்லாமல் அவ்வொருவனை மணக்கும்படி நீ வற்புறுத்தினால், அஃது என் கற்புக்குப் பழுதாகுமாதலால், உன்னையும் உறவினரையும் விட்டிட்டு கன்று எள்காதலானேடு போய்விடுவதொன்று அல்லது மயிர் துறப்பதொன்று என்று உறுதிசெய்திருந்தேன்." என்று சொல்லியவன்,

என்பாட்டி "அப்படியானால் நீ அப்போது உன்னை என்னை விட்டுப் போகாமல் இருந்தது ஏன்?" என்று வினவினார்.

"அம்மா, என்னைவா அப்பொழுது தம தந்தையார் கட்டளைப்படி விடாபாடி முறைகளைக் கற்றுக்கொள்வதிலும், அதனோடு நாடோறும் கல்விச்சாலைக்குப்போய் ஆங்கிலமொழி பயிலவதிலும் கருத்தாக்கொண்டிருந்தமைப்பாலும், அவர் தம் பெற்றோரின் உடன்பாடுபெற்று என்னை மணஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென விரும்பினமையால் அவர்களின் உடன்பாடு பெறுதற் குமுன்னே என்னை அழைத்துச்செல்லல் ஆகாது என்று எண்ணியிருந்தமையாலும் யான் அவருடன் செல்லாமல் இருந்தேன். மேலும், உயதழுதிந்த உன்னைத் தனியே விட்டுப்போகவும் என்மனம் இசையவில்லை. எப்படியாவது உன்னை என்விருப்பத்திற்கு இணக்கி என் காதலரை மணந்தகொண்டு, உன்னையும் என்னோடு அழைத்துச் செல்ல வழிபார்த்திருந்தேன். யான் முதற்பின்னை பெற்றபிறகாவது

நீ என்வழிக்கு வருவாயென்றுபார்த்தேன். உனக்கோ சாதிப்பற்றுத் தான் பெரிதாய் இருந்ததேயல்லாமல், என் கற்பைப்பற்றியும் யான் என் மனத்திற்குள் சந்த மணவாளனை மணந்து நன்றாய் வாழல்கேண்டுமே என்பதைப்பற்றியும் நீ சிறிதுங் கவலைப்படவில்லை. மற்ற எல்லாவகைகளிலும் எனது நன்மையைக்கோரும் உயர்ந்தகுணமும் சிறந்தசெய்கையும் உடைய நீ, அவை எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்தான் காதலுன்பையுங் கற்பொழுக்கத்தையும் சினைவுபடாமற் காக்க மனம் வைத்தாபிஸ்லை! அவ்வளவு பொல்லாத சாதிப்பற்று உனக்கும் நம்மவர்க்குங் கெட்டிச்சாயம் போல் ஏறி உங்கள் உள்ளத்தைப்பொல்லாம் தன்மயம் ஆக்கிவிட்டது! இரண்டாவது ஒருமகவும் ஈன்றேன்! இவ்விரண்டு மகப்பேறும் பிறர்க்குத்தெரியாமல் மறைக்க நீ பட்டபாடு எழுபிறப்பிலும் என் நினைவை நினைநீங்காது! இரண்டாம் மகப்பெற்ற பின்னும் யான் என் காதலனை மணக்க இலகுவாகாபிஸ்லை! இதற்கிடையில என்காதலரும் என்னை மணந்துகொள்ளத் தம் பெற்றோர்களின் உடன்பாடு பெற்றவர்கொண்டு என்னைத் தம்முடன்வரும்படி வேண்டினார். மறைவிற்பெற்றதமையால் என் அருமைக்குழந்தைகள் இரண்டும் எனனோவிட்டுப் பிரியுமபடிசெய்த ஊழ்வினையின்செயலை எண்ணி எண்ணி மராமடைந்தேன்! இரண்டாம் மகப்பெற்றபின் நீ அகனை மறைக்கப்பட்டபாடும் என்உள்ளத்தை வருத்திற்று. உன் சொல்லெங்கடந்து நடக்கவேந்ததும் என்னை அழலின் மெழுகாய உருக்கிற்று. உன்சொற்படிநடந்தால் என் காதலற்குப் பிழைவசத்தேன் ஆவென. என்காதலற்கு இலகுவாகாதால் நீ மனம்வருத்தா கின்றாய்! இங்ஙனம் இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு போல் தக்காரிகுத ஈன் கடைசியாகப் 'பெணமக்களுக்குத் தம் மனம்உலக மாட்சியுடைய காதலரினுஞ் சிறந்ததெய்வம் இல்லை. அவர்வழிநின்று தமது கற்பொழுக்கத்தைக் காத்தலே அம்மகளிர்க்குச் சிறந்தபடமை. தெய்வத்தின் திருவடிவாய்ப்பிடித்தோர் மற்ற உலகத்துப்பற்றுக்களையெல்லாம் முற்றத்துறத் தல்போலத் தம் காதலர் அன்பின் பிணிப்புண்டமகளிரும் தம் பெற்றார் மன்றார் எல்லாவுடையும் முற்றத்துறத்தல்கெய்யுங் கடமையுடையார்.' என்று எண்ணப்பார்க்குது மிகுந்த வருத்தத்தோடும் உன்னை விட்டென்று என்காதலருடன் பம்பாய்க் குப்போய அகலே அவர்பெற்றார் உற்றார் உறவினவரல்லாராலும் அவர்க்கே மணஞ்செய்யப்பெற்றேன். மணஞ் செய்துகொண்ட பிறகாவது நீ மனம் இசைவாய என்று நினைத்து, உன்னைபத்து வணங்கி உன்னையும், என் தந்தையும் தமையனும் திருமி லிநிவந்து சேர்ந்திருந்தால் அவர்களையும் எவகனோடு அழைத்துப்போக லாங்கென்று விரும்பி என்னைவரும் நானும் பின்பு சிவமாதகங்களில் திரும்பிச் சென்னைக்குவந்தோம். என்னைவனார் நாமிருந்த வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்க்க நீயும் அங்கிலாமல் எங்கோபோய்விட்டது தெரிந்தி,

அன்னை-அப்பா என்ற எவ்வளவோ கேட்டுப்பார்த்தும் நீயும் அப்பாவும் அண்ணாவும் தோனாதுடம் சிறிதுக் தெரியவில்லையென்று வந்துசொன்னார். அச்செய்யையைக்கேட்டு என்உள்ளம் பட்ட பாடு இவ்வளவு அறிவான். பின்னரும் ஆறுமாதம் வளையில் சென்னையிலேயே தங்கியிருந்து உங்களைப்பற்றி நாடோய் பலவகை கேட்டுப்பார்த்தோம், பலஇடங்களில் தேடிப்பார்த்தோம். நீங்கள் போனவை ஒன்றுமே தெரியவில்லை. என் தமக்கையிடம் வளரும் எங்கள் பிள்ளைகளைப்பார்த்து அனைவரையும் காண்க (பெற்றவுக்கொண்டு) அரசு வழியுண்டாவென்று பலகாலம் ஆராய்ந்துபார்த்தோம். என் தமக்கைகளைவிரித்தம அவர் தம் குடும்பத்தாரிடத்திலிருந்து சென்ற எங்களை இன்னார்என்று தெரிவித்துக்கொள்வது தக்கதாத்தென்றாய்விட வேண்டும் எனத் தமக்கைகளைவளைய காண்பார்த்து விட்டோம். அல்லாமல் அங்குக்கொன்றாகும் சரக்குப்பெற்று நிரம்பியபடியாகதான், அவர்தான் என்னைவரை இழியாக நடத்தியார் என்னும் அச்சமும், பான அபிமானியில் உருவரை மணந்துக்கொண்டதனைத் குறித்து அவர்களைவளைய காண்பார்ப்பதற்குமனம் இவையார் என்னும் கப்பிக்கையம் யானகன் அவர்களுடம் செல்லாதபடி எங்களைத் தடைசெய்தனர். அது உல்லாமலும், என் தமக்கையிடம் வளரும் குழந்தைகளே இரண்டு அல்லபெற்ற பிள்ளைகள் அல்ல, யான் பெற்றவையாகவே என்று மெய்ப்படுத்திக்கூட வர எவ்வாறுநாட்சியம் இல்லை; அவர்களைத் தாய்பெற்ற பிள்ளைகளைஎன்றே என் தமக்கையிடம் அங்கு வந்து உறுதியாய் நம்பியிருக்கிறார்கள். ஆகலால், நாளை வாய்ப்பென்றால் நிரும் பிரச்செல்லாத நம்என்று சொன்னால் அங்குக்கொன்று பிள்ளைக்கு வருவது எங்கள் இருந்தோம். இப்பிள்ளைகளுடைய கருத்து இவ்வளவு யான் குழந்தைகள் பல பெற்றவையாலும், பெண்ணைக்கு வளைய நான் தாய்என பம்பாயில் இருந்தமையாலும், நம் குடும்பத்தாரைப்பற்றிக் கிதர்ந்துக்கொள்வதற்கு எவ்வாறுவழியும் பிறவானமாதலும், எவ்வளவு நடைபெறாமல் சென்றெல்லாம் பாரசீக குலத்திற்குச்சென்று முறையாக நாயிடும்மையாலும், என் தமக்கைகளையெல்லாம் இவ்வளவு கடினமாகவாசல்களில் தவிருமாற்றக்காலங்களை இல்லலாம் பொருத்ததும் நன்றிக்கொண்டே மறுபடியும் வியாபாரத்தின்பொருட்டிச், கசனறையான ஆண்டுக்குமுன் பெண்ணைக்குவந்து திருவல்லிக்கோட்டில் அப்போது ஆண்டிருந்த தங்கியிருந்தோமாயினும், நமையெல்லாம் தவிர்ப்பதற்கு அவர்களுடைய உண்டாக்ந்து பழகவாவது என்மனம் துண்டாய்விட்டது. பான முதலிற் பெற்ற இருபிள்ளைகளும் பெரியவர்களாகப் பாடிப்பாடி குடும்பத்தாரிடமிடம்பராய்க் கலந்துபோயிருப்பார்க்குஎன்று நினைத்தும், அவர்களைப் பாடிப்பாடி யாகங்கள் ஆற்றத்துயரக்கொள்ளவும் அருளுமாறு இடைஞ்சல் உடையவரும் இடம்உண்டாகும் என்பதனை எண்ணப்பார்த்தும் அதற்கு

கும் துணிந்திலோம். என்றாலும், எங்கள் முதற்பிள்ளைகள் இரண்டையும், எங்கட்குக் கல்யாணம் ஆனவுடன் பிறந்து ஓர் ஆண்டிற்குமுன் இறந்துபோன எங்களின் மற்றொருமகனையும் கீனைந்து யாங்கள் இடையிடையே பெறுத்துயரம் உற்று வந்தோம். எங்கள் பெருந்தயரத்திற்கு இரங்கியோ எல்லாம்வல்ல எம்பெருமான் எங்கள் மக்களாகிய தெய்வநாயகதலையும் டோகிலத்தையும் தற்செயலாய் எவகளுடன் சேர்த்து நம் மெல்லாவரையும் இப்போது இங்கே ஒன்றுகூட்டிவைத்தார்' என்று என் அன்னையார் சொல்லிமுடித்தார்.

அவர்கள் பேசிமுடியும்மட்டும் இவைகளையெல்லாம் விவரிப்பதன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என் உண்மைத்தந்தையாராகிய அப்பாரசிகப் பெருமான் என்னையும் என் தமையனையும் பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டு "என் கண்ணிசைகள்" என்று தம்மையறியாமல் தேம்பினார்; என் உண்மைத்தாயாராகிய அந்தப் பாரசிகப்பெருமாட்டியும், அவர் தம் பெற்றோராகிய அந்த டாட்டன்பாட்டியளும் எங்களிருவரையும் வந்து கட்டிக்கொண்டு அங்குமே அழுதார்கள். எனக்கும் என் தமையனுக்கும் அங்குமே பொறுத்தற்கரிய ஆற்றாமை உண்டாயிற்று. எங்களுடன நிற்கும் சேவகர்களும் ஆட்களும் எங்கள் உறவினர்களுக்கத்தைக் குறிப்பிடுவதுண்டா? விடப்பற்றவர்களாய் ஒன்று சொல்லாவிருந்தார்கள். எங்கள் எல்லாம்மே ஆற்றாமை ஒருவாறு உண்டா? ஆன்னும் என்னால் ஒன்றுமே எடுக்கவில்லை. என் தமையன் ஒருவாறு எனக்குத் தி "அப்பா, அம்மா, எல்லா இரகசியமும் அருளும் உடைய சும் உங்கள் எழையுள்ளிகளாகிய எங்களை உங்களுடன் கொண்டுவந்துசேர்த்த அருமையிலே எண்ணிப் பார்க்கப்பார்க்க, அதற்கு நாம் எவ்வளவு கைம்மாறு செலுத்தியுள்ளோம்" என்று என்னெஞ்சம் கரைகின்றது. உலகம் எல்லாம் வருந்தாது சன்ற அன்னையாகிய இந்தப் பெருந்தாயும் கம் அன்னையின் நிருமுன்பில் நம் எல்லாரையும் ஒருவகுச் சேர்த்தமையால் இவ்வளவு இப்போது எண்ணுகிறமுந்த, மாமா அபாயமா? நிலைமையில் இருப்பதால் அவரை முதலிற் பம்பாய் வைத்திபசாட்சிகு அனுப்புகிறோம்" என்று கூறினான். உடனே ராவகன் எல்லோரும் எழுந்து சென்று அமமை நிருவருவதின்முன்பு விழுந்து வணங்கினோம்.

அகன்றின, எங்களுடனவந்த அதிகாரியை என் தந்தையார் அருகையுத்து என்மாமனை நிரட்டுத்துணித்தொட்டியில் வைத்துப் பிடிபட்ட கன்வன் ஒருவன் ஒருவழிகாட்டியாக வர எங்கள் ஆட்களில் ஒருவரும் சேவகரில் இருவருமாய் அவரை முதலிற் பாட்டியத்தையாலேயிற் கொண்டுவந்துச் சேர்ப்பித்து, வேண்டும் வரகளுக்கெல்லாம் பம்பாயில் உள்ள தம் கணக்கப்பிள்ளையிடம் பணம்பெற்றுக்கொள்ளும்படி ஒருசீட்டும் எழுதிக்கொடுத்தார். அதுமுடிந்ததும், குடைக்கும்வளியே

சென்ற சேவகர் நால்வரும் கன்வன் ஒருவனும் அவசவர்த்துரிய மனைவி மக்களைப் பெல்லாம் உள்ளழைத்துவந்தார்கள். அவர்களில், இறந்துபட்ட கன்வரின் மனைவிமார் தம் கணவர் மாண்டுவிடப்பதைக்கண்டு வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அழுதார்கள்; மற்றையோரின் மனைவி மார் தம் கணவரை விடுதலைசெய்யும்படி எங்கன் எல்லார்களுக்கும் விழுந்தழுது வேண்டுகூர்ந்தனர். அப்பெண்பாலார் துயரத்தையும் அவர்களிடமிருந்தும் தள்ளி விலகியிருக்கலின் துயரத்தையுக்கண்டு எங்கனில்லார்க்கும் மிகுந்த இரக்கம் உண்டாயிற்று. எங்கன் அருமைத் தாய்தந்தையரையும் பாடல் பாட்டி மாமன் முதலியோரையும் எல்லாம் கூடப்பெற்ற இந்த மகிழ்ச்சியானகேரகிலி, இவர்களைத் துயரப்பட்டுவது கூடாதென்பது என்ன எல்லாமானதாகனிலும்பட்டது. ஆகவே, எந்தத்தையார் அப்பெண்பாலார் எல்லாரையும் அமுலகயமாத்தி அவர்கள்எல்லார்க்கும் நன்மைசெய்த தாம் எண்ணியிருப்பதைக் கூறினார். அச்சொற்கேட்டு அவர்கள்எல்லாரும் அமைதியுற்றனர்.

பிறகு என்னருளமத்தந்தையார் அவ்வதிகாரியை அழைத்துக் கொண்டு ஓர் ஒதுப்புறமாய்ப்போய் இதுவரையில் நடந்த எங்கள் வரலாறுகளை யெல்லாவ் கூடிப்பவரைப்ற் சுருக்கமாகவுற் தெளிவாகவும் எடுத்து உரைத்தார். அவைகளைக்கேட்டு அவர்அடைந்த வியப்புக்கு ஓர் அளவில்லை. அவைகளெல்லாவ் கூறிமுடித்தபின் அவ்விருவருக்கல்குதுபெசி எங்களுக்குற்மதரிவித்து முடிவுகட்டியது இது: இறந்தவர்போகப் பிடிபட்ட கன்வர் நால்வரையும் சிறைபிடும்பொருட்டு அறமன்றத்திற் கொண்டு போய் நிறுத்தினான், அவர்கள் வாய்மொழியில்குந்தி அவர்கட்குத் தலைவராயிருந்த என்மாமனுங் குற்றவாளியாகக் கொள்ளப்படுவார். ஆதலால், என்மாமனைசு காக்கும்பொருட்டும், அவரவர்மனைவிமார் துயரத்தை நீக்கும்பொருட்டும் பிடிபட்ட கன்வர் நால்வரையும் விடுதலைசெய்து அவர்களை நல்வழியிற் காலகட்கழிக்கும்படி செய்யவேண்டுவது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆளுலும், அவ்வதிகாரியும் சேவகர்களும் எங்களுக்கு உதவியாக வந்து இம்மலைகாட்டி லுள்ள கன்வர்களைக்கொன்று எம்மவர்களை மீட்ட தனை, அவர்கட்கு மேற்பட்ட நகர்காவற் றலைவர்க்கு மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு, இறந்துபட்ட அக்கன்வர் நால்வரையும் பம்பாயிலுள்ள நகர் காவற்சாவடிக்குக் கொண்டுபோகவேண்டுவது கட்டாயமாகக் காணப்பட்டது. அதன்மேல் எந்தந்தையார், அக்கன்வர் நால்வரும் உண்மைதவறாமல் நல்லொழுக்கமுடையவராய் நடப்பதாக உறுதிமொழிசொன்னால், அவர்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பாமல் தம்மீழ் அலுவல்பார்க்க லைவீர்துக்கொண்டு தக்கசம்பளம் தருவதாகவினம்பினார். அதற்கு அவர்களும் அவர்களின் மனைவிமாரும் மெழுவுடன் இசைந்து அம்மை திருவுருவத் தின் முன் ஆணையிட்டுக்கொடுத்தார்கள். அதன்மேல் அவர்கட்குப் பூட்

மயிருந்த விலங்குதன் விடுவிக்கப்பட்டன. இறந்தபோன கன்வரின் மனைவியார்க்கும் தக்க பொருளுதவிசெய்து, அவர்களுயும் அவர்களின் மக்களாயும் தமது பாதுகாப்பிலேயே தம்மிடம் உள்ள பல்வேலைகளில் வைத்துக்கொள்வதாக என் மேன்மையுள்ளதந்தையார் கூறினார். இக் குகையின்கண் உள்ள உலகன்னையின் நிருகருளால் யாங்கள் எல்லேமும் ஒருக்குகிடுதற்கு இவ்விடம் காரணமாய் இருந்தமையால், இக்கோயிலே யும் இதுன்கண் உள்ள அம்மையையும் தலைமுறைதலைமுறைமாய் நகுல தெய்வமாக வழிபட்டலேயெண்ணிமென்றும், ஒருநாட்களுக்கு இரண்டுமுறை நாங்கள் எல்லோரும் இவ்வுதவந்து வழிபாடாற்றிச் செல்லவேண்டுமென்றும், இந்நிது அருகாமையில் யாங்கள் தங்கிச்செல்லும்பொருட்டு ஒரு மாளிகை சட்டலவேண்டுமாய் உம் என்கந்தையார் தீர்மானித்தார்.

இறந்தபோன கன்வரின் உடம்புகூடத் தூக்கிக் கொண்டு விடு தலைபெற்ற கன்வரில் இருவரும் சேவாரியிலேரும் எங்கள் ஆட்களில் ஒருவரும் உடனேசென்று பம்பாயிலுள்ள டாக்ராவய் றுலவியம் அவை களைச் சம்பந்தகமபடி கற்பிக்கப்பட்டார்கள். என்மாமனைத் தூக்கிக் கொண்டு நாட்டினர், மற்றவர்களும் உடனே குகையிலேவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போவார்கள் என் வளர்ப்புதந்தையையும் அவர்மகன் சேது ராமனையும் நாங்கள் எல்லோருமாய்சேர்ந்து குகைக்குவளியே மலையடி வாரத்திற்கொண்டுபோய் அங்கேசெய்தித்தோம். எஞ்சியசேலகர்களும் ஆட்களும் குளிகுதமுடிக்க கோயிலுக்கு குகையையும் துப்புரவுசெய்ய, யார்கள் எல்லாம் என் பாட்டன் பாட்டியிருந்த இருக்கைக்குப்போய்க் குளித்த பின்னாகக் கொண்டு பொருள்களோடு சாலிகோட்டத்திற்குத் திரும்பிவந்தோம். என்பாட்டன் வழக்கம்போல அம்மாமகன் பூசை புரிந்தார் எல்லேமும் அம்மையைத்தொழுது விடைபெற்றபின், பாட்டன் துடிவில் உணவுகொண்டு பம்பாய்க் துப்புறப்பட்டோம். என்பாட்டன் பாட்டி போய் என் அன்னையையும் என்னையும் தொட்டிலில் ஏற்றிக் கொண்டார்கள். குகையின் புறத்தையுள்ள வழியேபெந்து, அவ்வழியிற் பரிபுரம் ஒரு கிணாயியாய் அம்மையிலுள்ளிடகலத்திட்டு வெளியிற் தோம். இந்நோது எங்கிரு வழி ராட்டியாய்வரும் விடுதலைபெற்ற கன் வர ஒரு குர்த்துவழியாய் மூன்றாமணிமேத்தில் எங்கோப் பம்பாய்க் குகைசெல்லுஞ் சாலியிற் செண்டுவுந்த, அந் தள்ள ஒருவண்டிச்சாலையிற் சேர்ப்பித்தார். அது வண்டிச்சாலையிலுள்ள வண்டிக்காரர் அத்தனை மையரும் அக்கன்வரக்கு உடந்தையாயிருந்தவர்களாதலால் எங்களைக்கண்டு போகும்வெருண்டார்கள். ஆனால், என் தந்தையாரும் அவ்வதிகாரியும் இனி அவர்கள் நடவழியில்கூடாது அவர்களை ஒதுப்பதில்லையென்று கூற, அவர்கள் உறுதிமொழிகூறி எங்கோப் பம்பாயிலுள்ள எங்குமாளி கையில் சென்றாடிந்பகல் பூண்ட மணிக் குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள்.

அவ்வதிகாரிக்கும் சேவர்கட்கும் என் தந்தையார் வரானமாகப் பொருளுதவிசெய்தார். நகர்காவற் சாவடியிற் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட வெட்டுண்ட கன்வர் நால்வரையுந்தாட்டிச், சிறையில் அடைக்கப்பட்ட என் தந்தையாரையும் தமையனையும் மீட்ட வரலாறுகளெல்லாந்தெரிவித்து, இறந்த அக்கன்வர் நால்வரோடு பம்பாயை அடுத்த அம்மலைநாட்டில் நெடுங்காலம் நடந்துவந்த கொள்ளையுக்கொலையும் அடியோடு தோலைத் தனவெனவும் வற்புறுத்து அவ்வதிகாரியுஞ் சேவர்களுந் தமக்கு மேற்பட்ட ஊர்காவற் றலவருடைய நல்லெண்ணத்தையும் பாசாட்டுகரைகளையும் பெற்றார்கள். இங்ஙனம் இவர்கள் மெய்ப்பித்துரைத்தவற்றில் என்மாமனையும் விடுத்தலைப்பற்றி ஏனைக்கன்வர் நால்வரையும்பற்றி உரையாமற் கருத்தாய் விட்டனர்.

பம்பாய் வைத்தியசாலையிற் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட என்மாமனார் இன்னும் நாலேந்துநாளில் முழுதும் நலம்எய்தி வீட்டுக்குவருவார் என்று அவரைப்பார்க்கும் மருத்துவர் சொல்லுகிறார். அச்சொற்கேட்டு என்பாட்டன் பாட்டிமார் முதல் யாங்கள் எல்லாரும் பெரியதோர் ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியும் உற்றோம். என் தந்தையார் அவர்க்குப் பரிசாரஞ்செய்யும் மருத்துவர்க்கும் தக்கபடி பொருளுதவி புரிந்திருக்கிறார்.

என் வளர்ப்புத்தந்தை கன்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்து வெட்டுண்ட இறந்ததைப்பற்றிமட்டும் என்வளர்ப்புத்தாய்க்குத் தெரிவித்து, அவர்களின் பிழைப்புக்கும் என் அருமைத்தங்கையின் மணத்திற் துமரகப் பழையிராநுபா கொடுத்துவிடவேண்டுமே யன்றி, இளரிச் சென்னைக்குச் செல்லவாவது, அறக்கொடியரான எங்கள் பார்ப்பனச் சாதிபாரோடு கலக்கவாவது நாம் எட்டுணையும் விரும்பலாகாதென்றும், நாம் அவர்களினின்றும் விலகியவாறே ஒதுங்கிக் கள்ளக்கவடறியா மேன் மக்களான பாரசிகஇனத்தாரோடு கலக்கவாறே எல்லாவகையிலும் கலந்துபோக வேண்டுமென்றும் என்பாட்டன் பாட்டியார் வற்புறுத்திச்சொல்ல, நான்கள் எல்லாரும் அதற்கு மகிழ்வுடன் இணங்கினோம். ஆனால், என் தமையன்மட்டும் சென்னைக்குப்போய்த் தனமனைவி மருகைப்பருவம் அடையும்மட்டும் அங்கேயேயிருத்து, பிறகு அவளையும் அழைத்துக்கொண்ட பம்பாயில் எங்களுடன்வந்து சேர்ந்து கொள்ளல் வேண்டுமென்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது. உடனே என்னருமைத்தந்தையார் தம்முதன்மகனும் என் தமையனும் சப்பிரமணியனைக்கொண்டு, என்வளர்ப்புத்தந்தை இறந்தவகையையும் அவர்க்குச் செய்தவேண்டிக் கருமக்களையெல்லாந் செய்துவிட்டு என் தமையன் இன்னும் பத்தாநாளிற் சென்னைக்குவந்து அவர்கட்கு வேண்டும் எல்லாவற்றாடுகளுஞ் செய்வான் என்பதைப் பற்றி வழியாக என்வளர்ப்புத்தாய்க்குத் தெரிவித்தார். என் தமையன் நமது கிருகணம்வரையில் இங்கே தங்கவேண்டியிருப்பதாலுஞ், சென்னையில்

தான் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் கழிவதற்கு இன்னும் மூன்றுநாள்
குறையாகவே இருப்பதாலும் மறுபடியும் இரண்டுநாள்விடமுறைக்குக் கடி
த எழுதியிருக்கின்றான்.

சேதுராமன் தாம் பெற்றமனே என்பது என்வளர்ப்புத்தாய்தந்தை
யர்க்கும் அவர் இனத்தார்க்கும் சிறிதும் தெரியாததனால்தான் அவன் இறந்
தைப்பற்றி எவர்க்கும் தெரியாமல் விட்டுவிடுதலே நலமென்று என்
பாட்டன்பாட்டிமார் கூறியது எங்கள் எல்லார்க்கும் ஒப்பாகவேயிருந்தது.
சேதுராமன் தன் தாய்தந்தையர் இன்னொருவரையும் தெரியாமலே இறந்தா
னெனவும், அவனைப் போலவே அவன் தந்தையும் அவனைத் தன்மக
னென்று அறியாமலே இறந்தாரெனவும் என்பாட்டன்பாட்டி கூறினர்.
எவர்க்குநாட்சேர்ந்து அம்மலைநாட்டிற் போயிருந்த என்பாட்டனும்
மாமனும், என்அன்னை தன் கணவரோடுகூடிப் பம்பாய்க்கு வந்துவிட்ட
பிறகு, என்பாட்டியையார் தாமிருக்கும் றிடத்திற்குக் கொண்டுபோன
பொது அப்பாட்டி சிறப்பின்போயிருந்த சேதுராமனையும் தன்னோடு
புடனொன்றிச் சென்றனர். அவனை ஓர் அகநிப்பிள்ளையென்று சொன்
னதன்றி, அவனைப்பற்றிய வரலாறுகளை என்பாட்டன் மாமனாக்குக்
கூட என்பாட்டி சொல்லவில்லை. அவன் வளர்ந்து திருடாகளுக்கு உள
வாய்ப் பலவாங்குகாங்குகளிற் போய்வருமாறு பழக்கப்படுத்தப்பட்டபின்
அவன்சென்னைக்குப் போம்படி நேருமபோசெல்லாம் தன்முத்தமகள்
அவன் கணவன் அவர்பிள்ளைகளைப் போய்ப்பார்த்ததுவரும் கண்ணம் என
பாட்டி வலுவராம. ஆனால், சேதுராமனுக்கும் அயர்க்கும் தமக்குள்
உள்ள நெருங்கிய உறவைக்குறித்து அவனுக்கு என்பாட்டி ஏதுமே
தெரிவித்ததில்லை. ஏனென்றால், தன் இளையமகள் மறைவிற்குப் பெற்ற
பிள்ளைகளை மாற்றி, முத்தமகன்பிள்ளைகளை வேறொரிடத்திற் சேர்ப்பித
தவகைகளெல்லாம் தெரிந்துவ எல்லாருந் தன்னை அருவருத்தும்படி
சொருமென்று நினைத்த என்பாட்டி அவைகளை முற்றுமற்றவாய்
வந்தனர். சேதுராமன் சென்னைக்குவந்த காலங்களிலெல்லாம் என்
வளர்ப்புத்தந்தையையார் பார்த்தானெனும் தன்னை ஓர் அகநிப்பிள்ளையா
கவே அவருக்குச் சொன்னானென்றும், அவருடைய தீய குணங்களைத்
தெரிந்தபிறகு, தானும் தீய கள்வருடன் சேர்ந்திருப்பதைத் தெரிவித்
தருக்கவேண்டுமென்றும், அதன்பின் அவரால்வவப்பட்டுத் தங்களுடன்
சலகாலமும் பம்பாயில் என்நந்தையாருடன் சிலகாலமும் இருந்து உளவு
கள் சொல்லி, அதன்பின் அவருடன்சேர்ந்து கன்வர்களைத்தூண்டி எங்
னையெல்லாம் மலைக்குகைக்குச் சிறையாப்பி பிடிப்பித்துச் சென்று
மென்றும் உய்த்துணர்ந்தோம். என்மாமனும் என்வளர்ப்புத்தந்தையும்
மலைநாட்டிற் சந்திப்பதற்குமுன் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததுமில்லை,¹
தமக்குள் உள்ள உறவைப்பற்றி முன்பின்தெரிந்ததுமில்லை. ஆகவே

சேதராமனும் என்னைப்படுத்தந்தையும் அடைந்தபூவு எச்சுக்குப்பெரி
தும் இரக்கத்தை உண்டாக்கியது!

என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, என்னைவருந்திப்பெற்ற என் உண்மைப்
பெற்றோர்களுடன் யான இப்போது வந்துசேர்ந்திருக்கும்படி பலபெருந்
துன்ப நிகழ்ச்சிகளோ விளைவித்து அவற்றினாலு என்னைச்செலுத்திய
இறைவன் திருவடிகளுக்கு ஏழையேன் எவ்வளவு கெடும்மாறு செய்துத்த
வல்லேன்! எந்தாய்தந்தையரை வாழ்வுலகதவையுடைய ஆளாகவே உண்டாக்கி
வருகின்றேன். எந்தமைபதனும் யானும் தமக்கு உண்மையான தன்மையி
லுந் தமக்கையுமாதலே தெரிந்தவுடனே உண்மையான என் ஓரே அநு
மைத்தவகைக்கு உண்டான அளவிலாமகிப்ச்சிமய என் என்மேன்! என்
அருமைத்தமபிமார் நாவ்ளரிற் சிறிது அறிவுகூடப்பெற்ற பள்ளைகள்
மேவரும் என்னையுந்சமையனையுங் கட்டிக் கட்டி முத்தமடுகின்றனர்;
கைகருந்நதையுங்கூட எமது உறவின்மிருத்ததை உணர்நதார்ப்போற்
பெருமபாலும் எங்குநிடத்திலேயே மகிழ்வுடன் இருக்கின்றது. குளிநுந்
தெனிரீருடைய ஓர் அழகிய குளத்தின்கண் அலர்ந்த செந்நாமரை வெண்
டாமரை மலர்களினிடையிடையே வெள்ளலி செய்வல்லுளாகிய சிறு
சிறு மலர்களும் ஒருவருகூடித் தோன்றிவிளங்குகிறப்போல், எமது இனிய
மானிகையின்கண் என்பெற்றோர் பாட்டன் பாட்டிமார் என்னிடையே
ஒருதாய்மக்களாகிய நாவன் கூடிக்கொள்கின்றோம். சென்னையில் என்
பெரிய அன்னையிடமிருக்கும் என அருமைத்தவகை தனலட்சுமி என
கூடப்பிறந்தவன் அல்லவென்று உணர்ந்தேறியினும், அந்நடைய அறி
வும் நல்லியற்றையும் என்மெஞ்சிற் பதிநதிருத்தவால் அவையும எங்களு
டன் சேர்த்துக்கொள்ள வியழந்தேன்; ஆனாலும், தன்னைவையேழ்ந்த
என்பெரிய அன்னைக்கு அவள் ஒரேமகனாய் நுத்தவால் அவளை எம
வழிக்கு இழுப்பது அவர்க்கு வருத்தமாயிருக்குமென்றெண்ணினேன்.
இனி, இவ்வளவுமகிழ்ச்சிகட்கு இடையிலும் என்காதல் வல்லமையு
டன்தோன்றி என்மெஞ்சை ஊடே ஊடே யாட்டுகின்றது. பரிசுக்கு
தந்தையிய எல்லா இனிய உணவுப்பண்டங்களும் தன்னைக்குழு இருப்
பினும் நீர்வேட்கையால் நாவ்றண்டவனுக்கு முதலிற் குளாக்கோ இன்றி
டமையாது வேண்டியிருத்தல்போல ஏழையேனும் என்காதற்பெருமா
ளாகிய தங்கோப்பெறுதற்கே ஏக்கமுற்றிருக்கின்றேன். வேணிந்காலத்
துவெயிலால் உறளும் செங்கழுநீர் மலரின் இதழ்கள் பனிகாலத்தப்
பனித்துளிகளால் நனைந்து எவ்வளவு செழுமையாயிருக்கின்றன! அது
போல் என்னையொத்தமங்கையருந் தங்காதலர் அனபினால் நனைந்தன்றோ
உள்ளங்கிளர்ந்து விளங்குவர்! எனது இந்திலைமையினையுணர்ந்து என்பெற்
றோர்கள் நமதுதிருமணத்திற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் விரைந்து செய்
கின்றனர். திருவருள் விரைவில் நம்மை ஒருங்குகூட்டும்! நலம்!

பின்னூரை

இது, கோகிலாம்பாளின் காதற்கணவன் தெய்வநா பகவதால்

மறையால் அடிகடது எழுதப்பட்டது.

அன்பும் அருளும் ஒருங்கு அடிகொண்ட அடிகளின் நிருவடித்தாமரை
களைத்தொழுது அடியேன் தெய்வநாயும் பணிவுடன் வளரவன:

அடியேன்கள் உய்ய எழுந்தருளியுள்ளேன், என்மனைவிகோகிலாம்
பாளையானும் அவுடன் பெற்றேற்களால் ஓர் ஆனந்திற் குழன் பம்பாய்
நகரத்தில மனம் உவந்து மணஞ்செய்விக்கப்பட்டு, அருமைப் பருமைபிற்
நிறந்த அவுடன் குடும்பத்தாரோடு சேர்ந்தே இனிதுவாழ்ந்துவருகின்
றோம். என்மனைவியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கியும், தென்னாட்டின்
கண் உள்ளும் தம்புமக்களுக்கு உயாநகரம் லெண்ணகன் வளரவேண்
டுமென விரும்பியும் அவள் எனக்கெழுதிய நகுத்களைத் தக்கட்கு அனுப்
பியிருக்கின்றேன். யான் என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியமட்டில் சிற்சிலநிருத்
தங்களை அவற்றின்கட் செய்திருக்கின்றேன். பேரறிவுரம்பிய அடிகள்,
அவற்றைத் திருமபவும் சினைபார்த்தக் கற்றிருந்தி அசசிட்டுப் புத்தகமாக
வெளிப்படுத்தும்படி வேண்டுகின்றேன். அடிகடது இவ்வளவு வருத்தந
தரும் எளியேன்கள் பிழையினைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்.

கோகிலாம்பாளின் தமையன்மனைவி ஆறுதிடிகளுக்குமுன் தான்
மக்கைப்பருவம் அடைந்தனன். அவன் அப்போ அழைத்துக்கொண்டு
சென்றதிடிகள் தான் பம்பாய்க்கு வந்து எங்களுடன் கலந்துகொண்டான்.
நல்லோரை அழிக்குமுயல்வோர் தெய்வத்தால் அழிக்கப்படுவரென்
பதற்கு மற்ற்மொன்று கண்டோம். எனக்கு மணம் நடந்தவுடனே கோகி
லாம்பாள் மீண்டுந் தமையன்குதகக் காளிகோட்டத்திற் அம்மையை
வழிபட்டசென்றோம். வழிபட்டபின், அதனைச் சார்ந்துள்ள குழைகளை
யெல்லாம் போய்ப்பார்த்தோம். அவற்றுள் ஒன்றிற் சென்றுபார்க்க எஞ்
ஞக்குண்டான வியப்பையும் இரக்கத்தையும் என்னன்பேன்! மிகமல்லவ
ரும் அறிவித்திருந்தமுடியுநான கோகிலத்தின்மாமனாரும் அவர்தம்
பெண்மகவுப் பிறப்பதற்குக் காணமான அவரின் இரண்டாம் மனைவி
அட்டே இறந்து கிடந்தாள்! அவள் என்மனைவியின் வளர்ப்புத்தந்தையுடன்
இதுசெய்யவந்து பிறகு யாரும்ற்ற அகதிபா யிறந்தானென அறிந்தோம்.

பெருமானே, யான் தங்கள் தூல்களைக்கற்றும் விரிவுரைகளைக்கேட்
டும் அறியப்பெறாத அருட்பொருள்களையெல்லாம் அறிந்தேன்; என்
மனைவி தங்கள் தூல்களைக்கற்று நல்லறிவுசிரம்பினாள். யாங்கள் தங்களால்
பெற்ற பெற்றநரிபேற்றை எழுமையும்மறவேம். சிவம் இயற்கையாக
விளங்கும் இடம் அனற்பியும்பேளனத் தாங்கள் விளக்கிய உண்மைகளை
இந்தப்பாரசிக சமயத்திற்குண்டு அதனை மேரேவணங்கிவாழ்கின்றோம்.

